ព្រះ
ត្រៃបិដកបាលី
និង
សេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ
សុត្តន្តបិដក
ខុទ្ទកនិកាយ បដិសម្ភិទាមគ្គ
បឋមភាគ
៦៩

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ
ព. ស. ២៥០៨

សុត្តន្តបិដក

ខុទ្ទកនិកាយ បដិសម្ភិទាមគ្គ

បឋមភាគ

៦៩

ព. ស. ២៥០៨

សុត្តន្តបិដកេ
ខុទ្ទកនិកាយស្ស បដិសម្ភិទាមគ្គោ
បឋមោ ភាគោ

នមោ តស្ស ភគវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

មាតិកា

សោតាវធានេ បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ សុត្វាន សំវរេ បញ្ញា សីលមយេ ញាណំ សំវរិត្វា សមាទហនេ បញ្ញា សមាធិភាវនាមយេ ញាណំ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិ ញាណំ អតីតានាគតបច្ចុប្បន្នានំ ធម្មានំ សំខិបិត្វា វវត្ថានេ បញ្ញា សម្មសនេ ញាណំ បច្ចុប្បន្នានំ ធម្មានំ វិបរិណាមានុបស្សនេ បញ្ញា ឧទយព្វយានុបស្សនេ ញាណំ អារម្មណំ បដិសង្ខា ភង្គានុបស្សនេ បញ្ញា វិបស្សនេ ញាណំ ភយតុបដ្ឋានេ បញ្ញា អាទីនវេ ញាណំ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋានា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ ពហិទ្ធាវុដ្ឋានវិវដ្ដនេ បញ្ញា គោត្រភុញាណំ

សុត្តន្តបិដក
ខុទ្ទកនិកាយ បដិសម្ភិទាមគ្គ
បឋមភាគ

សូមនមស្ការព្រះមានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ អង្គនោះ ។

មាតិកា

បញ្ញា (ការដឹងច្បាស់) ក្នុងការប្រុងត្រចៀក ឈ្មោះថា សុតមយញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការស្ដាប់ហើយសង្រួម ឈ្មោះថា សីលមយញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការសង្រួមហើយតំកល់ទុក ឈ្មោះថា សមាធិភាវនាមយញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះថា ធម្មដ្ឋិតិញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការបំប្រួញនូវពួកធម៌ជាអតីត អនាគត និងបច្ចុប្បន្ន ហើយកំណត់ទុក ឈ្មោះថា សម្មសនញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការឃើញនូវការប្រែប្រួលនៃពួកធម៌ជាបច្ចុប្បន្ន ឈ្មោះថា ឧទយព្វយានុបស្សនាញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការឃើញ នូវអារម្មណ៍ថា បែកធ្លាយ ឈ្មោះថា វិបស្សនាញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការប្រាកដឡើងជាភ័យ ឈ្មោះថា អាទីនវញ្ញាណ បញ្ញាគឺសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីរួច ឬការពិចារណា ឬការព្រងើយកន្តើយ ឈ្មោះថា សង្ខារុបេក្ខាញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការចេញនិងការវៃត្រឡប់ ចាកសង្ខារនិមិត្តខាងក្រៅ ឈ្មោះថា គោត្រភុញ្ញាណ

ទុភតោវុដ្ឋានវិវដ្ដនេ បញ្ញា មគ្គេ ញាណំ បយោ-
គប្បដិប្បស្សទ្ធិបញ្ញា ផលេ ញាណំ ឆិន្នវដុមានុបស្ស-
នេ[១] បញ្ញា វិមុត្តិញាណំ តទា សមុទាគតេ ធម្មេ
បស្សនេ[២] បញ្ញា បច្ចវេក្ខណេ ញាណំ អជ្ឈត្តវ-
វត្ថានេ បញ្ញា វត្ថុនានត្តេ ញាណំ ពហិទ្ធាវវត្ថានេ
បញ្ញា គោចរនានត្តេ ញាណំ ចរិយាវវត្ថានេ បញ្ញា
ចរិយានានត្តេ ញាណំ ចតុធម្មវវត្ថានេ បញ្ញា
ភូមិនានត្តេ ញាណំ នវធម្មវវត្ថានេ បញ្ញា ធម្មនាន-
ត្តេ ញាណំ អភិញ្ញា បញ្ញា ញាតដ្ឋេ ញាណំ
បរិញ្ញា បញ្ញា តីរណដ្ឋេ ញាណំ បហានេ បញ្ញា
បរិច្ចាគដ្ឋេ ញាណំ ភាវនា បញ្ញា ឯករសដ្ឋេ ញាណំ
សច្ឆិកិរិយា បញ្ញា ផស្សនដ្ឋេ[៣] ញាណំ វិបស្សនេ
ញាណំ អត្ថនានត្តេ បញ្ញា អត្ថប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ
ធម្មនានត្តេ បញ្ញា ធម្មប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ និរុត្តិ-
នានត្តេ បញ្ញា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ បដិភា-
ណនានត្តេ បញ្ញា បដិភាណប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ
វិហារនានត្តេ បញ្ញា វិហារដ្ឋេ ញាណំ

ម. ឆិន្នវដុមានុបស្សនេ ។ ២ ម.ម. សមុទាគតេ ធម្មេ វិបស្សនេ ។ ៣ ម.ម. ផុស្សនដ្ឋេ ។

បញ្ញាក្នុងការចេញ និងការវិលត្រឡប់ចាកសភាវៈទាំងពីរ ឈ្មោះថា
មគ្គញ្ញាណ បញ្ញាដែលស្ងប់រម្ងាប់នូវប្រយោគ ឈ្មោះថាផលញ្ញាណ
បញ្ញាក្នុងការឃើញនូវកិលេសដែលដាច់ ឈ្មោះថា វិមុត្តិញ្ញាណ បញ្ញា
ក្នុងការឃើញ នូវធម៌ដែលកើតឡើងក្នុងខណៈមគ្គផលនោះ ឈ្មោះថា
បច្ចវេក្ខណញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវអាយតនៈខាងក្នុង ឈ្មោះថាវត្ថុ-
នានត្តញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវអារម្មណ៍ខាងក្រៅ ឈ្មោះថាគោចរ-
នានត្តញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវការប្រព្រឹត្តទៅ(នៃវិញ្ញាណ) ឈ្មោះថា
ចរិយានានត្តញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវធម៌ ៤ ឈ្មោះថាភូមិនានត្ត-
ញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវធម៌ ៩ ឈ្មោះថា ធម្មនានត្តញ្ញាណ បញ្ញា
ដែលជាគ្រឿងដឹងដ៏ប្រសើរ ឈ្មោះថាញាតដ្ឋញ្ញាណ បញ្ញាដែលជាគ្រឿង
ដឹងត្រួតត្រា ឈ្មោះថាតីរណដ្ឋញ្ញាណ បញ្ញាដែលជាគ្រឿងលះ ឈ្មោះ
ថា បរិច្ចាគដ្ឋញ្ញាណ បញ្ញាជាគ្រឿងចំរើន ឈ្មោះថា ឯករសដ្ឋញ្ញាណ
បញ្ញាជាគ្រឿងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ឈ្មោះថា ផស្សនដ្ឋញ្ញាណ បញ្ញាក្នុង
អត្ថៈផ្សេងៗ ឈ្មោះថា អត្ថប្បដិសម្ភិទាញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងធម៌ផ្សេងៗ
ឈ្មោះថា ធម្មប្បដិសម្ភិទាញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងនិរុត្តិផ្សេងៗ ឈ្មោះថានិរុត្តិប្ប-
ដិសម្ភិទាញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងបដិភាណផ្សេងៗ ឈ្មោះថា បដិភាណប្បដិ-
សម្ភិទាញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងវិបស្សនាវិហារផ្សេងៗ ឈ្មោះថាវិហារដ្ឋញ្ញាណ

សមាបត្តិនានត្តេ បញ្ញា សមាបត្តដ្ឋេ ញាណំ វិហារ-សមាបត្តិនានត្តេ បញ្ញា វិហារសមាបត្តដ្ឋេ ញាណំ អវិក្ខេបបរិសុទ្ធត្តា អាសវសមុច្ឆេទេ បញ្ញា អានន្តរិកសមាធិម្ហិ ញាណំ ទស្សនាធិបតេយ្យំ សន្តោ ច វិហារាធិគមោ បណីតាធិមុត្តតា បញ្ញា អរណវិហារេ ញាណំ ទ្វីហិ ពលេហិ សមន្នាគតត្តា តយោ ច សង្ខារានំ បដិប្បស្សទ្ធិយា សោឡសហិ ញាណចរិយាហិ នវហិ សមាធិចរិយាហិ វសីភាវតា បញ្ញា និរោធសមាបត្តិយា ញាណំ សម្បជានស្ស បវត្តបរិយាទានេ បញ្ញា បរិនិព្វានេ ញាណំ សព្វធម្មានំ សម្មាសមុច្ឆេទេ និរោធេ ច អនុបដ្ឋានតា បញ្ញា សមសីសដ្ឋេ ញាណំ បុថុនានត្តតេជបរិយាទានេ[១] បញ្ញា សល្លេខដ្ឋេ ញាណំ អសល្លីនត្តបហិតត្តបគ្គហដ្ឋេ បញ្ញា វីរិយារម្ភេ ញាណំ នានាធម្មប្បកាសនតា បញ្ញា អត្ថសន្ទស្សនេ ញាណំ សព្វធម្មានំ ឯកសង្គហតានានត្តេកត្តបដិវេធេ បញ្ញា ទស្សនវិសុទ្ធិញាណំ

១ ឧ.ម. បុថុនានេកត្តតេជបរិយាទានេ ។

បញ្ញាក្នុងផលសមាបត្តិផ្សេងៗ ឈ្មោះថាសមាបត្តដ្ឋញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងវិហារសមាបត្តិផ្សេងៗ ឈ្មោះថាវិហារសមាបត្តដ្ឋញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការផ្តាច់បង់នូវអាសវៈ ព្រោះសេចក្តីបរិសុទ្ធិ ដោយសេចក្តីមិនរាយមាយ ឈ្មោះថាអានន្តរិកសមាធិញ្ញាណ បញ្ញាគឺទស្សនាធិបតេយ្យផង ការបាននូវវិហារធម៌ស្ងប់ផង សេចក្តីប្រុងចិត្តស៊ប់ក្នុងធម៌ដ៏ឧត្តមផង ឈ្មោះថាអរណ-វិហារញ្ញាណ បញ្ញាដែលមានភាពស្ទាត់ជំនាញ ព្រោះហេតុប្រកបដោយកម្លាំងសមថៈ និងវិបស្សនាទាំង ២ ផង ព្រោះការរម្ងាប់នូវសង្ខារទាំង ៣ ផង ព្រោះញាណចរិយា ១៦ ផង ព្រោះសមាធិចរិយា ៩ ផង ឈ្មោះថា និរោធសមាបត្តិញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការបង្អស់នូវការប្រព្រឹត្តទៅ (នៃកិលេស និងខន្ធ) របស់បុគ្គលអ្នកដឹងខ្លួន ឈ្មោះថា បរិនិព្វានញ្ញាណ បញ្ញាដែលមិនប្រកបក្នុងការផ្តាច់ផ្តិលដោយប្រពៃ នូវធម៌ទាំងពួងផង ក្នុងការរលត់ផង ឈ្មោះថា សមសីសដ្ឋញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការរលត់នូវក្តីដ៏ក្រាស់មានភាពផ្សេងៗ និងមានភាពតែមួយ ឈ្មោះថា សល្លេខដ្ឋញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការផ្គង របស់បុគ្គលមានចិត្តមិនរួញរា និងបុគ្គលមានខ្លួនបញ្ជូនទៅហើយ ឈ្មោះថា វីរិយារម្ភញ្ញាណ បញ្ញាគឺការប្រកាសនូវធម៌ផ្សេងៗ ឈ្មោះថា អត្ថសន្ទស្សនញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការត្រាស់ដឹង នូវការសង្គ្រោះធម៌ទាំងពួងឲ្យមានរសតែមួយ និងកិលេសមានភាពផ្សេងៗទាំងពួងគុណធម៌មានសភាពតែមួយ ឈ្មោះថា ទស្សនវិសុទ្ធិញ្ញាណ

វិទិតត្តា បញ្ញា ខន្តិញាណំ ផុដ្ឋត្តា បញ្ញា បរិយោគា-
ហណេ ញាណំ សមោទហនេ បញ្ញា បទេសវិហារេ
ញាណំ អធិបតត្តា បញ្ញា សញ្ញាវិវដ្តេ ញាណំ នាន-
ត្តេ បញ្ញា ចេតោវិវដ្តេ ញាណំ អធិដ្ឋានេ បញ្ញា
ចិត្តវិវដ្តេ ញាណំ សុញ្ញតេ បញ្ញា ញាណវិវដ្តេ ញាណំ
វោសគ្គេ បញ្ញា វិមោក្ខវិវដ្តេ[១] ញាណំ តថដ្ឋេ
បញ្ញា សច្ចវិវដ្តេ ញាណំ កាយម្បិ ចិត្តម្បិ ឯកវ-
វត្ថានតា សុខសញ្ញញ្ច លហុសញ្ញញ្ច អធិដ្ឋានវសេន
ឥជ្ឈនដ្ឋេ បញ្ញា ឥទ្ធិវិធេ ញាណំ វិតក្កវិប្ផារវសេន
នានត្តេកត្តសទ្ទនិមិត្តានំ បរិយោគាហណេ បញ្ញា
សោតធាតុវិសុទ្ធិញាណំ តិណ្ណំ ចិត្តានំ វិប្ផារត្តា ឥន្ទ្រិ-
យានំ បសាទវសេន នានត្តេកត្តវិញ្ញាណចរិយាបរិ-
យោគាហណេ បញ្ញា ចេតោបរិយញាណំ បច្ចយប្ប-
វត្តានំ ធម្មានំ នានត្តេកត្តកម្មវិប្ផារវសេន បរិ-
យោគាហណេ បញ្ញា បុព្វេនិវាសានុស្សតិញាណំ

១ ម. បញ្ញាវិមោក្ខវិវដ្តេ ។

បញ្ញាព្រោះការដឹង ឈ្មោះថា ខន្តិញ្ញាណ បញ្ញាព្រោះការពាល់ត្រូវ
ឈ្មោះថា បរិយោគាហនញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការប្រមូល ឈ្មោះថា
បទេសវិហារញ្ញាណ បញ្ញាព្រោះភាពជាអធិបតី ឈ្មោះថា សញ្ញាវិ-
វដ្តញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងភាពផ្សេងៗ ឈ្មោះថា ចេតោវិវដ្តញ្ញាណ បញ្ញា
ក្នុងការអធិដ្ឋាន ឈ្មោះថា ចិត្តវិវដ្តញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងសភាវៈសូន្យ
ឈ្មោះថា ញាណវិវដ្តញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការលះបង់ ឈ្មោះថា
វិមោក្ខវិវដ្តញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងសេចក្តីពិត ឈ្មោះថា សច្ចវិវដ្តញ្ញាណ
បញ្ញាក្នុងអត្ថថាសម្រេចដោយអំណាចនៃការអធិដ្ឋាន នូវសុខសញ្ញា និង
លហុសញ្ញា ព្រោះកំណត់នូវកាយនិងចិត្តជាតែមួយ ឈ្មោះថា ឥទ្ធិ-
វិធញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការស្ទង់នូវសទ្ទនិមិត្ត មានភាពផ្សេងៗ ទាំងមានភាព
តែមួយ ដោយអំណាចនៃគំនិតផ្សាយទៅនៃវិតក្កៈ ឈ្មោះថា សោត-
ធាតុវិសុទ្ធិញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការស្ទង់នូវការប្រព្រឹត្តទៅ នៃវិញ្ញាណដែលមាន
សភាពផ្សេងៗ ទាំងមានសភាពតែមួយ ដោយអំណាចនៃបសាទរបស់
ឥន្ទ្រិយទាំងឡាយព្រោះផ្សាយទៅនៃចិត្តទាំងបី ឈ្មោះថា ចេតោបរិ-
យញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការស្ទង់នូវធម៌ ដែលប្រព្រឹត្តទៅតាម ព្រោះ
បច្ច័យ ដោយអំណាចនៃគំនិតផ្សាយទៅនៃកម្ម ដែលមានសភាពផ្សេងៗ
ផង ទាំងមានសភាពតែមួយ ឈ្មោះថា បុព្វេនិវាសានុស្សតិញ្ញាណ

ឱភាសវសេន នានត្តេកត្តរូបនិមិត្តានំ ទស្សនដ្ឋេ បញ្ញា ទិព្វចក្ខុញ្ញាណំ ចតុសដ្ឋិយា អាការេហិ តិណ្ណំ ឥន្ទ្រិយានំ វសីភាវតា បញ្ញា អាសវានំ ខយេ ញាណំ បរិញ្ញដ្ឋេ បញ្ញា ទុក្ខេ ញាណំ បហានដ្ឋេ បញ្ញា សមុទយេ ញាណំ សច្ឆិកិរិយដ្ឋេ បញ្ញា និរោធេ ញាណំ ភាវនដ្ឋេ បញ្ញា មគ្គេ ញាណំ ទុក្ខេ ញាណំ ទុក្ខសមុទយេ ញាណំ ទុក្ខនិរោធេ ញាណំ ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ ញាណំ អត្ថបដិសម្ភិទេ ញាណំ ធម្មបដិសម្ភិទេ ញាណំ និរុត្តិបដិសម្ភិទេ ញាណំ បដិភាណបដិសម្ភិទេ ញាណំ ឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តេ ញាណំ សត្តានំ អាសយានុសយេ ញាណំ យមកបាដិហីរេ ញាណំ មហាករុណាសមាបត្តិយា ញាណំ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ អនាវរណញ្ញាណំ ឥមានិ តេសត្តតិ ញាណានិ ឥមេសំ តេសត្តតិយា (១) ញាណានំ សត្តសដ្ឋី ញាណានិ សាវកសាធារណានិ ឆ ញាណានិ អសាធារណានិ សាវកេហីតិ ។

មាតិកា និដ្ឋិតា ។

១ ម. តេសត្តតីនំ ។

បញ្ញាក្នុងអត្ថថាឃើញនូវរូបនិមិត្ត មានសភាវៈផ្សេងៗ គឺមានសភាពតែមួយ ដោយអំណាចនៃពន្លឺ ឈ្មោះថា ទិព្វចក្ខុញ្ញាណ បញ្ញាដែលស្ទាត់ជំនាញនៃឥន្ទ្រិយ ៣ ដោយអាការ ៦៤ ឈ្មោះថា អាសវក្ខយញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងអត្ថថាកំណត់ដឹង ឈ្មោះថា ទុក្ខញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងអត្ថថាលះ ឈ្មោះថា សមុទយញ្ញាណ បញ្ញា ក្នុងអត្ថថាធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ឈ្មោះថា និរោធញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងអត្ថថា ចំរើន ឈ្មោះថា មគ្គញ្ញាណ ទុក្ខញ្ញាណ ទុក្ខសមុទយញ្ញាណ ទុក្ខនិរោធញ្ញាណ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាញ្ញាណ អត្ថប្បដិសម្ភិទាញ្ញាណ ធម្មប្បដិសម្ភិទាញ្ញាណ និរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញ្ញាណ បដិភាណប្បដិសម្ភិទាញ្ញាណ ឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តញ្ញាណ សត្តាសយានុសយញ្ញាណ យមកប្បាដិហីរញ្ញាណ មហាករុណាសមាបត្តិញ្ញាណ សព្វញ្ញុតញ្ញាណ អនាវរណញ្ញាណ នេះ ញាណ ៧៣ បណ្ដាញាណ ៧៣ នេះ ញាណ ៦៧ ជាសាធារណៈដល់ពួកសាវ័ក ញាណ ៦ មិនសាធារណៈដល់ពួកសាវ័កទេ ។

ចប់មាតិកា ។

មហាវគ្គ ញាណកថា

[១] កថំ សោតាវធានេ បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ឥមេ ធម្មា អភិញ្ញេយ្យាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ឥមេ ធម្មា បរិញ្ញេយ្យាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ឥមេ ធម្មា បហាតព្វាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ឥមេ ធម្មា ភាវេតព្វាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ឥមេ ធម្មា សច្ឆិកាតព្វាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ឥមេ ធម្មា ហានភាគិយាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ឥមេ ធម្មា ឋិតិភាគិយាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ឥមេ ធម្មា វិសេសភាគិយាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ

មហាវគ្គ ញាណកថា

[១] បញ្ញាក្នុងការប្រុងត្រចៀក ឈ្មោះថា សុតមយញ្ញាណ តើដូចម្តេច ការប្រុងត្រចៀកថា ធម៌ទាំងនេះ បុគ្គលគួរដឹងច្បាស់ បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថា សុតមយញ្ញាណ ការប្រុងត្រចៀកថា ធម៌ទាំងនេះ បុគ្គលគួរកំណត់ដឹង បញ្ញាជាគ្រឿងដឹង នូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថា សុតមយញ្ញាណ ការប្រុងត្រចៀកថា ធម៌ទាំងនេះ បុគ្គលគួរលះ បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថា សុតមយញ្ញាណ ការប្រុងត្រចៀកថា ធម៌ទាំងនេះ បុគ្គលគួរចំរើន បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថា សុតមយញ្ញាណ ការប្រុងត្រចៀកថា ធម៌ទាំងនេះ បុគ្គលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថា សុតមយញ្ញាណ ការប្រុងត្រចៀកថា ធម៌ទាំងនេះជាចំណែកនៃសេចក្តីសាបសូន្យ បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថា សុតមយញ្ញាណ ការប្រុងត្រចៀកថា ធម៌ទាំងនេះ ជាចំណែកនៃការតាំងនៅ បញ្ញាជាគ្រឿងដឹង នូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថា សុតមយញ្ញាណ ការប្រុងត្រចៀកថា ធម៌ទាំងនេះ ជាចំណែកនូវគុណវិសេស (ដោយតំណាលនៃការត្រាស់ដឹងនូវគុណវិសេសខាងលើ) បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថា សុតមយញ្ញាណ

ឥមេ ធម្មា និព្វេធភាគិយាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ សព្វេ សង្ខារា អនិច្ចាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ សព្វេ សង្ខារា ទុក្ខាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ សព្វេ ធម្មា អនត្តាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ឥទំ ទុក្ខំ អរិយសច្ចន្តិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ឥទំ ទុក្ខសមុទយោ[១] អរិយសច្ចន្តិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ឥទំ ទុក្ខនិរោធោ[២] អរិយសច្ចន្តិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ឥទំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទា អរិយសច្ចន្តិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ។

(២) កថំ ឥមេ ធម្មា អភិញ្ញេយ្យាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ

១ ម.ឆ. ទុក្ខសមុទយំ ។ ២ ម.ឆ. ទុក្ខនិរោធំ ។

ការប្រុងស្រាប់ត្រចៀកថា ធម៌ទាំងនេះគប់នូវការទំលាយនូវកិលេស បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការប្រុងស្រាប់ត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថា សុតមយញ្ញាណ ការប្រុងស្រាប់ត្រចៀកថា សង្ខារទាំងពួងមិនទៀង បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការប្រុងស្រាប់ត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថា សុតមយញ្ញាណ ការប្រុងស្រាប់ត្រចៀកថា សង្ខារទាំងពួងជាទុក្ខ បញ្ញាជាគ្រឿងដឹង នូវការប្រុងស្រាប់ត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថា សុតមយញ្ញាណ ការប្រុងស្រាប់ត្រចៀកថា ធម៌ទាំងពួងជាអនត្តា បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការប្រុងស្រាប់ត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថា សុតមយញ្ញាណ ការប្រុងស្រាប់ត្រចៀកថា នេះ ទុក្ខអរិយសច្ច បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការប្រុងស្រាប់ត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថា សុតមយញ្ញាណ ការប្រុងស្រាប់ត្រចៀកថា នេះ ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច បញ្ញាជាគ្រឿងដឹង នូវការប្រុងស្រាប់ត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថា សុតមយញ្ញាណ ការប្រុងស្រាប់ត្រចៀកថា នេះ ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច បញ្ញាជាគ្រឿងដឹង នូវការប្រុងស្រាប់ត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថា សុតមយញ្ញាណ ការប្រុងស្រាប់ត្រចៀកថា នេះ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការប្រុងស្រាប់ត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថា សុតមយញ្ញាណ ។

(២) ការប្រុងស្រាប់ត្រចៀកថា ធម៌ទាំងនេះបុគ្គលគួរដឹងច្បាស់ បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការប្រុងស្រាប់ត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថាសុតមយញ្ញាណ តើដូចម្តេច

ឯកោ ធម្មោ អភិញ្ញេយ្យោ សព្ពេ សត្តា អាហារដ្ឋិតិកា ទ្វេ ធម្មា អភិញ្ញេយ្យា ទ្វេ ធាតុយោ តយោ ធម្មា អភិញ្ញេយ្យា តិស្សោ ធាតុយោ ចត្តារោ ធម្មា អភិញ្ញេយ្យា ចត្តារិ អរិយសច្ចានិ បញ្ច ធម្មា អភិញ្ញេយ្យា បញ្ច វិមុត្តាយតនានិ ឆ ធម្មា អភិញ្ញេយ្យា ឆ អនុត្តរិយានិ សត្ត ធម្មា អភិញ្ញេយ្យា សត្ត និទ្ទសវត្ថូនិ អដ្ឋ ធម្មា អភិញ្ញេយ្យា អដ្ឋ អភិភាយតនានិ នវ ធម្មា អភិញ្ញេយ្យា នវ អនុបុព្វវិហារា

ធម៌ ១ ដែលបុគ្គលគប្បីដឹងច្បាស់ បានដល់ពួកសត្វទាំងអស់ ដែលឋិតនៅបានដោយអាហារ ធម៌ ២ គប្បីដឹងច្បាស់ បានដល់ធាតុ ២ គឺ សង្ខតធាតុ អសង្ខតធាតុ ធម៌ ៣ គប្បីដឹងច្បាស់ បានដល់ធាតុ ៣ គឺ កាមធាតុ រូបធាតុ អរូបធាតុ ធម៌ ៤ គប្បីដឹងច្បាស់ បានដល់អរិយសច្ច ៤ ធម៌ ៥ គប្បីដឹងច្បាស់ បានដល់វិមុត្តាយតនៈ ៥ ធម៌ ៦ គប្បីដឹងច្បាស់ បានដល់អនុត្តរិយៈ ៦ ធម៌ ៧ គប្បីដឹងច្បាស់ បានដល់និទ្ទសវត្ថុ[១] ៧ ធម៌ ៨ គប្បីដឹងច្បាស់ បានដល់អភិភាយតនៈ ៨ ធម៌ ៩ គប្បីដឹងច្បាស់ បានដល់អនុបុព្វវិហារធម៌[២] ៩

---

១ ហេតុនៃសភាវៈមិនដល់ ១០ នោះមាន ៧ យ៉ាង គឺភិក្ខុមានសេចក្ដីប្រុងប្រយ័ត្នក្រៃលែងក្នុងការសមាទានសិក្ខាបទ ហើយមិនប្រាសចាកសេចក្ដីស្រឡាញ់ ក្នុងការសមាទានសិក្ខាបទតទៅទៀត ១ មានសេចក្ដីប្រុងប្រយ័ត្នក្រៃលែង ក្នុងធម៌ជាគ្រឿងស្ងប់រម្ងាប់ ហើយមិនប្រាសចាកសេចក្ដីស្រឡាញ់ក្នុងធម៌ជាគ្រឿងស្ងប់រម្ងាប់តទៅទៀត ១ មានសេចក្ដីប្រុងប្រយ័ត្នក្រៃលែង ក្នុងការបន្ទោបង់នូវតណ្ហា ហើយមិនប្រាសចាកសេចក្ដីស្រឡាញ់ ក្នុងការបន្ទោបង់នូវតណ្ហាតទៅទៀត ១ មានសេចក្ដីប្រុងប្រយ័ត្នក្រៃលែង ក្នុងការសម្ងំនៅក្នុងកម្មដ្ឋាន ហើយមិនប្រាសចាកសេចក្ដីស្រឡាញ់ ក្នុងការសម្ងំនៅក្នុងកម្មដ្ឋានតទៅទៀត ១ មានសេចក្ដីប្រុងប្រយ័ត្នក្រៃលែង ក្នុងការប្រារព្ធព្យាយាម ហើយមិនប្រាសចាកសេចក្ដីស្រឡាញ់ ក្នុងការប្រារព្ធនូវព្យាយាមតទៅទៀត ១ មានសេចក្ដីប្រុងប្រយ័ត្នក្រៃលែង ក្នុងស្មារតីដ៏ចាស់ក្លា ហើយមិនប្រាសចាកសេចក្ដីស្រឡាញ់ក្នុងស្មារតីដ៏ចាស់ក្លាតទៅទៀត ១ មានសេចក្ដីប្រុងប្រយ័ត្នក្រៃលែង ក្នុងការត្រាស់ដឹងដោយទិដ្ឋិ ហើយមិនប្រាសចាកសេចក្ដីស្រឡាញ់ក្នុងការត្រាស់ដឹងដោយទិដ្ឋិតទៅទៀត ១ ។ អដ្ឋកថា ។ ២ គឺ បឋមជ្ឈាន ទុតិយជ្ឈាន តតិយជ្ឈាន ចតុត្ថជ្ឈាន អាកាសានញ្ចាយតនជ្ឈាន វិញ្ញាណញ្ចាយតនជ្ឈាន អាកិញ្ចញ្ញាយតនជ្ឈាន នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន សញ្ញាវេទយិតនិរោធជ្ឈាន ។

ទស ធម្មា អភិញ្ញេយ្យា ទស និជ្ជរវត្ថូនិ ។

(៣) សព្វំ ភិក្ខវេ អភិញ្ញេយ្យំ កិញ្ច ភិក្ខវេ សព្វំ អភិញ្ញេយ្យំ ចក្ខុំ ភិក្ខវេ អភិញ្ញេយ្យំ រូបា អភិញ្ញេយ្យា ចក្ខុវិញ្ញាណំ អភិញ្ញេយ្យំ ចក្ខុសម្ផស្សោ អភិញ្ញេយ្យោ យម្បិទំ[១] ចក្ខុសម្ផស្សប្បច្ចយា ឧប្បជ្ជតិ វេទយិតំ សុខំ វា ទុក្ខំ វា អទុក្ខមសុខំ វា តម្បិ អភិញ្ញេយ្យំ សោតំ អភិញ្ញេយ្យំ សទ្ទា អភិញ្ញេយ្យា ។ បេ ។ ឃានំ អភិញ្ញេយ្យំ គន្ធា អភិញ្ញេយ្យា ជិវ្ហា អភិញ្ញេយ្យា រសា អភិញ្ញេយ្យា កាយោ អភិញ្ញេយ្យោ ផោដ្ឋព្វា អភិញ្ញេយ្យា មនោ អភិញ្ញេយ្យោ ធម្មា អភិញ្ញេយ្យា មនោវិញ្ញាណំ អភិញ្ញេយ្យំ មនោសម្ផស្សោ អភិញ្ញេយ្យោ យម្បិទំ មនោសម្ផស្សប្បច្ចយា ឧប្បជ្ជតិ វេទយិតំ សុខំ វា ទុក្ខំ វា អទុក្ខមសុខំ វា តម្បិ អភិញ្ញេយ្យំ ។

(៤) រូបំ អភិញ្ញេយ្យំ វេទនា អភិញ្ញេយ្យា សញ្ញា អភិញ្ញេយ្យា សង្ខារា អភិញ្ញេយ្យា វិញ្ញាណំ អភិញ្ញេយ្យំ ចក្ខុំ អភិញ្ញេយ្យំ

១ ឱ. យទិទំ ។ ម. យទិទំ ។

ធម៌ ១០ ត្រូវដឹងច្បាស់ បានដល់និជ្ជរវត្ថុ[១] ១០ យ៉ាង ។

(៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាយតនៈទាំងអស់ បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាយតនៈទាំងអស់ បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ តើដូចម្តេច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុ បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ រូបត្រូវដឹងច្បាស់ ចក្ខុវិញ្ញាណត្រូវដឹងច្បាស់ ចក្ខុសម្ផស្សត្រូវដឹងច្បាស់ ការទទួលអារម្មណ៍ណាជាសុខក្តី ជាទុក្ខក្តី មិនជាទុក្ខមិនជាសុខក្តី កើតឡើងព្រោះចក្ខុសម្ផស្សជាបច្ច័យ ការទទួលអារម្មណ៍នោះ ត្រូវដឹងច្បាស់ សោតៈត្រូវដឹងច្បាស់ សទ្ទៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ ។ បេ ។ ឃានៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ គន្ធៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ ជិវ្ហា ត្រូវដឹងច្បាស់ រសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ កាយ ត្រូវដឹងច្បាស់ ផោដ្ឋព្វៈត្រូវដឹងច្បាស់ មនោត្រូវដឹងច្បាស់ ធម៌ត្រូវដឹងច្បាស់ មនោវិញ្ញាណត្រូវដឹងច្បាស់ មនោសម្ផស្សត្រូវដឹងច្បាស់ ការទទួលអារម្មណ៍ណា ជាសុខក្តី ជាទុក្ខក្តី មិនជាទុក្ខមិនជាសុខក្តី កើតឡើងព្រោះមនោសម្ផស្សជាបច្ច័យ ការទទួលអារម្មណ៍នោះ ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៤) រូបត្រូវដឹងច្បាស់ វេទនាត្រូវដឹងច្បាស់ សញ្ញាត្រូវដឹងច្បាស់ សង្ខារទាំងឡាយត្រូវដឹងច្បាស់ វិញ្ញាណត្រូវដឹងច្បាស់ ចក្ខុត្រូវដឹងច្បាស់

១ ហេតុដែលធ្វើឲ្យវិនាស គឺ សម្មាទិដ្ឋិ ធ្វើមិច្ឆាទិដ្ឋិឲ្យវិនាស ។ល។ សម្មាវិមុត្តិ ធ្វើមិច្ឆាវិមុត្តិឲ្យវិនាស ត្រូវជា ១០ ។ អដ្ឋកថា ។

សោតំ អភិញ្ញេយ្យំ ឃានំ អភិញ្ញេយ្យំ ជិវ្ហា អភិញ្ញេយ្យា កាយោ អភិញ្ញេយ្យោ មនោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបា អភិញ្ញេយ្យា សទ្ទា អភិញ្ញេយ្យា គន្ធា អភិញ្ញេយ្យា រសា អភិញ្ញេយ្យា ផោដ្ឋព្វា អភិញ្ញេយ្យា ធម្មា អភិញ្ញេយ្យា ចក្ខុវិញ្ញាណំ អភិញ្ញេយ្យំ សោតវិញ្ញាណំ អភិញ្ញេយ្យំ ឃានវិញ្ញាណំ អភិញ្ញេយ្យំ ជិវ្ហាវិញ្ញាណំ អភិញ្ញេយ្យំ កាយវិញ្ញាណំ អភិញ្ញេយ្យំ មនោវិញ្ញាណំ អភិញ្ញេយ្យំ ចក្ខុសម្ផស្សោ អភិញ្ញេយ្យោ សោតសម្ផស្សោ អភិញ្ញេយ្យោ ឃានសម្ផស្សោ អភិញ្ញេយ្យោ ជិវ្ហាសម្ផស្សោ អភិញ្ញេយ្យោ កាយសម្ផស្សោ អភិញ្ញេយ្យោ មនោសម្ផស្សោ អភិញ្ញេយ្យោ ចក្ខុសម្ផស្សជា វេទនា អភិញ្ញេយ្យា សោតសម្ផស្សជា វេទនា អភិញ្ញេយ្យា ឃានសម្ផស្សជា វេទនា អភិញ្ញេយ្យា ជិវ្ហាសម្ផស្សជា វេទនា អភិញ្ញេយ្យា កាយសម្ផស្សជា វេទនា អភិញ្ញេយ្យា មនោសម្ផស្សជា វេទនា អភិញ្ញេយ្យា រូបសញ្ញា អភិញ្ញេយ្យា សទ្ទសញ្ញា អភិញ្ញេយ្យា គន្ធសញ្ញា អភិញ្ញេយ្យា

សោតៈត្រូវដឹងច្បាស់ ឃានៈត្រូវដឹងច្បាស់ ជិវ្ហាត្រូវដឹងច្បាស់ កាយត្រូវដឹងច្បាស់ មនោត្រូវដឹងច្បាស់ រូបត្រូវដឹងច្បាស់ សទ្ទៈត្រូវដឹងច្បាស់ គន្ធៈត្រូវដឹងច្បាស់ រសៈត្រូវដឹងច្បាស់ ផោដ្ឋព្វៈត្រូវដឹងច្បាស់ ធម៌ត្រូវដឹងច្បាស់ ចក្ខុវិញ្ញាណត្រូវដឹងច្បាស់ សោតវិញ្ញាណត្រូវដឹងច្បាស់ ឃានវិញ្ញាណត្រូវដឹងច្បាស់ ជិវ្ហាវិញ្ញាណត្រូវដឹងច្បាស់ កាយវិញ្ញាណ ត្រូវដឹងច្បាស់ មនោវិញ្ញាណត្រូវដឹងច្បាស់ ចក្ខុសម្ផស្សត្រូវដឹងច្បាស់ សោតសម្ផស្សត្រូវដឹងច្បាស់ ឃានសម្ផស្សត្រូវដឹងច្បាស់ ជិវ្ហាសម្ផស្ស ត្រូវដឹងច្បាស់ កាយសម្ផស្សត្រូវដឹងច្បាស់ មនោសម្ផស្សត្រូវដឹងច្បាស់ វេទនាដែលកើតអំពីចក្ខុសម្ផស្ស ត្រូវដឹងច្បាស់ វេទនាដែលកើតអំពីសោតសម្ផស្សត្រូវដឹងច្បាស់ វេទនាដែលកើតអំពីឃានសម្ផស្ស ត្រូវដឹងច្បាស់ វេទនាដែលកើតអំពីជិវ្ហាសម្ផស្ស ត្រូវដឹងច្បាស់ វេទនាដែលកើតអំពីកាយសម្ផស្សត្រូវដឹងច្បាស់ វេទនាដែលកើតអំពីមនោសម្ផស្សត្រូវដឹងច្បាស់ រូបសញ្ញាត្រូវដឹងច្បាស់ សទ្ទសញ្ញាត្រូវដឹងច្បាស់ គន្ធសញ្ញាត្រូវដឹងច្បាស់

រសសញ្ញា អភិញ្ញេយ្យា ផោដ្ឋព្វសញ្ញា អភិញ្ញេយ្យា ធម្មសញ្ញា អភិញ្ញេយ្យា រូបសញ្ចេតនា អភិញ្ញេយ្យា សទ្ទសញ្ចេតនា អភិញ្ញេយ្យា គន្ធសញ្ចេតនា អភិញ្ញេយ្យា រសសញ្ចេតនា អភិញ្ញេយ្យា ផោដ្ឋព្វសញ្ចេតនា អភិញ្ញេយ្យា ធម្មសញ្ចេតនា អភិញ្ញេយ្យា រូបតណ្ហា អភិញ្ញេយ្យា សទ្ទតណ្ហា អភិញ្ញេយ្យា គន្ធតណ្ហា អភិញ្ញេយ្យា រសតណ្ហា អភិញ្ញេយ្យា ផោដ្ឋព្វតណ្ហា អភិញ្ញេយ្យា ធម្មតណ្ហា អភិញ្ញេយ្យា រូបវិតក្កោ អភិញ្ញេយ្យោ សទ្ទវិតក្កោ អភិញ្ញេយ្យោ គន្ធវិតក្កោ អភិញ្ញេយ្យោ រសវិតក្កោ អភិញ្ញេយ្យោ ផោដ្ឋព្វវិតក្កោ អភិញ្ញេយ្យោ ធម្មវិតក្កោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបវិចារោ អភិញ្ញេយ្យោ សទ្ទវិចារោ អភិញ្ញេយ្យោ គន្ធវិចារោ អភិញ្ញេយ្យោ រសវិចារោ អភិញ្ញេយ្យោ ផោដ្ឋព្វវិចារោ អភិញ្ញេយ្យោ ធម្មវិចារោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(៨) បឋវីធាតុ អភិញ្ញេយ្យា អាបោធាតុ អភិញ្ញេយ្យា តេជោធាតុ អភិញ្ញេយ្យា វាយោធាតុ អភិញ្ញេយ្យា

រសសញ្ញា ត្រូវដឹងច្បាស់ ផោដ្ឋព្វសញ្ញា ត្រូវដឹងច្បាស់ ធម្មសញ្ញា ត្រូវដឹងច្បាស់ រូបសញ្ចេតនា ត្រូវដឹងច្បាស់ សទ្ទសញ្ចេតនា ត្រូវដឹងច្បាស់ គន្ធសញ្ចេតនា ត្រូវដឹងច្បាស់ រសសញ្ចេតនា ត្រូវដឹងច្បាស់ ផោដ្ឋព្វសញ្ចេតនាត្រូវដឹងច្បាស់ ធម្មសញ្ចេតនា ត្រូវដឹងច្បាស់ រូបតណ្ហា ត្រូវដឹងច្បាស់ សទ្ទតណ្ហាត្រូវដឹងច្បាស់ គន្ធតណ្ហាត្រូវដឹងច្បាស់ រសតណ្ហា ត្រូវដឹងច្បាស់ ផោដ្ឋព្វតណ្ហាត្រូវដឹងច្បាស់ ធម្មតណ្ហាត្រូវដឹងច្បាស់ រូបវិតក្កៈត្រូវដឹងច្បាស់ សទ្ទវិតក្កៈត្រូវដឹងច្បាស់ គន្ធវិតក្កៈត្រូវដឹងច្បាស់ រសវិតក្កៈត្រូវដឹងច្បាស់ ផោដ្ឋព្វវិតក្កៈត្រូវដឹងច្បាស់ ធម្មវិតក្កៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ រូបវិចារៈត្រូវដឹងច្បាស់ សទ្ទវិចារៈត្រូវដឹងច្បាស់ គន្ធវិចារៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ រសវិចារៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ ផោដ្ឋព្វវិចារៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ ធម្មវិចារៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៨) បឋវីធាតុ បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ អាបោធាតុ ត្រូវដឹងច្បាស់ តេជោធាតុ ត្រូវដឹងច្បាស់ វាយោធាតុ ត្រូវដឹងច្បាស់

អាកាសធាតុ អភិញ្ញេយ្យា វិញ្ញាណធាតុ អភិញ្ញេយ្យា បឋវីកសិណំ អភិញ្ញេយ្យំ អាបោកសិណំ អភិញ្ញេយ្យំ តេជោកសិណំ អភិញ្ញេយ្យំ វាយោកសិណំ អភិញ្ញេយ្យំ នីលកសិណំ អភិញ្ញេយ្យំ បីតកសិណំ អភិញ្ញេយ្យំ លោហិតកសិណំ អភិញ្ញេយ្យំ ឱទាតកសិណំ អភិញ្ញេយ្យំ អាកាសកសិណំ អភិញ្ញេយ្យំ វិញ្ញាណកសិណំ អភិញ្ញេយ្យំ ។

(៦) កេសា អភិញ្ញេយ្យា លោមា អភិញ្ញេយ្យា នខា អភិញ្ញេយ្យា ទន្តា អភិញ្ញេយ្យា តចោ អភិញ្ញេយ្យោ មំសំ អភិញ្ញេយ្យំ ន្ហារូ អភិញ្ញេយ្យា អដ្ឋី អភិញ្ញេយ្យា អដ្ឋិមិញ្ជំ អភិញ្ញេយ្យំ វក្កំ អភិញ្ញេយ្យំ ហទយំ អភិញ្ញេយ្យំ យកនំ អភិញ្ញេយ្យំ កិលោមកំ អភិញ្ញេយ្យំ បិហកំ អភិញ្ញេយ្យំ បប្ផាសំ អភិញ្ញេយ្យំ អន្តំ អភិញ្ញេយ្យំ អន្តគុណំ អភិញ្ញេយ្យំ ឧទរិយំ អភិញ្ញេយ្យំ ករីសំ អភិញ្ញេយ្យំ បិត្តំ អភិញ្ញេយ្យំ សេម្ហំ អភិញ្ញេយ្យំ បុព្វោ អភិញ្ញេយ្យោ លោហិតំ អភិញ្ញេយ្យំ សេទោ អភិញ្ញេយ្យោ

អាកាសធាតុ ត្រូវដឹងច្បាស់ វិញ្ញាណធាតុ ត្រូវដឹងច្បាស់ បឋវីកសិណត្រូវដឹងច្បាស់ អាបោកសិណត្រូវដឹងច្បាស់ តេជោកសិណត្រូវដឹងច្បាស់ វាយោកសិណត្រូវដឹងច្បាស់ នីលកសិណត្រូវដឹងច្បាស់ បីតកសិណត្រូវដឹងច្បាស់ លោហិតកសិណត្រូវដឹងច្បាស់ ឱទាតកសិណត្រូវដឹងច្បាស់ អាកាសកសិណត្រូវដឹងច្បាស់ វិញ្ញាណកសិណត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៦) សក់ បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ រោមត្រូវដឹងច្បាស់ ក្រចកត្រូវដឹងច្បាស់ ធ្មេញត្រូវដឹងច្បាស់ ស្បែកត្រូវដឹងច្បាស់ សាច់ត្រូវដឹងច្បាស់ សរសៃត្រូវដឹងច្បាស់ ឆ្អឹងត្រូវដឹងច្បាស់ ខួរក្នុងឆ្អឹងត្រូវដឹងច្បាស់ តម្រងបស្សាវៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ បេះដូងត្រូវដឹងច្បាស់ ថ្លើមត្រូវដឹងច្បាស់ វាវត្រូវដឹងច្បាស់ ក្រពះត្រូវដឹងច្បាស់ សួតត្រូវដឹងច្បាស់ ពោះវៀនធំត្រូវដឹងច្បាស់ ពោះវៀនតូចត្រូវដឹងច្បាស់ អាហារថ្មីត្រូវដឹងច្បាស់ អាហារចាស់ ត្រូវដឹងច្បាស់ ប្រមាត់ ត្រូវដឹងច្បាស់ ស្លេស្ម ត្រូវដឹងច្បាស់ ខ្ទុះ ត្រូវដឹងច្បាស់ ឈាម ត្រូវដឹងច្បាស់ ញើស ត្រូវដឹងច្បាស់

មេទោ អភិញ្ញេយ្យោ អស្សុ អភិញ្ញេយ្យំ វសា អភិ-ញ្ញេយ្យា ខេឡោ អភិញ្ញេយ្យោ សិង្ឃាណិកា អភិ-ញ្ញេយ្យា លសិកា អភិញ្ញេយ្យា មុត្តំ អភិញ្ញេយ្យំ មត្ថលុង្គំ អភិញ្ញេយ្យំ ។

(៧) ចក្ខាយតនំ អភិញ្ញេយ្យំ រូបាយតនំ អភិ-ញ្ញេយ្យំ សោតាយតនំ អភិញ្ញេយ្យំ សទ្ទាយតនំ អភិញ្ញេយ្យំ ឃានាយតនំ អភិញ្ញេយ្យំ គន្ធាយតនំ អភិញ្ញេយ្យំ ជិវ្ហាយតនំ អភិញ្ញេយ្យំ រសាយតនំ អភិ-ញ្ញេយ្យំ កាយាយតនំ អភិញ្ញេយ្យំ ផោដ្ឋព្វាយតនំ អភិញ្ញេយ្យំ មនាយតនំ អភិញ្ញេយ្យំ ធម្មាយតនំ អភិ-ញ្ញេយ្យំ ។ ចក្ខុធាតុ អភិញ្ញេយ្យា រូបធាតុ អភិញ្ញេ-យ្យា ចក្ខុវិញ្ញាណធាតុ អភិញ្ញេយ្យា សោតធាតុ អភិ-ញ្ញេយ្យា សទ្ទធាតុ អភិញ្ញេយ្យា សោតវិញ្ញាណធាតុ អភិញ្ញេយ្យា ឃានធាតុ អភិញ្ញេយ្យា គន្ធធាតុ អភិ-ញ្ញេយ្យា ឃានវិញ្ញាណធាតុ អភិញ្ញេយ្យា ជិវ្ហាធាតុ អភិញ្ញេយ្យា រសធាតុ អភិញ្ញេយ្យា ជិវ្ហាវិញ្ញាណធាតុ អភិញ្ញេយ្យា កាយធាតុ អភិញ្ញេយ្យា ផោដ្ឋព្វធាតុ អភិញ្ញេយ្យា កាយវិញ្ញាណធាតុ អភិញ្ញេយ្យា

ខ្លាញ់ខាប់គួរដឹងច្បាស់ ទឹកភ្នែកគួរដឹងច្បាស់ ខ្លាញ់រាវគួរដឹងច្បាស់ ទឹកមាត់គួរដឹងច្បាស់ ទឹកសម្បោរ គួរដឹងច្បាស់ ទឹករអិល គួរដឹងច្បាស់ ទឹកមូត្រ គួរច្បាស់ ខួរក្បាល គួរដឹងច្បាស់ ។

(៧) ចក្ខាយតនៈ គួរដឹងច្បាស់ រូបាយតនៈ គួរដឹងច្បាស់ សោតាយតនៈគួរដឹងច្បាស់ សទ្ទាយតនៈគួរដឹងច្បាស់ ឃា-នាយតនៈគួរដឹងច្បាស់ គន្ធាយតនៈគួរដឹងច្បាស់ ជិវ្ហាយតនៈគួរដឹងច្បាស់ រសាយតនៈគួរដឹងច្បាស់ កាយាយតនៈគួរដឹងច្បាស់ ផោ-ដ្ឋព្វាយតនៈគួរដឹងច្បាស់ មនាយតនៈគួរដឹងច្បាស់ ធម្មាយតនៈគួរដឹងច្បាស់ ។ ចក្ខុធាតុគួរដឹងច្បាស់ រូបធាតុគួរដឹងច្បាស់ ចក្ខុវិញ្ញា-ណធាតុគួរដឹងច្បាស់ សោតធាតុគួរដឹងច្បាស់ សទ្ទធាតុគួរដឹងច្បាស់ សោតវិញ្ញាណធាតុគួរដឹងច្បាស់ ឃានធាតុគួរដឹងច្បាស់ គន្ធធាតុគួរដឹងច្បាស់ ឃានវិញ្ញាណធាតុគួរដឹងច្បាស់ ជិវ្ហាធាតុគួរដឹងច្បាស់ រស-ធាតុគួរដឹងច្បាស់ ជិវ្ហាវិញ្ញាណធាតុគួរដឹងច្បាស់ កាយធាតុគួរដឹងច្បាស់ ផោដ្ឋព្វធាតុគួរដឹងច្បាស់ កាយវិញ្ញាណធាតុគួរដឹងច្បាស់

មនោធាតុ អភិញ្ញេយ្យា ធម្មធាតុ អភិញ្ញេយ្យា មនោវិញ្ញាណធាតុ អភិញ្ញេយ្យា ។ ចក្ខុន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ សោតិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ ឃានិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ ជិវ្ហិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ កាយិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ មនិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ ជីវិតិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ ឥត្ថិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ បុរិសិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ សុខិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ ទុក្ខិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ ទោមនស្សិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ សទ្ធិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ វីរិយិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ សតិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ សមាធិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ បញ្ញិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ អញ្ញិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ ។

(៤) កាមធាតុ អភិញ្ញេយ្យា រូបធាតុ អភិញ្ញេយ្យា អរូបធាតុ អភិញ្ញេយ្យា កាមភវោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបភវោ អភិញ្ញេយ្យោ អរូបភវោ អភិញ្ញេយ្យោ សញ្ញាភវោ អភិញ្ញេយ្យោ អសញ្ញាភវោ អភិញ្ញេយ្យោ

មនោធាតុគួរដឹងច្បាស់ ធម្មធាតុគួរដឹងច្បាស់ មនោវិញ្ញាណធាតុគួរដឹងច្បាស់ ។ ចក្ខុន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ សោតិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ ឃានិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ ជិវ្ហិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ កាយិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ មនិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ ជីវិតិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ ឥត្ថិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ បុរិសិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ សុខិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ ទុក្ខិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ សោមនស្សិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ ទោមនស្សិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ សទ្ធិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ វីរិយិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ សតិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ សមាធិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ បញ្ញិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ អញ្ញិន្ទ្រិយគួរដឹងច្បាស់ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ គួរដឹងច្បាស់ ។

(៤) កាមធាតុគួរដឹងច្បាស់ រូបធាតុគួរដឹងច្បាស់ អរូបធាតុគួរដឹងច្បាស់ កាមភពគួរដឹងច្បាស់ រូបភពគួរដឹងច្បាស់ អរូបភពគួរដឹងច្បាស់ សញ្ញាភព គួរដឹងច្បាស់ អសញ្ញាភព គួរដឹងច្បាស់

នេវសញ្ញានាសញ្ញាភវោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកវោការភវោ អភិញ្ញេយ្យោ ចតុវោការភវោ អភិញ្ញេយ្យោ បញ្ចវោការភវោ អភិញ្ញេយ្យោ ។ បឋមជ្ឈានំ អភិញ្ញេយ្យំ ទុតិយជ្ឈានំ អភិញ្ញេយ្យំ តតិយជ្ឈានំ អភិញ្ញេយ្យំ ចតុត្ថជ្ឈានំ អភិញ្ញេយ្យំ ។

(៩) មេត្តា ចេតោវិមុត្តិ អភិញ្ញេយ្យា ករុណា ចេតោវិមុត្តិ អភិញ្ញេយ្យា មុទិតា ចេតោវិមុត្តិ អភិញ្ញេយ្យា ឧបេក្ខា ចេតោវិមុត្តិ អភិញ្ញេយ្យា អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ អភិញ្ញេយ្យា វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិ អភិញ្ញេយ្យា អាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិ អភិញ្ញេយ្យា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ អភិញ្ញេយ្យា ។ អវិជ្ជា អភិញ្ញេយ្យា សង្ខារា អភិញ្ញេយ្យា វិញ្ញាណំ អភិញ្ញេយ្យំ នាមរូបំ អភិញ្ញេយ្យំ សឡាយតនំ អភិញ្ញេយ្យំ ផស្សោ អភិញ្ញេយ្យោ វេទនា អភិញ្ញេយ្យា តណ្ហា អភិញ្ញេយ្យា ឧបាទានំ អភិញ្ញេយ្យំ ភវោ អភិញ្ញេយ្យោ ជាតិ អភិញ្ញេយ្យា ជរាមរណំ អភិញ្ញេយ្យំ ។

នេវសញ្ញានាសញ្ញាភពត្រូវដឹងច្បាស់ ឯកវោការភព[១] ត្រូវដឹងច្បាស់ ចតុវោការភព[២] ត្រូវដឹងច្បាស់ បញ្ចវោការភព[៣] ត្រូវដឹងច្បាស់ ។ បឋមជ្ឈាន ត្រូវដឹងច្បាស់ ទុតិយជ្ឈាន ត្រូវដឹងច្បាស់ តតិយជ្ឈាន ត្រូវដឹងច្បាស់ ចតុត្ថជ្ឈាន ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៩) មេត្តាចេតោវិមុត្តិត្រូវដឹងច្បាស់ ករុណាចេតោវិមុត្តិត្រូវដឹងច្បាស់ មុទិតាចេតោវិមុត្តិត្រូវដឹងច្បាស់ ឧបេក្ខាចេតោវិមុត្តិត្រូវដឹងច្បាស់ អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិត្រូវដឹងច្បាស់ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិត្រូវដឹងច្បាស់ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិត្រូវដឹងច្បាស់ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិត្រូវដឹងច្បាស់ ។ អវិជ្ជាត្រូវដឹងច្បាស់ សង្ខារទាំងឡាយត្រូវដឹងច្បាស់ វិញ្ញាណត្រូវដឹងច្បាស់ នាមរូបត្រូវដឹងច្បាស់ សឡាយតនៈត្រូវដឹងច្បាស់ ផស្សៈត្រូវដឹងច្បាស់ វេទនាត្រូវដឹងច្បាស់ តណ្ហាត្រូវដឹងច្បាស់ ឧបាទានត្រូវដឹងច្បាស់ ភពត្រូវដឹងច្បាស់ ជាតិត្រូវដឹងច្បាស់ ជរាមរណៈត្រូវដឹងច្បាស់ ។

---

១ ភពមានខន្ធមួយគឺ រូបខន្ធ បានដល់អសញ្ញសត្តភព ។ ២ ភពមានខន្ធបួនគឺ វេទនាខន្ធ សញ្ញាខន្ធ សង្ខារក្ខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធ បានដល់អរូបភព ។ ៣ ភពមានខន្ធ៥ គឺ រូប វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ បានដល់កាមភព និង រូបភព ។ អដ្ឋកថា ។

(១០) ទុក្ខំ អភិញ្ញេយ្យំ ទុក្ខសមុទយោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខនិរោធោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទា អភិញ្ញេយ្យា រូបំ អភិញ្ញេយ្យំ រូបសមុទយោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបនិរោធោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបនិរោធគាមិនី បដិបទា អភិញ្ញេយ្យា វេទនា អភិញ្ញេយ្យា ។ បេ ។ សញ្ញា អភិញ្ញេយ្យា សង្ខារា អភិញ្ញេយ្យា វិញ្ញាណំ អភិញ្ញេយ្យំ ចក្ខុំ ។ បេ ។ ជរាមរណំ អភិញ្ញេយ្យំ ជរាមរណសមុទយោ អភិញ្ញេយ្យោ ជរាមរណនិរោធោ អភិញ្ញេយ្យោ ជរាមរណនិរោធគាមិនី បដិបទា អភិញ្ញេយ្យា ។

(១១) ទុក្ខស្ស បរិញ្ញដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខសមុទយស្ស បហានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខនិរោធស្ស សច្ឆិកិរិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ ភាវនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។ រូបស្ស បរិញ្ញដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបសមុទយស្ស បហានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបនិរោធស្ស សច្ឆិកិរិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ ភាវនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វេទនាយ ។ បេ ។ សញ្ញាយ សង្ខារានំ វិញ្ញាណស្ស

(១០) ទុក្ខ បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ ទុក្ខសមុទ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ ទុក្ខនិរោធ ត្រូវដឹងច្បាស់ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាត្រូវដឹងច្បាស់ រូបត្រូវដឹងច្បាស់ រូបសមុទ័យត្រូវដឹងច្បាស់ រូបនិរោធត្រូវដឹងច្បាស់ រូបនិរោធគាមិនីបដិបទាត្រូវដឹងច្បាស់ វេទនាត្រូវដឹងច្បាស់ ។ បេ ។ សញ្ញាត្រូវដឹងច្បាស់ សង្ខារទាំងឡាយត្រូវដឹងច្បាស់ វិញ្ញាណត្រូវដឹងច្បាស់ ចក្ខុត្រូវដឹងច្បាស់ ។ បេ ។ ជរាមរណៈត្រូវដឹងច្បាស់ ជរាមរណសមុទ័យត្រូវដឹងច្បាស់ ជរាមរណនិរោធត្រូវដឹងច្បាស់ ជរាមរណនិរោធគាមិនីបដិបទាត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(១១) អត្ថនៃការកំណត់ដឹងនូវទុក្ខ បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការលះបង់នូវទុក្ខសមុទ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវទុក្ខនិរោធ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចំរើននូវទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ត្រូវដឹងច្បាស់ ។ អត្ថនៃការកំណត់ដឹងនូវរូបត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការលះបង់នូវរូបសមុទ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវរូបនិរោធ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចំរើននូវទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ត្រូវដឹងច្បាស់ ។ អត្ថនៃការកំណត់ដឹងនូវរូប ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការលះបង់នូវរូបសមុទ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវរូបនិរោធ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចំរើននូវរូបនិរោធគាមិនីបដិបទា ត្រូវដឹងច្បាស់ នូវវេទនា ។ បេ ។ នូវសញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ

ចក្ខុស្ស ។ បេ ។ ជរាមរណស្ស បរិញ្ញដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ជរាមរណសមុទយស្ស បហានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ជរាមរណនិរោធស្ស សច្ឆិកិរិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ជរាមរណនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ ភាវនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(១៦) ទុក្ខស្ស បរិញ្ញាបដិវេធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខសមុទយស្ស បហានបដិវេធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខនិរោធស្ស សច្ឆិកិរិយាបដិវេធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ ភាវនាបដិវេធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។ រូបស្ស បរិញ្ញាបដិវេធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។ រូបស្ស បរិញ្ញាបវេធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបនិរោធស្ស សច្ឆិកិរិយាបដិវេធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ ភាវនាបដិវេធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វេទនាយ ។ បេ ។ សញ្ញាយ សង្ខារានំ វិញ្ញាណស្ស ចក្ខុស្ស ។ បេ ។ ជរាមរណស្ស បរិញ្ញាបដិវេធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ជរាមរណសមុទយស្ស បហានបដិវេធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ

ចក្ខុ ។បេ។ អត្ថនៃការកំណត់ដឹងនូវជរាមរណៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការលះបង់នូវជរាមរណសមុទ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវជរាមរណនិរោធ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចម្រើននូវជរាមរណនិរោធគាមិនីបដិបទា ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(១៦) អត្ថនៃការចាក់ធ្លុះនូវការកំណត់ដឹងទុក្ខ បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចាក់ធ្លុះនូវការលះបង់ទុក្ខសមុទ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចាក់ធ្លុះ នូវការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ទុក្ខនិរោធ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចាក់ធ្លុះនូវសេចក្ដីចម្រើនទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ត្រូវដឹងច្បាស់ ។ អត្ថនៃការចាក់ធ្លុះនូវការកំណត់ដឹងរូប ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចាក់ធ្លុះនូវការលះបង់រូបសមុទ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចាក់ធ្លុះនូវការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវរូបនិរោធ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចាក់ធ្លុះ នូវការចម្រើននូវរូបនិរោធគាមិនីបដិបទា ត្រូវដឹងច្បាស់ នូវវេទនា ។បេ។ នូវសញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ចក្ខុ ។បេ។ អត្ថនៃការចាក់ធ្លុះ នូវការកំណត់ដឹងជរាមរណៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចាក់ធ្លុះ នូវការលះបង់ជរាមរណសមុទ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់

ជរាមរណនិរោធស្ស សច្ឆិកិរិយាបដិវេធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ជរាមរណនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ ភាវនាបដិវេធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(១៣) ទុក្ខំ អភិញ្ញេយ្យំ ទុក្ខសមុទយោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខនិរោធោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខស្ស សមុទយនិរោធោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខស្ស ឆន្ទរាគនិរោធោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខស្ស អស្សាទោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខស្ស អាទីនវោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខស្ស និស្សរណំ អភិញ្ញេយ្យំ រូបំ អភិញ្ញេយ្យំ រូបសមុទយោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបនិរោធោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបស្ស សមុទយនិរោធោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបស្ស ឆន្ទរាគនិរោធោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបស្ស អស្សាទោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបស្ស អាទីនវោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបស្ស និស្សរណំ អភិញ្ញេយ្យំ វេទនា អភិញ្ញេយ្យា ។ បេ ។ សញ្ញា អភិញ្ញេយ្យា សង្ខារា អភិញ្ញេយ្យា វិញ្ញាណំ អភិញ្ញេយ្យំ ចក្ខុំ ។ បេ ។ ជរាមរណំ អភិញ្ញេយ្យំ ជរាមរណសមុទយោ អភិញ្ញេយ្យោ ជរាមរណនិរោធោ អភិញ្ញេយ្យោ

អត្ថនៃការចាក់ធ្លុះ គឺការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ជរាមរណនិរោធ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចាក់ធ្លុះ គឺការចម្រើនជរាមរណនិរោធគាមិនីបដិបទា គួរដឹងច្បាស់ ។

(១៣) ទុក្ខ បុគ្គលគួរដឹងច្បាស់ ទុក្ខសមុទ័យ គួរដឹងច្បាស់ ទុក្ខនិរោធ គួរដឹងច្បាស់ ទុក្ខសមុទយនិរោធ គួរដឹងច្បាស់ ទុក្ខឆន្ទរាគនិរោធ គួរដឹងច្បាស់ ទុក្ខស្សាទៈ គួរដឹងច្បាស់ ទុក្ខាទីនវៈ គួរដឹងច្បាស់ ទុក្ខនិស្សរណៈ គួរដឹងច្បាស់ រូបគួរដឹងច្បាស់ រូបសមុទ័យ គួរដឹងច្បាស់ រូបនិរោធ គួរដឹងច្បាស់ រូបសមុទយនិរោធ គួរដឹងច្បាស់ រូបឆន្ទរាគនិរោធ គួរដឹងច្បាស់ រូបស្សាទៈ គួរដឹងច្បាស់ រូបាទីនវៈ គួរដឹងច្បាស់ រូបនិស្សរណៈ គួរដឹងច្បាស់ វេទនា គួរដឹងច្បាស់ ។ បេ ។ សញ្ញា គួរដឹងច្បាស់ សង្ខារទាំងឡាយ គួរដឹងច្បាស់ វិញ្ញាណ គួរដឹងច្បាស់ ចក្ខុ ។ បេ ។ ជរាមរណៈ គួរដឹងច្បាស់ ជរាមរណសមុទ័យ គួរដឹងច្បាស់ ជរាមរណនិរោធ គួរដឹងច្បាស់

ជរាមរណស្ស សមុទយនិរោធោ អភិញ្ញេយ្យោ ជរាមរណស្ស ឆន្ទរាគនិរោធោ អភិញ្ញេយ្យោ ជរាមរណស្ស អស្សាទោ អភិញ្ញេយ្យោ ជរាមរណស្ស អាទីនវោ អភិញ្ញេយ្យោ ជរាមរណស្ស និស្សរណំ អភិញ្ញេយ្យំ ។

(១៤) ទុក្ខំ អភិញ្ញេយ្យំ ទុក្ខស្សសមុទយោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខនិរោធោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទា អភិញ្ញេយ្យា ទុក្ខស្ស អស្សាទោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខស្ស អាទីនវោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខស្ស និស្សរណំ អភិញ្ញេយ្យំ ។ រូបំ អភិញ្ញេយ្យំ រូបសមុទយោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបនិរោធោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបនិរោធគាមិនី បដិបទា អភិញ្ញេយ្យា រូបស្ស អស្សាទោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបស្ស អាទីនវោ អភិញ្ញេយ្យោ រូបស្ស និស្សរណំ អភិញ្ញេយ្យំ វេទនា អភិញ្ញេយ្យា ។ បេ ។ សញ្ញា អភិញ្ញេយ្យា សង្ខារា អភិញ្ញេយ្យា វិញ្ញាណំ អភិញ្ញេយ្យំ ចក្ខុំ ។ បេ ។ ជរាមរណំ អភិញ្ញេយ្យំ ជរាមរណសមុទយោ អភិញ្ញេយ្យោ

ជរាមរណសមុទយនិរោធ គួរដឹងច្បាស់ ជរាមរណឆន្ទរាគនិរោធ គួរដឹងច្បាស់ ជរាមរណស្សាទៈ គួរដឹងច្បាស់ ជរាមរណាទីនវៈ គួរដឹងច្បាស់ ជរាមរណនិស្សរណៈ គួរដឹងច្បាស់ ។

(១៤) ទុក្ខ ទុក្ខគួរដឹងច្បាស់ ទុក្ខសមុទ័យ គួរដឹងច្បាស់ ទុក្ខនិរោធ គួរដឹងច្បាស់ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា គួរដឹងច្បាស់ ទុក្ខស្សាទៈ គួរដឹងច្បាស់ ទុក្ខាទីនវៈ គួរដឹងច្បាស់ ទុក្ខនិស្សរណៈ គួរដឹងច្បាស់ ។ រូប គួរដឹងច្បាស់ រូបសមុទ័យ គួរដឹងច្បាស់ រូបនិរោធ គួរដឹងច្បាស់ រូបនិរោធគាមិនីបដិបទា គួរដឹងច្បាស់ រូបស្សាទៈ គួរដឹងច្បាស់ រូបាទីនវៈ គួរដឹងច្បាស់ រូបនិស្សរណៈ គួរដឹងច្បាស់ វេទនា គួរដឹងច្បាស់ ។ បេ ។ សញ្ញា គួរដឹងច្បាស់ សង្ខារទាំងឡាយ គួរដឹងច្បាស់ វិញ្ញាណ គួរដឹងច្បាស់ ចក្ខុ ។ បេ ។ ជរាមរណៈ គួរដឹងច្បាស់ ជរាមរណសមុទ័យ គួរដឹងច្បាស់

ជរាមរណនិរោធោ អភិញ្ញេយ្យោ ជរាមរណនិរោធគាមិនី បដិបទា អភិញ្ញេយ្យា ជរាមរណស្ស អស្សាទោ អភិញ្ញេយ្យោ ជរាមរណស្ស អាទីនវោ អភិញ្ញេយ្យោ ជរាមរណស្ស និស្សរណំ អភិញ្ញេយ្យំ ។

(១៨) អនិច្ចានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា ទុក្ខានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា អនត្តានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា និព្វិទានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា វិរាគានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា និរោធានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា បដិនិស្សគ្គានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា ។ រូបេ អនិច្ចានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា រូបេ ទុក្ខានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា រូបេ អនត្តានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា រូបេ និព្វិទានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា រូបេ វិរាគានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា

ជរាមរណនិរោធ គួរដឹងច្បាស់ ជរាមរណនិរោធគាមិនីបដិបទា គួរដឹងច្បាស់ ជរាមរណស្សាទៈ គួរដឹងច្បាស់ ជរាមរណាទីនវៈ គួរដឹងច្បាស់ ជរាមរណនិស្សរណៈ គួរដឹងច្បាស់ ។

(១៨) អនិច្ចានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញរឿយ ៗ ថាមិនទៀង) បុគ្គលគួរដឹងច្បាស់ ទុក្ខានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញរឿយ ៗ ថាជាទុក្ខ) គួរដឹងច្បាស់ អនត្តានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញរឿយ ៗ ថា មិនមែនរបស់ខ្លួន) គួរដឹងច្បាស់ និព្វិទានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញរឿយ ៗ នូវសេចក្តីនឿយណាយ) គួរដឹងច្បាស់ វិរាគានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញរឿយ ៗ នូវសេចក្តីប្រាសចាកតម្រេក) គួរដឹងច្បាស់ និរោធានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញរឿយ ៗ នូវសេចក្តីរលត់) គួរដឹងច្បាស់ បដិនិស្សគ្គានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញរឿយ ៗ នូវសេចក្តីលះបង់) គួរដឹងច្បាស់ ។ ការពិចារណាឃើញរឿយ ៗ ក្នុងរូបថាមិនទៀង គួរដឹងច្បាស់ ការពិចារណាឃើញរឿយ ៗ ក្នុងរូបថាជាទុក្ខ គួរដឹងច្បាស់ ការពិចារណាឃើញរឿយ ៗ ក្នុងរូបថាមិនមែនខ្លួន គួរដឹងច្បាស់ ការពិចារណាឃើញរឿយ ៗ នូវសេចក្តីនឿយណាយក្នុងរូប គួរដឹងច្បាស់ ការពិចារណាឃើញរឿយ ៗ នូវសេចក្តីប្រាសចាកតម្រេកក្នុងរូប គួរដឹងច្បាស់

រូបេ និរោធានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា រូបេ បដិនិស្សគ្គានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា វេទនាយ ។ បេ ។ សញ្ញាយ សង្ខារេសុ វិញ្ញាណេ ចក្ខុស្មឹ ។ បេ ។ ជរាមរណេ អនិច្ចានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា ជរាមរណេ ទុក្ខានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា ជរាមរណេ អនត្តានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា ជរាមរណេ និព្វិទានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា ជរាមរណេ វិរាគានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា ជរាមរណេ និរោធានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា ជរាមរណេ បដិនិស្សគ្គានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា ។

(១៦) ឧប្បាទោ អភិញ្ញេយ្យោ បវត្តំ អភិញ្ញេយ្យំ និមិត្តំ អភិញ្ញេយ្យំ អាយូហនា អភិញ្ញេយ្យា បដិសន្ធិ អភិញ្ញេយ្យា គតិ អភិញ្ញេយ្យា និព្វត្តិ អភិញ្ញេយ្យា ឧបបត្តិ អភិញ្ញេយ្យា ជាតិ អភិញ្ញេយ្យា ជរា អភិញ្ញេយ្យា ព្យាធិ អភិញ្ញេយ្យោ

ការពិចារណាឃើញរឿយៗ នូវសេចក្ដីរលត់ក្នុងរូប គួរដឹងច្បាស់ ការពិចារណាឃើញរឿយៗ នូវសេចក្ដីលះបង់ក្នុងរូប គួរដឹងច្បាស់ ក្នុងវេទនា ។ បេ ។ ក្នុងសញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ចក្ខុ ។ បេ ។ ការពិចារណាឃើញរឿយៗ ក្នុងជរាមរណៈថាមិនទៀង គួរដឹងច្បាស់ ការពិចារណាឃើញរឿយៗ ក្នុងជរាមរណៈថាជាទុក្ខ គួរដឹងច្បាស់ ការពិចារណាឃើញរឿយៗ ក្នុងជរាមរណៈថា មិនមែនខ្លួន គួរដឹងច្បាស់ ការពិចារណាឃើញរឿយៗ ក្នុងជរាមរណៈថាជាសេចក្ដីនឿយណាយ គួរដឹងច្បាស់ ការពិចារណាឃើញរឿយៗ ក្នុងជរាមរណៈថាជាសេចក្ដីប្រាសចាកតម្រេក គួរដឹងច្បាស់ ការពិចារណាឃើញរឿយៗ ក្នុងជរាមរណៈថាជាសេចក្ដីរលត់ គួរដឹងច្បាស់ ការពិចារណាឃើញរឿយៗ ក្នុងជរាមរណៈថាជាសេចក្ដីលះបង់ គួរដឹងច្បាស់ ។

(១៦) ការកើតឡើង (ព្រោះកម្មពីមុនជាបច្ច័យ) គួរដឹងច្បាស់ ការប្រព្រឹត្តទៅ (របស់ពួកសត្វ) គួរដឹងច្បាស់ ការកំណត់ (នូវសង្ខារ) គួរដឹងច្បាស់ ការប្រមូលមក គឺកម្មដែលជាហេតុនៃបដិសន្ធិតទៅទៀត គួរដឹងច្បាស់ បដិសន្ធិ គួរដឹងច្បាស់ គតិ គួរដឹងច្បាស់ ការកើត (នៃខន្ធទាំងឡាយ) គួរដឹងច្បាស់ ការប្រព្រឹត្តទៅនៃវិបាក គួរដឹងច្បាស់ ជាតិ គួរដឹងច្បាស់ ជរា គួរដឹងច្បាស់ ព្យាធិ គួរដឹងច្បាស់

មរណំ អភិញ្ញេយ្យំ សោកោ អភិញ្ញេយ្យោ បរិទេវោ អភិញ្ញេយ្យោ ឧបាយាសោ អភិញ្ញេយ្យោ ។ អនុប្បាទោ អភិញ្ញេយ្យោ អប្បវត្តំ អភិញ្ញេយ្យំ អនិមិត្តំ អភិញ្ញេយ្យំ អនាយូហនា អភិញ្ញេយ្យា អប្បដិសន្ធិ អភិញ្ញេយ្យា អគតិ អភិញ្ញេយ្យា អនិព្វត្តិ អភិញ្ញេយ្យា អនុបបត្តិ អភិញ្ញេយ្យា អជាតិ អភិញ្ញេយ្យា អជរា អភិញ្ញេយ្យា អព្យាធិ អភិញ្ញេយ្យោ អមតំ អភិញ្ញេយ្យំ អសោកោ អភិញ្ញេយ្យោ អបរិទេវោ អភិញ្ញេយ្យោ អនុបាយាសោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(១៧) ឧប្បាទោ អភិញ្ញេយ្យោ អនុប្បាទោ អភិញ្ញេយ្យោ បវត្តំ អភិញ្ញេយ្យំ អប្បវត្តំ អភិញ្ញេយ្យំ និមិត្តំ អភិញ្ញេយ្យំ អនិមិត្តំ អភិញ្ញេយ្យំ អាយូហនា អភិញ្ញេយ្យា អនាយូហនា អភិញ្ញេយ្យា បដិសន្ធិ អភិញ្ញេយ្យា អប្បដិសន្ធិ អភិញ្ញេយ្យា គតិ អភិញ្ញេយ្យា អគតិ អភិញ្ញេយ្យា និព្វត្តិ អភិញ្ញេយ្យា

មរណៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ សេចក្ដីសោក ត្រូវដឹងច្បាស់ សេចក្ដីខ្សឹកខ្សួល ត្រូវដឹងច្បាស់ សេចក្ដីតានតឹង ត្រូវដឹងច្បាស់ ។ ការមិនកើតឡើង ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនប្រព្រឹត្តទៅ ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនកំណត់ ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនប្រមូលមក នូវកម្មដែលមិនមែនជាហេតុនៃបដិសន្ធិតទៅទៀត ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនមានបដិសន្ធិ ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនមានគតិ ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនកើតឡើង ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនប្រព្រឹត្តទៅ (នៃវិបាក) ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនមានជាតិ ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនមានជរា ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនមានព្យាធិ ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនស្លាប់ ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនសោក ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនខ្សឹកខ្សួល ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនតានតឹង ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(១៧) ការកើតឡើង បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនកើតឡើង ត្រូវដឹងច្បាស់ ការប្រព្រឹត្តទៅ ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនប្រព្រឹត្តទៅ ត្រូវដឹងច្បាស់ ការកំណត់ ត្រូវដឹងច្បាស់ ការប្រមូលមក នូវកម្មដែលជាហេតុនៃបដិសន្ធិតទៅទៀត ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនប្រមូលមក នូវកម្មដែលមិនមែនជាហេតុ នៃបដិសន្ធិតទៅទៀត ត្រូវដឹងច្បាស់ បដិសន្ធិ ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនមានបដិសន្ធិ ត្រូវដឹងច្បាស់ គតិ ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនមានគតិ ត្រូវដឹងច្បាស់ ការកើតឡើង ត្រូវដឹងច្បាស់

អនិព្វត្តិ អភិញ្ញេយ្យា ឧបបត្តិ អភិញ្ញេយ្យា អនុបបត្តិ អភិញ្ញេយ្យា ជាតិ អភិញ្ញេយ្យា អជាតិ អភិញ្ញេយ្យា ជរា អភិញ្ញេយ្យា អជរា អភិញ្ញេយ្យា ព្យាធិ អភិ-ញ្ញេយ្យោ អព្យាធិ អភិញ្ញេយ្យោ មរណំ អភិញ្ញេយ្យំ អមតំ អភិញ្ញេយ្យំ សោកោ អភិញ្ញេយ្យោ អសោកោ អភិញ្ញេយ្យោ បរិទេវោ អភិញ្ញេយ្យោ អបរិទេវោ អភិ-ញ្ញេយ្យោ ឧបាយាសោ អភិញ្ញេយ្យោ អនុបាយាសោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(១៨) ឧប្បាទោ ទុក្ខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បវត្តំ ទុក្ខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ និមិត្តំ ទុក្ខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អាយូហនា ទុក្ខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បដិសន្ធិ ទុក្ខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ គតិ ទុក្ខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ និព្វត្តិ ទុក្ខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ឧបបត្តិ ទុក្ខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ជាតិ ទុក្ខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ជរា ទុ-ក្ខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ព្យាធិ ទុក្ខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ មរណំ ទុក្ខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ សោកោ ទុក្ខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បរិទេវោ ទុក្ខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ឧបាយាសោ ទុក្ខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ។

ការមិនកើតឡើង ត្រូវដឹងច្បាស់ ការប្រព្រឹត្តទៅនៃវិបាក ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនប្រព្រឹត្តទៅ (នៃវិបាក) ត្រូវដឹងច្បាស់ ជាតិ ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនមានជាតិ ត្រូវដឹងច្បាស់ ជរា ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនមានជរា ត្រូវដឹងច្បាស់ ព្យាធិ ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនមានព្យាធិ ត្រូវដឹងច្បាស់ មរណៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនមានមរណៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ សេចក្តីសោក ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនមានសេចក្តីសោក ត្រូវដឹងច្បាស់ សេចក្តីខ្សឹកខ្សួល ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនមានសេចក្តីខ្សឹកខ្សួល ត្រូវដឹងច្បាស់ សេចក្តីតានតឹង ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនមានសេចក្តីតានតឹង ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(១៨) បុគ្គល ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការកើតឡើងជាទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការប្រព្រឹត្តទៅជាទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការកំណត់ (នូវសង្ខារ) ជាទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការប្រមូលមក គឺកម្មដែលជាហេតុនៃបដិសន្ធិតទៅទៀតជាទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា បដិសន្ធិជាទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា គតិជាទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការកើតឡើងជាទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការប្រព្រឹត្តទៅនៃវិបាកជាទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ជាតិជាទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ជរាជាទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ព្យាធិជាទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា មរណៈជាទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីសោកជាទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីខ្សឹកខ្សួលជាទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីតានតឹងជាទុក្ខ ។

(១៩) អនុប្បាទោ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អប្បវត្តំ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនិមិត្តំ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនាយូហនា សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អប្បដិសន្ធិ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អគតិ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនិព្វត្តិ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនុបបត្តិ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អជាតិ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អជរា សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អព្យាធិ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អមតំ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អសោកោ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អបរិទេវោ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនុបាយាសោ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ។

(២០) ឧប្បាទោ ទុក្ខំ អនុប្បាទោ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បវត្តំ ទុក្ខំ អប្បវត្តំ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ និមិត្តំ ទុក្ខំ អនិមិត្តំ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អាយូហនា ទុក្ខំ អនាយូហនា សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បដិសន្ធិ ទុក្ខំ

(១៩) បុគ្គល ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនកើតឡើងជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនប្រព្រឹត្តទៅជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនកំណត់ (នូវសង្ខារ) ជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនប្រមូលមក គឺកម្មដែលមិនមែនជាហេតុនៃបដិសន្ធិតទៅទៀតជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានបដិសន្ធិជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានគតិជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនបានកើតឡើងជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនប្រព្រឹត្តទៅនៃវិបាកជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានជាតិជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានជរាជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានព្យាធិជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនស្លាប់ជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានសេចក្តីសោកជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានសេចក្តីខ្សឹកខ្សួលជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានសេចក្តីតានតឹងជាសុខ ។

(២០) បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការកើតឡើងជាទុក្ខ ការមិនកើតឡើងជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការប្រព្រឹត្តទៅជាទុក្ខ ការមិនប្រព្រឹត្តទៅជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការកំណត់ (នូវសង្ខារ) ជាទុក្ខ ការមិនកំណត់ (នូវសង្ខារ) ជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការប្រមូលមក គឺកម្មដែលជាហេតុនៃបដិសន្ធិតទៅទៀតជាទុក្ខ ការមិនប្រមូលមក គឺកម្មដែលមិនមែនជាហេតុនៃបដិសន្ធិតទៅទៀតជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា បដិសន្ធិជាទុក្ខ

អប្បដិសន្ធិ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ គតិ ទុក្ខំ អគតិ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ និព្វត្តិ ទុក្ខំ អនិព្វត្តិ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ឧបបត្តិ ទុក្ខំ អនុបបត្តិ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ជាតិ ទុក្ខំ អជាតិ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ជរា ទុក្ខំ អជរា សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ព្យាធិ ទុក្ខំ អព្យាធិ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ មរណំ ទុក្ខំ អមតំ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ សោកោ ទុក្ខំ អសោកោ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បរិទេវោ ទុក្ខំ អបរិទេវោ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ(១) ឧបាយាសោ ទុក្ខំ អនុបាយាសោ សុខន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ។

(៦១) ឧប្បាទោ ភយន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បវត្តំ ភយន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ និមិត្តំ ភយន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អាយូហនា ភយន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បដិសន្ធិ ភយន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ គតិ ភយន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ និព្វត្តិ ភយន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ឧបបត្តិ ភយន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ជាតិ ភយន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ជរា ភយន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ព្យាធិ ភយន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ មរណំ ភយន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ សោកោ ភយន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ

១ [illegible]

ការមិនមានបដិសន្ធិជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា គតិជាទុក្ខ ការមិនមានគតិជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការកើតឡើងជាទុក្ខ ការមិនកើតឡើងជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការប្រព្រឹត្តទៅនៃវិបាកជាទុក្ខ ការមិនប្រព្រឹត្តទៅនៃវិបាកជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ជាតិជាទុក្ខ ការមិនមានជាតិជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ជរាជាទុក្ខ ការមិនមានជរាជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ព្យាធិជាទុក្ខ ការមិនមានព្យាធិជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា មរណៈជាទុក្ខ ការមិនមានមរណៈជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្ដីសោកជាទុក្ខ ការមិនមានសេចក្ដីសោកជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្ដីខ្សឹកខ្សួលជាទុក្ខ ការមិនមានសេចក្ដីខ្សឹកខ្សួលជាសុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្ដីតានតឹងជាទុក្ខ ការមិនមានសេចក្ដីតានតឹងជាសុខ ។

(៦១) បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការកើតឡើងជាភ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការប្រព្រឹត្តទៅជាភ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការកំណត់ (នូវសង្ខារ) ជាភ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការប្រមូលមក គឺកម្មដែលជាហេតុនៃបដិសន្ធិតទៅទៀតជាភ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា បដិសន្ធិជាភ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា គតិជាភ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការកើតឡើងជាភ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការប្រព្រឹត្តទៅនៃវិបាកជាភ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ជាតិជាភ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ជរាជាភ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ព្យាធិជាភ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា មរណៈជាភ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្ដីសោកជាភ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា

បរិទេវោ ភយន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ឧបាយាសោ ភយន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ។

(៦២) អនុប្បាទោ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អប្បវត្តំ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនិមិត្តំ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនាយូហនា ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អប្បដិសន្ធិ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អគតិ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនិព្វត្តិ ខេ-មន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនុបបត្តិ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អជាតិ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អជរា ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អព្យាធិ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អមតំ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អសោកោ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អបរិទេវោ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនុបាយាសោ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ។

(៦៣) ឧប្បាទោ ភយំ អនុប្បាទោ ខេមន្តិ អភិ-ញ្ញេយ្យំ បវត្តំ ភយំ អប្បវត្តំ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ និមិត្តំ ភយំ អនិមិត្តំ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អាយូហនា

សេចក្តីខ្សឹកខ្សួលជាភ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីតានតឹងជាភ័យ ។

(៦២) បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនកើតឡើងជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនប្រព្រឹត្តទៅជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនកំណត់ (នូវសង្ខារ) ជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនប្រមូលមកនូវកម្មដែលមិនមែនជាហេតុនៃបដិសន្ធិតទៅទៀតជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានបដិសន្ធិជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានគតិជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនកើតឡើងជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនប្រព្រឹត្តទៅនៃវិបាកជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានជាតិជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានជរាជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានព្យាធិជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានមរណៈជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានសេចក្តីសោកជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានសេចក្តីខ្សឹកខ្សួលជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានសេចក្តីតានតឹងជាទីក្សេម ។

(៦៣) បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការកើតឡើងជាភ័យ ការមិនកើតឡើងជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការប្រព្រឹត្តទៅជាភ័យ ការមិនប្រព្រឹត្តទៅ ជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការកំណត់ (នូវសង្ខារ) ជាភ័យ ការមិនកំណត់ (នូវសង្ខារ) ជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការប្រមូលមក នូវកម្មដែលជាហេតុនៃបដិសន្ធិ តទៅទៀត

ភយំ អនាយូហនា ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បដិសន្ធិ ភយំ អប្បដិសន្ធិ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ គតិ ភយំ អគតិ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ និព្វត្តិ ភយំ អនិព្វត្តិ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ឧបបត្តិ ភយំ អនុបបត្តិ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ជាតិ ភយំ អជាតិ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ជរា ភយំ អជរា ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ព្យាធិ ភយំ អព្យាធិ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ មរណំ ភយំ អមតំ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ សោកោ ភយំ អសោកោ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បរិទេវោ ភយំ អបរិទេវោ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ឧបាយាសោ ភយំ អនុបាយាសោ ខេមន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ។

(៦៦) ឧប្បាទោ សាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បវត្តំ សាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ និមិត្តំ សាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អាយូហនា សាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បដិសន្ធិ សាមិសន្តិ

ជាភ័យ ការមិនប្រមូលមកនូវកម្មដែលមិនមែនជាហេតុនៃបដិសន្ធិ តទៅទៀត ជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា បដិសន្ធិជាភ័យ ការមិនមានបដិសន្ធិជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា គតិជាភ័យ ការមិនមានគតិជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការកើតឡើងជាភ័យ ការមិនកើតឡើងជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការប្រព្រឹត្តទៅនៃវិបាកជាភ័យ ការមិនប្រព្រឹត្តទៅនៃវិបាកជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ជាតិជាភ័យ ការមិនមានជាតិជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ជរាជាភ័យ ការមិនមានជរា ជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ព្យាធិជាភ័យ ការមិនមានព្យាធិជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា មរណៈជាភ័យ ការមិនមានមរណៈជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីសោកជាភ័យ ការមិនមានសេចក្តីសោកជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីខ្សឹកខ្សួលជាភ័យ ការមិនមានសេចក្តីខ្សឹកខ្សួលជាទីក្សេម ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីតានតឹងជាភ័យ ការមិនមានសេចក្តីតានតឹងជាទីក្សេម ។

(៦៦) បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការកើតឡើងប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការប្រព្រឹត្តទៅ ប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការកំណត់ (នូវសង្ខារ) ប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការប្រមូលមក នូវកម្មដែលជាហេតុនៃបដិសន្ធិ តទៅទៀត ប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា បដិសន្ធិ ប្រកបដោយអាមិសៈ

អភិញ្ញេយ្យំ គតិ សាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ និព្វត្តិ សាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ឧបបត្តិ សាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ជាតិ សាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ជរា សាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ព្យាធិ សាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ មរណំ សាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ សោកោ សាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បរិទេវោ សាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ឧបាយាសោ សាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ។

(៦៩) អនុប្បាទោ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អប្បវត្តំ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនិមិត្តំ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនាយូហនា និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អប្បដិសន្ធិ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អគតិ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនិព្វត្តិ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនុបបត្តិ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អជាតិ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អជរា និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ

ត្រូវដឹងច្បាស់ថា គតិ ប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការកើតឡើង ប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការប្រព្រឹត្តទៅនៃវិបាក ប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ជាតិ ប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ជរា ប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ព្យាធិ ប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា មរណៈ ប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីសោក ប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីខ្សឹកខ្សួល ប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីតានតឹង ប្រកបដោយអាមិសៈ ។

(៦៩) បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនបានកើតឡើងមិនប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនបានប្រព្រឹត្តទៅ មិនប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនបានកំណត់ (នូវសង្ខារ) មិនប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនប្រមូលមក គឺកម្មដែលមិនមែនជាហេតុនៃបដិសន្ធិតទៅទៀត មិនប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានបដិសន្ធិមិនប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានគតិមិនប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនបានកើតមិនប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនបានប្រព្រឹត្តទៅនៃវិបាក មិនប្រកបដោយអាមិស ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានជាតិមិនប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានជរាមិនប្រកបដោយអាមិសៈ

អព្យាធិ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អមតំ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អសោកោ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អបរិទេវោ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនុបាយាសោ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ។

(៦៦) ឧប្បាទោ សាមិសំ អនុប្បាទោ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បវត្តំ សាមិសំ អប្បវត្តំ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ និមិត្តំ សាមិសំ អនិមិត្តំ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អាយូហនា សាមិសំ អនាយូហនា និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បដិសន្ធិ សាមិសំ អប្បដិសន្ធិ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ គតិ សាមិសំ អគតិ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ និព្វត្តិ សាមិសំ

គួរដឹងច្បាស់ថា មិនមានព្យាធិ ការមិនប្រកបដោយអាមិសៈ គួរដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានមរណៈ មិនប្រកបដោយអាមិសៈ គួរដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានសេចក្ដីសោក មិនប្រកបដោយអាមិសៈ គួរដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានសេចក្ដីខ្សឹកខ្សួល ប្រកបដោយអាមិសៈ គួរដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានសេចក្ដីតានតឹង មិនប្រកបដោយអាមិសៈ ។

(៦៦) បុគ្គលគួរដឹងច្បាស់ថា ការកើតឡើង ប្រកបដោយអាមិសៈ ការមិនកើតឡើង មិនប្រកបដោយអាមិសៈ គួរដឹងច្បាស់ថា ការប្រព្រឹត្តទៅ ប្រកបដោយអាមិសៈ ការមិនប្រព្រឹត្តទៅ មិនប្រកបដោយអាមិសៈ គួរដឹងច្បាស់ថា ការកំណត់ (នូវសង្ខារ) ប្រកបដោយអាមិសៈ ការមិនកំណត់ (នូវសង្ខារ) មិនប្រកបដោយអាមិសៈ គួរដឹងច្បាស់ថា ការប្រមូលមក នូវកម្មដែលជាហេតុនៃបដិសន្ធិតទៅទៀត ប្រកបដោយអាមិសៈ ការមិនប្រមូលមក នូវកម្មដែលមិនមែនជាហេតុនៃបដិសន្ធិតទៅទៀត ប្រកបដោយអាមិសៈ គួរដឹងច្បាស់ថា បដិសន្ធិ ប្រកបដោយអាមិសៈ ការមិនមានបដិសន្ធិមិនប្រកបដោយអាមិសៈ គួរដឹងច្បាស់ថា គតិ ប្រកបដោយអាមិសៈ ការមិនមានគតិមិនប្រកបដោយអាមិសៈ គួរដឹងច្បាស់ថា ការកើត ប្រកបដោយអាមិសៈ

អប្បវត្តិ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ឧបបត្តិ សាមិសំ អនុបបត្តិ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ជាតិ សាមិសំ អជាតិ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ជរា សាមិសំ អជរា និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ព្យាធិ សាមិសំ អព្យាធិ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ មរណំ សាមិសំ អមតំ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ សោកោ សាមិសំ អសោកោ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បរិទេវោ សាមិសំ អបរិទេវោ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ឧបាយាសោ សាមិសំ អនុបាយាសោ និរាមិសន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ។ (១)

(៤៧) ឧប្បាទោ សង្ខារាតិ អភិញ្ញេយ្យំ បវត្តំ សង្ខារាតិ អភិញ្ញេយ្យំ និមិត្តំ សង្ខារាតិ អភិញ្ញេយ្យំ អាយូហនា សង្ខារាតិ អភិញ្ញេយ្យំ បដិសន្ធិ សង្ខារាតិ អភិញ្ញេយ្យំ

១ ម. អយំ សព្វសោ អភិញ្ញេយ្យាតិ ទិស្សតិ ។

ការមិនកើត មិនប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការប្រព្រឹត្តទៅនៃវិបាក ប្រកបដោយអាមិសៈ ការមិនប្រព្រឹត្តទៅនៃវិបាក មិនប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ជាតិ ប្រកបដោយអាមិសៈ ការមិនមានជាតិមិនប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ជរាប្រកបដោយអាមិសៈ ការមិនមានជរា មិនប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ព្យាធិ ប្រកបដោយអាមិសៈ មិនមានព្យាធិ ការមិនប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា មរណៈ ប្រកបដោយអាមិសៈ ការមិនមានមរណៈ មិនប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីសោក ប្រកបដោយអាមិសៈ ការមិនមានសេចក្តីសោក មិនប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីខ្សឹកខ្សួល ប្រកបដោយអាមិសៈ ការមិនមានសេចក្តីខ្សឹកខ្សួល មិនប្រកបដោយអាមិសៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីតានតឹង ប្រកបដោយអាមិសៈ ការមិនមានសេចក្តីតានតឹង មិនប្រកបដោយអាមិសៈ ។

(៤៧) បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការកើតឡើង ឈ្មោះថាសង្ខារ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថាសង្ខារ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការកំណត់ ឈ្មោះថាសង្ខារ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា ការប្រមូលមកនូវកម្មដែលជាហេតុនៃបដិសន្ធិតទៅទៀត ឈ្មោះថាសង្ខារ ត្រូវដឹងច្បាស់ថា បដិសន្ធិ ឈ្មោះថាសង្ខារ

គតិ សង្ខារាតិ អភិញ្ញេយ្យំ និព្វត្តិ សង្ខារាតិ អភិញ្ញេយ្យំ ឧបបត្តិ សង្ខារាតិ អភិញ្ញេយ្យំ ជាតិ សង្ខារាតិ អភិញ្ញេយ្យំ ជរា សង្ខារាតិ អភិញ្ញេយ្យំ ព្យាធិ សង្ខារាតិ អភិញ្ញេយ្យំ មរណំ សង្ខារាតិ អភិញ្ញេយ្យំ សោកោ សង្ខារាតិ អភិញ្ញេយ្យំ បរិទេវោ សង្ខារាតិ អភិញ្ញេយ្យំ ឧបាយាសោ សង្ខារាតិ អភិញ្ញេយ្យំ ។

(២៨) អនុប្បាទោ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អប្បវត្តំ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនិមិត្តំ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនាយូហនា និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អប្បដិសន្ធិ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អគតិ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនិព្វត្តិ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនុបបត្តិ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អជាតិ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អជរា និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អព្យាធិ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អមតំ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អសោកោ និព្វានន្តិ

គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា គតិ ឈ្មោះថាសង្ខារ គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា ការកើត ឈ្មោះថាសង្ខារ គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា ការប្រព្រឹត្តទៅនៃភព ឈ្មោះថាសង្ខារ គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា ជាតិ ឈ្មោះថាសង្ខារ គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា ជរា ឈ្មោះថាសង្ខារ គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា ព្យាធិ ឈ្មោះថាសង្ខារ គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា មរណៈ ឈ្មោះថាសង្ខារ គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីសោក ឈ្មោះថាសង្ខារ គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីខ្សឹកខ្សួល ឈ្មោះថាសង្ខារ គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីតានតឹង ឈ្មោះថា សង្ខារ ។

(២៨) បុគ្គលគ្រឿងដឹងច្បាស់ថា ការមិនកើតឡើង ឈ្មោះថានិព្វាន គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា ការមិនប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថា និព្វាន គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា ការមិនបានចំណាំ ឈ្មោះថា និព្វាន គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា ការមិនប្រមូលមកនូវកម្មដែលមិនមែនជាហេតុនៃបដិសន្ធិតទៅទៀត ឈ្មោះថានិព្វាន គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានបដិសន្ធិ ឈ្មោះថានិព្វាន គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានគតិ ឈ្មោះថានិព្វាន គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា ការមិនកើត ឈ្មោះថានិព្វាន គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា ការមិនប្រព្រឹត្តទៅនៃភព ឈ្មោះថានិព្វាន គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានជាតិ ឈ្មោះថានិព្វាន គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានជរា ឈ្មោះថានិព្វាន គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានព្យាធិ ឈ្មោះថានិព្វាន គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានមរណៈ ឈ្មោះថានិព្វាន គ្រឿងដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានសេចក្តីសោក ឈ្មោះថានិព្វាន

អភិញ្ញេយ្យំ អបរិទេវោ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ អនុ-បាយាសោ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ។

(៦៨) ឧប្បាទោ សង្ខារា អនុប្បាទោ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បវត្តំ សង្ខារា អប្បវត្តំ និព្វានន្តិ អភិ-ញ្ញេយ្យំ និមិត្តំ សង្ខារា អនិមិត្តំ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេ-យ្យំ អាយូហនា សង្ខារា អនាយូហនា និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បដិសន្ធិ សង្ខារា អប្បដិសន្ធិ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ គតិ សង្ខារា អគតិ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេ-យ្យំ និព្វត្តិ សង្ខារា អនិព្វត្តិ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ឧបបត្តិ សង្ខារា អនុបបត្តិ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ជាតិ សង្ខារា អជាតិ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ជរា សង្ខារា អជរា និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ព្យាធិ សង្ខារា អព្យាធិ និព្វានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ មរណំ សង្ខារា

គប្បីដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានសេចក្ដីខ្សឹកខ្សួល ឈ្មោះថានិព្វាន គប្បីដឹងច្បាស់ថា ការមិនមានសេចក្ដីតានតឹង ឈ្មោះថានិព្វាន ។

(៦៨) បុគ្គលគប្បីដឹងច្បាស់ថា ការកើតឡើង ឈ្មោះថាសង្ខារ ការមិនកើតឡើង ឈ្មោះថានិព្វាន គប្បីដឹងច្បាស់ថា ការប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថាសង្ខារ ការមិនប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថានិព្វាន គប្បីដឹងច្បាស់ថា ការកំណត់ ឈ្មោះថាសង្ខារ ការមិនកំណត់ ឈ្មោះថានិព្វាន គប្បីដឹងច្បាស់ថា ការប្រមូលមកនូវកម្ម ដែលជាហេតុនៃបដិសន្ធិតទៅទៀត ឈ្មោះថាសង្ខារ ការមិនប្រមូលមកនូវកម្មដែលមិនមែនជាហេតុនៃបដិសន្ធិតទៅទៀត ឈ្មោះថានិព្វាន គប្បីដឹងច្បាស់ថា បដិសន្ធិ ឈ្មោះថាសង្ខារ ការមិនមានបដិសន្ធិ ឈ្មោះថានិព្វាន គប្បីដឹងច្បាស់ថា គតិ ឈ្មោះថាសង្ខារ ការមិនមានគតិ ឈ្មោះថានិព្វាន គប្បីដឹងច្បាស់ថា ការកើត ឈ្មោះថាសង្ខារ ការមិនកើត ឈ្មោះថានិព្វាន គប្បីដឹងច្បាស់ថា ការប្រ-ព្រឹត្តទៅនៃវិបាក ឈ្មោះថាសង្ខារ ការមិនប្រព្រឹត្តទៅនៃវិបាក ឈ្មោះថានិព្វាន គប្បីដឹងច្បាស់ថា ជាតិ ឈ្មោះថាសង្ខារ ការមិនមានជាតិ ឈ្មោះថានិព្វាន គប្បីដឹងច្បាស់ថា ជរា ឈ្មោះថាសង្ខារ ការមិនមានជរា ឈ្មោះថានិព្វាន គប្បីដឹងច្បាស់ថា ព្យាធិ ឈ្មោះថាសង្ខារ ការមិនមានព្យាធិ ឈ្មោះថានិព្វាន គប្បីដឹងច្បាស់ថា មរណៈ ឈ្មោះថាសង្ខារ

អមតំ និព្ពានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ សោកោ សង្ខារា អសោកោ និព្ពានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ បរិទេវោ សង្ខារា អបរិទេវោ និព្ពានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ឧបាយាសោ សង្ខារា អនុបាយាសោ និព្ពានន្តិ អភិញ្ញេយ្យំ ។

បឋមភាណវារំ[១] ។

(៣០) បរិគ្គហដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ បរិវារដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ បរិបូរដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកគ្គដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ អវិក្ខេបដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ បគ្គហដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ អវិសារដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ អនាវិលដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ អនិញ្ជនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តុបដ្ឋានវសេន ចិត្តស្ស ឋិតដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ អារម្មណដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ គោចរដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ បហានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ បរិច្ចាគដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វុដ្ឋានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វិវដ្ដនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សន្តដ្ឋោ[២] អភិញ្ញេយ្យោ បណីតដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ

១ ឱ. ម. បឋមភាណវារំ និដ្ឋិតំ ។ ២ ម. សន្តុដ្ឋោ ។

មិនមានមរណៈ ឈ្មោះថានិព្វាន ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីសោក ឈ្មោះថាសង្ខារ ការមិនមានសេចក្តីសោក ឈ្មោះថានិព្វាន ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីខ្សឹកខ្សួល ឈ្មោះថាសង្ខារ ការមិនមានសេចក្តីខ្សឹកខ្សួល ឈ្មោះថានិព្វាន ត្រូវដឹងច្បាស់ថា សេចក្តីតានតឹង ឈ្មោះថាសង្ខារ ការមិនមានសេចក្តីតានតឹង ឈ្មោះថានិព្វាន ។

ចប់ បឋមភាណវារៈ ។

(៣០) អត្ថនៃធម៌ដែលគួរកំណត់កាន់យក បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃធម៌ជាបរិវារ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃធម៌ដែលគួរបំពេញ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃធម៌ដែលតាំងនៅក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនរាយមាយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការផ្គងឡើង ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនរាត់រាយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនល្អក់ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនញាប់ញ័រ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការតាំងស៊ប់របស់ចិត្ត ដោយអំណាចនៃការតាំងនៅក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃអារម្មណ៍ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការត្រាច់ទៅរបស់អារម្មណ៍ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការលះបង់ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការបរិច្ចាគ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចេញចាកកិលេស ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការប្រែត្រឡប់ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការស្ងប់រម្ងាប់ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃធម៌ដ៏ឧត្តម ត្រូវដឹងច្បាស់

វិមុត្តដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ អនាសវដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ តរណដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ អនិមិត្តដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ អប្បណិហិតដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សុញ្ញតដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯករសដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ អនតិវត្តនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ យុគនទ្ធដ្ឋោ[១] អភិញ្ញេយ្យោ និយ្យានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ហេតដ្ឋោ[២] អភិញ្ញេយ្យោ ទស្សនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ អាធិបតេយ្យដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(៣១) សមថស្ស អវិក្ខេបដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វិបស្សនាយ អនុបស្សនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សមថវិបស្សនានំ ឯករសដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ យុគនទ្ធស្ស អនតិវត្តនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សិក្ខាយ សមាទានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ អារម្មណស្ស គោចរដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ លីនស្ស ចិត្តស្ស បគ្គហដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឧទ្ធតស្ស ចិត្តស្ស និគ្គហដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឧភោវិសុទ្ធានំ អជ្ឈុបេក្ខនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វិសេសាធិគមដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ

១ ម. យុគនន្ធដ្ឋោ ។ ឱ. យុគនន្ធនដ្ឋោ ។ ២ ម. ឱ. ហេតុដ្ឋោ ។

អត្ថនៃការផុតស្រឡះចាកអារម្មណ៍ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនមានអាសវៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការឆ្លង ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនមានសង្ខារនិមិត្ត ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនតម្កល់ទុកនូវតណ្ហា ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃសភាពសោះសូន្យ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃសភាពមានរសតែមួយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនប្រព្រឹត្តកន្លង (នៅវិញទៅមករបស់សមថៈនឹងវិបស្សនា) ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃធម៌ដែលជាប់គ្នាជាគូ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចេញ (ចាកសង្ខារ) ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការញុំាងសត្វឲ្យដល់ (នូវព្រះនិព្វាន) ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការឃើញជាក់ស្តែង (នូវព្រះនិព្វាន) ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃធម៌ជាអធិបតី ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៣១) អត្ថនៃការមិនរាយមាយរបស់សមថៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការឃើញរឿយៗរបស់វិបស្សនា ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃរសតែមួយរបស់សមថៈនឹងវិបស្សនា ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនប្រព្រឹត្តកន្លងរបស់ធម៌ដែលជាប់គ្នាជាគូ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការសមាទាននូវសិក្ខា ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃគោចររបស់អារម្មណ៍ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការផ្គងឡើងរបស់ចិត្តដែលរួញរា ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការស្ងប់ស្ងៀមរបស់ចិត្តដែលអណ្តែតអណ្តូង ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការព្រងើយកន្តើយរបស់ចិត្តដ៏បរិសុទ្ធចាកចំណែកទាំងពីរ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការត្រាស់ដឹងនូវគុណវិសេស ត្រូវដឹង

ទុក្ខាភិប្បដិវេធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សច្ចាភិសមយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ និរោធេ បតិដ្ឋាបកដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(៣២) សទ្ធិន្ទ្រិយស្ស អធិមោក្ខដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីរិយិន្ទ្រិយស្ស បគ្គហដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សតិន្ទ្រិយស្ស ឧបដ្ឋានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សមាធិន្ទ្រិយស្ស អវិក្ខេបដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ បញ្ញិន្ទ្រិយស្ស ទស្សនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(៣៣) សទ្ធាពលស្ស អស្សទ្ធិយេ អកម្បិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីរិយពលស្ស កោសជ្ជេ អកម្បិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សតិពលស្ស បមាទេ អកម្បិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សមាធិពលស្ស ឧទ្ធច្ចេ អកម្បិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ បញ្ញាពលស្ស អវិជ្ជាយ អកម្បិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(៣៤) សតិសម្ពោជ្ឈង្គស្ស ឧបដ្ឋានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គស្ស បវិចយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គស្ស បគ្គហដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ បីតិសម្ពោជ្ឈង្គស្ស ផរណដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គស្ស ឧបសមដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ

ច្បាស់ អត្ថនៃការចាក់ធ្លុះនូវធម៌ដ៏ក្រៃលែង គប្បីដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការត្រាស់ដឹងនូវសច្ចៈ ៤ គប្បីដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការញុំាងចិត្តឲ្យឋិតនៅក្នុងនិរោធ គប្បីដឹងច្បាស់ ។

(៣២) អត្ថនៃការជឿស៊ប់របស់សទ្ធិន្ទ្រិយ បុគ្គលគប្បីដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការផ្គងឡើងរបស់វីរិយិន្ទ្រិយ គប្បីដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការប្រុងប្រយ័ត្នរបស់សតិន្ទ្រិយ គប្បីដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនរាយមាយរបស់សមាធិន្ទ្រិយ គប្បីដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការឃើញរបស់បញ្ញិន្ទ្រិយ គប្បីដឹងច្បាស់ ។

(៣៣) អត្ថនៃការមិនញាប់ញ័រដោយការមិនជឿ របស់សទ្ធាពលៈ បុគ្គលគប្បីដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនញាប់ញ័រដោយសេចក្តីខ្ជិលច្រអូសរបស់វីរិយពលៈ គប្បីដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនញាប់ញ័រដោយសេចក្តីប្រមាទរបស់សតិពលៈ គប្បីដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនញាប់ញ័រដោយការអណ្តែតអណ្តូងរបស់សមាធិពលៈ គប្បីដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនញាប់ញ័រដោយសេចក្តីល្ងង់របស់បញ្ញាពលៈ គប្បីដឹងច្បាស់ ។

(៣៤) អត្ថនៃការប្រុងប្រយ័ត្ន របស់សតិសម្ពោជ្ឈង្គ បុគ្គលគប្បីដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការពិចារណា របស់ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គ គប្បីដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការផ្គងឡើង របស់វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គ គប្បីដឹងច្បាស់ សភាពផ្សព្វផ្សាយ របស់បីតិសម្ពោជ្ឈង្គ គប្បីដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការស្ងប់រម្ងាប់ របស់បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គ គប្បីដឹងច្បាស់

សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គស្ស អវិក្ខេបដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គស្ស បដិសង្ខានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(៣៨) សម្មាទិដ្ឋិយា ទស្សនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សម្មាសង្កប្បស្ស អភិនិរោបនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សម្មាវាចាយ បរិគ្គហដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សម្មាកម្មន្តស្ស សមុដ្ឋានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សម្មាអាជីវស្ស វោទានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សម្មាវាយាមស្ស បគ្គហដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សម្មាសតិយា ឧបដ្ឋានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សម្មាសមាធិស្ស អវិក្ខេបដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(៣៩) ឥន្ទ្រិយានំ អាធិបតេយ្យដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ពលានំ អកម្បិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ពោជ្ឈង្គានំ និយ្យានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ មគ្គស្ស ហេតុដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សតិបដ្ឋានានំ ឧបដ្ឋានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សម្មប្បធានានំ បទហនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឥទ្ធិបាទានំ ឥជ្ឈនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សច្ចានំ តថដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ បយោគានំ[១] បដិប្បស្សទ្ធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ផលានំ សច្ឆិកិរិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ

១ ម. បធានំ ។

អត្ថនៃការមិនរាយមាយរបស់សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការត្រួតត្រា របស់ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គ គួរដឹងច្បាស់ ។

(៣៨) អត្ថនៃការឃើញរបស់សម្មាទិដ្ឋិ បុគ្គលគួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការលើកចិត្តឡើងរបស់សម្មាសង្កប្បៈ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការកំណត់នូវចីសរៈ ៤ របស់សម្មាវាចា គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការតាំងឡើងរបស់សម្មាកម្មន្តៈ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការផូរផង់របស់សម្មាអាជីវៈ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការផ្គងឡើងរបស់សម្មាវាយាមៈ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការប្រុងប្រយ័ត្នរបស់សម្មាសតិ គួរដឹងច្បាស់ជា អត្ថនៃការមិនរាយមាយរបស់សម្មាសមាធិ គួរដឹងច្បាស់ ។

(៣៩) អត្ថនៃការជាធំរបស់ឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ បុគ្គលគួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនញាប់ញ័ររបស់ពលៈទាំងឡាយ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចេញចាកធម៌ជាសត្រូវរបស់ពោជ្ឈង្គទាំងឡាយ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការញុំាងសត្វឲ្យដល់(នូវព្រះនិព្វាន)របស់មគ្គ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការប្រុងប្រយ័ត្នរបស់សតិប្បដ្ឋានទាំងឡាយ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការតម្កល់ទុករបស់សម្មប្បធានទាំងឡាយ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការសម្រេចរបស់ឥទ្ធិបាទទាំងឡាយ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការទៀងរបស់សច្ចៈទាំងឡាយ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការស្ងប់រម្ងាប់ របស់បយោគទាំងឡាយគឺអរិយមគ្គ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់របស់ផលទាំងឡាយ គួរដឹងច្បាស់

វិតក្កស្ស អភិនិរោបនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វិចារស្ស ឧបវិចារដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ បីតិយា ផរណដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សុខស្ស អភិសន្ទនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស ឯកគ្គដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ អាវជ្ជនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វិជានដ្ឋោ[១] អភិញ្ញេយ្យោ បជាននដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សញ្ជាននដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកោទដ្ឋោ[២] អភិញ្ញេយ្យោ ។

(៣៨) អភិញ្ញាយ ញាតដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ បរិញ្ញាយ តីរណដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ បហានស្ស បរិច្ចាគដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ភាវនាយ ឯករសដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សច្ឆិកិរិយាយ ផស្សនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ខន្ធានំ ខន្ធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ធាតូនំ ធាតុដ្ឋោ[៣] អភិញ្ញេយ្យោ អាយតនានំ អាយតនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សង្ខតានំ សង្ខតដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ អសង្ខតស្ស អសង្ខតដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

---

១ ទី. ម. វិជាននដ្ឋោ ។ ២ ម. ឯកោទសដ្ឋោ ។ ៣ ទី. ម. ធាតុដ្ឋោ ។

អត្ថនៃការលើកចិត្តឡើងរបស់វិតក្កៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការពិចារណារបស់វិចារៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការផ្សាយទៅរបស់បីតិ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការហូរមករបស់សុខ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការតម្កល់នឹង ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយរបស់ចិត្ត ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការរំពឹងរបស់ចិត្ត ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការដឹងផ្សេងៗ (របស់វិញ្ញាណ) ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការដឹងសព្វ (របស់បញ្ញា) ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការដឹងព្រម (របស់សញ្ញា) ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការដល់ឯកតីសមាធិ ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៣៧) អត្ថនៃការដឹងរបស់អភិញ្ញា បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការត្រិះរិះរបស់បរិញ្ញា ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការលះរបស់បហានៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃរសតែមួយ របស់ភាវនា ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការពាល់ត្រូវរបស់សច្ឆិកិរិយា ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការប្រួបប្រួម ឬគរៈ (ដោយកិច្ចតាំងទុកឲ្យមានតាមកន្សោះដំណាក់ជាដើម) របស់ខន្ធទាំងឡាយត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការប្រួបប្រួម (ដោយកិច្ចមានសភាវសូន្យជាដើម) របស់ពួកធាតុ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃអាយតនៈរបស់ពួកអាយតនៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃបច្ច័យតាក់តែងរបស់ពួកសង្ខតធម៌ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃបច្ច័យមិនតាក់តែង របស់អសង្ខតធម៌ ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៣៨) ចិត្តដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តានន្តរិកដ្ឋោ[១] អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស វុដ្ឋានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស វិវដ្ដនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស ហេតុដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស បច្ចយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស វត្ថុដ្ឋោ[២] អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស ភុម្មដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស អារម្មណដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស គោចរដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស ចរិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស គតដ្ឋោ[៣] អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស អភិនីហារដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស និយ្យានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស និស្សរណដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(៣៩) ឯកត្តេ អាវជ្ជនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ វិជាននដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ បជាននដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ សញ្ជាននដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ ឯកោទនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ ឧបនិពន្ធនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ បក្ខន្ទនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ បសីទនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ

[illegible]

(៣៨) អត្ថនៃការគិតនូវអារម្មណ៍ បុគ្គលគួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃចិត្តមិនមានចន្លោះ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចេញរបស់ចិត្ត គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការវិលត្រឡប់របស់ចិត្ត គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃហេតុរបស់ចិត្ត គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃបច្ច័យរបស់ចិត្ត គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃវត្ថុរបស់ចិត្ត គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃភូមិរបស់ចិត្ត គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃអារម្មណ៍របស់ចិត្ត គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃគោចររបស់ចិត្ត គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការត្រាច់ទៅរបស់ចិត្ត គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃដំណើររបស់ចិត្ត គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការប្រមូលរបស់ចិត្ត គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការ ចេញចាកវដ្តៈរបស់ចិត្ត គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការរលាស់ចេញរបស់ចិត្ត គួរដឹងច្បាស់ ។

(៣៩) អត្ថនៃការពិចារណាក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ បុគ្គលគួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការដឹងច្បាស់ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការដឹងសព្វក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការដឹងព្រមក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការខ្ពស់ឯកក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចងក្រៀកក្រុកក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការស្ទុះទៅក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការជ្រះថ្លាក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ

ឯកត្តេ សន្តិដ្ឋនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ វិមុច្ច-នដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ ឯតំ សន្តន្តិ បស្ស-នដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ យានីកតដ្ឋោ អភិ-ញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ វត្ថុកតដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯក-ត្តេ អនុដ្ឋិតដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ បរិចិតដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ សុសមារទ្ធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ បរិគ្គហដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ បរិវារ-ដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ បរិបូរដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ សមោធានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ អធិ-ដ្ឋានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ អាសេវនដ្ឋោ អភិ-ញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ ភាវនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ ពហុលីកម្មដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ សុសមុគ្គត-ដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ សុវិមុត្តដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ ពុជ្ឈនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ អនុ-ពុជ្ឈនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ បដិពុជ្ឈនដ្ឋោ

គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការតាំងនៅព្រម ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការផុតស្រឡះ ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការឃើញច្បាស់ ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយថា នុ៎ះជាទីស្ងប់រម្ងាប់ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការធ្វើឲ្យជាយាន ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការធ្វើឲ្យជាវត្ថុ ជាទីតាំង ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការតាំងនៅស៊ប់ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការសន្សំក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការប្រារព្ធព្យាយាមល្អក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការកំណត់កាន់យកក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃធម៌ជាបរិវារ ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃធម៌ដែលគួរបំពេញក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការប្រជុំចុះក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការតាំងចិត្តទុកក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការសេពក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការចម្រើនក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការធ្វើឲ្យច្រើនក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការអណ្ដែតឡើងក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការផុតស្រឡះ ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការត្រាស់ដឹងក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការត្រាស់ដឹងរឿយៗ ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់ នូវអត្ថនៃការត្រាស់ដឹងចំពោះ ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ គួរដឹងច្បាស់

អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ សមុដ្ឋានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ ពោធនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ អនុពោធនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ បដិពោធនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ សម្ពោធនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ ពោធិបក្ខិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ អនុពោធិបក្ខិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ បដិពោធិបក្ខិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ សម្ពោធិបក្ខិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ ជោតនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ ឧជ្ជោតនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ អនុជោតនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ បដិជោតនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឯកត្តេ សញ្ជោតនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(៤០) បកាសនដ្ឋោ[១] អភិញ្ញេយ្យោ វិរោចនដ្ឋោ[២] អភិញ្ញេយ្យោ កិលេសានំ សន្តាបនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ អមលដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វិមលដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ និម្មលដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ

១ ឱ. ម. បភាសនដ្ឋោ ។ ២ ម. វេរោចនដ្ឋោ ។

អត្ថនៃការត្រាស់ដឹងព្រម ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការញុំាងជនឲ្យត្រាស់ដឹង ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការញុំាងជនឲ្យត្រាស់ដឹងរឿយ ៗ ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការញុំាងជនឲ្យត្រាស់ដឹងចំពោះ ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការញុំាងជនឲ្យត្រាស់ដឹងព្រមក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃធម៌ជាចំណែកការត្រាស់ដឹង ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃធម៌ជាចំណែកការត្រាស់ដឹងរឿយៗ ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃធម៌ជាចំណែកការត្រាស់ដឹងចំពោះ ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃធម៌ជាចំណែកនៃការត្រាស់ដឹងព្រម ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការបំភ្លឺក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការប្រោលបំភ្លឺ ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការបំភ្លឺរឿយ ៗ ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការបំភ្លឺចំពោះ ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការបំភ្លឺព្រម ក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៤០) អត្ថនៃការញុំាងជនឲ្យភ្លឺច្បាស់ បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការរុងរឿង ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការញុំាងកិលេសឲ្យក្តៅសព្វ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃធម៌មិនមានមន្ទិល ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃធម៌ប្រាសចាកមន្ទិល ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃធម៌ដែលគ្មានមន្ទិល ត្រូវដឹងច្បាស់

សមដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សមយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វិវេកដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វិវេកចរិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វិរាគដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វិរាគចរិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ និរោធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ និរោធចរិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វោស្សគ្គដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វោស្សគ្គចរិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វិមុត្តដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វិមុត្តិចរិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(៤១) ឆន្ទដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឆន្ទស្ស មូលដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឆន្ទស្ស បាទដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឆន្ទស្ស បធានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឆន្ទស្ស ឥជ្ឈនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឆន្ទស្ស អធិមោក្ខដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឆន្ទស្ស បគ្គហដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឆន្ទស្ស ឧបដ្ឋានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឆន្ទស្ស អវិក្ខេបដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ឆន្ទស្ស ទស្សនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(៤២) វីរិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីរិយស្ស មូលដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីរិយស្ស បាទដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ

អត្ថនៃសភាពស្មើ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការលះកិលេស ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការស្ងប់ស្ងាត់ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការប្រព្រឹត្តទៅក្នុងការស្ងប់ស្ងាត់ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការប្រាសចាករាគៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការប្រព្រឹត្តទៅក្នុងការប្រាសចាករាគៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការរលត់ទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការប្រព្រឹត្តទៅក្នុងការរលត់ទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការលះកិលេស ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការប្រព្រឹត្តទៅក្នុងការលះកិលេស ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការរួចចាកកិលេស ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការប្រព្រឹត្តទៅក្នុងការរួចចាកកិលេស ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៤១) អត្ថនៃឆន្ទៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃមូលរបស់ឆន្ទៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃគ្រឿងទ្ររបស់ឆន្ទៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃគ្រឿងតម្កល់របស់ឆន្ទៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការសម្រេចរបស់ឆន្ទៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការជឿស៊ប់របស់ឆន្ទៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការផ្គងឡើងរបស់ឆន្ទៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការតម្កល់របស់ឆន្ទៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនរាយមាយរបស់ឆន្ទៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការឃើញច្បាស់របស់ឆន្ទៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៤២) អត្ថនៃវីរិយៈ បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃមូលរបស់វីរិយិន្ទ្រិយ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃគ្រឿងទ្ររបស់វីរិយៈ ត្រូវដឹងច្បាស់

វីរិយស្ស បធានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីរិយស្ស ឥជ្ឈនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីរិយស្ស អធិមោក្ខដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីរិយស្ស បគ្គហដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីរិយស្ស ឧបដ្ឋានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីរិយស្ស អវិក្ខេបដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីរិយស្ស ទស្សនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(៤៣) ចិត្តដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស មូលដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស បាទដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស បធានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស ឥជ្ឈនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស អធិមោក្ខដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស បគ្គហដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស ឧបដ្ឋានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស អវិក្ខេបដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ចិត្តស្ស ទស្សនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(៤៤) វីមំសដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីមំសាយ មូលដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីមំសាយ បាទដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីមំសាយ បធានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីមំសាយ ឥជ្ឈនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីមំសាយ អធិមោក្ខដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីមំសាយ បគ្គហដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ

អត្ថនៃគ្រឿងតម្កល់របស់វីរិយៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការសម្រេចរបស់វីរិយៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការជឿស៊ប់របស់វីរិយៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថការផ្គងឡើងរបស់វីរិយៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការតាំងខ្ជាប់របស់វីរិយៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនរាយមាយរបស់វីរិយៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការឃើញច្បាស់របស់វីរិយៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៤៣) អត្ថនៃចិត្ត (ការគិតនូវអារម្មណ៍) ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃមូលរបស់ចិត្ត ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃគ្រឿងទ្ររបស់ចិត្ត ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃគ្រឿងតម្កល់របស់ចិត្ត ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការសម្រេចរបស់ចិត្ត ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចុះចិត្តស៊ប់របស់ចិត្ត ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការផ្គងឡើងរបស់ចិត្ត ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការតាំងខ្ជាប់របស់ចិត្ត ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនរាយមាយរបស់ចិត្ត ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការឃើញច្បាស់របស់ចិត្ត ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៤៤) អត្ថនៃវីមំសា ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃមូលរបស់វីមំសា ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃគ្រឿងទ្រ របស់វីមំសា ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃគ្រឿងតម្កល់ របស់វីមំសា ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃគ្រឿងសម្រេចរបស់វីមំសា ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការចុះចិត្តស៊ប់ របស់វីមំសា ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការផ្គងឡើងរបស់វីមំសា ត្រូវដឹងច្បាស់

វីមំសាយ ឧបដ្ឋានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីមំសាយ អធិមោក្ខដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ វីមំសាយ ទស្សនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(៤៨) ទុក្ខដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខស្ស បីឡនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខស្ស សង្ខតដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខស្ស សន្តាបដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ទុក្ខស្ស វិបរិណាមដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សមុទយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សមុទយស្ស អាយូហនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សមុទយស្ស និទានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សមុទយស្ស សញ្ញោគដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សមុទយស្ស បលិពោធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ និរោធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ និរោធស្ស និស្សរណដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ និរោធស្ស វិវេកដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ និរោធស្ស អសង្ខតដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ និរោធស្ស អមតដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ មគ្គដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ មគ្គស្ស និយ្យានដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ មគ្គស្ស ហេតុដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ មគ្គស្ស ទស្សនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ មគ្គស្ស អាធិបតេយ្យដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

អត្ថនៃការតាំងខ្ជាប់របស់វីមំសា ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនរួយរាយ របស់វីមំសា ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការឃើញច្បាស់ របស់វីមំសា ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៤៨) អត្ថនៃទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការបៀតបៀនរបស់ទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការតាក់តែងរបស់ទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការក្តៅសព្វរបស់ទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការប្រែប្រួលរបស់ទុក្ខ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃសមុទ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការប្រមូលមក របស់សមុទ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃហេតុរបស់សមុទ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការប្រកបព្រម របស់សមុទ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃកង្វល់របស់សមុទ័យ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃនិរោធ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការរលាស់ចេញរបស់និរោធ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃវិវេករបស់និរោធ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនតាក់តែងរបស់និរោធ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការមិនស្លាប់របស់និរោធ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃមគ្គ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការនាំចេញទៅរបស់មគ្គ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃហេតុរបស់មគ្គ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការឃើញច្បាស់ របស់មគ្គ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃភាពជាអធិបតីរបស់មគ្គ ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៦៦) តថដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ អនត្តដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សច្ចដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ បដិវេធដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ អភិជាននដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ បរិជាននដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ធម្មដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ធាតុដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ញាតដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ សច្ឆិកិរិយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ផស្សនដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ អភិសមយដ្ឋោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(៦៧) នេក្ខម្មំ អភិញ្ញេយ្យំ អព្យាបាទោ អភិញ្ញេយ្យោ អាលោកសញ្ញា អភិញ្ញេយ្យា អវិក្ខេបោ អភិញ្ញេយ្យោ ធម្មវវត្ថានំ អភិញ្ញេយ្យំ ញាណំ អភិញ្ញេយ្យំ បាមុជ្ជំ អភិញ្ញេយ្យំ បឋមជ្ឈានំ អភិញ្ញេយ្យំ ទុតិយជ្ឈានំ អភិញ្ញេយ្យំ តតិយជ្ឈានំ អភិញ្ញេយ្យំ ចតុត្ថជ្ឈានំ អភិញ្ញេយ្យំ អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ អភិញ្ញេយ្យា វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិ អភិញ្ញេយ្យា អាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិ អភិញ្ញេយ្យា នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ អភិញ្ញេយ្យា ។

(៦៨) អនិច្ចានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា ទុក្ខានុបស្សនា

(៦៦) អត្ថនៃសេចក្ដីទៀង ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃសេចក្ដីមិនមែនខ្លួន ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃសេចក្ដីពិត ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការត្រាស់ដឹង ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការដឹងច្បាស់ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការកំណត់ដឹង ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃធម៌ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃធាតុ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការដឹង ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការប៉ះពាល់ ត្រូវដឹងច្បាស់ អត្ថនៃការត្រាស់ដឹង ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៦៧) នេក្ខម្មៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អព្យាបាទៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អាលោកសញ្ញា ត្រូវដឹងច្បាស់ ការមិនរាយមាយ ត្រូវដឹងច្បាស់ ការកំណត់នូវធម៌ ត្រូវដឹងច្បាស់ ញាណ ត្រូវដឹងច្បាស់ បាមុជ្ជៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ បឋមជ្ឈាន ត្រូវដឹងច្បាស់ ទុតិយជ្ឈាន ត្រូវដឹងច្បាស់ តតិយជ្ឈាន ត្រូវដឹងច្បាស់ ចតុត្ថជ្ឈាន ត្រូវដឹងច្បាស់ អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ ត្រូវដឹងច្បាស់ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិ ត្រូវដឹងច្បាស់ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិ ត្រូវដឹងច្បាស់ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៦៨) អនិច្ចានុបស្សនា ត្រូវដឹងច្បាស់ ទុក្ខានុបស្សនា

អភិញ្ញេយ្យា អនត្តានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា និព្វិទានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា វិរាគានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា និរោធានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា បដិនិស្សគ្គានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា ខយានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា វយានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា វិបរិណាមានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា អនិមិត្តានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា អប្បណិហិតានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា សុញ្ញតានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា អធិបញ្ញាធម្មវិបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា យថាភូតញ្ញាណទស្សនំ អភិញ្ញេយ្យំ អាទីនវានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា បដិសង្ខានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា វិវដ្ដានុបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា ។

(៤៨) សោតាបត្តិមគ្គោ អភិញ្ញេយ្យោ សោតាបត្តិផលសមាបត្តិ អភិញ្ញេយ្យា សកទាគាមិមគ្គោ អភិញ្ញេយ្យោ សកទាគាមិផលសមាបត្តិ អភិញ្ញេយ្យា អនាគាមិមគ្គោ អភិញ្ញេយ្យោ អនាគាមិផលសមាបត្តិ អភិញ្ញេយ្យា អរហត្តមគ្គោ អភិញ្ញេយ្យោ អរហត្តផលសមាបត្តិ អភិញ្ញេយ្យា ។

ត្រូវដឹងច្បាស់ អនត្តានុបស្សនា ត្រូវដឹងច្បាស់ និព្វិទានុបស្សនា ត្រូវដឹងច្បាស់ វិរាគានុបស្សនា ត្រូវដឹងច្បាស់ និរោធានុបស្សនា ត្រូវដឹងច្បាស់ បដិនិស្សគ្គានុបស្សនា ត្រូវដឹងច្បាស់ ខយានុបស្សនា ត្រូវដឹងច្បាស់ វយានុបស្សនា ត្រូវដឹងច្បាស់ វិបរិណាមានុបស្សនា ត្រូវដឹងច្បាស់ អនិមិត្តានុបស្សនា ត្រូវដឹងច្បាស់ អប្បណិហិតានុបស្សនា ត្រូវដឹងច្បាស់ សុញ្ញតានុបស្សនា ត្រូវដឹងច្បាស់ អធិបញ្ញាធម្មវិបស្សនា ត្រូវដឹងច្បាស់ យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ អាទីនវានុបស្សនា ត្រូវដឹងច្បាស់ បដិសង្ខានុបស្សនា ត្រូវដឹងច្បាស់ វិវដ្តានុបស្សនា ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៤៨) សោតាបត្តិមគ្គ ត្រូវដឹងច្បាស់ សោតាបត្តិផលសមាបត្តិ ត្រូវដឹងច្បាស់ សកទាគាមិមគ្គ ត្រូវដឹងច្បាស់ សកទាគាមិផលសមាបត្តិ ត្រូវដឹងច្បាស់ អនាគាមិមគ្គ ត្រូវដឹងច្បាស់ អនាគាមិផលសមាបត្តិ ត្រូវដឹងច្បាស់ អរហត្តមគ្គ ត្រូវដឹងច្បាស់ អរហត្តផលសមាបត្តិ ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៤០) អធិមោក្ខដ្ឋេន សទ្ធិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ បគ្គហដ្ឋេន វីរិយិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ ឧបដ្ឋានដ្ឋេន សតិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ អវិក្ខេបដ្ឋេន សមាធិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ ទស្សនដ្ឋេន បញ្ញិន្ទ្រិយំ អភិញ្ញេយ្យំ អស្សទ្ធិយេ អកម្បិយដ្ឋេន សទ្ធាពលំ អភិញ្ញេយ្យំ កោសជ្ជេ អកម្បិយដ្ឋេន វីរិយពលំ អភិញ្ញេយ្យំ បមាទេ អកម្បិយដ្ឋេន សតិពលំ អភិញ្ញេយ្យំ ឧទ្ធច្ចេ អកម្បិយដ្ឋេន សមាធិពលំ អភិញ្ញេយ្យំ អវិជ្ជាយ អកម្បិយដ្ឋេន បញ្ញាពលំ អភិញ្ញេយ្យំ ។

(៤១) ឧបដ្ឋានដ្ឋេន សតិសម្ពោជ្ឈង្គោ អភិញ្ញេយ្យោ បវិចយដ្ឋេន ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គោ អភិញ្ញេយ្យោ បគ្គហដ្ឋេន វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គោ អភិញ្ញេយ្យោ ផរណដ្ឋេន បីតិសម្ពោជ្ឈង្គោ អភិញ្ញេយ្យោ ឧបសមដ្ឋេន បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គោ អភិញ្ញេយ្យោ អវិក្ខេបដ្ឋេន សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គោ អភិញ្ញេយ្យោ បដិសង្ខានដ្ឋេន ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គោ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(៤០) សទ្ធិន្ទ្រិយដោយអត្ថថាជឿស៊ប់ ត្រូវដឹងច្បាស់ វីរិយិន្ទ្រិយដោយអត្ថថាផ្គងឡើង ត្រូវដឹងច្បាស់ សតិន្ទ្រិយដោយអត្ថថាប្រុងប្រយ័ត្ន ត្រូវដឹងច្បាស់ សមាធិន្ទ្រិយដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ ត្រូវដឹងច្បាស់ បញ្ញិន្ទ្រិយដោយអត្ថថាឃើញ ត្រូវដឹងច្បាស់ សទ្ធាពលៈដោយអត្ថថាមិនកម្រើក ព្រោះការមិនជឿ ត្រូវដឹងច្បាស់ វីរិយពលៈដោយអត្ថថាមិនកម្រើក ព្រោះការខ្ជិលច្រអូស ត្រូវដឹងច្បាស់ សតិពលៈដោយអត្ថថាមិនកម្រើក ព្រោះការប្រមាទ ត្រូវដឹងច្បាស់ សមាធិពលៈដោយអត្ថថាមិនកម្រើក ព្រោះការអណ្តែតអណ្តូង ត្រូវដឹងច្បាស់ បញ្ញាពលៈដោយអត្ថថាមិនកម្រើក ព្រោះអវិជ្ជា ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៤១) សតិសម្ពោជ្ឈង្គដោយអត្ថថាប្រុងប្រយ័ត្ន ត្រូវដឹងច្បាស់ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាពិចារណា ត្រូវដឹងច្បាស់ វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាផ្គងឡើង ត្រូវដឹងច្បាស់ បីតិសម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាផ្សាយទៅ ត្រូវដឹងច្បាស់ បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាស្ងប់រម្ងាប់ ត្រូវដឹងច្បាស់ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ ត្រូវដឹងច្បាស់ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាត្រួតត្រា ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៤២) ទស្សនដ្ឋេន សម្មាទិដ្ឋិ អភិញ្ញេយ្យា អភិនិរោបនដ្ឋេន សម្មាសង្កប្បោ អភិញ្ញេយ្យោ បរិគ្គហដ្ឋេន សម្មាវាចា អភិញ្ញេយ្យា សមុដ្ឋានដ្ឋេន សម្មាកម្មន្តោ អភិញ្ញេយ្យោ វោទានដ្ឋេន សម្មាអាជីវោ អភិញ្ញេយ្យោ បគ្គហដ្ឋេន សម្មាវាយាមោ អភិញ្ញេយ្យោ ឧបដ្ឋានដ្ឋេន សម្មាសតិ អភិញ្ញេយ្យា អវិក្ខេបដ្ឋេន សម្មាសមាធិ អភិញ្ញេយ្យោ ។

(៤៣) អាធិបតេយ្យដ្ឋេន ឥន្ទ្រិយា អភិញ្ញេយ្យា អកម្បិយដ្ឋេន ពលា អភិញ្ញេយ្យា និយ្យានដ្ឋេន ពោជ្ឈង្គា អភិញ្ញេយ្យា ហេតុដ្ឋេន មគ្គោ អភិញ្ញេយ្យោ ឧបដ្ឋានដ្ឋេន សតិបដ្ឋានា អភិញ្ញេយ្យា បទហនដ្ឋេន សម្មប្បធានា អភិញ្ញេយ្យា ឥជ្ឈនដ្ឋេន ឥទ្ធិបាទា អភិញ្ញេយ្យា តថដ្ឋេន សច្ចា អភិញ្ញេយ្យា អវិក្ខេបដ្ឋេន សមថោ អភិញ្ញេយ្យោ អនុបស្សនដ្ឋេន វិបស្សនា អភិញ្ញេយ្យា ឯករសដ្ឋេន សមថវិបស្សនា

(៤២) សម្មាទិដ្ឋិដោយអត្ថថាឃើញច្បាស់ គួរដឹងច្បាស់ សម្មាសង្កប្បៈ ដោយអត្ថថាលើកចិត្តឡើង គួរដឹងច្បាស់ សម្មាវាចា ដោយអត្ថថាកំណត់ (នូវពីសារៈ៤) គួរដឹងច្បាស់ សម្មាកម្មន្តៈ ដោយអត្ថថាតាំងឡើង គួរដឹងច្បាស់ សម្មាអាជីវៈ ដោយអត្ថថាផូរផង់ គួរដឹងច្បាស់ សម្មាវាយាមៈ ដោយអត្ថថាផ្គងឡើង គួរដឹងច្បាស់ សម្មាសតិ ដោយអត្ថថាប្រុងប្រយ័ត្ន គួរដឹងច្បាស់ សម្មាសមាធិដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ គួរដឹងច្បាស់ ។

(៤៣) ឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ដោយអត្ថថាជាធំ គួរដឹងច្បាស់ ពលៈទាំងឡាយ ដោយអត្ថថាមិនកម្រើក គួរដឹងច្បាស់ ពោជ្ឈង្គទាំងឡាយ ដោយអត្ថថាចេញចាកធម៌ជាសត្រូវ គួរដឹងច្បាស់ មគ្គ ដោយអត្ថថាញុំាងសត្វឱ្យដល់ (នូវព្រះនិព្វាន) គួរដឹងច្បាស់ សតិប្បដ្ឋាន ដោយអត្ថថាប្រុងប្រយ័ត្ន គួរដឹងច្បាស់ សម្មប្បធានទាំងឡាយ ដោយអត្ថថាតម្កល់ទុក គួរដឹងច្បាស់ ឥទ្ធិបាទទាំងឡាយ ដោយអត្ថថាសម្រេច គួរដឹងច្បាស់ សច្ចៈទាំងឡាយ ដោយអត្ថថាទៀង គួរដឹងច្បាស់ សមថៈ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ គួរដឹងច្បាស់ វិបស្សនា ដោយអត្ថថា ពិចារណារឿយ ៗ គួរដឹងច្បាស់ សមថៈនិងវិបស្សនា ដោយអត្ថថាមានរសតែមួយ

អភិញ្ញេយ្យា អនតិវត្តនដ្ឋេន យុគនទ្ធំ អភិញ្ញេយ្យំ ។

(៤៨) សំវរដ្ឋេន សីលវិសុទ្ធិ អភិញ្ញេយ្យា អវិក្ខេបដ្ឋេន ចិត្តវិសុទ្ធិ អភិញ្ញេយ្យា ទស្សនដ្ឋេន ទិដ្ឋិវិសុទ្ធិ អភិញ្ញេយ្យា មុត្តដ្ឋេន វិមោក្ខោ អភិញ្ញេយ្យោ បដិវេធដ្ឋេន វិជ្ជា អភិញ្ញេយ្យា បរិច្ចាគដ្ឋេន វិមុត្តិ អភិញ្ញេយ្យា សមុច្ឆេទដ្ឋេន ខយេ ញាណំ អភិញ្ញេយ្យំ បដិប្បស្សទ្ធដ្ឋេន អនុប្បាទេ ញាណំ អភិញ្ញេយ្យំ ឆន្ទោ មូលដ្ឋេន អភិញ្ញេយ្យោ មនសិការោ សមុដ្ឋានដ្ឋេន អភិញ្ញេយ្យោ ផស្សោ សមោធានដ្ឋេន អភិញ្ញេយ្យោ វេទនា សមោសរណដ្ឋេន អភិញ្ញេយ្យា សមាធិ បមុខដ្ឋេន អភិញ្ញេយ្យោ សតិ អាធិបតេយ្យដ្ឋេន អភិញ្ញេយ្យា បញ្ញា តទុត្តរដ្ឋេន(១) អភិញ្ញេយ្យា វិមុត្តិ សារដ្ឋេន អភិញ្ញេយ្យា អមតោគធំ និព្វានំ បរិយោសានដ្ឋេន អភិញ្ញេយ្យំ ។

១ ឆ. ម. តតុត្តរដ្ឋេន ។

ត្រូវដឹងច្បាស់ ធម៌ដែលជាប់គ្នាជាគូ ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង ត្រូវដឹងច្បាស់ ។

(៤៨) សីលវិសុទ្ធិ ដោយអត្ថថាសង្រួម ត្រូវដឹងច្បាស់ ចិត្តវិសុទ្ធិ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ ត្រូវដឹងច្បាស់ ទិដ្ឋិវិសុទ្ធិ ដោយអត្ថថាឃើញ ត្រូវដឹងច្បាស់ វិមោក្ខ ដោយអត្ថថារួចស្រឡះ ត្រូវដឹងច្បាស់ វិជ្ជាដោយអត្ថថាត្រាស់ដឹង ត្រូវដឹងច្បាស់ វិមុត្តិ ដោយអត្ថថាលះបង់ ត្រូវដឹងច្បាស់ ខយញ្ញាណ ដោយអត្ថថាផ្តិលផ្តាច់ ត្រូវដឹងច្បាស់ អនុប្បាទញ្ញាណ ដោយអត្ថថាស្ងប់រម្ងាប់ ត្រូវដឹងច្បាស់ ឆន្ទៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ ដោយអត្ថថាជាមូល មនសិការៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ ដោយអត្ថថាតាំងឡើងព្រម ផស្សៈ ត្រូវដឹងច្បាស់ ដោយអត្ថថាប្រមូលមក វេទនា ត្រូវដឹងច្បាស់ ដោយអត្ថថាប្រជុំចុះ សមាធិ ត្រូវដឹងច្បាស់ ដោយអត្ថថាជាប្រធាន សតិត្រូវដឹងច្បាស់ដោយអត្ថថាជាធំ បញ្ញាត្រូវដឹងច្បាស់ ដោយអត្ថថាដ៏ប្រសើរជាងពួកកុសលធម៌នោះ វិមុត្តិ ត្រូវដឹងច្បាស់ ដោយអត្ថថាជាខ្លឹមសារ និព្វានជាគុណជាតមិនស្លាប់ជាទីពឹង (របស់សត្វ) ត្រូវដឹងច្បាស់ដោយអត្ថថាចប់ស្រេច (នៃសាសនា) ។

(៥៥) យេ យេ ធម្មា អភិញ្ញាតា ហោន្តិ តេ តេ ធម្មា ញាតា ហោន្តិ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ឥមេ ធម្មា អភិញ្ញេយ្យាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ។

ទុតិយភាណវារំ ។

(៥៦) កតមំ ឥមេ ធម្មា បរិញ្ញេយ្យាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ឯកោ ធម្មោ បរិញ្ញេយ្យោ ផស្សោ សាសវោ ឧបាទានិយោ ទ្វេ ធម្មា បរិញ្ញេយ្យា នាមញ្ច រូបញ្ច តយោ ធម្មា បរិញ្ញេយ្យា តិស្សោ វេទនា ចត្តារោ ធម្មា បរិញ្ញេយ្យា ចត្តារោ អាហារា បញ្ច ធម្មា បរិញ្ញេយ្យា បញ្ចុបាទានក្ខន្ធា ឆ ធម្មា បរិញ្ញេយ្យា ឆ អជ្ឈត្តិកានិ អាយតនានិ សត្ត ធម្មា បរិញ្ញេយ្យា សត្ត វិញ្ញាណដ្ឋិតិយោ អដ្ឋ ធម្មា បរិញ្ញេយ្យា អដ្ឋ លោកធម្មា នវ ធម្មា បរិញ្ញេយ្យា នវ សត្តាវាសា ទស ធម្មា បរិញ្ញេយ្យា ទសាយតនានិ ។

(៥៥) ពួកធម៌ណា ៗ ដែលបុគ្គលបានស្គាល់ហើយ ពួកធម៌នោះ ៗ ឈ្មោះថាបុគ្គលដឹងហើយ ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាជាគ្រឿងដឹងសព្វ នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា ការប្រុងស្រោតទៀកថា ពួកធម៌នេះ បុគ្គលត្រូវដឹងច្បាស់ បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការប្រុងស្រោតទៀកនោះ ឈ្មោះថាសុតមយញ្ញាណ ។

ចប់ ទុតិយភាណវារៈ ។

(៥៦) ការប្រុងស្រោតទៀកថា ធម៌ទាំងឡាយនេះ បុគ្គលត្រូវកំណត់ដឹង បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការប្រុងស្រោតទៀកនោះ ឈ្មោះថាសុតមយញ្ញាណ តើដូចម្ដេច ធម៌ ១ បុគ្គលត្រូវកំណត់ដឹង គឺផស្សៈប្រកបដោយអាសវៈ ដែលជាប្រយោជន៍ដល់ឧបាទាន ពួកធម៌ ២ ត្រូវកំណត់ដឹង គឺ នាម ១ រូប ១ ពួកធម៌ ៣ ត្រូវកំណត់ដឹង គឺវេទនា ៣ ពួកធម៌ ៤ ត្រូវកំណត់ដឹង គឺ អាហារ ៤ ពួកធម៌ ៥ ត្រូវកំណត់ដឹង គឺឧបាទានក្ខន្ធ ៥ ពួកធម៌ ៦ ត្រូវកំណត់ដឹង គឺ អាយតនៈខាងក្នុង ៦ ពួកធម៌ ៧ ត្រូវកំណត់ដឹង គឺវិញ្ញាណដ្ឋិតិ ៧ ពួកធម៌ ៨ ត្រូវកំណត់ដឹង គឺ លោកធម៌ ៨ ពួកធម៌ ៩ ត្រូវកំណត់ដឹង គឺសត្តាវាស ៩ ពួកធម៌ ១០ ត្រូវកំណត់ដឹង គឺអាយតនៈ ១០ ។

(៤៧) សព្វំ ភិក្ខវេ បរិញ្ញេយ្យំ កិញ្ច ភិក្ខវេ សព្វំ បរិញ្ញេយ្យំ ចក្ខុំ ភិក្ខវេ បរិញ្ញេយ្យំ រូបា បរិញ្ញេយ្យា ចក្ខុវិញ្ញាណំ បរិញ្ញេយ្យំ ចក្ខុសម្ផស្សោ បរិញ្ញេយ្យោ យម្បិទំ[១] ចក្ខុសម្ផស្សប្បច្ចយា ឧប្បជ្ជតិ វេទយិតំ សុខំ វា ទុក្ខំ វា អទុក្ខមសុខំ វា តម្បិ បរិញ្ញេយ្យំ សោតំ បរិញ្ញេយ្យំ សទ្ទា បរិញ្ញេយ្យា ។ បេ ។ ឃានំ បរិញ្ញេយ្យំ គន្ធា បរិញ្ញេយ្យា ជិវ្ហា បរិញ្ញេយ្យា រសា បរិញ្ញេយ្យា កាយោ បរិញ្ញេយ្យោ ផោដ្ឋព្វា បរិញ្ញេយ្យា មនោ បរិញ្ញេយ្យោ ធម្មា បរិញ្ញេយ្យា មនោវិញ្ញាណំ បរិញ្ញេយ្យំ មនោសម្ផស្សោ បរិញ្ញេយ្យោ យម្បិទំ មនោសម្ផស្សប្បច្ចយា ឧប្បជ្ជតិ វេទយិតំ សុខំ វា ទុក្ខំ វា អទុក្ខមសុខំ វា តម្បិ បរិញ្ញេយ្យំ ។

(៤៨) រូបំ បរិញ្ញេយ្យំ វេទនា បរិញ្ញេយ្យា សញ្ញា បរិញ្ញេយ្យា សង្ខារា បរិញ្ញេយ្យា វិញ្ញាណំ បរិញ្ញេយ្យំ ចក្ខុំ ។ បេ ។ ជរាមរណំ ។ បេ ។

---

១ ឱ. យម្បិទំ ។ ម. យម្បិទំ ។

(៤៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាយតនៈទាំងពួង បុគ្គលត្រូវកំណត់ដឹង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអាយតនៈទាំងពួង ដែលត្រូវកំណត់ដឹង តើដូចម្តេច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុ ត្រូវកំណត់ដឹង រូប ត្រូវកំណត់ដឹង ចក្ខុវិញ្ញាណ ត្រូវកំណត់ដឹង ចក្ខុសម្ផ័ស្ស ត្រូវកំណត់ដឹង ការទទួលអារម្មណ៍ណា ទោះជាសុខក្តី ជាទុក្ខក្តី មិនជាទុក្ខមិនជាសុខក្តី ដែលកើតឡើង ព្រោះចក្ខុសម្ផ័ស្សជាបច្ច័យ ការទទួលអារម្មណ៍នោះឯង ក៏ត្រូវកំណត់ដឹង សោតៈ ត្រូវកំណត់ដឹង សទ្ទៈ ត្រូវកំណត់ដឹង ។ បេ ។ ឃានៈ ត្រូវកំណត់ដឹង គន្ធៈ ត្រូវកំណត់ដឹង ជិវ្ហា ត្រូវកំណត់ដឹង រសៈ ត្រូវកំណត់ដឹង កាយ ត្រូវកំណត់ដឹង ផោដ្ឋព្វៈ ត្រូវកំណត់ដឹង មនៈ ត្រូវកំណត់ដឹង ធម្មារម្មណ៍ ត្រូវកំណត់ដឹង មនោវិញ្ញាណ ត្រូវកំណត់ដឹង មនោសម្ផ័ស្ស ត្រូវកំណត់ដឹង ការទទួលអារម្មណ៍ណា ទោះជាសុខក្តី ជាទុក្ខក្តី មិនជាទុក្ខមិនជាសុខក្តី ដែលកើតឡើង ព្រោះមនោសម្ផ័ស្សជាបច្ច័យ ការទទួលអារម្មណ៍នោះឯង ក៏ត្រូវកំណត់ដឹង ។

(៤៨) រូប បុគ្គលត្រូវកំណត់ដឹង វេទនា ត្រូវកំណត់ដឹង សញ្ញា ត្រូវកំណត់ដឹង សង្ខារទាំងឡាយ ត្រូវកំណត់ដឹង វិញ្ញាណ ត្រូវកំណត់ដឹង ចក្ខុ ។ បេ ។ ជរាមរណៈ ។ បេ ។

អមតោគធំ និព្វានំ បរិយោសានដ្ឋេន បរិញ្ញេយ្យំ យេសំ យេសំ ធម្មានំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស តេ តេ ធម្មា បដិលទ្ធា ហោន្តិ ឯវំ តេ ធម្មា បរិញ្ញាតា ចេវ ហោន្តិ តីរិតា ច ។

(៨៤) នេក្ខម្មំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស នេក្ខម្មំ បដិលទ្ធំ ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច អព្យាបាទំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស អព្យាបាទោ បដិលទ្ធោ ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច អាលោក-សញ្ញំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស អាលោកសញ្ញា បដិលទ្ធា ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច អវិក្ខេបំ បដិលាភត្ថាយ វាយម-ន្តស្ស អវិក្ខេបោ បដិលទ្ធោ ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច

ព្រះនិព្វានឈ្មោះអមតៈ ជាទីពឹងនាក់ (របស់ពួកសត្វ) ត្រូវកំណត់ដឹង ដោយអត្ថថាចប់ស្រេច (នៃសាសនា) កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះ នូវធម៌ទាំងឡាយណាៗ ធម៌ទាំងឡាយនោះៗ ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌ទាំងឡាយនោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង ។

(៨៤) កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវនេក្ខម្មៈ នេក្ខម្មៈក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវអព្យាបាទ អព្យាបាទក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវអាលោកសញ្ញា អាលោកសញ្ញា ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះ នូវអវិក្ខេបៈ (ការមិនរាយមាយ) អវិក្ខេបៈ ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថា បុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង

ធម្មាយតនំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស ធម្មាយតនំ បដិលទ្ធំ ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច ញាណំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស ញាណំ បដិលទ្ធំ ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច បាមុជ្ជំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស បាមុជ្ជំ បដិលទ្ធំ ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច ។

(៦០) បឋមជ្ឈានំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស បឋមជ្ឈានំ បដិលទ្ធំ ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច ទុតិយជ្ឈានំ ។ បេ ។ តតិយជ្ឈានំ ចតុត្ថជ្ឈានំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស ចតុត្ថជ្ឈានំ បដិលទ្ធំ ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ បដិលទ្ធា ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ

កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះ នូវធម្មាយតនៈ (ការកំណត់នូវធម៌) ធម្មាយតនៈ ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះ នូវញាណ ញាណក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាមដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះ នូវបាមុជ្ជៈ (សេចក្តីរីករាយ) បាមុជ្ជៈក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង ។

(៦០) កាលបុគ្គលព្យាយាមដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវបឋមជ្ឈាន បឋមជ្ឈានបុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង នូវទុតិយជ្ឈាន ។បេ។ នូវតតិយជ្ឈាន កាលបុគ្គលព្យាយាមដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវចតុត្ថជ្ឈាន ចតុត្ថជ្ឈាន ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាមដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវអាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង

តីរិតោ ច វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តឹ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិ បដិលទ្ធា ហោតិ អយំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច អាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តឹ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស អាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិ បដិលទ្ធា ហោតិ អយំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តឹ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ បដិលទ្ធា ហោតិ អយំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច ។

(៦១) អនិច្ចានុបស្សនំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស អនិច្ចានុបស្សនា បដិលទ្ធា ហោតិ អយំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច ទុក្ខានុបស្សនំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស ទុក្ខានុបស្សនា បដិលទ្ធា ហោតិ អយំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ

កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិ ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងដែល ពិចារណាហើយដែល យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះ នូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិ ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងដែល ពិចារណាហើយដែល យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងដែល ពិចារណាហើយដែល យ៉ាងនេះឯង ។

(៦១) កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវអនិច្ចានុបស្សនា អនិច្ចានុបស្សនា ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងដែល ពិចារណាហើយដែល យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវទុក្ខានុបស្សនា ទុក្ខានុបស្សនា ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថា បុគ្គលកំណត់ដឹងដែល ពិចារណាហើយដែល យ៉ាងនេះឯង

តីរិតោ ច អនត្តានុបស្សនំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស អនត្តានុបស្សនា បដិលទ្ធា ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច និព្វិទានុបស្សនំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស និព្វិទានុបស្សនា បដិលទ្ធា ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច វិរាគានុបស្សនំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស វិរាគានុបស្សនា បដិលទ្ធា ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច និរោធានុបស្សនំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស និរោធានុបស្សនា បដិលទ្ធា ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច បដិនិស្សគ្គានុបស្សនា បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស បដិនិស្សគ្គានុបស្សនា បដិលទ្ធា ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច ខយានុបស្សនំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស ខយានុបស្សនា បដិលទ្ធា ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច

កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះ នូវអនត្តានុបស្សនា អនត្តានុបស្សនា ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះឈ្មោះថា បុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គល ព្យាយាមដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវនិព្វិទានុបស្សនា និព្វិទានុបស្សនា ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាមដើម្បី ប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះ នូវវិរាគានុបស្សនា វិរាគានុបស្សនា ក៏ បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង បុគ្គលកាលព្យាយាមដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ ការបានចំពោះនូវនិរោធានុបស្សនា និរោធានុបស្សនា ក៏បុគ្គលបានចំពោះ ហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាមដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះ នូវបដិនិស្សគ្គានុបស្សនា បដិនិស្សគ្គានុបស្សនា ក៏បុគ្គលបានចំពោះ ហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាមដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវ ខយានុបស្សនា ខយានុបស្សនា ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថា បុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង

វយានុបស្សនំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស វយានុបស្សនា បដិលទ្ធា ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច វិបរិណាមានុបស្សនំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស វិបរិណាមានុបស្សនា បដិលទ្ធា ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច អនិមិត្តានុបស្សនំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស អនិមិត្តានុបស្សនា បដិលទ្ធា ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច អប្បណិហិតានុបស្សនំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស អប្បណិហិតានុបស្សនា បដិលទ្ធា ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច សុញ្ញតានុបស្សនំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស សុញ្ញតានុបស្សនា បដិលទ្ធា ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច ។

(៦៦) អធិបញ្ញាធម្មវិបស្សនំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស អធិបញ្ញាធម្មវិបស្សនា បដិលទ្ធា ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច

កាលបុគ្គលព្យាយាមដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវវយានុបស្សនា វយានុបស្សនា ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាមដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវវិបរិណាមានុបស្សនា វិបរិណាមានុបស្សនា ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាមដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះ នូវអនិមិត្តានុបស្សនា អនិមិត្តានុបស្សនា ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាមដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះ នូវអប្បណិហិតានុបស្សនា អប្បណិហិតានុបស្សនា ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង បុគ្គលកាលព្យាយាមដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះ នូវសុញ្ញតានុបស្សនា សុញ្ញតានុបស្សនា ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង ។

(៦៦) កាលបុគ្គលព្យាយាមដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវអធិបញ្ញាធម្មវិបស្សនា អធិបញ្ញាធម្មវិបស្សនា ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង

យថាភូតញ្ញាណទស្សនំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស យថាភូតញ្ញាណទស្សនំ បដិលទ្ធំ ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច, អាទីនវានុបស្សនំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស អាទីនវានុបស្សនា បដិលទ្ធា ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច បដិសង្ខានុបស្សនំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស បដិសង្ខានុបស្សនា បដិលទ្ធា ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច វិវដ្ដនានុបស្សនំ(១) បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស វិវដ្ដនានុបស្សនា បដិលទ្ធា ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច ។

(៦៣) សោតាបត្តិមគ្គំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស សោតាបត្តិមគ្គោ បដិលទ្ធោ ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច សកទាគាមិមគ្គំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស សកទាគាមិមគ្គោ បដិលទ្ធោ ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ចេវ ហោតិ តីរិតោ ច

១ [illegible]

កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះ នូវយថាភូតញាណទស្សនៈ យថាភូតញាណទស្សនៈ ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះ នូវអាទីនវានុបស្សនា អាទីនវានុបស្សនា ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថា បុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាមដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះ នូវបដិសង្ខានុបស្សនា បដិសង្ខានុបស្សនា ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះឈ្មោះថា បុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវវិវដ្ដនានុបស្សនា វិវដ្ដនានុបស្សនា ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គល កំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង ។

(៦៣) កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាន ចំពោះនូវសោតាបត្តិមគ្គ សោតាបត្តិមគ្គ ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវ សកទាគាមិមគ្គ សកទាគាមិមគ្គ ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថា បុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង

អនាគាមិមគ្គំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស អនាគាមិមគ្គោ បដិលទ្ធោ ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ហោតិ តីរិតោ ច អរហត្តមគ្គំ បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស អរហត្តមគ្គោ បដិលទ្ធោ ហោតិ ឯវំ សោ ធម្មោ បរិញ្ញាតោ ហោតិ តីរិតោ ច យស្ស យស្ស ធម្មស្ស បដិលាភត្ថាយ វាយមន្តស្ស តេ តេ ធម្មា បដិលទ្ធា ហោន្តិ ឯវំ តេ ធម្មា បរិញ្ញាតា ហោន្តិ តីរិតា ច តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ឥមេ ធម្មា បរិញ្ញេយ្យាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ[១] ។

(៦៤) កថំ ឥមេ ធម្មា បហាតព្វាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ឯកោ ធម្មោ បហាតព្វោ អស្មិមានោ ទ្វេ ធម្មា បហាតព្វា អវិជ្ជា ច ភវតណ្ហា ច តយោ ធម្មា បហាតព្វា តិស្សោ តណ្ហា ចត្តារោ ធម្មា បហាតព្វា ចត្តារោ ឱឃា

១ ឱ. ម. ញាណន្តិ ។

កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវអនាគាមិមគ្គ អនាគាមិមគ្គ ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះនូវអរហត្តមគ្គ អរហត្តមគ្គ ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌នោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង កាលបុគ្គលព្យាយាម ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានចំពោះ នូវធម៌ទាំងឡាយណាៗ ធម៌ទាំងឡាយនោះៗ ក៏បុគ្គលបានចំពោះហើយ ធម៌ទាំងឡាយនោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលកំណត់ដឹងផង ពិចារណាហើយផង យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ព្រោះហេតុនោះ លោកពោលថា ការប្រុងត្រចៀកថា ធម៌ទាំងឡាយនេះ បុគ្គលត្រូវកំណត់ដឹង បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងនូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថាសុតមយញ្ញាណ ។

(៦៤) ការប្រុងត្រចៀកថា ធម៌ទាំងឡាយនេះ បុគ្គលត្រូវលះ បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងច្បាស់នូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថាសុតមយញ្ញាណ តើដូចម្តេច ធម៌ ១ ដែលត្រូវលះ គឺអស្មិមានះ ធម៌ ២ ដែលត្រូវលះគឺអវិជ្ជា ១ ភវតណ្ហា ១ ធម៌ ៣ ដែលត្រូវលះគឺតណ្ហា ៣ ធម៌ ៤ ដែលត្រូវលះគឺឱឃៈ ៤

បញ្ច ធម្មា បហាតព្វា បញ្ច នីវរណានិ ឆ ធម្មា បហាតព្វា ឆ តណ្ហាកាយា សត្ត ធម្មា បហាតព្វា សត្តានុសយា អដ្ឋ ធម្មា បហាតព្វា អដ្ឋ មិច្ឆត្តា នវ ធម្មា បហាតព្វា នវ តណ្ហាមូលកា ទស ធម្មា បហាតព្វា ទស មិច្ឆត្តា ។

(២៨) ទ្វេ បហានានិ សមុច្ឆេទប្បហានំ បដិប្បស្សទ្ធិប្បហានំ សមុច្ឆេទប្បហានញ្ច លោកុត្តរំ ខយគាមិមគ្គំ ភាវយតោ បដិប្បស្សទ្ធិប្បហានញ្ច ផលក្ខណេ ។ តីណិ បហានានិ កាមានមេតំ និស្សរណំ យទិទំ នេក្ខម្មំ រូបានមេតំ និស្សរណំ យទិទំ អារុប្បំ យំ ខោ បន កិញ្ចិ ភូតំ សង្ខតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ និរោធោ តស្ស និស្សរណំ នេក្ខម្មំ បដិលទ្ធស្ស កាមា បហីនា ហោន្តិ បរិច្ចត្តា ច អារុប្បំ បដិលទ្ធស្ស រូបា បហីនា ហោន្តិ បរិច្ចត្តា ច និរោធំ បដិលទ្ធស្ស សង្ខារា បហីនា ហោន្តិ បរិច្ចត្តា ច ។ ចត្តារិ បហានានិ ទុក្ខសច្ចំ បរិញ្ញាបដិវេធំ បដិវិជ្ឈន្តោ បជហាតិ

ធម៌ ៥ ដែលត្រូវលះគឺនីវរណៈ ៥ ធម៌ ៦ ដែលត្រូវលះគឺពួកតណ្ហា ៦ ធម៌ ៧ ដែលត្រូវលះគឺអនុស័យ ៧ ធម៌ ៨ ដែលត្រូវលះគឺមិច្ឆត្តៈ ៨ ធម៌ ៩ ដែលត្រូវលះគឺមូលគល់តណ្ហា ៩ ធម៌ ១០ ដែលត្រូវលះគឺមិច្ឆត្តៈ ១០ ។

(២៨) បហាន (ការលះ) ២ យ៉ាង គឺ សមុច្ឆេទប្បហាន ១ បដិប្បស្សទ្ធិប្បហាន ១ ឯសមុច្ឆេទប្បហានសម្រាប់បុគ្គលកាលចម្រើននូវខយគាមិមគ្គជាលោកុត្តរ បដិប្បស្សទ្ធិប្បហាន កើតក្នុងខណៈនៃផល ។ បហាន ៣ យ៉ាង គឺ នេក្ខម្មៈ ដែលជាគ្រឿងរលាស់ចេញនូវកាមទាំងឡាយ ១ អារុប្បជ្ឈាន ដែលជាគ្រឿងរលាស់ចេញនូវរូបទាំងឡាយ ១ ធម្មជាតណាដែលកើតហើយ ត្រូវបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យបច្ច័យ ការរលត់ ការរលាស់ចេញនូវធម្មជាតនោះ ១ កាមទាំងឡាយរបស់បុគ្គលដែលបានចំពោះនូវនេក្ខម្មៈ ឈ្មោះថាជាកិលេសដែលលោកបន្សាត់ចោលផង លះចេញផង រូបទាំងឡាយរបស់បុគ្គលដែលបានចំពោះនូវអារុប្បជ្ឈាន ឈ្មោះថាជាគុណដែលលោកបន្សាត់ចោលផង លះចេញផង សង្ខារទាំងឡាយរបស់បុគ្គលដែលបានចំពោះនូវនិរោធ ឈ្មោះថាជាធម៌ដែលលោកបន្សាត់ចោលផង លះចេញផង ។ បហាន ៤ យ៉ាងគឺ បុគ្គលកាលត្រាស់ដឹងនូវទុក្ខសច្ច ដែលជាបរិញ្ញាបដិវេធ ហើយលះបង់ ១

សមុទយសច្ចំ បហានប្បដិវេធំ បដិវិជ្ឈន្តោ បដិវិជ្ឈតិ និរោធសច្ចំ សច្ឆិកិរិយាបដិវេធំ បដិវិជ្ឈន្តោ បដិវិជ្ឈតិ មគ្គសច្ចំ ភាវនាបដិវេធំ បដិវិជ្ឈន្តោ បដិវិជ្ឈតិ ។ បញ្ច បហានានិ វិក្ខម្ភនប្បហានំ តទង្គប្បហានំ សមុច្ឆេទប្បហានំ បដិប្បស្សទ្ធិប្បហានំ និស្សរណប្បហានំ វិក្ខម្ភនប្បហានញ្ច នីវរណានំ បឋមជ្ឈានំ ភាវយតោ តទង្គប្បហានញ្ច ទិដ្ឋិគតានំ និព្វេធភាគិយំ សមាធិំ ភាវយតោ សមុច្ឆេទប្បហានញ្ច លោកុត្តរំ ខយគាមិមគ្គំ ភាវយតោ បដិប្បស្សទ្ធិប្បហានញ្ច ផលក្ខណេ និស្សរណប្បហានញ្ច និរោធោ និព្វានំ ។

(៦៦) សព្វំ ភិក្ខវេ បហាតព្វំ កិញ្ច ភិក្ខវេ សព្វំ បហាតព្វំ ចក្ខុំ ភិក្ខវេ បហាតព្វំ រូបា បហាតព្វា ចក្ខុវិញ្ញាណំ បហាតព្វំ ចក្ខុសម្ផស្សោ បហាតព្វោ យម្បិទំ ចក្ខុសម្ផស្សប្បច្ចយា ឧប្បជ្ជតិ វេទយិតំ សុខំ វា ទុក្ខំ វា អទុក្ខមសុខំ វា តម្បិ បហាតព្វំ សោតំ បហាតព្វំ សទ្ទា បហាតព្វា ។ បេ ។

បុគ្គលកាលត្រាស់ដឹងនូវសមុទយសច្ច ដែលជាបហានប្បដិវេធហើយឈ្មោះថាដឹង ១ បុគ្គលកាលត្រាស់ដឹងនូវនិរោធសច្ច ដែលជាសច្ឆិកិរិយាបដិវេធហើយឈ្មោះថាដឹង ១ បុគ្គលកាលត្រាស់ដឹងនូវមគ្គសច្ច ដែលជាភាវនាបដិវេធហើយឈ្មោះថាដឹង ១ ។ បហាន ៥ យ៉ាងគឺ វិក្ខម្ភនប្បហាន ១ តទង្គប្បហាន ១ សមុច្ឆេទប្បហាន ១ បដិប្បស្សទ្ធិប្បហាន ១ និស្សរណប្បហាន ១ ។ វិក្ខម្ភនប្បហាន សម្រាប់បុគ្គលចម្រើននូវធម៌ជាគ្រឿងផុតចាកនូវនីវរណៈទាំងឡាយជាបឋម តទង្គប្បហាន សម្រាប់បុគ្គលចម្រើននូវសមាធិ ជាចំណែកនៃការទំលុះទំលាយនូវទិដ្ឋិទាំងឡាយ សមុច្ឆេទប្បហាន សម្រាប់បុគ្គលចម្រើននូវខយគាមិមគ្គ ជាលោកុត្តរៈ បដិប្បស្សទ្ធិប្បហាន កើតឡើងក្នុងខណៈនៃផល និស្សរណប្បហាន គឺព្រះនិព្វាន ជាគ្រឿងរលត់ទុក្ខ ។

(៦៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អាយតនៈទាំងពួង បុគ្គលត្រូវលះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអាយតនៈទាំងពួងដែលបុគ្គលត្រូវលះ តើដូចម្តេច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុត្រូវលះ រូបត្រូវលះ ចក្ខុវិញ្ញាណត្រូវលះ ចក្ខុសម្ផស្សត្រូវលះ ការទទួលអារម្មណ៍ណា ទោះជាសុខក្តី ជាទុក្ខក្តី មិនជាទុក្ខមិនជាសុខក្តី ដែលកើតឡើង ព្រោះចក្ខុសម្ផស្សជាបច្ច័យ ការទទួលអារម្មណ៍នោះឯង ក៏ត្រូវលះ សោតៈត្រូវលះ សទ្ទៈត្រូវលះ ។ បេ ។

ឃានំ បហាតព្វំ គន្ធា បហាតព្វា ជិវ្ហា បហាតព្វា រសា បហាតព្វា កាយោ បហាតព្វោ ផោដ្ឋព្វា បហាតព្វា មនោ បហាតព្វោ ធម្មា បហាតព្វា មនោវិញ្ញាណំ បហាតព្វំ មនោសម្ផស្សោ បហាតព្វោ យម្បិទំ មនោសម្ផស្សប្បច្ចយា ឧប្បជ្ជតិ វេទយិតំ សុខំ វា ទុក្ខំ វា អទុក្ខមសុខំ វា តម្បិ បហាតព្វំ ។

រូបំ បស្សន្តោ បជហតិ វេទនំ បស្សន្តោ បជហតិ សញ្ញំ បស្សន្តោ បជហតិ សង្ខារេ បស្សន្តោ បជហតិ វិញ្ញាណំ បស្សន្តោ បជហតិ ចក្ខុំ ។បេ។ ជរាមរណំ អមតោគធំ និព្វានំ បរមត្ថេន បស្សន្តោ បជហតិ យេ យេ ធម្មា បហីនា ហោន្តិ តេ តេ ធម្មា បរិច្ចត្តា ហោន្តិ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ឥមេ ធម្មា បហាតព្វាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ។

តតិយភាណវារំ ។

ឃានៈត្រូវលះ គន្ធៈត្រូវលះ ជិវ្ហាត្រូវលះ រសត្រូវលះ កាយត្រូវលះ ផោដ្ឋព្វៈត្រូវលះ មនៈត្រូវលះ ធម្មារម្មណ៍ត្រូវលះ មនោវិញ្ញាណត្រូវលះ មនោសម្ផស្សត្រូវលះ ការទទួលអារម្មណ៍ណា ទោះជាសុខក្តី ជាទុក្ខក្តី មិនជាទុក្ខមិនជាសុខក្តី ដែលកើតឡើង ព្រោះមនោសម្ផស្សជាបច្ច័យ ការទទួលអារម្មណ៍នោះឯង ក៏ត្រូវលះចេញ ។

បុគ្គលកាលឃើញនូវរូប រមែងលះបង់[១] កាលឃើញនូវវេទនា រមែងលះបង់ កាលឃើញនូវសញ្ញា រមែងលះបង់ កាលឃើញនូវសង្ខារទាំងឡាយ រមែងលះបង់ កាលឃើញនូវវិញ្ញាណ រមែងលះបង់ នូវចក្ខុ ។បេ។ នូវជរានិងមរណៈ កាលឃើញនូវនិព្វាន ឈ្មោះអមតៈ ជាទីពំនាក់ (របស់ពួកសត្វ) ដោយអត្ថជាបរមត្ថ (ខែសា- សត) រមែងលះបង់ ធម៌ទាំងឡាយណា ១ ដែលបុគ្គលបានបង្អាក់ ហើយ ធម៌ទាំងនោះ ឈ្មោះថាបុគ្គលលះចេញហើយ ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាជាគ្រឿងដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ ទើបលោកពោលថា ការប្រុងត្រចៀកថា ធម៌ទាំងឡាយនេះ បុគ្គលត្រូវលះ បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងច្បាស់នូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថាសុតមយញ្ញាណ ។

ចប់ តតិយភាណវារៈ ។

---

១ បុគ្គលកាលឃើញប្រាកដនូវរូបជាដើម រមែងលះកិលេសចេញបាន ។ អដ្ឋកថា ។

(៦៧) កថំ ឥមេ ធម្មា ភាវេតព្វាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ។ ឯកោ ធម្មោ ភាវេតព្វោ កាយគតាសតិ សាតសហគតា. ទ្វេ ធម្មា ភាវេតព្វា សមថោ ច វិបស្សនា ច តយោ ធម្មា ភាវេតព្វា តយោ សមាធី ចត្តារោ ធម្មា ភាវេតព្វា ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានា បញ្ច ធម្មា ភាវេតព្វា បញ្ចង្គិកោ សម្មាសមាធិ ឆ ធម្មា ភាវេតព្វា ឆ អនុស្សតិដ្ឋានានិ សត្ត ធម្មា ភាវេតព្វា សត្ត ពោជ្ឈង្គា អដ្ឋ ធម្មា ភាវេតព្វា អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ នវ ធម្មា ភាវេតព្វា នវ បារិសុទ្ធិប្បធានិយង្គានិ ទស ធម្មា ភាវេតព្វា ទស កសិណាយតនានិ ។

(៦៨) ទ្វេ ភាវនា លោកិយា ច ភាវនា លោកុត្តរា ច ។ តិស្សោ ភាវនា រូបាវចរកុសលានំ ធម្មានំ ភាវនា អរូបាវចរកុសលានំ ធម្មានំ ភាវនា អបរិយាបន្នកុសលានំ ធម្មានំ ភាវនា ។ រូបាវចរកុសលានំ ធម្មានំ ភាវនា អត្ថិ ហីនា អត្ថិ មជ្ឈិមា អត្ថិ បណីតា អរូបាវចរកុសលានំ ធម្មានំ ភាវនា

(៦៧) ការប្រុងត្រចៀកថា ធម៌ទាំងឡាយនេះ បុគ្គលត្រូវចម្រើន បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងច្បាស់នូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថាសុតមយញ្ញាណ តើដូចម្តេច ធម៌ ១ ដែលត្រូវចម្រើន គឺកាយគតាសតិ ដែលប្រកបដោយសេចក្តីសុខស្រួល ធម៌ ២ ដែលត្រូវចម្រើន គឺសមថៈ ១ វិបស្សនា ១ ធម៌ ៣ ដែលត្រូវចម្រើន គឺសមាធិ ៣ ធម៌ ៤ ដែលត្រូវចម្រើន គឺសតិប្បដ្ឋាន ៤ ធម៌ ៥ ដែលត្រូវចម្រើន គឺសម្មាសមាធិមានអង្គ ៥ ធម៌ ៦ ដែលត្រូវចម្រើន គឺអនុស្សតិដ្ឋាន ៦ ធម៌ ៧ ដែលត្រូវចម្រើន គឺពោជ្ឈង្គ ៧ ធម៌ ៨ ដែលត្រូវចម្រើន គឺអរិយមគ្គ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ធម៌ ៩ ដែលត្រូវចម្រើន គឺបារិសុទ្ធិប្បធានិយង្គៈ ៩ ធម៌ ១០ ដែលត្រូវចម្រើន គឺកសិណាយតនៈ ១០ ។

(៦៨) ភាវនា (ការចម្រើន) ២ យ៉ាង គឺលោកិយភាវនា ១ លោកុត្តរភាវនា ១ ។ ភាវនា ៣ យ៉ាង គឺការចម្រើនពួកធម៌ ជារូបាវចរកុសល ១ ការចម្រើនពួកធម៌ជាអរូបាវចរកុសល ១ ការចម្រើនពួកធម៌ជាកុសល ដែលមិនរាប់បញ្ចូល (ក្នុងវដ្ដៈ) គឺលោកុត្តរៈ ១ ។ ការចម្រើនពួកធម៌ជារូបាវចរកុសលដ៏ថោកទាបក៏មាន ជាកណ្តាលក៏មាន ដ៏ឧត្តមក៏មាន ការចម្រើនពួកធម៌ ជាអរូបាវចរកុសល ដ៏ថោកទាបក៏មាន

អត្ថិ ហីនា អត្ថិ មជ្ឈិមា អត្ថិ បណីតា អបរិយាប-ន្នានំ កុសលានំ ឈានំ ភាវនា បណីតា ។ ចត-ស្សោ ភាវនា ទុក្ខសច្ចំ បរិញ្ញាបដិវេធំ បដិវិជ្ឈន្តោ ភាវេតិ សមុទយសច្ចំ បហានប្បដិវេធំ បដិវិជ្ឈ-ន្តោ ភាវេតិ និរោធសច្ចំ សច្ឆិកិរិយាបដិវេធំ បដិវិជ្ឈ-ន្តោ ភាវេតិ មគ្គសច្ចំ ភាវនាបដិវេធំ បដិវិជ្ឈន្តោ ភាវេតិ ឥមា ចតស្សោ ភាវនា ។

(៦៩) អបរាបិ ចតស្សោ ភាវនា ឯសនាភាវនា បដិលាភភាវនា ឯករសាភាវនា អាសេវនាភាវនា ។

កតមា ឯសនាភាវនា សព្វេសំ សមាធី សមាបជ្ជន្តានំ តត្ថ ជាតា ធម្មា ឯករសា ហោន្តីតិ អយំ ឯសនាភាវនា ។

កតមា បដិលាភភាវនា សព្វេសំ សមាធី សមាបន្នានំ តត្ថ ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ អយំ បដិលាភភាវនា ។

(៧០) កតមា ឯករសាភាវនា អធិមោក្ខ-ដ្ឋេន សទ្ធិន្ទ្រិយំ ភាវយតោ សទ្ធិន្ទ្រិយស្ស វសេន ចត្តារិ ឥន្ទ្រិយានិ ឯករសា ហោន្តីតិ

ជាកណ្តាលក៏មាន ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ក៏មាន ការចម្រើនធម៌ជាកុសលដែលមិនបានរាប់បញ្ចូល (ក្នុងវដ្តៈ) នឹងលោកុត្តរៈដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។ ភាវនា ៤ យ៉ាង គឺបុគ្គលកាលត្រាស់ដឹង ដែលជាបរិញ្ញាបដិវេធហើយចម្រើន១[1] កាលត្រាស់ដឹងនូវសមុទយសច្ច ដែលជាបហានប្បដិវេធហើយចម្រើន ១ កាលត្រាស់ដឹងនូវនិរោធសច្ច ដែលជាសច្ឆិកិរិយាបដិវេធ ហើយចម្រើន ១ កាលត្រាស់ដឹងនូវមគ្គសច្ច ដែលជាភាវនាបដិវេធ ហើយចម្រើន ១ ភាវនាមាន ៤ យ៉ាងនេះឯង ។

(៦៩) ភាវនា ៤ យ៉ាងដទៃទៀតគឺ ឯសនាភាវនា ១ បដិលាភភាវនា ១ ឯករសាភាវនា ១ អាសេវនាភាវនា ១ ។

ឯសនាភាវនា តើដូចម្តេច កាលពួកជនទាំងពួងកំពុងចូលកាន់សមាធិ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតក្នុងចំណោមការនោះ ជាធម៌មានកិច្ចស្មើគ្នា នេះឈ្មោះថា ឯសនាភាវនា ដោយប្រការដូច្នេះ ។

បដិលាភភាវនា តើដូចម្តេច កាលពួកជនទាំងពួងដែលបានចូលកាន់សមាធិហើយ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងសមាធិនោះ រមែងមិនកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នាឡើយ នេះឈ្មោះថា បដិលាភភាវនា ដោយប្រការដូច្នេះ ។

(៧០) ឯករសាភាវនា តើដូចម្តេច កាលបុគ្គលចម្រើនសទ្ធិន្ទ្រិយ ដោយអត្ថថាជឿស៊ប់ ឥន្ទ្រិយទាំង ៤ ជាធម្មជាត មានរសតែមួយ

១ ចម្រើន គឺយកមគ្គ ។ អដ្ឋកថា ។

ឥន្ទ្រិយានំ ឯករសដ្ឋេន ភាវនា បគ្គហដ្ឋេន វីរិ-
យិន្ទ្រិយំ ភាវយតោ វីរិយិន្ទ្រិយស្ស វសេន ចត្តារិ
ឥន្ទ្រិយានិ ឯករសា ហោន្តីតិ ឥន្ទ្រិយានំ ឯក-
រសដ្ឋេន ភាវនា ឧបដ្ឋានដ្ឋេន សតិន្ទ្រិយំ ភាវ-
យតោ សតិន្ទ្រិយស្ស វសេន ចត្តារិ ឥន្ទ្រិយានិ
ឯករសា ហោន្តីតិ ឥន្ទ្រិយានំ ឯករសដ្ឋេន ភាវនា
អវិក្ខេបដ្ឋេន សមាធិន្ទ្រិយំ ភាវយតោ សមាធិន្ទ្រិយ-
ស្ស វសេន ចត្តារិ ឥន្ទ្រិយានិ ឯករសា ហោន្តី-
តិ ឥន្ទ្រិយានំ ឯករសដ្ឋេន ភាវនា ទស្សនដ្ឋេន
បញ្ញិន្ទ្រិយំ ភាវយតោ បញ្ញិន្ទ្រិយស្ស វសេន ចត្តារិ
ឥន្ទ្រិយានិ ឯករសា ហោន្តីតិ ឥន្ទ្រិយានំ ឯករស-
ដ្ឋេន ភាវនា អស្សទ្ធិយេ អកម្បិយដ្ឋេន សទ្ធាពលំ
ភាវយតោ សទ្ធាពលស្ស វសេន ចត្តារិ ពលានិ
ឯករសា ហោន្តីតិ ពលានំ ឯករសដ្ឋេន ភាវនា

ដោយអំណាចនៃសទ្ធិន្ទ្រិយ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថ
ថាពួកឥន្ទ្រិយមានរសតែមួយ កាលបុគ្គលចម្រើនវីរិយិន្ទ្រិយ ដោយអត្ថថា
ផ្គងឡើង ឥន្ទ្រិយទាំង ៤ ជាធម្មជាត មានរសតែមួយ ដោយអំណាច
នៃវីរិយិន្ទ្រិយ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាពួកឥន្ទ្រិយ
មានរសតែមួយ កាលបុគ្គលចម្រើនសតិន្ទ្រិយ ដោយអត្ថថាប្រុងប្រយ័ត្ន
ឥន្ទ្រិយទាំង ៤ ជាធម្មជាតមានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃសតិន្ទ្រិយ
ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាពួកឥន្ទ្រិយមានរសតែមួយ
បុគ្គលកាលចម្រើនសមាធិន្ទ្រិយ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ ឥន្ទ្រិយទាំង
៤ ជាធម្មជាតមានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃសមាធិន្ទ្រិយ ហេតុនោះ
ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាពួកឥន្ទ្រិយមានរសតែមួយ កាល
បុគ្គលចម្រើនបញ្ញិន្ទ្រិយ ដោយអត្ថថាឃើញច្បាស់ឥន្ទ្រិយទាំង ៤ ជាធម្ម-
ជាតមានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃបញ្ញិន្ទ្រិយ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះ
ថាភាវនា ដោយអត្ថថាពួកឥន្ទ្រិយមានរសតែមួយ កាលបុគ្គលចម្រើន
សទ្ធាពលៈ ដោយអត្ថថាមិនញាប់ញ័រ ព្រោះសេចក្តីមិនជឿ ពលៈ
ទាំង ៤ ជាធម្មជាតមានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃសទ្ធាពលៈ ហេតុ
នោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាពលៈទាំងឡាយមានរសតែមួយ

កោសជ្ជេ អកម្បិយដ្ឋេន វីរិយពលំ ភាវយតោ វីរិយ-
ពលស្ស វសេន ចត្តារិ ពលានិ ឯករសា ហោន្តីតិ
ពលានំ ឯករសដ្ឋេន ភាវនា បមាទេ អកម្បិយដ្ឋេន
សតិពលំ ភាវយតោ សតិពលស្ស វសេន ចត្តារិ
ពលានិ ឯករសា ហោន្តីតិ ពលានំ ឯករសដ្ឋេន
ភាវនា ឧទ្ធច្ចេ អកម្បិយដ្ឋេន សមាធិពលំ ភាវយ-
តោ សមាធិពលស្ស វសេន ចត្តារិ ពលានិ ឯក-
រសា ហោន្តីតិ ពលានំ ឯករសដ្ឋេន ភាវនា អវិជ្ជាយ
អកម្បិយដ្ឋេន បញ្ញាពលំ ភាវយតោ បញ្ញាពលស្ស
វសេន ចត្តារិ ពលានិ ឯករសា ហោន្តីតិ ពលានំ
ឯករសដ្ឋេន ។ ភាវនា ឧបដ្ឋានដ្ឋេន សតិសម្ពោជ្ឈង្គំ
ភាវយតោ សតិសម្ពោជ្ឈង្គស្ស វសេន ឆ ពោជ្ឈង្គា
ឯករសា ហោន្តីតិ ពោជ្ឈង្គានំ ឯករសដ្ឋេន
ភាវនា បវិចយដ្ឋេន ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវយតោ

បុគ្គលកាលចម្រើនវីរិយពលៈ ដោយអត្ថថាមិនញាប់ញ័រព្រោះសេចក្តីខ្ជិលច្រអូស ពលៈទាំង ៤ ជាធម្មជាត មានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃវីរិយពលៈ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាពលៈទាំងឡាយមានរសតែមួយ កាលបុគ្គលចម្រើនសតិពលៈ ដោយអត្ថថាមិនញាប់ញ័រព្រោះសេចក្តីប្រមាទ ពលៈទាំង ៤ ជាធម្មជាត មានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃសតិពលៈ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាពលៈទាំងឡាយមានរសតែមួយ កាលបុគ្គលចម្រើនសមាធិពលៈ ដោយអត្ថថាមិនញាប់ញ័រព្រោះការអណ្តែតអណ្តូង ពលៈទាំង ៤ ជាធម្មជាតមានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃសមាធិពលៈ ហេតុនោះទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាពលៈទាំងឡាយមានរសតែមួយ កាលបុគ្គលចម្រើនបញ្ញាពលៈ ដោយអត្ថថាមិនញាប់ញ័រព្រោះអវិជ្ជា ពលៈទាំង៤ ជាធម្មជាតមានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃបញ្ញាពលៈ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាពលៈទាំងឡាយមានរសតែមួយ ។ កាលបុគ្គលចម្រើនសតិសម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាប្រុងប្រយ័ត្ន ពោជ្ឈង្គទាំង ៦ ជាធម៌មានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃសតិសម្ពោជ្ឈង្គ ហេតុនោះទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាពោជ្ឈង្គទាំងឡាយ មានរសតែមួយ កាលបុគ្គលចម្រើន ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាជ្រើសរើស

ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គស្ស ។ល។ ឆ ពោជ្ឈង្គា ឯករសា ហោន្តិ ពោជ្ឈង្គានំ ឯករសដ្ឋេន តថា បគ្គហដ្ឋេន វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវយតោ វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គស្ស ។ល។ ឆ ពោជ្ឈង្គា ឯករសា ហោន្តិ ពោជ្ឈង្គានំ ឯករសដ្ឋេន តថា ផរណដ្ឋេន បីតិសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវយតោ បីតិសម្ពោជ្ឈង្គស្ស ។ល។ ឆ ពោជ្ឈង្គា ឯករសា ហោន្តិ ពោជ្ឈង្គានំ ឯករសដ្ឋេន តថា ឧបសមដ្ឋេន បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវយតោ បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គស្ស ។ល។ ឆ ពោជ្ឈង្គា ឯករសា ហោន្តិ ពោជ្ឈង្គានំ ឯករសដ្ឋេន តថា អវិក្ខេបដ្ឋេន សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវយតោ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គស្ស ។ល។ ឆ ពោជ្ឈង្គា ឯករសា ហោន្តិ ពោជ្ឈង្គានំ ឯករសដ្ឋេន តថា បដិសង្ខានដ្ឋេន ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គំ ភាវយតោ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គស្ស ។ល។ ឆ ពោជ្ឈង្គា ឯករសា ហោន្តិ ពោជ្ឈង្គានំ ឯករសដ្ឋេន តថា ។

ពោជ្ឈង្គទាំង ៦ ជាធម៌មានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថា តថា ដោយអត្ថថាសម្ពោជ្ឈង្គទាំងឡាយមានរសតែមួយ កាលបុគ្គលចម្រើនវីរិយសម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាផ្គងឡើង ពោជ្ឈង្គទាំង ៦ ជាធម៌មានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃវីរិយសម្ពោជ្ឈង្គ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថា តថា ដោយអត្ថថាពោជ្ឈង្គទាំងឡាយ មានរសតែមួយ កាលបុគ្គលចម្រើនបីតិសម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាផ្សាយទៅ ពោជ្ឈង្គទាំង ៦ ជាធម៌មានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃបីតិសម្ពោជ្ឈង្គ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាតថា ដោយអត្ថថាពោជ្ឈង្គទាំងឡាយមានរសតែមួយ កាលបុគ្គលចម្រើនបស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាស្ងប់រម្ងាប់ ពោជ្ឈង្គទាំង ៦ ជាធម៌មានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃបស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាតថា ដោយអត្ថថាពោជ្ឈង្គទាំងឡាយមានរសតែមួយ កាលបុគ្គលចម្រើនសមាធិសម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ ពោជ្ឈង្គទាំង ៦ ជាធម៌មានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃសមាធិសម្ពោជ្ឈង្គ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថា តថា ដោយអត្ថថាសម្ពោជ្ឈង្គទាំងឡាយមានរសតែមួយ បុគ្គលកាលចម្រើនឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាត្រួតត្រា ពោជ្ឈង្គទាំង ៦ ជាធម៌មានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាតថា ដោយអត្ថថាពោជ្ឈង្គទាំងឡាយមានរសតែមួយ ។

ទស្សនដ្ឋេន សម្មាទិដ្ឋឹ ភាវយតោ សម្មាទិដ្ឋិយា វសេន អដ្ឋ មគ្គង្គា ឯករសា ហោន្តីតិ មគ្គង្គានំ ឯករសដ្ឋេន ភាវនា អភិនិរោបនដ្ឋេន សម្មាសង្កប្បំ ភាវយតោ សម្មាសង្កប្បស្ស វសេន អដ្ឋ មគ្គង្គា ឯករសា ហោន្តីតិ មគ្គង្គានំ ឯករសដ្ឋេន ភាវនា បរិគ្គហដ្ឋេន សម្មាវាចំ ភាវយតោ សម្មាវាចាយ វសេន អដ្ឋ មគ្គង្គា ឯករសា ហោន្តីតិ មគ្គង្គានំ ឯករសដ្ឋេន ភាវនា សមុដ្ឋានដ្ឋេន សម្មាកម្មន្តំ ភាវយតោ សម្មាកម្មន្តស្ស វសេន អដ្ឋ មគ្គង្គា ឯករសា ហោន្តីតិ មគ្គង្គានំ ឯករសដ្ឋេន ភាវនា វោទានដ្ឋេន សម្មាអាជីវំ ភាវយតោ សម្មាអាជីវស្ស វសេន អដ្ឋ មគ្គង្គា ឯករសា ហោន្តីតិ មគ្គង្គានំ ឯករសដ្ឋេន ភាវនា បគ្គហដ្ឋេន សម្មាវាយាមំ ភាវយតោ សម្មាវាយាមស្ស វសេន អដ្ឋ មគ្គង្គា ឯករសា ហោន្តីតិ មគ្គង្គានំ ឯករសដ្ឋេន ភាវនា

កាលបុគ្គលចម្រើនសម្មាទិដ្ឋិ ដោយអត្ថថាឃើញជាក់លាក់ អង្គមគ្គទាំង៨ ជាធម៌មានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃសម្មាទិដ្ឋិ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថា ភាវនា ដោយអត្ថថាអង្គមគ្គទាំងឡាយមានរសតែមួយ កាលបុគ្គលចម្រើនសម្មាសង្កប្បៈ ដោយអត្ថថាជាទីលើកឡើងនូវចិត្ត អង្គមគ្គទាំង៨ ជាធម៌មានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃសម្មាសង្កប្បៈ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាអង្គមគ្គទាំងឡាយមានរសតែមួយ កាលបុគ្គលចម្រើនសម្មាវាចា ដោយអត្ថថារក្សាទុក អង្គមគ្គទាំង៨ ជាធម៌មានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃសម្មាវាចា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថា ភាវនា ដោយអត្ថថាអង្គមគ្គទាំងឡាយមានរសតែមួយ កាលបុគ្គលចម្រើនសម្មាកម្មន្តៈ ដោយអត្ថថាតាំងឡើង អង្គមគ្គទាំង៨ ជាធម៌មានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃសម្មាកម្មន្តៈ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាអង្គមគ្គទាំងឡាយមានរសតែមួយ កាលបុគ្គលចម្រើនសម្មាអាជីវៈ ដោយអត្ថថាផូរផង់ អង្គមគ្គទាំង៨ ជាធម៌មានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃសម្មាអាជីវៈ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាអង្គមគ្គទាំងឡាយមានរសតែមួយ កាលបុគ្គលចម្រើនសម្មាវាយាមៈ ដោយអត្ថថាផ្គងឡើង អង្គមគ្គទាំង៨ ជាធម៌មានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃសម្មាវាយាមៈ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាអង្គមគ្គទាំងឡាយមានរសតែមួយ

ឧបដ្ឋានដ្ឋេន សម្មាសតឹ ភាវយតោ សម្មាសតិយា វសេន សត្ត ឥន្ទ្រិយា ឯករសា ហោន្តីតិ ឥន្ទ្រិយានំ ឯករសដ្ឋេន ភាវនា អវិក្ខេបដ្ឋេន សម្មាសមាធឹ ភាវយតោ សម្មាសមាធិស្ស វសេន សត្ត ឥន្ទ្រិយា ឯករសា ហោន្តីតិ ឥន្ទ្រិយានំ ឯករសដ្ឋេន ភាវនា អយំ.. ឯករសា ភាវនា ។

(៧១) កតមា អាសេវនា ភាវនា ឥធ ភិក្ខុ បុព្វណ្ហសមយម្បិ អាសេវតិ មជ្ឈន្តិកសមយម្បិ អាសេវតិ សាយណ្ហសមយម្បិ អាសេវតិ បុរេភត្តម្បិ អាសេវតិ បច្ឆាភត្តម្បិ អាសេវតិ បុរិមេបិ យាមេ អាសេវតិ មជ្ឈិមេបិ យាមេ អាសេវតិ បច្ឆិមេបិ យាមេ អាសេវតិ រត្តឹបិ អាសេវតិ ទិវាបិ អាសេវតិ រត្តិន្ទិវាបិ អាសេវតិ កាឡេបិ អាសេវតិ ជុណ្ហេបិ អាសេវតិ វស្សេបិ អាសេវតិ ហេមន្តេបិ អាសេវតិ គិម្ហេបិ អាសេវតិ បុរិមេបិ វយោខន្ធេ អាសេវតិ មជ្ឈិមេបិ វយោខន្ធេ អាសេវតិ

កាលបុគ្គលចម្រើនសម្មាសតិ ដោយអត្ថថាប្រុងប្រយ័ត្ន ឥន្ទ្រិយទាំង ៧ ជាធម៌មានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃសម្មាសតិ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាឥន្ទ្រិយទាំងឡាយមានរសតែមួយ បុគ្គលកាលចម្រើនសម្មាសមាធិ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ ឥន្ទ្រិយទាំង ៧ ជាធម៌មានរសតែមួយ ដោយអំណាចនៃសម្មាសមាធិ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថា ភាវនា ដោយអត្ថថាឥន្ទ្រិយទាំងឡាយមានរសតែមួយ នេះឈ្មោះថា ឯករសាភាវនា ។

(៧១) ការសេពភាវនា កើតដូចម្ដេច ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ សេពគប់រក (នូវសមាធិ) ក្នុងវេលាព្រឹកខ្លះ សេពគប់រកក្នុងវេលាថ្ងៃត្រង់ខ្លះ សេពគប់រកក្នុងវេលាថ្ងៃរសៀលខ្លះ សេពគប់រកក្នុងកាលមុនភត្តខ្លះ សេពគប់រកក្នុងកាលក្រោយភត្តខ្លះ សេពគប់រក ក្នុងយាមខាងដើមខ្លះ សេពគប់រក ក្នុងយាមកណ្ដាលខ្លះ សេពគប់រក ក្នុងយាមខាងចុងខ្លះ សេពគប់រក ក្នុងវេលាយប់ខ្លះ សេពគប់រក ក្នុងវេលាថ្ងៃខ្លះ សេពគប់រកក្នុងវេលាយប់នឹងវេលាថ្ងៃខ្លះ សេពគប់រក ក្នុងចំណែកខាងរនោចខ្លះ សេពគប់រក ក្នុងចំណែកខាងខ្នើតខ្លះ សេពគប់រកក្នុងរដូវភ្លៀងខ្លះ សេពគប់រកក្នុងរដូវត្រជាក់ខ្លះ សេពគប់រកក្នុងរដូវក្ដៅខ្លះ សេពគប់រកក្នុងចំណែកនៃវ័យខាងដើមខ្លះ សេពគប់រក ក្នុងចំណែកនៃវ័យកណ្ដាលខ្លះ

បច្ឆិមេបិ វយោខន្ធេ អាសេវតិ អយំ អាសេវនា ភាវនា ឥមា ចតស្សោ ភាវនា ។

(៧៦) អបរាបិ ចតស្សោ ភាវនា តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា ឥន្ទ្រិយានំ ឯករសដ្ឋេន ភាវនា តទុបគវីរិយវាហនដ្ឋេន ភាវនា អាសេវនដ្ឋេន ភាវនា ។

(៧៧) កថំ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា កាមច្ឆន្ទំ បជហតោ នេក្ខម្មវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា ព្យាបាទំ បជហតោ អព្យាបាទវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា ថីនមិទ្ធំ បជហតោ អាលោកសញ្ញាវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា

សេពគប់រាប់រក ក្នុងចំណែកនៃវ័យខាងចុងខ្លះ នេះឈ្មោះជាអាសេវនាភាវនា ភាវនាមាន ៤ យ៉ាងនេះឯង ។

(៧៦) ភាវនា ៤ យ៉ាងដោយឡែកទៀត គឺភាវនាដោយអត្ថថា មិនប្រព្រឹត្តកន្លង នូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនានោះ ១ ភាវនាដោយអត្ថថាឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ មានរសតែមួយ ១ ភាវនាដោយអត្ថថាជាទីនាំទៅនូវវីរិយៈដ៏សមគួរដល់ឥន្ទ្រិយនោះ ១ ភាវនាដោយអត្ថថាជាទីសេពគប់រាប់រក ១ ។

(៧៧) ភាវនាដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនានោះ តើដូចម្ដេច កាលបុគ្គលលះកាមច្ឆន្ទៈ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចនៃនេក្ខម្មៈ រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះជាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនានោះ កាលបុគ្គលលះព្យាបាទ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយដោយអំណាចនៃការមិនព្យាបាទ រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះជា ភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនានោះ កាលបុគ្គលលះថីនមិទ្ធៈ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតហើយ ដោយអំណាច នៃអាលោកសញ្ញា រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះជា ភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង នូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនានោះ

ឧទ្ធច្ចំ បជហតោ អវិក្ខេបវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា វិចិកិច្ឆំ បជហតោ ធម្មវវត្ថានវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា អវិជ្ជំ បជហតោ ញាណវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា អរតឹ បជហតោ បាមុជ្ជវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា នីវរណេ(១) បជហតោ បឋមជ្ឈានវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា វិតក្កវិចារេ បជហតោ

១ ម. ឱ. នីវរណំ ។

កាលបុគ្គលលះឧទ្ធច្ចៈ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចនៃការមិនអណ្ដែតអណ្ដូង រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថា ភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះវិចិកិច្ឆា ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយដោយអំណាចនៃការកំណត់នូវធម៌ រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថា ភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះអវិជ្ជា ធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតហើយ ដោយអំណាចនៃញាណ រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះអរតិ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចនៃបាមុជ្ជៈ រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះនីវរណៈ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចនៃបឋមជ្ឈាន រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះវិតក្កៈនិងវិចារៈ

ទុតិយជ្ឈានវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា បីតិំ បជហតោ តតិយជ្ឈានវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា សុខទុក្ខេ បជហតោ ចតុត្ថជ្ឈានវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្ត-នដ្ឋេន ភាវនា រូបសញ្ញំ បដិឃសញ្ញំ នានត្តសញ្ញំ បជហតោ អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញំ បជហតោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិ-វត្តនដ្ឋេន ភាវនា វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញំ បជហតោ

ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចនៃទុតិយជ្ឈាន រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតហើយ ក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះបីតិ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចនៃតតិយជ្ឈាន រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះសុខនឹងទុក្ខ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចនៃចតុត្ថជ្ឈាន រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះរូបសញ្ញា បដិឃសញ្ញា នានត្តសញ្ញា ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយដោយអំណាចនៃអាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើត ក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះអាកាសានញ្ចាយ-តនសញ្ញា ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចនៃវិញ្ញាណ-ញ្ចាយតនសមាបត្តិ រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង នូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះវិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញា

អាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តេន ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញំ បជហតោ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តេន ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា និច្ចសញ្ញំ បជហតោ អនិច្ចានុបស្សនាវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តេន ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា សុខសញ្ញំ បជហតោ ទុក្ខានុបស្សនាវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តេន ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា អត្តសញ្ញំ បជហតោ អនត្តានុបស្សនាវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តេន ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា នន្ទិំ បជហតោ

ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចនៃអាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិ រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតហើយក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះអាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញា ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយដោយអំណាចនៃនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះនិច្ចសញ្ញា ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាច នៃអនិច្ចានុបស្សនា រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង នូវធម៌ទាំងឡាយដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះសុខសញ្ញា ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចនៃទុក្ខានុបស្សនា រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះអត្តសញ្ញា ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយដោយអំណាចនៃអនត្តានុបស្សនា រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គល

និព្វិទានុបស្សនាវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ កត្វា ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា រាគំ បជហតោ វិរាគានុបស្សនាវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ កត្វា ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា សមុទយំ បជហតោ និរោធានុបស្សនាវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ កត្វា ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា អាទានំ បជហតោ បដិនិស្សគ្គានុបស្សនាវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ កត្វា ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា ឃនសញ្ញំ បជហតោ ខយានុបស្សនាវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ កត្វា ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា

លះនន្ទិ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចនៃនិព្វិទានុបស្សនា រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះរាគៈ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចនៃវិរាគានុបស្សនា រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយដែលកើត ក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះសមុទយៈ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចនៃនិរោធានុបស្សនា រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះការប្រកាន់មាំ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចនៃបដិនិស្សគ្គានុបស្សនា រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះសេចក្តីសំគាល់ថាជាប់នៅជុំ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចខយានុបស្សនា រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ

អាយូហនំ បជហតោ វយានុបស្សនាវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា ធុវសញ្ញំ បជហតោ វិបរិណាមានុបស្សនាវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា និមិត្តំ បជហតោ អនិមិត្តានុបស្សនាវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា បណិធឹ បជហតោ អប្បណិហិតានុបស្សនាវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា អភិនិវេសំ បជហតោ សុញ្ញតានុបស្សនាវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ

កាលបុគ្គលលះការប្រមូលមក ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចវយានុបស្សនា រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះការសំគាល់ថាមាំមួន ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចវិបរិណាមានុបស្សនា រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះការកំណត់ថាទៀង ធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតហើយ ដោយអំណាចអនិមិត្តានុបស្សនា រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លង នូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះសេចក្តីប្រាថ្នា ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចអប្បណិហិតានុបស្សនា រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង នូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះសេចក្តីប្រកាន់ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយដោយអំណាចសុញ្ញតានុបស្សនា រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា

តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា សារា-
ទានាភិនិវេសំ បជហតោ អធិបញ្ញាធម្មវិបស្សនា-
វសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ
ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា សម្មោហា-
ភិនិវេសំ បជហតោ យថាភូតញាណទស្សនវសេន
ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ
អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា អាលយាភិនិវេសំ បជហតោ
អាទីនវានុបស្សនាវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ
នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន
ភាវនា អប្បដិសង្ខំ បជហតោ បដិសង្ខានុបស្សនា-
វសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ
តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា

ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះសេចក្តីប្រកាន់មាំ នឹងការប្រកាន់ស្អិតជាខ្លឹម ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចអធិបញ្ញា ធម្មវិបស្សនា រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គល លះសេចក្តីប្រកាន់ ដោយការវង្វេង ធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតហើយដោយអំណាចយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង នូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះសេចក្តីប្រកាន់ ដោយអាល័យ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយដោយអំណាចអាទីនវានុបស្សនា រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង នូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះការមិនពិចារណា ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចបដិសង្ខានុបស្សនា រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង នូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ

សញ្ញោគាភិនិវេសំ បជហតោ វិវដ្ដានុបស្សនាវសេន
ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ
អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា ទិដ្ឋេកដ្ឋេ កិលេសេ បជហតោ
សោតាបត្តិមគ្គវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិ-
វត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា
ឱឡារិកេ កិលេសេ បជហតោ សកទាគាមិមគ្គ-
វសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ
ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា អណុសហគតេ
កិលេសេ បជហតោ អនាគាមិមគ្គវសេន ជាតា
ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ តត្ថ ជាតានំ ធម្មានំ
អនតិវត្តនដ្ឋេន ភាវនា សព្វកិលេសេ បជហតោ
អរហត្តមគ្គវសេន ជាតា ធម្មា អញ្ញមញ្ញំ នាតិវត្តន្តីតិ

កាលបុគ្គលលះសេចក្ដីប្រកាន់ ដោយការប្រកបទុក ធម៌ទាំងឡាយដែល
កើតហើយ ដោយអំណាចវិវដ្ដានុបស្សនា រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នា
និងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវ
ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កិលេសទាំងឡាយដែល
ឋិតនៅក្នុងទីតែមួយជាមួយនឹងទិដ្ឋិ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយដោយ
អំណាចសោតាបត្តិមគ្គ រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ
ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង នូវធម៌ទាំងឡាយ
ដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះកិលេសទាំងឡាយដ៏
គ្រោតគ្រាត ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចសកទាគា-
មិមគ្គ រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវ-
នា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងភាវនា
វិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះកិលេសទាំងឡាយដ៏ល្អិត ធម៌ទាំងឡាយ
ដែលកើតហើយ ដោយអំណាចអនាគាមិមគ្គ រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវ
គ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង
នូវធម៌ទាំងឡាយដែលកើតក្នុងភាវនាវិសេសនោះ កាលបុគ្គលលះកិលេស
ទាំងអស់ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតហើយ ដោយអំណាចអរហត្តមគ្គ
រមែងមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវគ្នានឹងគ្នា ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាភាវនា

ធម្ម ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន កាយោ ឃរំ ធម្ម ជាតានំ ធម្មានំ អនតិវត្តនដ្ឋេន កាយោ ។

(៧៤) កថំ ឥន្ទ្រិយានំ ឯករសដ្ឋេន កាយោ កាមច្ឆន្ទំ បជហតោ នេក្ខម្មវសេន បញ្ចិន្ទ្រិយានិ ឯករសា ហោន្តីតិ ឥន្ទ្រិយានំ ឯករសដ្ឋេន កាយោ ព្យាបាទំ បជហតោ អព្យាបាទវសេន បញ្ចិន្ទ្រិយានិ ឯករសា ហោន្តីតិ ឥន្ទ្រិយានំ ឯករសដ្ឋេន កាយោ ។ បេ ។ សព្វកិលេសេ បជហតោ អរហត្តមគ្គវសេន បញ្ចិន្ទ្រិយានិ ឯករសា ហោន្តីតិ ឥន្ទ្រិយានំ ឯករសដ្ឋេន កាយោ ឃរំ ឥន្ទ្រិយានំ ឯករសដ្ឋេន កាយោ ។

(៧៥) កថំ តទុបគវិរិយវាហនដ្ឋេន[1] កាយោ កាមច្ឆន្ទំ បជហន្តោ នេក្ខម្មវសេន វិរិយំ វាហេតីតិ តទុបគវិរិយវាហនដ្ឋេន កាយោ ព្យាបាទំ បជហន្តោ

១ ម. តទុបគវិរិយវាហនដ្ឋេន ។

ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងកាយវិសេសនោះ កាយ ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវធម៌ទាំងឡាយដែលកើតក្នុងកាយវិសេសនោះ យ៉ាងនេះឯង ។

(៧៤) កាយ ដោយអត្ថថាឥន្ទ្រិយទាំងឡាយមានរសតែមួយ តើដូចម្ដេច កាលបុគ្គលលះកាមច្ឆន្ទៈ ឥន្ទ្រិយទាំង ៥ មានរសតែមួយ ដោយអំណាចនេក្ខម្មៈ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាកាយ ដោយអត្ថថាឥន្ទ្រិយទាំងឡាយមានរសតែមួយ កាលបុគ្គលលះព្យាបាទ ឥន្ទ្រិយទាំង៥ មានរសតែមួយ ដោយអំណាចការមិនព្យាបាទ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាកាយ ដោយអត្ថថាឥន្ទ្រិយទាំងឡាយមានរសតែមួយ ។ បេ ។ កាលបុគ្គលលះកិលេសទាំងអស់ ឥន្ទ្រិយទាំង ៥ មានរសតែមួយ ដោយអំណាចអរហត្តមគ្គ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាកាយ ដោយអត្ថថាឥន្ទ្រិយទាំងឡាយមានរសតែមួយ កាយ ដោយអត្ថថាឥន្ទ្រិយទាំងឡាយមានរសតែមួយ យ៉ាងនេះឯង ។

(៧៥) កាយ ដោយអត្ថថាជាទីនាំទៅនូវវីរិយៈដ៏សមគួរដល់ឥន្ទ្រិយនោះ តើដូចម្ដេច បុគ្គលកាលលះកាមច្ឆន្ទៈហើយនាំទៅនូវវីរិយៈ ដោយអំណាចនេក្ខម្មៈ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាកាយ ដោយអត្ថថាជាទីនាំទៅនូវវីរិយៈដ៏សមគួរដល់ឥន្ទ្រិយនោះ បុគ្គលកាលលះព្យាបាទ

អព្យាបាទវសេន វីរិយំ បហេតីតិ តទុបគវីរិយបហណដ្ឋេន បញ្ញា ។ បេ ។ សព្វកិលេសេ បជហន្តោ អរហត្តមគ្គវសេន វីរិយំ បហេតីតិ តទុបគវីរិយបហណដ្ឋេន បញ្ញា ឯវំ តទុបគវីរិយបហណដ្ឋេន បញ្ញា ។

(៧៦) កថំ អាសេវនដ្ឋេ បញ្ញា កាមច្ឆន្ទំ បជហន្តោ នេក្ខម្មំ អាសេវតីតិ អាសេវនដ្ឋេន បញ្ញា ព្យាបាទំ បជហន្តោ អព្យាបាទំ អាសេវតីតិ អាសេវនដ្ឋេន បញ្ញា ។ បេ ។ សព្វកិលេសេ បជហន្តោ អរហត្តមគ្គំ អាសេវតីតិ អាសេវនដ្ឋេន បញ្ញា ឯវំ អាសេវនដ្ឋេន បញ្ញា ឥមា ចតស្សោ បញ្ញា រូបំ បស្សន្តោ ភាវេតិ វេទនំ បស្សន្តោ ភាវេតិ សញ្ញំ បស្សន្តោ ភាវេតិ សង្ខារេ បស្សន្តោ ភាវេតិ វិញ្ញាណំ បស្សន្តោ ភាវេតិ ចក្ខុំ ។ បេ ។ ជរាមរណំ

ហើយនាំទៅនូវវីរិយៈដោយអំណាចការមិនព្យាបាទ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាជាទីនាំទៅនូវវីរិយៈពិសេសគួរដល់វត្ថុនោះ ។បេ។ បុគ្គលកាលលះកិលេសទាំងអស់ហើយនាំទៅ នូវវីរិយៈដោយអំណាចអរហត្តមគ្គ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាជាទីនាំទៅនូវវីរិយៈ ពិសេសគួរដល់វត្ថុនោះ បញ្ញា ដោយអត្ថថាជាទីនាំទៅនូវវីរិយៈពិសេសគួរដល់វត្ថុនោះ យ៉ាងនេះឯង ។

(៧៦) បញ្ញា ដោយអត្ថថាសេពគប់ តើដូចម្ដេច បុគ្គលកាលលះកាមច្ឆន្ទៈ សេពគប់នេក្ខម្មៈ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាសេពគប់ បុគ្គលកាលលះព្យាបាទ សេពគប់ការមិនព្យាបាទ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាសេពគប់ ។បេ។ បុគ្គលកាលលះកិលេសទាំងអស់ សេពគប់អរហត្តមគ្គ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាសេពគប់ បញ្ញាដោយអត្ថថាសេពគប់ យ៉ាងនេះឯង នេះបញ្ញា ៤ បុគ្គលកាលឃើញរូបក៏ចម្រើន (នូវធម៌ដែលគួរចម្រើន) កាលឃើញវេទនា ក៏ចម្រើន កាលឃើញសញ្ញា ក៏ចម្រើន កាលឃើញសង្ខារទាំងឡាយ ក៏ចម្រើន កាលឃើញវិញ្ញាណ ក៏ចម្រើន ចក្ខុ ។បេ។ ជរានិងមរណៈ

អមតោគធំ និព្វានំ បរិយោសានដ្ឋេន បស្សន្តោ ភាវេតិ យេ យេ ធម្មា ភាវិតា ហោន្តិ តេ តេ ធម្មា ឯករសា ហោន្តិ តេ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ឥមេ ធម្មា ភាវេតព្វាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ។

បឋមភាណវារំ ។

(៩៧) កថំ ឥមេ ធម្មា សច្ឆិកាតព្វាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ឯកោ ធម្មោ សច្ឆិកាតព្វោ អកុប្បា ចេតោវិមុត្តិ ទ្វេ ធម្មា សច្ឆិកាតព្វា វិជ្ជា ច វិមុត្តិ ច តយោ ធម្មា សច្ឆិកាតព្វា តិស្សោ វិជ្ជា ចត្តារោ ធម្មា សច្ឆិកាតព្វា ចត្តារិ សាមញ្ញផលានិ បញ្ច ធម្មា សច្ឆិកាតព្វា បញ្ច ធម្មក្ខន្ធា ឆ ធម្មា សច្ឆិកាតព្វា ឆ អភិញ្ញា សត្ត ធម្មា សច្ឆិកាតព្វា សត្ត ខីណាសវពលានិ អដ្ឋ ធម្មា សច្ឆិកាតព្វា អដ្ឋ វិមោក្ខា នវ ធម្មា សច្ឆិកាតព្វា នវ អនុបុព្វនិរោធា ទស ធម្មា សច្ឆិកាតព្វា ទស អសេក្ខា ធម្មា ។

កាលឃើញព្រះនិព្វានឈ្មោះអមតៈជាទីពឹង (របស់សត្វ) ដោយអត្ថថាចប់ស្រេច (នៃសាសនា) ក៏បានចម្រើន ធម៌ទាំងឡាយណាៗ ដែលបុគ្គលបានចម្រើនហើយ ធម៌ទាំងនោះៗ មានរសតែមួយ ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា ការប្រុងត្រចៀកថាធម៌ទាំងនេះ បុគ្គលត្រូវចម្រើន បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងច្បាស់ នូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថាសុតមយញ្ញាណ ។

ចប់ភាណវារៈ ទី ១ ។

(៩៧) ការប្រុងត្រចៀកថា ធម៌ទាំងនេះ បុគ្គលត្រូវធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងច្បាស់នូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថាសុតមយញ្ញាណ តើដូចម្ដេច ធម៌ ១ ដែលបុគ្គលត្រូវធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ គឺចេតោវិមុត្តិដ៏មិនកម្រើក ធម៌ ២ ដែលត្រូវធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ គឺវិជ្ជា ១ វិមុត្តិ ១ ធម៌ ៣ ដែលត្រូវធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ គឺវិជ្ជា ៣ ធម៌ ៤ ដែលត្រូវធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ គឺសាមញ្ញផល ៤ ធម៌ ៥ ដែលត្រូវធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ គឺធម្មក្ខន្ធ ៥ ធម៌ ៦ ដែលត្រូវធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ គឺអភិញ្ញា ៦ ធម៌ ៧ ដែលត្រូវធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ គឺខីណាសវពលៈ ៧ ធម៌ ៨ ដែលត្រូវធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ គឺវិមោក្ខ ៨ ធម៌ ៩ ដែលត្រូវធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ គឺអនុបុព្វនិរោធ ៩ ធម៌ ១០ ដែលត្រូវធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ គឺអសេក្ខធម៌ ១០ ។

(៧៨) សព្វំ ភិក្ខវេ សច្ឆិកាតព្វំ កិញ្ច ភិក្ខវេ សព្វំ សច្ឆិកាតព្វំ ចក្ខុំ ភិក្ខវេ សច្ឆិកាតព្វំ រូបា សច្ឆិកាតព្វា ចក្ខុវិញ្ញាណំ សច្ឆិកាតព្វំ ចក្ខុសម្ផស្សោ សច្ឆិកាតព្វោ យម្បិទំ ចក្ខុសម្ផស្សប្បច្ចយា ឧប្បជ្ជតិ វេទយិតំ សុខំ វា ទុក្ខំ វា អទុក្ខមសុខំ វា តម្បិ សច្ឆិកាតព្វំ សោតំ សច្ឆិកាតព្វំ សទ្ទា សច្ឆិកាតព្វា ។ បេ ។ ឃានំ សច្ឆិកាតព្វំ គន្ធា សច្ឆិកាតព្វា ជិវ្ហា សច្ឆិកាតព្វា រសា សច្ឆិកាតព្វា កាយោ សច្ឆិកាតព្វោ ផោដ្ឋព្វា សច្ឆិកាតព្វា មនោ សច្ឆិ-កាតព្វោ ធម្មា សច្ឆិកាតព្វា មនោវិញ្ញាណំ សច្ឆិ-កាតព្វំ មនោសម្ផស្សោ សច្ឆិកាតព្វោ យម្បិទំ មនោសម្ផស្សប្បច្ចយា ឧប្បជ្ជតិ វេទយិតំ សុខំ វា ទុក្ខំ វា អទុក្ខមសុខំ វា តម្បិ សច្ឆិកាតព្វំ ។

រូបំ បស្សន្តោ សច្ឆិករោតិ វេទនំ បស្សន្តោ សច្ឆិករោតិ សញ្ញំ បស្សន្តោ សច្ឆិករោតិ

(៧៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាយគតៈទាំងពួង បុគ្គលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះកាយគតៈទាំងពួងដែលបុគ្គលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ តើដូចម្តេច ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចក្ខុ បុគ្គលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ រូប គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ចក្ខុវិញ្ញាណ គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ចក្ខុសម្ផស្សគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ការទទួលអារម្មណ៍ណា ទោះជាសុខក្តី ជាទុក្ខក្តី មិនជាទុក្ខមិនជាសុខក្តី រមែងកើតឡើងព្រោះចក្ខុ-សម្ផស្សជាបច្ច័យ ការទទួលអារម្មណ៍នោះឯង បុគ្គលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សោតៈ គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សទ្ទៈ គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ។ បេ ។ ឃានៈគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ គន្ធៈ គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ជិវ្ហា គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ រសៈ គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ កាយ គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ផោដ្ឋព្វៈ គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មនៈ គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ធម្មារម្មណ៍ គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មនោវិញ្ញាណ គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មនោសម្ផស្ស គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ការទទួលអារម្មណ៍ណា ទោះជាសុខក្តី ជាទុក្ខក្តី មិនជាទុក្ខមិនជាសុខក្តី រមែងកើតឡើង ព្រោះមនោសម្ផស្ស ជាបច្ច័យ ការទទួលអារម្មណ៍នោះឯង គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ។

បុគ្គលកាលឃើញរូប រមែងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ កាលឃើញវេទនា រមែងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ កាលឃើញសញ្ញា រមែងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់

សង្ខារេ បស្សន្តោ សច្ឆិករោតិ វិញ្ញាណំ បស្សន្តោ សច្ឆិករោតិ ចក្ខុំ ។បេ។ ជរាមរណំ អមតោគធំ និព្វានំ បរិយោសានដ្ឋេន បស្សន្តោ សច្ឆិករោតិ យេ យេ ធម្មា សច្ឆិកតា ហោន្តិ តេ តេ ធម្មា ផុសិតា(១) ហោន្តិ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ឥមេ ធម្មា សច្ឆិកាតព្វាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ។

កថំ ឥមេ ធម្មា ហានភាគិយា ឥមេ ធម្មា ឋិតិភាគិយា ឥមេ ធម្មា វិសេសភាគិយា ឥមេ ធម្មា និព្វេធភាគិយាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ បឋមជ្ឈានស្ស លាភឹ កាមសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ ហានភាគិយោ ធម្មោ តទនុធម្មតា សតិ សន្តិដ្ឋតិ ឋិតិភាគិយោ

១ ឱ. ផុសិតា ។ ម. ផស្សិតា ។

កាលឃើញសង្ខារទាំងឡាយ រមែងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ កាលឃើញវិញ្ញាណ រមែងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ចក្ខុ ។បេ។ ជរានិងមរណៈ កាលឃើញព្រះនិព្វានដែលឈ្មោះអមតៈជាទីពឹងរបស់សត្វ ដោយអត្ថថាចប់ស្រេច (នៃសាសនា) រមែងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ធម៌ទាំងឡាយណាៗ ដែលបុគ្គលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ធម៌ទាំងឡាយនោះៗ ឈ្មោះថាបុគ្គលពាល់ត្រូវហើយ ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា ការប្រុងត្រចៀកថា ធម៌ទាំងឡាយនេះបុគ្គលគួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងច្បាស់ នូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថាសុតមយញ្ញាណ ។

ការប្រុងត្រចៀកថា ធម៌ទាំងឡាយនេះ គប់ក្នុងសេចក្តីសាបសូន្យ ធម៌ទាំងឡាយនេះ គប់ក្នុងការឋិតនៅ ធម៌ទាំងឡាយនេះ គប់ក្នុងគុណវិសេស ធម៌ទាំងឡាយនេះ គប់ក្នុងការធ្លុះធ្លាយកិលេស បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងច្បាស់នូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថាសុតមយញ្ញាណ តើដូចម្តេច សញ្ញានិងមនសិការៈដែលប្រកបដោយកាមរបស់បុគ្គលអ្នកបាននូវបឋមជ្ឈាន រមែងប្រព្រឹត្តទៅ នេះឈ្មោះថាធម៌គប់ក្នុងសេចក្តីសាបសូន្យ សតិសមគួរដល់ឈាននោះ តាំងនៅដដែល នេះឈ្មោះថា ធម៌គប់ក្នុងការតាំងនៅដដែល សញ្ញានិងមនសិការៈ

ធម្មោ អវិតក្កសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ វិសេសភាគិយោ ធម្មោ និព្វិទាសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ វិរាគូបសញ្ហិតា និព្វេធភាគិយោ ធម្មោ ទុតិយជ្ឈានស្ស លាភឹ វិតក្កសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ ហានភាគិយោ ធម្មោ តទនុធម្មតា សតិ សណ្ឋាតិ ឋិតិភាគិយោ ធម្មោ ឧបេក្ខាសុខសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ វិសេសភាគិយោ ធម្មោ និព្វិទាសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ វិរាគូបសញ្ហិតា និព្វេធភាគិយោ ធម្មោ តតិយជ្ឈានស្ស លាភឹ បីតិសុខសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ ហានភាគិយោ ធម្មោ តទនុធម្មតា សតិ សណ្ឋាតិ ឋិតិភាគិយោ ធម្មោ អទុក្ខមសុខសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ វិសេសភាគិយោ ធម្មោ និព្វិទាសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ

ដែលច្រឡំដោយឈានមិនមានវិតក្កៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថាធម៌គប់រកនូវគុណវិសេស សញ្ញានិងមនសិការៈដែលច្រឡំដោយនិព្វិទាវិបស្សនា ប្រកបដោយវិរាគធម៌គឺអរិយមគ្គ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថាធម៌គប់រកនូវការទំលាយកិលេស សញ្ញានិងមនសិការៈ ដែលច្រឡំដោយវិតក្កៈ របស់បុគ្គលអ្នកបានទុតិយជ្ឈាន រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថាធម៌គប់រកនូវសេចក្ដីសាបសូន្យ សតិដ៏សមគួរដល់ឈាននោះ តាំងនៅដដែល ឈ្មោះថាធម៌គប់រកនូវការតាំងនៅដដែល សញ្ញានិងមនសិការៈ ដែលច្រឡំ ដោយឧបេក្ខានិងសុខៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថាធម៌គប់រកនូវគុណវិសេស សញ្ញានិងមនសិការៈដែលច្រឡំ ដោយនិព្វិទាវិបស្សនា ប្រកបដោយវិរាគធម៌ គឺអរិយមគ្គ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថាធម៌គប់រកនូវការទំលាយកិលេស សញ្ញានិងមនសិការៈដែលច្រឡំដោយបីតិនិងសុខៈ របស់បុគ្គលអ្នកបានតតិយជ្ឈាន រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថាធម៌គប់រកនូវសេចក្ដីសាបសូន្យ សតិដ៏សមគួរដល់ឈាននោះ តាំងនៅដដែល ឈ្មោះថាធម៌គប់រកនូវការតាំងនៅដដែល សញ្ញានិងមនសិការៈ ដែលច្រឡំ ដោយអទុក្ខមសុខៈ គឺឧបេក្ខាវេទនា រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថាធម៌គប់រកនូវគុណវិសេស សញ្ញានិងមនសិការៈ ដែលច្រឡំដោយនិព្វិទាវិបស្សនា ប្រកបដោយវិរាគធម៌គឺអរិយមគ្គ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ

វិរាគូបសញ្ហិតា និព្វេធភាគិយោ ធម្មោ ចតុត្ថជ្ឈាន-
ស្ស លាភឹ ឧបេក្ខាសុខសហគតា សញ្ញាមនសិកា-
រា សមុទាចរន្តិ ហានភាគិយោ ធម្មោ តទនុធម្មតា
សតិ សន្តិដ្ឋតិ ឋិតិភាគិយោ ធម្មោ អាកាសានញ្ចា-
យតនសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ
វិសេសភាគិយោ ធម្មោ និព្វិទាសហគតា សញ្ញាម-
នសិការា សមុទាចរន្តិ វិរាគូបសញ្ហិតា និព្វេធភា-
គិយោ ធម្មោ អាកាសានញ្ចាយតនស្ស លាភឹ
រូបសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ
ហានភាគិយោ ធម្មោ តទនុធម្មតា សតិ សន្តិដ្ឋតិ
ឋិតិភាគិយោ ធម្មោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសហគតា
សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ វិសេសភាគិយោ
ធម្មោ និព្វិទាសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទា-
ចរន្តិ វិរាគូបសញ្ហិតា និព្វេធភាគិយោ ធម្មោ វិញ្ញា-
ណញ្ចាយតនស្ស លាភឹ អាកាសានញ្ចាយតន-
សហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ

ឈ្មោះថាធម៌ជាចំណែកនៃការទំលាយកិលេស សញ្ញានិងមនសិការៈ ដែល
ប្រកបដោយឧបេក្ខានិងសុខៈ របស់បុគ្គលអ្នកបាននូវចតុត្ថជ្ឈាន រមែង
ប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថាធម៌ជាចំណែកនៃសេចក្តីសាបសូន្យ សតិដ៏សមគួរដល់
ឈាននោះ តាំងនៅដដែល ឈ្មោះថាធម៌ជាចំណែកនៃការតាំងនៅដដែល
សញ្ញានិងមនសិការៈ ដែលប្រកបដោយអាកាសានញ្ចាយតនៈ រមែង
ប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថាធម៌ជាចំណែកនៃគុណវិសេស សញ្ញានិងមនសិការៈ
ដែលប្រកបដោយនិព្វិទាវិបស្សនា ប្រកបដោយវិរាគធម៌ គឺអរិយមគ្គ
រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថាធម៌ជាចំណែកនៃការទំលាយកិលេស សញ្ញា
និងមនសិការៈ ដែលប្រកបដោយរូប របស់បុគ្គលអ្នកបាននូវអាកាសា-
នញ្ចាយតនៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថាធម៌ជាចំណែកនៃសេចក្តីសាបសូន្យ
សតិដ៏សមគួរដល់ឈាននោះ តាំងនៅដដែល ឈ្មោះថាធម៌ជាចំណែក នៃ
ការតាំងនៅដដែល សញ្ញានិងមនសិការៈ ដែលប្រកបដោយវិញ្ញាណញ្ចា-
យតនៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថាធម៌ជាចំណែកនៃគុណវិសេស សញ្ញា
និងមនសិការៈ ដែលប្រកបដោយនិព្វិទាវិបស្សនា ប្រកបដោយវិរាគ-
ធម៌គឺអរិយមគ្គ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថាធម៌ជាចំណែកនៃការទំលាយ
កិលេស សញ្ញានិងមនសិការៈ ដែលប្រកបដោយអាកាសានញ្ចាយតនៈ
របស់បុគ្គលអ្នកបាននូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថា

ហានភាគិយោ ធម្មោ តទនុធម្មតា សតិ សន្តិដ្ឋតិ
ឋិតិភាគិយោ ធម្មោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសហគតា
សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ វិសេសភាគិយោ
ធម្មោ និព្វិទាសហគតា សញ្ញាមនសិការា សមុទា-
ចរន្តិ វិរាគូបសំហិតា និព្វេធភាគិយោ ធម្មោ អាកិញ្ច-
ញ្ញាយតនស្ស លាភី វិញ្ញាណញ្ចាយតនសហគតា
សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ ហានភាគិយោ ធម្មោ
តទនុធម្មតា សតិ សន្តិដ្ឋតិ ឋិតិភាគិយោ ធម្មោ នេវ-
សញ្ញានាសញ្ញាយតនសហគតា សញ្ញាមនសិការា
សមុទាចរន្តិ វិសេសភាគិយោ ធម្មោ និព្វិទាសហគតា
សញ្ញាមនសិការា សមុទាចរន្តិ វិរាគូបសំហិតា និព្វេ-
ធភាគិយោ ធម្មោ តញ្ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន
បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ឥមេ ធម្មា ហានភាគិយា ឥមេ ធម្មា
ឋិតិភាគិយា ឥមេ ធម្មា វិសេសភាគិយា ឥមេ ធម្មា

ធម៌គប់រកនូវសេចក្តីសាបសូន្យ សតិដ៏សមគួរដល់ឈាននោះ តាំងនៅ
ដំផែល ឈ្មោះថាធម៌គប់រកនូវការតាំងនៅដំផែល សញ្ញានឹងមនសិការៈ
ដែលប្រកបដោយអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថាធម៌គប់
រកនូវគុណវិសេស សញ្ញានឹងមនសិការៈដែលប្រកបដោយនិព្វិទាថែសព្វគ្រា
ប្រកបដោយវិរាគធម៌គឺអរិយមគ្គ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថាធម៌គប់រកនូវ
ការចំណាយកិលេស សញ្ញានឹងមនសិការៈ ដែលប្រកបដោយវិញ្ញាណ-
ញ្ចាយតនៈ របស់បុគ្គលអ្នកបានអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ
ឈ្មោះថាធម៌គប់រកនូវសេចក្តីសាបសូន្យ សតិដ៏សមគួរដល់ឈាននោះ
តាំងនៅដំផែល ឈ្មោះថាធម៌គប់រកនូវការតាំងនៅ សញ្ញានឹងមនសិការៈ
ដែលប្រកបដោយនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះថា
ធម៌គប់រកនូវគុណវិសេស សញ្ញានឹងមនសិការៈ ដែលប្រកបដោយនិព្វិ-
ទាថែសព្វគ្រា ប្រកបដោយវិរាគធម៌គឺអរិយមគ្គ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ឈ្មោះ
ថាធម៌គប់រកនូវការចំណាយកិលេស ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថ
ថាដឹងនូវធម៌នេះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ
ព្រោះហេតុនោះ លោកពោលថា ការប្រុងប្រាទៀតថា ធម៌ទាំងឡាយ
នេះគប់រកនូវសេចក្តីសាបសូន្យ ធម៌ទាំងឡាយនេះគប់រកនូវការតាំងនៅ
ដំផែល ធម៌ទាំងឡាយនេះ គប់រកនូវគុណវិសេស ធម៌ទាំងឡាយនេះ

និព្វានគាមិយាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ។

(៤៩) កថំ សព្វេ សង្ខារា អនិច្ចា សព្វេ សង្ខារា ទុក្ខា សព្វេ ធម្មា អនត្តាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ រូបំ អនិច្ចំ ខយដ្ឋេន ទុក្ខំ ភយដ្ឋេន អនត្តា អសារកដ្ឋេនាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ វេទនា សញ្ញា សង្ខារា វិញ្ញាណំ ចក្ខុំ ។បេ។ ជរាមរណំ អនិច្ចំ ខយដ្ឋេន ទុក្ខំ ភយដ្ឋេន អនត្តា អសារកដ្ឋេនាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ សព្វេ សង្ខារា អនិច្ចា សព្វេ សង្ខារា ទុក្ខា សព្វេ ធម្មា អនត្តាតិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ។

(៥០) កថំ ឥទំ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ ឥទំ ទុក្ខសមុទយោ[១] អរិយសច្ចំ ឥទំ ទុក្ខនិរោធោ[២] អរិយសច្ចំ ឥទំ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា អរិយសច្ចន្តិ

១ ឱ. ម. ទុក្ខសមុទយំ ។ ២ ឱ. ម. ទុក្ខនិរោធំ ។

គប់រកនូវការចំលាយកិលេស បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងច្បាស់ នូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះជាសុតមយញ្ញាណ ។

(៤៩) ការប្រុងត្រចៀកថា សង្ខារទាំងពួងមិនទៀង សង្ខារទាំងពួងជាទុក្ខ ធម៌ទាំងពួង ជាអនត្តា បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងច្បាស់នូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះជាសុតមយញ្ញាណ តើដូចម្តេច ការប្រុងត្រចៀកថា រូបមិនទៀងដោយអត្ថថាអស់ទៅ ជាទុក្ខ ដោយអត្ថថាជាភ័យ ជាអនត្តា ដោយអត្ថថាមិនមានខ្លឹម បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងច្បាស់នូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះជាសុតមយញ្ញាណ ការប្រុងត្រចៀកថា វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ចក្ខុ ។បេ។ ជរា មរណៈ មិនទៀង ដោយអត្ថថាអស់ទៅ ជាទុក្ខ ដោយអត្ថថាជាភ័យ ជាអនត្តា ដោយអត្ថថាមិនមានខ្លឹម បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងច្បាស់នូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះជាសុតមយញ្ញាណ ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះជាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា ការប្រុងត្រចៀកថា សង្ខារទាំងពួងមិនទៀង សង្ខារទាំងពួងជាទុក្ខ ធម៌ទាំងពួងជាអនត្តា បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងច្បាស់នូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះជាសុតមយញ្ញាណ ។

(៥០) ការប្រុងត្រចៀកថា នេះទុក្ខអរិយសច្ច នេះទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច នេះទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច នេះទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច

សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ។

តត្ថ កតមំ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ ។ ជាតិបិ ទុក្ខា ជរាបិ ទុក្ខា មរណម្បិ ទុក្ខំ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសាបិ ទុក្ខា អប្បិយេហិ សម្បយោគោ ទុក្ខោ បិយេហិ វិប្បយោគោ ទុក្ខោ យម្បិច្ឆំ ន លភតិ តម្បិ ទុក្ខំ សង្ខិត្តេន បញ្ចុបាទានក្ខន្ធា[១] ទុក្ខា ។

តត្ថ កតមា ជាតិ ។ យា តេសំ តេសំ សត្តានំ តម្ហិ តម្ហិ សត្តនិកាយេ ជាតិ សញ្ជាតិ ឱក្កន្តិ និព្វត្តិ អភិនិព្វត្តិ ខន្ធានំ បាតុភាវោ អាយតនានំ បដិលាភោ អយំ វុច្ចតិ ជាតិ ។

តត្ថ កតមា ជរា ។ យា តេសំ តេសំ សត្តានំ តម្ហិ តម្ហិ សត្តនិកាយេ ជរា ជីរណតា ខណ្ឌិច្ចំ បាលិច្ចំ វលិត្តចតា អាយុនោ សំហានិ ឥន្ទ្រិយានំ បរិបាកោ អយំ វុច្ចតិ ជរា ។

---

១ ឱ. ម. បញ្ចុបាទានក្ខន្ធំ ។

បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងច្បាស់ នូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថាសុតមយញាណ តើដូចម្ដេច ?

បណ្ដាអរិយសច្ចទាំងនោះ ទុក្ខអរិយសច្ច តើដូចម្ដេច ជាតិក៏ជាទុក្ខ ជរាក៏ជាទុក្ខ មរណៈក៏ជាទុក្ខ ការសោក ការខ្សឹកខ្សួល ការលំបាកកាយ ការតូចចិត្ត ការចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ក៏សុទ្ធតែជាទុក្ខ ការប្រកបព្រមដោយពួកសត្វនិងសង្ខារមិនជាទីស្រឡាញ់ក៏ជាទុក្ខ ការព្រាត់ប្រាសចាកពួកសត្វនិងសង្ខារជាទីស្រឡាញ់ក៏ជាទុក្ខ ចង់បានរបស់ណាមិនបាន ការមិនបាននោះក៏ជាទុក្ខ បើពោលដោយបំប្រួញ ឧបាទានក្ខន្ធទាំង ៥ ក៏ជាទុក្ខ ។

បណ្ដាធម៌ទាំងនោះ ជាតិ តើដូចម្ដេច ? ការកើត ការកើតព្រម ការចុះកាន់គភ៌ ការចំរើនឡើង ការកើតចំពោះ ការកើតប្រាកដឡើងនៃខន្ធទាំងឡាយ ការបានចំពោះអាយតនៈណា នៃពួកសត្វនោះ ៗ ក្នុងសត្វនិកាយនោះ ៗ នេះ ហៅថា ជាតិ ។

បណ្ដាធម៌ទាំងនោះ ជរា តើដូចម្ដេច ? ជរា ការគ្រាំគ្រា ធ្មេញបាក់ សក់ស្កូវ ស្បែកជ្រួញជ្រីវ ការរួញថយអាយុ ការចាស់នៃឥន្ទ្រិយណា នៃពួកសត្វនោះ ៗ ក្នុងសត្វនិកាយនោះ ៗ នេះ ហៅថា ជរា ។

តត្ថ កតមំ មរណំ ។ យា តេសំ តេសំ សត្តានំ តម្ហា តម្ហា សត្តនិកាយា ចុតិ ចវនតា ភេទោ អន្តរធានំ មច្ចុ មរណំ កាលកិរិយា ខន្ធានំ ភេទោ កឡេវរស្ស និក្ខេបោ ជីវិតិន្ទ្រិយស្ស ឧបច្ឆេទោ ឥទំ វុច្ចតិ មរណំ ។

(៨១) តត្ថ កតមោ សោកោ ។ ញាតិព្យសនេន វា ផុដ្ឋស្ស ភោគព្យសនេន វា ផុដ្ឋស្ស រោគព្យសនេន វា ផុដ្ឋស្ស សីលព្យសនេន វា ផុដ្ឋស្ស ទិដ្ឋិព្យសនេន វា ផុដ្ឋស្ស អញ្ញតរញ្ញតរេន ព្យសនេន សមន្នាគតស្ស អញ្ញតរញ្ញតរេន ទុក្ខធម្មេន ផុដ្ឋស្ស សោកោ សោចនា សោចិតត្តំ អន្តោសោកោ អន្តោបរិសោកោ ចេតសោ បរិជ្ឈាយនា ទោមនស្សំ សោកសល្លំ អយំ វុច្ចតិ សោកោ ។

បណ្ដាធម៌ទាំងនោះ មរណៈ តើដូចម្ដេច ។ ការច្យុត ការឃ្លាត ការបែកធ្លាយ ការអន្តរធាន មច្ចុ សេចក្ដីស្លាប់ កាលកិរិយា ការបែកធ្លាយនៃខន្ធ ការដាក់ចោលនូវសាកសព ការដាច់បង់ទៅនៃជីវិតិន្ទ្រិយណា នៃពួកសត្វនោះៗ ចាកសត្វនិកាយនោះៗ នេះ ហៅថា មរណៈ ។

(៨១) បណ្ដាធម៌ទាំងនោះ ការសោក តើដូចម្ដេច ។ ការសោក គឺការសោកស្ដាយ ភាពនៃការសោកស្ដាយ ការស្ងួតស្ងប់ខាងក្នុង ការក្រៀមក្រំខាងក្នុង ការសញ្ជប់សញ្ជឹងនៃចិត្ត ការខូចចិត្ត សរគឺសេចក្ដីសោកណា នៃបុគ្គលដែលត្រូវសេចក្ដីវិនាសចាកញាតិប៉ះពាល់ក្ដី ត្រូវសេចក្ដីវិនាសចាកភោគៈប៉ះពាល់ក្ដី ត្រូវសេចក្ដីវិនាសគឺរោគប៉ះពាល់ក្ដី ត្រូវសេចក្ដីវិនាសចាកសីលប៉ះពាល់ក្ដី ត្រូវសេចក្ដីវិនាសទិដ្ឋិប៉ះពាល់ក្ដី ឬប្រកបដោយសេចក្ដីវិនាសណាមួយ ឬត្រូវទុក្ខធម៌ណាមួយប៉ះពាល់ នេះ ហៅថា សោក ។

តត្ថ កតមោ បរិទេវោ ។ យោ ញាតិព្យសនេន វា ផុដ្ឋស្ស ភោគព្យសនេន វា ផុដ្ឋស្ស រោគព្យសនេន វា ផុដ្ឋស្ស សីលព្យសនេន វា ផុដ្ឋស្ស ទិដ្ឋិព្យសនេន វា ផុដ្ឋស្ស អញ្ញតរញ្ញតរេន ព្យសនេន សមន្នាគតស្ស អញ្ញតរញ្ញតរេន ទុក្ខធម្មេន ផុដ្ឋស្ស អាទេវោ បរិទេវោ អាទេវនា បរិទេវនា អាទេវិតត្តំ បរិទេវិតត្តំ វាចាបលាបោ វិប្បលាបោ លាលប្បោ លាលប្បនា លាលប្បិតត្តំ អយំ វុច្ចតិ បរិទេវោ ។

តត្ថ កតមំ ទុក្ខំ ។ យំ កាយិកំ អសាតំ កាយិកំ ទុក្ខំ កាយសម្ផស្សជំ អសាតំ ទុក្ខំ វេទយិតំ កាយសម្ផស្សជា អសាតា ទុក្ខា វេទនា ឥទំ វុច្ចតិ ទុក្ខំ ។

តត្ថ កតមំ ទោមនស្សំ ។ យំ ចេតសិកំ អសាតំ ចេតសិកំ ទុក្ខំ ចេតោសម្ផស្សជំ អសាតំ ទុក្ខំ វេទយិតំ ចេតោសម្ផស្សជា អសាតា ទុក្ខា វេទនា ឥទំ វុច្ចតិ ទោមនស្សំ ។

បណ្ដាធម៌ទាំងនោះ ការខ្សឹកខ្សួល តើដូចម្ដេច ។ សេចក្ដីខ្សឹកខ្សួល ការអណ្ដឺតអណ្ដក អាការៈជាទីខ្សឹកខ្សួល អាការៈជាទីអណ្ដឺតអណ្ដក ភាពនៃសេចក្ដីខ្សឹកខ្សួល ភាពនៃសេចក្ដីអណ្ដឺតអណ្ដក ការពោលរៀបរាប់ដោយវាចា ការពោលរៀបរាប់ដដែល ៗ ការទួញយំ អាការៈជាទីទួញយំ ភាពនៃការទួញយំ របស់បុគ្គលដែលត្រូវសេចក្ដីវិនាសចាកញាតិប៉ះពាល់ក្ដី ត្រូវសេចក្ដីវិនាសចាកភោគៈប៉ះពាល់ក្ដី ត្រូវសេចក្ដីវិនាសគឺរោគប៉ះពាល់ក្ដី ត្រូវសេចក្ដីវិនាសចាកសីលប៉ះពាល់ក្ដី ត្រូវសេចក្ដីវិនាសនៃទិដ្ឋិប៉ះពាល់ក្ដី ឬប្រកបដោយសេចក្ដីវិនាសណាមួយ ឬក៏ត្រូវទុក្ខធម៌ណាមួយប៉ះពាល់ នេះ ហៅថា ការខ្សឹកខ្សួល ។

បណ្ដាធម៌ទាំងនោះ សេចក្ដីទុក្ខ តើដូចម្ដេច ។ សេចក្ដីមិនសប្បាយកាយ សេចក្ដីលំបាកកាយ ការទទួលដ៏មិនសប្បាយ ជាទុក្ខ ដែលកើតអំពីកាយសម្ផ័ស្ស អាការទទួលដ៏មិនសប្បាយ ជាទុក្ខ ដែលកើតអំពីកាយសម្ផ័ស្ស ណា នេះ ហៅថា ទុក្ខ ។

បណ្ដាធម៌ទាំងនោះ ទោមនស្ស តើដូចម្ដេច ។ សេចក្ដីមិនសប្បាយចិត្ត ការលំបាកចិត្ត ការទទួលដ៏មិនសប្បាយ ជាទុក្ខ ដែលកើតអំពីមនោសម្ផ័ស្ស អាការទទួលដ៏មិនសប្បាយ ជាទុក្ខ ដែលកើតអំពីមនោសម្ផ័ស្ស ណា នេះ ហៅថា ទោមនស្ស ។

តត្ថ កតមោ ឧបាយាសោ ។ យោ ញាតិព្យសនេន វា ផុដ្ឋស្ស ភោគព្យសនេន វា ផុដ្ឋស្ស រោគព្យសនេន វា ផុដ្ឋស្ស សីលព្យសនេន វា ផុដ្ឋស្ស ទិដ្ឋិព្យសនេន វា ផុដ្ឋស្ស អញ្ញតរញ្ញតរេន ព្យសនេន សមន្នាគតស្ស អញ្ញតរញ្ញតរេន ទុក្ខធម្មេន ផុដ្ឋស្ស អាយាសោ ឧបាយាសោ[១] អាយាសិតត្តំ ឧបាយាសិតត្តំ អយំ វុច្ចតិ ឧបាយាសោ ។

(៨៦) តត្ថ កតមោ អប្បិយេហិ សម្បយោគោ ទុក្ខោ ។ ឥធ យស្ស តេ ហោន្តិ អនិដ្ឋា អកន្តា អមនាបា រូបា សទ្ទា គន្ធា រសា ផោដ្ឋព្វា យេ វា បនស្ស តេ ហោន្តិ អនត្ថកាមា អហិតកាមា អផាសុកាមា អយោគក្ខេមកាមា យា តេហិ[២] សង្គតិ សមាគមោ សមោធានំ មិស្សីភាវោ អយំ វុច្ចតិ អប្បិយេហិ សម្បយោគោ ទុក្ខោ ។

តត្ថ កតមោ បិយេហិ វិប្បយោគោ ទុក្ខោ ។

១ ឱ. ម. ឯត្ថន្តរេ អាយាសនា ឧបាយាសនាតិ ទិស្សតិ ។ ២ ម. តេហិ សទ្ធិំ ។

បណ្ដាធម៌ទាំងនោះ ឧបាយាសៈ (សេចក្ដីចង្អៀតចង្អល់) តើដូចម្ដេច ។ សេចក្ដីតានតឹង ការទន្ទឹង ភាពនៃសេចក្ដីតានតឹង ភាពនៃសេចក្ដីទន្ទឹងណា របស់បុគ្គលដែលត្រូវសេចក្ដីវិនាសដោយញាតិប៉ះពាល់ក្ដី ត្រូវសេចក្ដីវិនាសដោយភោគៈប៉ះពាល់ក្ដី ត្រូវសេចក្ដីវិនាសដោយរោគប៉ះពាល់ក្ដី ត្រូវសេចក្ដីវិនាសដោយសីលប៉ះពាល់ក្ដី ត្រូវសេចក្ដីវិនាសនៃទិដ្ឋិប៉ះពាល់ក្ដី ប្រកបដោយសេចក្ដីវិនាសណាមួយ ឬក៏ត្រូវទុក្ខធម៌ណាមួយប៉ះពាល់ នេះហៅថា ឧបាយាសៈ ។

(៨៦) បណ្ដាធម៌ទាំងនោះ អប្បិយេហិ សម្បយោគទុក្ខ (ការជួបប្រសព្វដោយសត្វនិងសង្ខារទាំងឡាយមិនជាទីស្រឡាញ់ ក៏ជាទុក្ខ) តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលនៅក្នុងលោកនេះ មានរូប សំឡេង ក្លិន រស ផ្សព្វ ណា មិនជាទីប្រាថ្នា មិនជាទីត្រេកអរ មិនជាទីពេញចិត្ត ពុំនោះសោត ពួកជនណា ជាអ្នកប្រាថ្នាសេចក្ដីវិនាស ប្រាថ្នាតែមិនជាប្រយោជន៍ ប្រាថ្នាសេចក្ដីមិនសប្បាយ ប្រាថ្នាសេចក្ដីមិនក្សេមចាកយោគៈ ដល់បុគ្គលនោះ ការជួបប្រទះ ការជួបជុំ ការជួបប្រសព្វ ការច្របូកច្របល់ ដោយអារម្មណ៍ទាំងនោះ ឬដោយបុគ្គលទាំងនោះ ឯណា នេះហៅថា អប្បិយេហិ សម្បយោគទុក្ខ ។

បណ្ដាធម៌ទាំងនោះ បិយេហិ វិប្បយោគទុក្ខ (ការព្រាត់ប្រាសចាកសត្វនិងសង្ខារជាទីស្រឡាញ់ក៏ជាទុក្ខ) តើដូចម្ដេច ។

ឥធ យស្ស តេ ហោន្តិ ឥដ្ឋា កន្តា មនាបា រូបា សទ្ទា គន្ធា រសា ផោដ្ឋព្វា យេ វា បនស្ស តេ ហោន្តិ អត្ថកាមា ហិតកាមា ផាសុកាមា យោគក្ខេមកាមា មាតា វា បិតា វា ភាតា វា ភគិនី វា មិត្តា វា អមច្ចា វា ញាតី វា សាលោហិតា វា យា តេហិ[១] អសង្គតិ អសមាគមោ អសមោធានំ អមិស្សីភាវោ អយំ វុច្ចតិ បិយេហិ វិប្បយោគោ ទុក្ខោ ។

តត្ថ កតមំ យម្បិច្ឆំ ន លភតិ តម្បិ ទុក្ខំ ។ ជាតិធម្មានំ សត្តានំ ឯវំ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជតិ អហោ វត មយំ ន ជាតិធម្មា អស្សាម ន ច វត នោ ជាតិ អាគច្ឆេយ្យាតិ ន ខោ បនេតំ ឥច្ឆាយ បត្តព្វំ ឥទម្បិ យម្បិច្ឆំ ន លភតិ តម្បិ ទុក្ខំ ជរាធម្មានំ សត្តានំ ។បេ។ ព្យាធិធម្មានំ សត្តានំ មរណធម្មានំ សត្តានំ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសធម្មានំ សត្តានំ

១ ម. តេហិ សទ្ធឹ ។

បុគ្គលនោះ មានរូប សំឡេង ក្លិន រស ផ្សព្វ ណា ជាទីប្រាថ្នា ជាទីត្រេកអរ ជាទីពេញចិត្ត គួរនៃលោកនេះ កុំនោះសោត ពួកជនណា នោះជាមាតាក្តី បិតាក្តី បងប្អូនប្រុសក្តី បងប្អូនស្រីក្តី មិត្តក្តី អាមាត្យក្តី ញាតិក្តី សាលោហិតក្តី ជាអ្នកប្រាថ្នានូវសេចក្តីចម្រើន ប្រាថ្នានូវប្រយោជន៍ ប្រាថ្នានូវសេចក្តីសប្បាយ ប្រាថ្នានូវសេចក្តីក្សេមចាកយោគៈ ដល់បុគ្គលនោះ ការមិនជួបប្រទះ ការមិនជួបជុំ ការមិនគប់ប្រសព្វ ការមិនបានមូលមិត្ត ដោយការម្នាក់ ឬជាមួយពួកជនទាំងនោះ ឯណា នេះ លោកហៅថា បិយេហិវិប្បយោគទុក្ខ ។

បណ្តាធម៌ទាំងនោះ បុគ្គលប្រាថ្នារបស់ណាមិនបាន ការដែលនៅប្រាថ្នារបស់នោះមិនបាននោះ ជាទុក្ខ តើដូចម្តេច ។ សត្វទាំងឡាយ ដែលមានជាតិជាធម្មតា តែងមានសេចក្តីប្រាថ្នាកើតឡើងយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ សូមឲ្យយើងទាំងឡាយ កុំមានជាតិជាធម្មតា ឬជាតិកុំមិន គប្បីមកដល់យើងទាំងឡាយ ដំណើរនុ៎ះ ពួកសត្វមិនគប្បីសម្រេចបាន ការប្រាថ្នាឡើយ ហេតុនេះឯង ទើបឈ្មោះថាបុគ្គលប្រាថ្នារបស់ណា មិនបាន ការដែលនៅប្រាថ្នារបស់នោះមិនបាននោះឯង ជាទុក្ខ ពួកសត្វមានជរាជាធម្មតា ។បេ។ ពួកសត្វមានព្យាធិជាធម្មតា ពួកសត្វមានមរណៈជាធម្មតា ពួកសត្វមានសោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសៈ ជាធម្មតា

ឯវំ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជតិ អហោ វត មយំ ន សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសធម្មា អស្សាម ន ច វត នោ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសា អាគច្ឆេយ្យុន្តិ ន ខោ បនេតំ ឥច្ឆាយ បត្តព្វំ ឥទម្បិ យម្បិច្ឆំ ន លភតិ តម្បិ ទុក្ខំ ។

តត្ថ កតមេ សំខិត្តេន បញ្ចុបាទានក្ខន្ធា ទុក្ខា ។ សេយ្យថីទំ រូបុបាទានក្ខន្ធោ វេទនុបាទានក្ខន្ធោ សញ្ញុបាទានក្ខន្ធោ សង្ខារុបាទានក្ខន្ធោ វិញ្ញាណុបាទានក្ខន្ធោ ឥមេ វុច្ចន្តិ សំខិត្តេន បញ្ចុបាទានក្ខន្ធា ទុក្ខា ឥទំ វុច្ចតិ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ ។

(៨៣) តត្ថ កតមំ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ ។ យាយំ តណ្ហា ពោនោព្ភវិកា នន្ទិរាគសហគតា តត្រតត្រាភិនន្ទិនី សេយ្យថីទំ កាមតណ្ហា ភវតណ្ហា វិភវតណ្ហា សា ខោ បនេសា តណ្ហា កត្ថ ឧប្បជ្ជមានា ឧប្បជ្ជតិ កត្ថ និវិសមានា និវិសតិ យំ លោកេ បិយរូបំ សាតរូបំ ឯត្ថេសា តណ្ហា

តែងមានសេចក្តីប្រាថ្នាកើតឡើងយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ សូមឲ្យយើងទាំងឡាយកុំមានសេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ ទោមនស្ស ការចង្អៀតចង្អល់ឬថា សេចក្តីសោក ខ្សឹកខ្សួល ទុក្ខ ទោមនស្ស ការចង្អៀតចង្អល់មិនគប្បីមកដល់យើងទាំងឡាយឡើយ ដំណើរនុ៎ះ ពួកសត្វមិនគប្បីសម្រេចបានតាមប្រាថ្នាឡើយ នេះឯង ឈ្មោះថាបុគ្គលប្រាថ្នារបស់ណាមិនបាន ការដែលគេប្រាថ្នារបស់នោះ មិនបាននោះ នាំមកនូវទុក្ខ ។

បណ្តាធម៌ទាំងនោះ បើដោយសេចក្តីបំប្រួញ ឧបាទានក្ខន្ធទាំង ៥ នាំមកនូវទុក្ខ តើដូចម្តេច ។ រូបូបាទានក្ខន្ធ ១ វេទនូបាទានក្ខន្ធ ១ សញ្ញូបាទានក្ខន្ធ ១ សង្ខារូបាទានក្ខន្ធ ១ វិញ្ញាណូបាទានក្ខន្ធ ១ ទាំងនេះ ឈ្មោះថាឧបាទានក្ខន្ធទាំង ៥ នាំមកនូវទុក្ខ ដោយសេចក្តីបំប្រួញ នេះ លោកហៅថា ទុក្ខអរិយសច្ច ។

(៨៣) បណ្តាអរិយសច្ចទាំងនោះ ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច តើដូចម្តេច ។ តណ្ហាណា ជាកិលេសជាតិនាំសត្វឲ្យកើតក្នុងភពថ្មីទៀត ប្រកបដោយនន្ទិរាគ ត្រេកត្រអាលក្នុងអារម្មណ៍នោះ ៗ គឺកាមតណ្ហា ១ ភវតណ្ហា ១ វិភវតណ្ហា ១ តណ្ហានោះឯង កាលកើតឡើង តែងកើតឡើងក្នុងអារម្មណ៍ណា កាលជាប់នៅ តែងជាប់នៅក្នុងអារម្មណ៍ណា អារម្មណ៍ណាមានសភាពគួរស្រឡាញ់ មានសភាពគួរត្រេកអរក្នុងលោក តណ្ហានុ៎ះ កាលកើតឡើង ក៏កើតឡើងក្នុងអារម្មណ៍នុ៎ះ

ឧប្បជ្ជមានា ឧប្បជ្ជតិ ឯត្ថ និវិសមានា និវិសតិ កិញ្ច លោកេ បិយរូបំ សាតរូបំ ចក្ខុំ លោកេ បិយរូបំ សាតរូបំ ឯត្ថេសា តណ្ហា ឧប្បជ្ជមានា ឧប្បជ្ជតិ ឯត្ថ និវិសមានា និវិសតិ សោតំ លោកេ ឃានំ លោកេ ជិវ្ហា លោកេ កាយោ លោកេ មនោ លោកេ បិយរូបំ សាតរូបំ ឯត្ថេសា តណ្ហា ឧប្បជ្ជមានា ឧប្បជ្ជតិ ឯត្ថ និវិសមានា និវិសតិ រូបា លោកេ បិយរូបំ សាតរូបំ ឯត្ថេសា តណ្ហា ឧប្បជ្ជមានា ឧប្បជ្ជតិ ឯត្ថ និវិសមានា និវិសតិ សទ្ទា លោកេ ។ បេ ។ ធម្មា លោកេ ចក្ខុវិញ្ញាណំ លោកេ ។ បេ ។ មនោវិញ្ញាណំ លោកេ ចក្ខុសម្ផស្សោ លោកេ ។ បេ ។ មនោសម្ផស្សោ លោកេ ចក្ខុសម្ផស្សជា វេទនា លោកេ ។ បេ ។ មនោសម្ផស្សជា វេទនា លោកេ រូបសញ្ញា លោកេ ។ បេ ។ ធម្មសញ្ញា លោកេ រូបសញ្ចេតនា លោកេ ។ បេ ។ ធម្មសញ្ចេតនា លោកេ រូបតណ្ហា លោកេ ។ បេ ។ ធម្មតណ្ហា លោកេ រូបវិតក្កោ លោកេ ។ បេ ។ ធម្មវិតក្កោ លោកេ

កាលផុតទៅ ក៏ផុតទៅក្នុងអារម្មណ៍នុ៎ះ ចុះអារម្មណ៍ដូចម្តេច មានសភាពគួរស្រឡាញ់ មានសភាពគួរត្រេកអរក្នុងលោក ចក្ខុមានសភាពគួរស្រឡាញ់ មានសភាពគួរត្រេកអរក្នុងលោក តណ្ហានុ៎ះ កាលកើតឡើង រមែងកើតឡើងក្នុងចក្ខុនុ៎ះ កាលផុតទៅ រមែងផុតទៅក្នុងចក្ខុនុ៎ះ សោតៈក្នុងលោក ឃានៈក្នុងលោក អណ្តាតក្នុងលោក កាយក្នុងលោក មនៈ មានសភាពគួរស្រឡាញ់ មានសភាពគួរត្រេកអរ ក្នុងលោក តណ្ហានុ៎ះ កាលកើតឡើង ក៏កើតឡើងក្នុងសោតៈជាដើមនុ៎ះ កាលផុតទៅ ក៏ផុតទៅក្នុងសោតៈជាដើមនុ៎ះ រូបទាំងឡាយ មានសភាពគួរស្រឡាញ់ មានសភាពគួរត្រេកអរក្នុងលោក តណ្ហានុ៎ះ កាលកើតឡើង ក៏កើតឡើងក្នុងរូបនុ៎ះ កាលផុតទៅ ក៏ផុតទៅក្នុងរូបនុ៎ះ សទ្ទៈក្នុងលោក ។ បេ ។ ធម្មារម្មណ៍ក្នុងលោក ចក្ខុវិញ្ញាណ ក្នុងលោក ។ បេ ។ មនោវិញ្ញាណ ក្នុងលោក ចក្ខុសម្ផស្ស ក្នុងលោក ។ បេ ។ មនោសម្ផស្ស ក្នុងលោក វេទនាកើតអំពីចក្ខុសម្ផស្ស ក្នុងលោក ។ បេ ។ វេទនាកើតអំពីមនោសម្ផស្ស ក្នុងលោក រូបសញ្ញា ក្នុងលោក ។ បេ ។ ធម្មសញ្ញា ក្នុងលោក រូបសញ្ចេតនាក្នុងលោក ។ បេ ។ ធម្មសញ្ចេតនា ក្នុងលោក រូបតណ្ហាក្នុងលោក ។ បេ ។ ធម្មតណ្ហាក្នុងលោក រូបវិតក្កៈ ក្នុងលោក ។ បេ ។ ធម្មវិតក្កៈ ក្នុងលោក

រូបវិចារោ លោកេ ។ បេ ។ ធម្មវិចារោ លោកេ បិយរូបំ សាតរូបំ ឯត្ថេសា តណ្ហា ឧប្បជ្ជមានា ឧប្បជ្ជតិ ឯត្ថ និវិសមានា និវិសតិ ឥទំ វុច្ចតិ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ ។

(៨៦) តត្ថ កតមំ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ ។ យោ តស្សាយេវ តណ្ហាយ អសេសវិរាគនិរោធោ ចាគោ បដិនិស្សគ្គោ មុត្តិ អនាលយោ សា ខោ បនេសា តណ្ហា កត្ថ បហីយមានា បហីយតិ កត្ថ និរុជ្ឈមានា និរុជ្ឈតិ យំ លោកេ បិយរូបំ សាតរូបំ ឯត្ថេសា តណ្ហា បហីយមានា បហីយតិ ឯត្ថ និរុជ្ឈមានា និរុជ្ឈតិ[១] ចក្ខុំ លោកេ បិយរូបំ សាតរូបំ ឯត្ថេសា តណ្ហា បហីយមានា បហីយតិ ឯត្ថ និរុជ្ឈមានា និរុជ្ឈតិ សោតំ លោកេ ។ បេ ។ ធម្មវិចារោ លោកេ បិយរូបំ សាតរូបំ ឯត្ថេសា តណ្ហា បហីយមានា បហីយតិ ឯត្ថ និរុជ្ឈមានា និរុជ្ឈតិ ឥទំ វុច្ចតិ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ ។

១ ឱ. ម. ឯត្ថន្តរេ កិញ្ច លោកេ បិយរូបំ សាតរូបន្តិ ទិស្សតិ ។

រូបវិចារៈ ក្នុងលោក ។ បេ ។ ធម្មវិចារៈ មានសភាពគួរស្រឡាញ់ មានសភាពគួរត្រេកអរ ក្នុងលោក តណ្ហានុ៎ះ កាលកើតឡើង ក៏កើតឡើងក្នុងសភាវារម្មណ៍ជាដើមនុ៎ះ កាលតាំងនៅ ក៏តាំងនៅក្នុងសភាវារម្មណ៍ជាដើមនុ៎ះ នេះ លោកហៅថា ទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច ។

(៨៦) បណ្ដាអរិយសច្ចទាំងនោះ ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច តើដូចម្ដេច ។ ការរលត់ដោយអរិយមគ្គឥតសេសសល់ ការលះបង់ ការលោស់ចេញ ការរួចស្រឡះ សេចក្ដីមិនមានអាល័យ នៃតណ្ហានោះឯណា ក៏តណ្ហានោះឯង កាលបុគ្គលលះបង់ តើលះបង់ក្នុងអារម្មណ៍ណា កាលរលត់ទៅ តើរលត់ទៅក្នុងអារម្មណ៍ណា អារម្មណ៍ណា មានសភាពគួរស្រឡាញ់ មានសភាពគួរត្រេកអរក្នុងលោក តណ្ហានុ៎ះ កាលបុគ្គលលះបង់ រមែងលះបង់ក្នុងអារម្មណ៍នុ៎ះ កាលរលត់ទៅ រមែងរលត់ទៅក្នុងអារម្មណ៍នុ៎ះ ចក្ខុមានសភាពគួរស្រឡាញ់ មានសភាពគួរត្រេកអរក្នុងលោក តណ្ហានុ៎ះ កាលបុគ្គលលះបង់ រមែងលះបង់ក្នុងចក្ខុនុ៎ះ កាលរលត់ទៅ រមែងរលត់ទៅក្នុងចក្ខុនុ៎ះ សោតៈក្នុងលោក ។ បេ ។ ធម្មវិចារៈ មានសភាពគួរស្រឡាញ់ មានសភាពគួរត្រេកអរក្នុងលោក តណ្ហានុ៎ះ កាលបុគ្គលលះបង់ រមែងលះបង់ក្នុងសភាវៈជាដើមនុ៎ះ កាលរលត់ទៅ រមែងរលត់ទៅក្នុងសភាវៈជាដើមនុ៎ះ នេះ លោកហៅថា ទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច ។

(៤៨) តត្ថ កតមំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទា អរិយសច្ចំ ។ អយមេវ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មគ្គោ សេយ្យថីទំ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បោ សម្មាវាចា សម្មាកម្មន្តោ សម្មាអាជីវោ សម្មាវាយាមោ សម្មា-សតិ សម្មាសមាធិ ។

តត្ថ កតមា សម្មាទិដ្ឋិ ។ ទុក្ខេ ញាណំ ទុក្ខសមុទយេ ញាណំ ទុក្ខនិរោធេ ញាណំ ទុក្ខ-និរោធគាមិនិយា បដិបទាយ ញាណំ អយំ វុច្ចតិ សម្មាទិដ្ឋិ ។

តត្ថ កតមោ សម្មាសង្កប្បោ ។ នេក្ខម្មសង្កប្បោ អព្យាបាទសង្កប្បោ អវិហឹសាសង្កប្បោ អយំ វុច្ចតិ សម្មាសង្កប្បោ ។

តត្ថ កតមា សម្មាវាចា ។ មុសាវាទា វេរមណី បិសុណាយ វាចាយ វេរមណី ផរុសាយ វាចាយ វេរ-មណី សម្ផប្បលាបា វេរមណី អយំ វុច្ចតិ សម្មាវាចា ។

តត្ថ កតមោ សម្មាកម្មន្តោ ។ បាណា-តិបាតា វេរមណី អទិន្នាទានា វេរមណី

(៤៨) បណ្ដាអរិយសច្ចទាំងនោះ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយ-សច្ច តើដូចម្ដេច ។ អរិយមគ្គមានអង្គ ៨ នេះឯង គឺ សម្មាទិដ្ឋិ ១ សម្មាសង្កប្បៈ ១ សម្មាវាចា ១ សម្មាកម្មន្តៈ ១ សម្មាអាជីវៈ ១ សម្មាវាយាមៈ ១ សម្មាសតិ ១ សម្មាសមាធិ ១ ។

បណ្ដាអរិយមគ្គទាំងនោះ សម្មាទិដ្ឋិ តើដូចម្ដេច ។ ការដឹងច្បាស់ក្នុងកងទុក្ខ ការដឹងច្បាស់ក្នុងហេតុជាទីកើតឡើងនៃកងទុក្ខ ការដឹងច្បាស់ ក្នុងទីរលត់នៃកងទុក្ខ ការដឹងច្បាស់ក្នុងផ្លូវប្រតិបត្តិជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់កងទុក្ខ នេះ លោកហៅថា សម្មាទិដ្ឋិ ។

បណ្ដាអរិយមគ្គ ទាំងនោះ សម្មាសង្កប្បៈ តើដូចម្ដេច ។ នេក្ខម្មសង្កប្បៈ (ការត្រិះរិះក្នុងការចេញចាកកាម) អព្យាបាទសង្កប្បៈ (ការត្រិះរិះក្នុងការមិនព្យាបាទ) អវិហឹសាសង្កប្បៈ (ការត្រិះរិះក្នុងការមិនបៀតបៀន) នេះ លោកហៅថា សម្មាសង្កប្បៈ ។

បណ្ដាអរិយមគ្គទាំងនោះ សម្មាវាចា តើដូចម្ដេច ។ ចេតនាជាហេតុវៀរចាកមុសាវាទ ចេតនាជាហេតុវៀរចាកបិសុណវាចា ចេត-នាជាហេតុវៀរចាកផរុសវាចា ចេតនាជាហេតុវៀរចាកសម្ផប្បលាបៈ នេះ លោកហៅថា សម្មាវាចា ។

បណ្ដាអរិយមគ្គទាំងនោះ សម្មាកម្មន្តៈ តើដូចម្ដេច ។ ចេត-នាជាហេតុវៀរចាកបាណាតិបាត ចេតនាជាហេតុវៀរចាកអទិន្នាទាន

កាមេសុ មិច្ឆាចារា វេរមណី អយំ វុច្ចតិ សម្មា-កម្មន្តោ ។

កតមោ ច សម្មាអាជីវោ ។ ឥធ អរិយសាវកោ មិច្ឆាអាជីវំ បហាយ សម្មាអាជីវេន ជីវិតំ កប្បេតិ អយំ វុច្ចតិ សម្មាអាជីវោ ។

កតមោ ច សម្មាវាយាមោ ។ ឥធ ភិក្ខុ អនុប្បន្នានំ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ អនុប្បា-ទាយ ឆន្ទំ ជនេតិ វាយមតិ វីរិយំ អារភតិ ចិត្តំ បគ្គណ្ហាតិ បទហតិ ឧប្បន្នានំ បាបកានំ អកុស-លានំ ធម្មានំ បហានាយ ។ បេ ។ អនុប្បន្នានំ កុសលានំ ធម្មានំ ឧប្បាទាយ ។ បេ ។ ឧប្បន្នានំ កុសលានំ ធម្មានំ ឋិតិយា អសម្មោសាយ ភិយ្យោភាវាយ វេបុល្លាយ ភាវនាយ បារិបូរិយា ឆន្ទំ ជនេតិ វាយមតិ វីរិយំ អារភតិ ចិត្តំ បគ្គណ្ហាតិ បទហតិ អយំ វុច្ចតិ សម្មាវាយាមោ ។

កតមា ច សម្មាសតិ ។ ឥធ ភិក្ខុ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ វេទនាសុ

ចេតនាជាហេតុវៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ នេះ លោកហៅថា សម្មា-កម្មន្តៈ ។

បណ្តាអរិយមគ្គទាំងនោះ សម្មាអាជីវៈ តើដូចម្តេច ។ អរិយ-សាវក ក្នុងសាសនានេះ លះបង់ការចិញ្ចឹមជីវិតខុស សម្រេចនូវការចិញ្ចឹមជីវិតដោយការចិញ្ចឹមជីវិតត្រូវ នេះ លោកហៅថា សម្មាអាជីវៈ ។

បណ្តាអរិយមគ្គទាំងនោះ សម្មាវាយាមៈ តើដូចម្តេច ។ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ រមែងបង្កើតឆន្ទៈ ប្រឹងប្រែងប្រារព្ធព្យាយាម ផ្គងតំកល់ចិត្ត ដើម្បីញុំាងពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ដែលមិនទាន់កើតឡើង មិនឲ្យកើតឡើងបាន ដើម្បីលះបង់នូវពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ដែលកើតឡើងហើយ ។ បេ ។ ដើម្បីញុំាងពួកកុសលធម៌ ដែលមិនទាន់កើតឡើង ឲ្យកើតឡើង ។ បេ ។ ភិក្ខុ រមែងបង្កើតឆន្ទៈ ប្រឹងប្រែងប្រារព្ធព្យា-យាម ផ្គង តំកល់ចិត្ត ដើម្បីឋិតនៅ ដើម្បីមិនឲ្យវិនាស ដើម្បីឲ្យចម្រើនក្រៃលែង ដើម្បីទូលាយ ដើម្បីចម្រើន ដើម្បីបរិបូណ៌នូវពួកកុសលធម៌ ដែលកើតឡើងហើយ នេះ លោកហៅថា សម្មាវាយាមៈ ។

បណ្តាអរិយមគ្គទាំងនោះ សម្មាសតិ តើដូចម្តេច ។ ភិក្ខុក្នុងសាស-នានេះ ជាអ្នកពិចារណាឃើញរឿយៗ នូវកាយក្នុងកាយជាប្រក្រតី មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកំដៅនូវកិលេស មានសេចក្តីដឹងខ្លួន មានស្មារតី កំចាត់បង់អភិជ្ឈានិងទោមនស្ស ក្នុងលោក ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ

។បេ។ ចិត្តេ ។បេ។ ធម្មេសុ ធម្មានុបស្សី វិហរតិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សំ អយំ វុច្ចតិ សម្មាសតិ ។

កតមោ សម្មាសមាធិ ។ ឥធ ភិក្ខុ វិវិច្ចេវ កាមេហិ វិវិច្ច អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ វិតក្កវិចារានំ វូបសមា អជ្ឈត្តំ សម្បសាទនំ ចេតសោ ឯកោទិភាវំ អវិតក្កំ អវិចារំ សមាធិជំ បីតិសុខំ ទុតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ បីតិយា ច វិរាគា ឧបេក្ខកោ ច វិហរតិ សតោ ច សម្បជានោ សុខញ្ច កាយេន បដិសំវេទេតិ យន្តំ អរិយា អាចិក្ខន្តិ ឧបេក្ខកោ សតិមា សុខវិហារីតិ តតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សុខស្ស ច បហានា ទុក្ខស្ស ច បហានា បុព្វេវ សោមនស្សទោមនស្សានំ

។បេ។ ក្នុងចិត្ត ។បេ។ ពិចារណាឃើញរឿយៗនូវធម៌ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយជាប្រក្រតី មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកំដៅនូវកិលេស មានសេចក្ដីដឹងខ្លួន មានស្មារតី កំចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្ស ក្នុងលោក នេះ លោកហៅថា សម្មាសតិ ។

បណ្ដាអង្គមគ្គទាំងនោះ សម្មាសមាធិ តើដូចម្ដេច ។ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ បានសម្រេចបឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយវិតក្កៈ វិចារៈ មានបីតិនិងសុខៈ ដែលកើតអំពីសេចក្ដីស្ងាត់ បានសម្រេចទុតិយជ្ឈាន ជាធម្មជាតកើតមានខាងក្នុងសន្តាន ប្រកបដោយសេចក្ដីជ្រះថ្លា គឺសទ្ធា មានសភាពជាចិត្តខ្ពស់ឯក មិនមានវិតក្កៈ មិនមានវិចារៈ មានតែបីតិនិងសុខៈ ដែលកើតអំពីសមាធិ និងបឋមជ្ឈាន ព្រោះរម្ងាប់នូវវិតក្កៈ វិចារៈ ជាអ្នកព្រងើយកន្តើយផង មានស្មារតីដឹងខ្លួនផង ព្រោះលះបង់បីតិ រមែងទទួលសុខដោយនាមកាយផង ព្រោះអរិយៈទាំងឡាយ តែងសរសើរភិក្ខុនោះថា ជាអ្នកមានចិត្តប្រកបដោយឧបេក្ខា មានស្មារតី មានការនៅជាសុខដូច្នេះ ព្រោះតតិយជ្ឈានណា ភិក្ខុនោះក៏បានសម្រេចតតិយជ្ឈាននោះ ព្រោះលះបង់សុខផង លះបង់ទុក្ខផង ព្រោះវិនាសទៅនៃសោមនស្ស និងទោមនស្ស ក្នុងកាលមុន

អត្ថង្គមា អទុក្ខមសុខំ ឧបេក្ខាសតិបារិសុទ្ធិំ ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ អយំ វុច្ចតិ សម្មាសមាធិ ឥទំ វុច្ចតិ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទា អរិយសច្ចំ ។ តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ឥទំ ទុក្ខំ អរិយសច្ចំ ឥទំ ទុក្ខសមុទយោ អរិយសច្ចំ ឥទំ ទុក្ខនិរោធោ អរិយសច្ចំ ឥទំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទា អរិយសច្ចន្តិ សោតាវធានំ តំបជាននា បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ឯវំ សោតាវធានេ បញ្ញា សុតមយេ ញាណំ ។

(៥៦) កថំ សុត្វាន សំវរេ បញ្ញា សីលមយេ ញាណំ បញ្ច សីលានិ បរិយន្តបារិសុទ្ធិសីលំ អបរិយន្តបារិសុទ្ធិសីលំ បរិបុណ្ណបារិសុទ្ធិសីលំ អបរាមដ្ឋបារិសុទ្ធិសីលំ បដិប្បស្សទ្ធិបារិសុទ្ធិសីលន្តិ ។

តត្ថ កតមំ បរិយន្តបារិសុទ្ធិសីលំ ។ អនុបសម្បន្នានំ បរិយន្តសិក្ខាបទានំ ឥទំ បរិយន្តបារិសុទ្ធិសីលំ ។

កតមំ អបរិយន្តបារិសុទ្ធិសីលំ ។ ឧបសម្បន្នានំ អបរិយន្តសិក្ខាបទានំ ឥទំ អបរិយន្តបារិសុទ្ធិសីលំ ។

ក៏ក្តីនោះ ក៏ចូលសម្រេចចតុត្ថជ្ឈាន ដែលមិនមានទុក្ខ មិនមានសុខ មានតែសតិដ៏បរិសុទ្ធដោយឧបេក្ខា នេះលោកហៅថា សម្មាសមាធិ នេះលោកហៅថា ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច ។ ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹង នូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា ការប្រុងត្រចៀកថា នេះទុក្ខអរិយសច្ច នេះទុក្ខសមុទយអរិយសច្ច នេះទុក្ខនិរោធអរិយសច្ច នេះទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាអរិយសច្ច បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងច្បាស់ នូវការប្រុងត្រចៀកនោះ ឈ្មោះថាសុតមយញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការប្រុងត្រចៀក ឈ្មោះថាសុតមយញ្ញាណ យ៉ាងនេះឯង ។

(៥៦) បញ្ញា ក្នុងការស្តាប់ហើយសង្រួម ឈ្មោះថាសីលមយញ្ញាណ តើដូចម្តេច សីល ៥ គឺ បរិយន្តបារិសុទ្ធិសីល ១ អបរិយន្តបារិសុទ្ធិសីល ១ បរិបុណ្ណបារិសុទ្ធិសីល ១ អបរាមដ្ឋបារិសុទ្ធិសីល ១ បដិប្បស្សទ្ធិបារិសុទ្ធិសីល ១ ។

បណ្តាសីលទាំង ៥ នោះ បរិយន្តបារិសុទ្ធិសីល តើដូចម្តេច ។ សីលរបស់អនុបសម្បន្នទាំងឡាយ ដែលមានសិក្ខាបទមានទីបំផុត នេះឈ្មោះថាបរិយន្តបារិសុទ្ធិសីល ។

អបរិយន្តបារិសុទ្ធិសីល តើដូចម្តេច ។ សីលរបស់ឧបសម្បន្នទាំងឡាយ ដែលមានសិក្ខាបទមិនមានទីបំផុត នេះ ឈ្មោះថាអបរិយន្តបារិសុទ្ធិសីល ។

កតមំ បរិបុណ្ណបារិសុទ្ធិសីលំ ។ បុថុជ្ជនកល្យាណកានំ កុសលធម្មេ យុត្តានំ សេក្ខបរិយន្តេ បរិបូរការីនំ(១) កាយេ ច ជីវិតេ ច អនបេក្ខានំ បរិច្ចត្តជីវិតានំ ឥទំ បរិបុណ្ណបារិសុទ្ធិសីលំ ។

កតមំ អបរាមដ្ឋបារិសុទ្ធិសីលំ ។ សត្តន្នំ សេក្ខានំ ឥទំ អបរាមដ្ឋបារិសុទ្ធិសីលំ ។

កតមំ បដិប្បស្សទ្ធិបារិសុទ្ធិសីលំ ។ តថាគតសាវកានំ ខីណាសវានំ បច្ចេកពុទ្ធានំ តថាគតានំ អរហន្តានំ សម្មាសម្ពុទ្ធានំ ឥទំ បដិប្បស្សទ្ធិបារិសុទ្ធិសីលំ ។

(៨៧) អត្ថិ សីលំ បរិយន្តំ អត្ថិ សីលំ អបរិយន្តំ ។ តត្ថ កតមន្តំ សីលំ បរិយន្តំ ។ អត្ថិ សីលំ លាភបរិយន្តំ អត្ថិ សីលំ យសបរិយន្តំ អត្ថិ សីលំ ញាតិបរិយន្តំ អត្ថិ សីលំ អង្គបរិយន្តំ អត្ថិ សីលំ ជីវិតបរិយន្តំ ។

កតមន្តំ សីលំ លាភបរិយន្តំ ។ ឥធេកច្ចោ លាភហេតុ លាភប្បច្ចយា លាភការណា យថាសមាទិន្នំ សិក្ខាបទំ វីតិក្កមតិ ឥទន្តំ សីលំ លាភបរិយន្តំ ។

---

១ [illegible]

បរិបុណ្ណបារិសុទ្ធិសីល តើដូចម្តេច ។ សីលរបស់កល្យាណបុថុជ្ជនទាំងឡាយ ដែលប្រកបក្នុងកុសលធម៌ ជាអ្នកបំពេញក្នុងសេក្ខបរិយន្តសីល មិនស្តាយកាយនឹងជីវិត ជាអ្នកមានជីវិតលះបង់ហើយ នេះឈ្មោះថាបរិបុណ្ណបារិសុទ្ធិសីល ។

អបរាមដ្ឋបារិសុទ្ធិសីល តើដូចម្តេច ។ សីលរបស់សេក្ខបុគ្គល ៧ ពួក នេះ ឈ្មោះថាអបរាមដ្ឋបារិសុទ្ធិសីល ។

បដិប្បស្សទ្ធិបារិសុទ្ធិសីល តើដូចម្តេច ។ សីលរបស់ព្រះខីណាស្រព ជាសាវ័កនៃព្រះតថាគត របស់ព្រះបច្ចេកពុទ្ធ របស់ព្រះតថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ នេះ ឈ្មោះថាបដិប្បស្សទ្ធិបារិសុទ្ធិសីល ។

(៨៧) សីលមានទីបំផុតក៏មាន សីលមិនមានទីបំផុតក៏មាន ។ បណ្តាសីលទាំង ២ យ៉ាងនោះ សីលមានទីបំផុតនោះ តើដូចម្តេច ។ សីលមានលាភជាទីបំផុតក៏មាន សីលមានយសជាទីបំផុតក៏មាន សីលមានញាតិជាទីបំផុតក៏មាន សីលមានអវយវៈជាទីបំផុតក៏មាន សីលមានជីវិតជាទីបំផុតក៏មាន ។

សីលមានលាភជាទីបំផុតនោះ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលម្នាក់ក្នុងលោកនេះ ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវសិក្ខាបទ ដែលខ្លួនសមាទានហើយ ព្រោះហេតុនៃលាភ ព្រោះលាភជាបច្ច័យ ព្រោះលាភជាហេតុ នេះ ឈ្មោះថាសីលមានលាភជាទីបំផុត ។

កតមន្តំ សីលំ យសបរិយន្តំ ។ ឥធេកច្ចោ យសហេតុ យសប្បច្ចយា យសការណា យថាសមាទិន្នំ សិក្ខាបទំ វីតិក្កមតិ ឥទន្តំ សីលំ យសបរិយន្តំ ។

កតមន្តំ សីលំ ញាតិបរិយន្តំ ។ ឥធេកច្ចោ ញាតិហេតុ ញាតិប្បច្ចយា ញាតិការណា យថាសមាទិន្នំ សិក្ខាបទំ វីតិក្កមតិ ឥទន្តំ សីលំ ញាតិបរិយន្តំ ។

កតមន្តំ សីលំ អង្គបរិយន្តំ ។ ឥធេកច្ចោ អង្គហេតុ អង្គប្បច្ចយា អង្គការណា យថាសមាទិន្នំ សិក្ខាបទំ វីតិក្កមតិ ឥទន្តំ សីលំ អង្គបរិយន្តំ ។

កតមន្តំ សីលំ ជីវិតបរិយន្តំ ។ ឥធេកច្ចោ ជីវិតហេតុ ជីវិតប្បច្ចយា ជីវិតការណា យថាសមាទិន្នំ សិក្ខាបទំ វីតិក្កមតិ ឥទន្តំ សីលំ ជីវិតបរិយន្តំ ។ ឯវរូបានិ សីលានិ ខណ្ឌានិ ឆិទ្ទានិ សពលានិ កម្មាសានិ ន ភុជិស្សានិ

សីលមានយសជាទីបំផុតនោះ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវសិក្ខាបទ ដែលខ្លួនសមាទានហើយ ព្រោះហេតុនៃយស ព្រោះយសជាបច្ច័យ ព្រោះយសជាហេតុ នេះ ឈ្មោះជាសីលមានយសជាទីបំផុត ។

សីលមានញាតិជាទីបំផុតនោះ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវសិក្ខាបទ ដែលខ្លួនសមាទានហើយ ព្រោះហេតុនៃញាតិ ព្រោះញាតិជាបច្ច័យ ព្រោះញាតិជាហេតុ នេះ ឈ្មោះជាសីលមានញាតិជាទីបំផុត ។

សីលមានអវយវៈជាទីបំផុតនោះ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវសិក្ខាបទ ដែលខ្លួនសមាទានហើយ ព្រោះហេតុនៃអវយវៈ ព្រោះអវយវៈជាបច្ច័យ ព្រោះអវយវៈជាហេតុ នេះ ឈ្មោះជាសីលមានអវយវៈជាទីបំផុត ។

សីលមានជីវិតជាទីបំផុតនោះ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ប្រព្រឹត្តកន្លងនូវសិក្ខាបទ ដែលខ្លួនសមាទានហើយ ព្រោះហេតុនៃជីវិត ព្រោះជីវិតជាបច្ច័យ ព្រោះជីវិតជាហេតុ នេះ ឈ្មោះជាសីលមានជីវិតជាទីបំផុត ។ សីលទាំងឡាយមានសភាពយ៉ាងនេះ ជាសីលដាច់ សីលធ្លុះ សីលពពាល សីលពព្រុះ មិនមែនជាសីលរបស់អ្នកជា

ន វិញ្ញូបសត្ថានិ បរាមដ្ឋានិ អសមាធិសំវត្តនិកានិ ន អវិប្បដិសារវត្ថុកានិ ន បាមុជ្ជវត្ថុកានិ ន បីតិវត្ថុកានិ ន បស្សទ្ធិវត្ថុកានិ ន សុខវត្ថុកានិ ន សមាធិវត្ថុកានិ ន យថាភូតញាណទស្សនវត្ថុកានិ ន ឯកន្តនិព្វិទាយ វិរាគាយ និរោធាយ ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ និព្វានាយ[១] សំវត្តន្តិ ឥទំ សីលំ បរិយន្តំ ។

(៨៨) កតមន្តំ សីលំ អបរិយន្តំ ។ អត្ថិ សីលំ ន លាភបរិយន្តំ អត្ថិ សីលំ ន យសបរិយន្តំ អត្ថិ សីលំ ន ញាតិបរិយន្តំ អត្ថិ សីលំ ន អង្គបរិយន្តំ អត្ថិ សីលំ ន ជីវិតបរិយន្តំ ។

កតមន្តំ សីលំ ន លាភបរិយន្តំ ។ ឥធេកច្ចោ លាភហេតុ លាភប្បច្ចយា លាភការណា យថាសមាទិន្នំ សិក្ខាបទំ វីតិក្កមាយ ចិត្តម្បិ ន ឧប្បាទេតិ កឹ សោ វីតិក្កមិស្សតិ ឥទំ សីលំ ន លាភបរិយន្តំ ។

កតមន្តំ សីលំ ន យសបរិយន្តំ ។ ឥធេកច្ចោ

១ ម. ឆ. ន វិរាគាយ ន ឧបសមាយ ន អភិញ្ញាយ ន សម្ពោធាយ ន និព្វានាយ ។

មិនមែនជាសីល ដែលវិញ្ញូជនសរសើរទេ ជាសីលដែលតណ្ហានិងទិដ្ឋិបរាមាសហើយ ជាសីលមិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសមាធិ មិនមែនជាទីតាំងនៃសេចក្តីមិនក្តៅក្រហាយ មិនមែនជាទីតាំងនៃបាមោជ្ជៈ មិនមែនជាទីតាំងនៃបីតិ មិនមែនជាទីតាំងនៃបស្សទ្ធិ មិនមែនជាទីតាំងនៃសុខៈ មិនមែនជាទីតាំងនៃសមាធិ មិនមែនជាទីតាំងនៃយថាភូតញាណទស្សនៈ មិនមែនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនឿយណាយដោយចំណែកមួយ ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក ដើម្បីនិរោធ ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ដើម្បីអភិញ្ញា ដើម្បីការត្រាស់ដឹង ដើម្បីនិព្វានឡើយ នេះ ឈ្មោះជាសីលមានទីបំផុត ។

(៨៨) សីលមិនមានទីបំផុតនោះ តើដូចម្តេច ។ សីលមិនមានលាភជាទីបំផុតក៏មាន សីលមិនមានយសជាទីបំផុតក៏មាន សីលមិនមានញាតិជាទីបំផុតក៏មាន សីលមិនមានអវយវៈជាទីបំផុតក៏មាន សីលមិនមានជីវិតជាទីបំផុតក៏មាន ។

សីលមិនមានលាភជាទីបំផុតនោះ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មិនញុំាងចិត្តឲ្យកើតឡើង ដើម្បីប្រព្រឹត្តកន្លងសិក្ខាបទដែលខ្លួនសមាទានហើយ ព្រោះហេតុនៃលាភ ព្រោះលាភជាបច្ច័យ ព្រោះដំណើរលាភទេ តើបុគ្គលនោះ នឹងប្រព្រឹត្តកន្លងដូចម្តេចបាន នេះ ឈ្មោះជាសីលមិនមានលាភជាទីបំផុត ។

សីលមិនមានយសជាទីបំផុតនោះ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលខ្លះ ក្នុង

យសហេតុ យសប្បច្ចយា យសការណា យថាសមាទិន្នំ សិក្ខាបទំ វីតិក្កមាយ ចិត្តំបិ ន ឧប្បាទេតិ កឹ សោ វីតិក្កមិស្សតិ ឥទំ សីលំ ន យសបរិយន្តំ ។

កតមំ សីលំ ន ញាតិបរិយន្តំ ។ ឥធេកច្ចោ ញាតិហេតុ ញាតិប្បច្ចយា ញាតិការណា យថាសមាទិន្នំ សិក្ខាបទំ វីតិក្កមាយ ចិត្តំបិ ន ឧប្បាទេតិ កឹ សោ វីតិក្កមិស្សតិ ឥទំ សីលំ ន ញាតិបរិយន្តំ ។

កតមំ សីលំ ន អង្គបរិយន្តំ ។ ឥធេកច្ចោ អង្គហេតុ អង្គប្បច្ចយា អង្គការណា យថាសមាទិន្នំ សិក្ខាបទំ វីតិក្កមាយ ចិត្តំបិ ន ឧប្បាទេតិ កឹ សោ វីតិក្កមិស្សតិ ឥទំ សីលំ ន អង្គបរិយន្តំ ។

កតមំ សីលំ ន ជីវិតបរិយន្តំ ។ ឥធេកច្ចោ ជីវិតហេតុ ជីវិតប្បច្ចយា ជីវិតការណា យថាសមាទិន្នំ សិក្ខាបទំ វីតិក្កមាយ ចិត្តំបិ ន ឧប្បាទេតិ កឹ សោ វីតិក្កមិស្សតិ ឥទំ សីលំ ន ជីវិតបរិយន្តំ ។

លោកនេះ មិនញុំាងចិត្តឲ្យកើតឡើង ដើម្បីប្រព្រឹត្តកន្លងនូវសិក្ខាបទ ដែលខ្លួនសមាទានហើយ ព្រោះហេតុនៃយស ព្រោះយសជាបច្ច័យ ព្រោះដំណើរយសទេ តើបុគ្គលនោះ នឹងប្រព្រឹត្តកន្លងដូចម្តេច នេះឈ្មោះថាសីលមិនមានយសជាទីបំផុត ។

សីលមិនមានញាតិជាទីបំផុតនោះ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ មិនញុំាងចិត្តឲ្យកើតឡើង ដើម្បីកន្លងនូវសិក្ខាបទ ដែលខ្លួនសមាទានហើយ ព្រោះហេតុនៃញាតិ ព្រោះញាតិជាបច្ច័យ ព្រោះដំណើរញាតិទេ តើបុគ្គលនោះ នឹងប្រព្រឹត្តកន្លងដូចម្តេចបាន នេះឈ្មោះថាសីលមិនមានញាតិជាទីបំផុត ។

សីលមិនមានអវយវៈជាទីបំផុតនោះ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ មិនញុំាងចិត្តឲ្យកើតឡើង ដើម្បីប្រព្រឹត្តកន្លងនូវសិក្ខាបទ ដែលខ្លួនសមាទានហើយ ព្រោះហេតុនៃអវយវៈ ព្រោះអវយវៈជាបច្ច័យ ព្រោះដំណើរអវយវៈទេ តើបុគ្គលនោះ នឹងប្រព្រឹត្តកន្លងដូចម្តេចបាន នេះ ឈ្មោះថាសីលមិនមានអវយវៈជាទីបំផុត ។

សីលមិនមានជីវិតជាទីបំផុតនោះ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ មិនញុំាងចិត្តឲ្យកើតឡើង ដើម្បីប្រព្រឹត្តកន្លងនូវសិក្ខាបទ ដែលខ្លួនសមាទានហើយ ព្រោះហេតុនៃជីវិត ព្រោះជីវិតជាបច្ច័យ ព្រោះដំណើរជីវិត តើបុគ្គលនោះ នឹងប្រព្រឹត្តកន្លងដូចម្តេចបាន នេះ ឈ្មោះថាសីលមិនមានជីវិតជាទីបំផុត ។

បរិវុតានិ សីលានិ អក្ខណ្ឌានិ អច្ឆិទ្ទានិ អសពលានិ អកម្មាសានិ ភុជិស្សានិ វិញ្ញូបសត្ថានិ អបរាមដ្ឋានិ សមាធិសំវត្តនិកានិ អវិប្បដិសារវត្ថុកានិ បាមុជ្ជវត្ថុកានិ បីតិវត្ថុកានិ បស្សទ្ធិវត្ថុកានិ សុខវត្ថុកានិ សមាធិវត្ថុកានិ យថាភូតញាណទស្សនវត្ថុកានិ ឯកន្តនិព្វិទាយ វិរាគាយ និរោធាយ ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ និព្វានាយ សំវត្តន្តិ ឥទំ សីលំ អបរិយន្តំ ។

(៨៩) កឹ សីលំ កតិ សីលានិ កឹសមុដ្ឋានំ សីលំ កតិធម្មសមោធានំ សីលំ ។

កឹ សីលន្តិ ចេតនា សីលំ ចេតសិកំ សីលំ សំវរោ សីលំ អវីតិក្កមោ សីលំ ។

កតិ សីលានីតិ តីណិ សីលានិ កុសលសីលំ អកុសលសីលំ អព្យាកតសីលំ ។

កឹសមុដ្ឋានំ សីលន្តិ កុសលចិត្តសមុដ្ឋានំ កុសលសីលំ អកុសលចិត្តសមុដ្ឋានំ អកុសលសីលំ អព្យាកតចិត្តសមុដ្ឋានំ អព្យាកតសីលំ ។

សីលទាំងឡាយនៃបុគ្គលនោះ ជាសីលមិនដាច់ មិនធ្លុះ មិនពពាល មិនពព្រុះ ជាសីលរបស់អ្នកជា ជាសីលដែលវិញ្ញូជនសរសើរ ជាសីលដែលមិនមានតណ្ហានិងទិដ្ឋិបោសអង្អែល ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសមាធិ ជាទីតាំងនៃសេចក្តីមិនក្តៅក្រហាយ ជាទីតាំងនៃបាមោជ្ជៈ ជាទីតាំងនៃបីតិ ជាទីតាំងនៃបស្សទ្ធិ ជាទីតាំងនៃសុខៈ ជាទីតាំងនៃសមាធិ ជាទីតាំងនៃយថាភូតញាណទស្សនៈ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនឿយណាយដោយចំណែកមួយ ដើម្បីប្រាសចាករាគៈ ដើម្បីនិរោធ ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ដើម្បីអភិញ្ញា ដើម្បីត្រាស់ដឹង ដើម្បីនិព្វាន នេះឈ្មោះថាសីលមិនមានទីបំផុត ។

(៨៩) អ្វី ឈ្មោះថាសីល សីលមានប៉ុន្មាន សីលមានសមុដ្ឋានដូចម្តេច សីលជាទីប្រជុំព្រមនៃធម៌អ្វីខ្លះ ។

សំនួរថា អ្វី ឈ្មោះថាសីល ចេតនា ឈ្មោះថាសីល ចេតសិក ឈ្មោះថាសីល សេចក្តីសង្រួម ឈ្មោះថាសីល ការមិនប្រព្រឹត្តកន្លង ឈ្មោះថាសីល ។

សំនួរថា សីលមានប៉ុន្មាន សីលមាន ៣ គឺ កុសលសីល ១ អកុសលសីល ១ អព្យាកតសីល ១ ។

សំនួរថា សីលមានសមុដ្ឋានដូចម្តេច កុសលសីល មានកុសលចិត្តជាសមុដ្ឋាន អកុសលសីល មានអកុសលចិត្តជាសមុដ្ឋាន អព្យាកតសីល មានអព្យាកតចិត្តជាសមុដ្ឋាន ។

កតិធម្មសមោធានំ សីលន្តិ សំវរសមោធានំ សីលំ អវីតិក្កមសមោធានំ សីលំ តថាភាវេ ជាតចេតនាសមោធានំ សីលំ ។ បាណាតិបាតំ សំវរដ្ឋេន សីលំ អវីតិក្កមដ្ឋេន សីលំ អទិន្នាទានំ សំវរដ្ឋេន សីលំ អវីតិក្កមដ្ឋេន សីលំ កាមេសុ មិច្ឆាចារំ សំវរដ្ឋេន សីលំ អវីតិក្កមដ្ឋេន សីលំ មុសាវាទំ សំវរដ្ឋេន សីលំ អវីតិក្កមដ្ឋេន សីលំ បិសុណាវាចំ សំវរដ្ឋេន សីលំ អវីតិក្កមដ្ឋេន សីលំ ផរុសវាចំ សំវរដ្ឋេន សីលំ អវីតិក្កមដ្ឋេន សីលំ សម្ផប្បលាបំ សំវរដ្ឋេន សីលំ អវីតិក្កមដ្ឋេន សីលំ អភិជ្ឈំ សំវរដ្ឋេន សីលំ អវីតិក្កមដ្ឋេន សីលំ ព្យាបាទំ សំវរដ្ឋេន សីលំ អវីតិក្កមដ្ឋេន សីលំ មិច្ឆាទិដ្ឋិំ សំវរដ្ឋេន សីលំ អវីតិក្កមដ្ឋេន សីលំ នេក្ខម្មេន កាមច្ឆន្ទំ សំវរដ្ឋេន សីលំ អវីតិក្កមដ្ឋេន សីលំ អព្យាបាទេន ព្យាបាទំ សំវរដ្ឋេន សីលំ អវីតិក្កមដ្ឋេន សីលំ អាលោកសញ្ញាយ ថីនមិទ្ធំ អវិក្ខេបេន ឧទ្ធច្ចំ ធម្មវវត្ថានេន វិចិកិច្ឆំ ញាណេន អវិជ្ជំ បាមុជ្ជេន អរតិំ

សំនួរថា សីលជាទីប្រជុំចុះនៃធម៌ទាំង៣ សីលជាទីប្រជុំចុះនៃការសង្រួម សីល ជាទីប្រជុំចុះនៃការមិនប្រព្រឹត្តកន្លង សីល ជាទីប្រជុំចុះនៃចេតនាដែលកើតហើយក្នុងសភាពនោះ ៗ សីល ដោយអត្ថថាបិទនូវបាណាតិបាត សីលដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង សីលដោយអត្ថថាបិទនូវអទិន្នាទាន សីលដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង សីលដោយអត្ថថាបិទនូវកាមេសុមិច្ឆាចារ សីលដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង សីលដោយអត្ថថាបិទនូវមុសាវាទ សីលដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង សីលដោយអត្ថថាបិទនូវបិសុណាវាចា សីលដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង សីលដោយអត្ថថាបិទនូវផរុសវាចា សីលដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង សីលដោយអត្ថថាបិទនូវសម្ផប្បលាបៈ សីលដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង សីលដោយអត្ថថាបិទនូវអភិជ្ឈា សីលដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង សីលដោយអត្ថថាបិទនូវព្យាបាទ សីលដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង សីលដោយអត្ថថាបិទនូវមិច្ឆាទិដ្ឋិ សីលដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង សីលដោយអត្ថថាបិទនូវកាមច្ឆន្ទៈដោយនេក្ខម្មៈ សីលដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង សីលដោយអត្ថថាបិទនូវព្យាបាទ ដោយអព្យាបាទ សីលដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង សីលដោយអត្ថថាបិទនូវថីនមិទ្ធៈ ដោយអាលោកសញ្ញា នូវឧទ្ធច្ចៈ ដោយសេចក្តីមិនរាយមាយ នូវវិចិកិច្ឆា ដោយការកំណត់ធម៌ នូវអវិជ្ជា ដោយញាណ នូវអរតិ ដោយបាមោជ្ជៈ

បឋមជ្ឈានេន នីវរណេ ទុតិយជ្ឈានេន វិតក្កវិចារេ តតិយជ្ឈានេន បីតិំ ចតុត្ថជ្ឈានេន សុខទុក្ខេ អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិយា រូបសញ្ញំ បដិឃសញ្ញំ នានត្តសញ្ញំ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិយា អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញំ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិយា វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញំ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិយា អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញំ អនិច្ចានុបស្សនាយ និច្ចសញ្ញំ ទុក្ខានុបស្សនាយ សុខសញ្ញំ អនត្តានុបស្សនាយ អត្តសញ្ញំ និព្វិទានុបស្សនាយ នន្ទឹ វិរាគានុបស្សនាយ រាគំ និរោធានុបស្សនាយ សមុទយំ បដិនិស្សគ្គានុបស្សនាយ អាទានំ ខយានុបស្សនាយ ឃនសញ្ញំ វយានុបស្សនាយ អាយូហនំ វិបរិណាមានុបស្សនាយ ធុវសញ្ញំ អនិមិត្តានុបស្សនាយ និមិត្តំ អប្បណិហិតានុបស្សនាយ បណិធឹ សុញ្ញតានុបស្សនាយ អភិនិវេសំ អធិបញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ សារាទានាភិនិវេសំ (១)

---

១ ឱ, ម, សារាទានាភិនិវេសំ ។

នូវនីវរណៈទាំងឡាយដោយបឋមជ្ឈាន នូវវិតក្កៈនិងវិចារៈដោយទុតិយជ្ឈាន នូវបីតិ ដោយតតិយជ្ឈាន នូវសុខនិងទុក្ខដោយចតុត្ថជ្ឈាន នូវរូបសញ្ញា បដិឃសញ្ញា និងនានត្តសញ្ញា ដោយអាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ នូវអាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញា ដោយវិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិ នូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញា ដោយអាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិ នូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញា ដោយនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ នូវសេចក្តីសំគាល់ថាទៀងដោយការពិចារណាឃើញថាមិនទៀង នូវសេចក្តីសំគាល់ថាសុខដោយការពិចារណាឃើញថាទុក្ខ នូវសេចក្តីសំគាល់ថាខ្លួនដោយការពិចារណាឃើញថាមិនមែនខ្លួន នូវតម្រេកដោយការពិចារណាឃើញថាគួរនឿយណាយ នូវរាគៈ ដោយការពិចារណាឃើញថាប្រាសចាករាគៈ នូវការកើតឡើងដោយការពិចារណាឃើញថា រលត់ នូវសេចក្តីប្រកាន់ ដោយការពិចារណាឃើញថាគួរលះបង់ចោល នូវសេចក្តីសំគាល់ថារឹងប៉ឹង ដោយការពិចារណាឃើញថាអស់ទៅ នូវការប្រមូលមក ដោយការពិចារណាឃើញថាសូន្យទៅ នូវសេចក្តីសំគាល់ថាថិតថេរ ដោយការពិចារណាឃើញថាប្រែប្រួល នូវគ្រឿងចំណាំ ដោយការពិចារណាឃើញថាមិនមានគ្រឿងចំណាំ នូវសេចក្តីប្រាថ្នា ដោយការពិចារណាឃើញថាមិនគួរប្រាថ្នា នូវសេចក្តីប្រកាន់មាំ ដោយការពិចារណាឃើញថាសូន្យ នូវសេចក្តីប្រកាន់មាំនូវការប្រកាន់ស្អិតថាខ្លឹមសារ ដោយអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនា

យថាភូតញ្ញាណទស្សនេន សម្មោហាភិនិវេសំ អាទីនវានុបស្សនាយ អាលយាភិនិវេសំ បដិសង្ខានុបស្សនាយ អប្បដិសង្ខំ វិវដ្ដានុបស្សនាយ សញ្ញោគាភិនិវេសំ សោតាបត្តិមគ្គេន ទិដ្ឋេកដ្ឋេ កិលេសេ សកទាគាមិមគ្គេន ឱឡារិកេ កិលេសេ អនាគាមិមគ្គេន អណុសហគតេ កិលេសេ អរហត្តមគ្គេន សព្វកិលេសេ សំវរដ្ឋេន សីលំ អវីតិក្កមដ្ឋេន សីលំ ។

(៤០) បញ្ច សីលានិ បាណាតិបាតស្ស បហានំ សីលំ វេរមណី សីលំ ចេតនា សីលំ សំវរោ សីលំ អវីតិក្កមោ សីលំ ឯវរូបានិ សីលានិ ចិត្តស្ស អវិប្បដិសារាយ សំវត្តន្តិ បាមុជ្ជាយ សំវត្តន្តិ បីតិយា សំវត្តន្តិ បស្សទ្ធិយា សំវត្តន្តិ សោមនស្សាយ សំវត្តន្តិ អាសេវនាយ សំវត្តន្តិ ភាវនាយ សំវត្តន្តិ ពហុលីកម្មាយ សំវត្តន្តិ អលង្ការាយ សំវត្តន្តិ បរិក្ខារាយ សំវត្តន្តិ បរិវារាយ សំវត្តន្តិ បារិបូរិយា សំវត្តន្តិ ឯកន្តនិព្វិទាយ វិរាគាយ និរោធាយ ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ

នូវសេចក្តីប្រកាន់មាំព្រោះការវង្វេងវង្វាន់ ដោយយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ នូវសេចក្តីប្រកាន់មាំដោយសេចក្តីអាល័យ ដោយការពិចារណាឃើញជាទោស នូវការមិនពិចារណា ព្រោះការឃើញដោយការពិចារណា នូវសេចក្តីប្រកាន់មាំ ព្រោះកិលេសជាគ្រឿងប្រកប ដោយការពិចារណាឃើញនូវធម៌ជាគ្រឿងបើក (គោត្រភូញាណ) នូវពួកកិលេសដែលតាំងនៅក្នុងទីតែមួយជាមួយនឹងទិដ្ឋិ ដោយសោតាបត្តិមគ្គ នូវពួកកិលេសដ៏គ្រោតគ្រាត ដោយសកទាគាមិមគ្គ នូវពួកកិលេសដ៏ល្អិតដោយអនាគាមិមគ្គ នូវពួកកិលេសទាំងអស់ ដោយអរហត្តមគ្គ នូវសីលដោយអត្ថថាសង្រួមនូវសីល ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង ។

(៤០) សីល ៥ គឺ ការលះបង់បាណាតិបាត ឈ្មោះថាសីល ១ ការវៀរ ឈ្មោះថាសីល ១ ចេតនា ឈ្មោះថាសីល ១ សេចក្តីសង្រួម ឈ្មោះថាសីល ១ ការមិនប្រព្រឹត្តកន្លង ឈ្មោះថាសីល ១ ពួកសីលមានសភាពយ៉ាងនេះ ប្រព្រឹត្ត ទៅដើម្បីសេចក្តីមិនក្តៅក្រហាយចិត្ត ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបាមោជ្ជៈ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបីតិ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបស្សទ្ធិ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសោមនស្ស ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេព ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាវនា ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីធ្វើឲ្យច្រើន ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីអលង្ការ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបរិក្ខារ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបរិវារ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបំពេញ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីនឿយណាយដោយចំណែកមួយ ដើម្បីប្រាសចាករាគៈ ដើម្បីនិរោធ ដើម្បីស្ងប់ស្ងាត់ ដើម្បីអភិញ្ញា ដើម្បីត្រាស់ដឹង

និព្វានាយ សំវត្តន្តិ ឯវរូបានំ សីលានំ សំវរបារិសុទ្ធិ អធិសីលំ សំវរបារិសុទ្ធិយា ឋិតំ ចិត្តំ ន វិក្ខេបំ គច្ឆតិ អវិក្ខេបបារិសុទ្ធិ អធិចិត្តំ សំវរបារិសុទ្ធឹ សម្មា បស្សតិ អវិក្ខេបបារិសុទ្ធឹ សម្មា បស្សតិ ទស្សនបារិសុទ្ធិ អធិបញ្ញា យោ តត្ថ សំវរដ្ឋោ អយំ អធិសីលសិក្ខា យោ តត្ថ អវិក្ខេបដ្ឋោ អយំ អធិចិត្តសិក្ខា យោ តត្ថ ទស្សនដ្ឋោ អយំ អធិបញ្ញាសិក្ខា ឥមា តិស្សោ សិក្ខាយោ អាវជ្ជន្តោ សិក្ខតិ ជានន្តោ សិក្ខតិ បស្សន្តោ សិក្ខតិ បច្ចវេក្ខន្តោ សិក្ខតិ ចិត្តំ អធិដ្ឋហន្តោ សិក្ខតិ សទ្ធាយ អធិមុច្ចន្តោ សិក្ខតិ វីរិយំ បគ្គណ្ហន្តោ សិក្ខតិ សតឹ ឧបដ្ឋហន្តោ (១) សិក្ខតិ ចិត្តំ សមាទហន្តោ សិក្ខតិ បញ្ញាយ បជានន្តោ សិក្ខតិ អភិញ្ញេយ្យំ អភិជានន្តោ សិក្ខតិ បរិញ្ញេយ្យំ បរិជានន្តោ សិក្ខតិ បហាតព្វំ បជហន្តោ សិក្ខតិ ភាវេតព្វំ ភាវេន្តោ សិក្ខតិ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិករោន្តោ សិក្ខតិ ។

១ ម. ឱ. ឧបដ្ឋបេន្តោ ។

ដើម្បីនិព្វាន សេចក្ដីបរិសុទ្ធិគឺការសង្រួម នូវសីលទាំងឡាយ មានសភាពយ៉ាងនេះ ឈ្មោះជាអធិសីល ចិត្តដែលតាំងនៅ ក្នុងសេចក្ដីបរិសុទ្ធិគឺការសង្រួម មិនដល់នូវការរាយមាយ សេចក្ដីបរិសុទ្ធិគឺការមិនរាយមាយ ឈ្មោះជាអធិចិត្ត បុគ្គលឃើញដោយប្រពៃ នូវសេចក្ដីបរិសុទ្ធិ គឺការសង្រួម ឃើញដោយប្រពៃ នូវសេចក្ដីបរិសុទ្ធិគឺការមិនរាយមាយ សេចក្ដីបរិសុទ្ធិគឺការឃើញ ឈ្មោះជាអធិបញ្ញា អត្ថនៃសេចក្ដីសង្រួមណា ក្នុងសំវរបារិសុទ្ធិនោះ នេះឈ្មោះជាអធិសីលសិក្ខា អត្ថនៃសេចក្ដីមិនរាយមាយណា ក្នុងអវិក្ខេបបារិសុទ្ធិនោះ នេះ ឈ្មោះជាអធិចិត្តសិក្ខា អត្ថនៃសេចក្ដីឃើញណា ក្នុងទស្សនបារិសុទ្ធិនោះ នេះ ឈ្មោះជាអធិបញ្ញាសិក្ខា បុគ្គលកាលពិចារណានូវសិក្ខាទាំង ៣ នេះ ទើបសិក្សា កាលដឹងទើបសិក្សា កាលឃើញទើបសិក្សា កាលពិចារណាឃើញទើបសិក្សា កាលតាំងចិត្តទើបសិក្សា កាលចុះចិត្តស៊ប់ដោយសទ្ធាទើបសិក្សា កាលផ្គងនូវព្យាយាមទើបសិក្សា កាលប្រុងនូវស្មារតីទើបសិក្សា កាលតាំងចិត្តទុកទើបសិក្សា កាលដឹងច្បាស់ដោយបញ្ញាទើបសិក្សា កាលដឹងចំពោះនូវធម៌ដែលគប្បីដឹងច្បាស់ទើបសិក្សា កាលកំណត់ដឹងនូវទុក្ខសច្ចដែលគប្បីកំណត់ដឹងទើបសិក្សា កាលលះបង់នូវសមុទយសច្ចដែលគប្បីលះបង់ទើបសិក្សា កាលចម្រើននូវមគ្គសច្ចដែលគប្បីចម្រើនទើបសិក្សា កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធសច្ចដែលគប្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ទើបសិក្សា ។

(៩១) បញ្ច សីលានិ បាណាតិបាតស្ស អទិន្នាទានស្ស កាមេសុ មិច្ឆាចារស្ស មុសាវាទស្ស បិសុណាយ វាចាយ ផរុសាយ វាចាយ សម្ផប្បលាបស្ស អភិជ្ឈាយ ព្យាបាទស្ស មិច្ឆាទិដ្ឋិយា នេក្ខម្មេន កាមច្ឆន្ទស្ស អព្យាបាទេន ព្យាបាទស្ស អាលោកសញ្ញាយ ថីនមិទ្ធស្ស អវិក្ខេបេន ឧទ្ធច្ចស្ស ធម្មវវត្ថានេន វិចិកិច្ឆាយ ញាណេន អវិជ្ជាយ បាមុជ្ជេន អរតិយា បឋមេន ឈានេន នីវរណានំ ទុតិយេន ឈានេន វិតក្កវិចារានំ តតិយេន ឈានេន បីតិយា ចតុត្ថេន ឈានេន សុខទុក្ខានំ អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិយា រូបសញ្ញាយ បដិឃសញ្ញាយ នានត្តសញ្ញាយ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិយា អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញាយ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិយា វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញាយ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិយា អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញាយ អនិច្ចានុបស្សនាយ និច្ចសញ្ញាយ ទុក្ខានុបស្សនាយ សុខសញ្ញាយ អនត្តានុបស្សនាយ អត្តសញ្ញាយ និព្វិទានុបស្សនាយ នន្ទិយា វិរាគានុបស្សនាយ រាគស្ស និរោធានុបស្សនាយ សមុទយស្ស

(៩១) សីល ៥ គឺការលះបង់ នូវបាណាតិបាត អទិន្នាទាន កាមេសុមិច្ឆាចារ មុសាវាទ បិសុណាវាចា ផរុសវាចា សម្ផប្បលាបៈ អភិជ្ឈា ព្យាបាទ មិច្ឆាទិដ្ឋិ នូវកាមច្ឆន្ទៈ ដោយនេក្ខម្មៈ នូវព្យាបាទ ដោយអព្យាបាទ នូវថីនមិទ្ធៈ ដោយអាលោកសញ្ញា នូវឧទ្ធច្ចៈ ដោយការមិនរាយមាយ នូវវិចិកិច្ឆា ដោយការកំណត់នូវធម៌ នូវអវិជ្ជា ដោយញាណ នូវអរតិ ដោយបាមោជ្ជៈ នូវនីវរណៈទាំងឡាយ ដោយបឋមជ្ឈាន នូវវិតក្កៈ វិចារៈ ដោយទុតិយជ្ឈាន នូវបីតិ ដោយតតិយជ្ឈាន នូវសុខនិងទុក្ខ ដោយចតុត្ថជ្ឈាន នូវរូបសញ្ញា បដិឃសញ្ញា និងនានត្តសញ្ញា ដោយអាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ នូវអាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញា ដោយវិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិ នូវសេចក្តីសំគាល់ក្នុងវិញ្ញាណញ្ចាយតនៈ ដោយអាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិ នូវសេចក្តីសំគាល់ក្នុងអាកិញ្ចញ្ញាយតនៈ ដោយនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ នូវសេចក្តីសំគាល់ថាទៀង ដោយការពិចារណាឃើញថាមិនទៀង នូវសេចក្តីសំគាល់ថាសុខ ដោយការពិចារណាឃើញថាជាទុក្ខ នូវសេចក្តីសំគាល់ថាខ្លួន ដោយការពិចារណាឃើញថាមិនមែនខ្លួន នូវសេចក្តីត្រេកត្រអាល ដោយការពិចារណាឃើញថាគួរនឿយណាយ នូវរាគៈ ដោយការពិចារណាឃើញថាប្រាសចាករាគៈ នូវការកើតឡើង ដោយការពិចារណាឃើញថារលត់ទៅ

បដិនិស្សគ្គានុបស្សនាយ អាទានស្ស ខយានុ-
សញ្ញាយ ឃនសញ្ញាយ វយានុបស្សនាយ អាយុ-
ហនស្ស វិបរិណាមានុបស្សនាយ ធុវសញ្ញាយ អនិ-
មិត្តានុបស្សនាយ និមិត្តស្ស អប្បណិហិតានុបស្សនា-
យ បណិធិយា សុញ្ញតានុបស្សនាយ អភិនិវេសស្ស
អធិបញ្ញាធម្មវិបស្សនាយ សារាទានាភិនិវេសស្ស
យថាភូតញ្ញាណទស្សនេន សម្មោហាភិនិវេសស្ស
អាទីនវានុបស្សនាយ អាលយាភិនិវេសស្ស បដិសង្ខា-
នុបស្សនាយ អប្បដិសង្ខាយ វិវដ្ដានុបស្សនាយ
សញ្ញោគាភិនិវេសស្ស សោតាបត្តិមគ្គេន ទិដ្ឋេ-
កដ្ឋានំ កិលេសានំ សកទាគាមិមគ្គេន ឱឡារិ-
កានំ កិលេសានំ អនាគាមិមគ្គេន អណុសហ-
គតានំ កិលេសានំ អរហត្តមគ្គេន សព្វកិ-
លេសានំ បហានំ សីលំ វេរមណី សីលំ

នូវសេចក្ដីប្រកាន់ ដោយការពិចារណាឃើញថាគួរលះចោល នូវ
សេចក្ដីសំគាល់ថាជាដុំ ដោយការពិចារណាឃើញថាអស់ទៅ នូវការ
ប្រមូលមក ដោយការពិចារណាឃើញថាសូន្យទៅ នូវសេចក្ដីសំគាល់ថា
ឋិតថេរ ដោយការពិចារណាឃើញថាប្រែប្រួល នូវគ្រឿងចំណាំ ដោយ
ការពិចារណាឃើញថាមិនមានគ្រឿងចំណាំ នូវសេចក្ដីប្រាថ្នា ដោយការ
ពិចារណាឃើញថាមិនគួរប្រាថ្នា នូវការប្រកាន់មាំ ដោយការពិចារណា
ឃើញថាសូន្យ នូវសេចក្ដីប្រកាន់មាំនឹងសេចក្ដីប្រកាន់ស្អិតថាមានខ្លឹមសារ
ដោយអធិប្បញ្ញាធម្មវិបស្សនា នូវសេចក្ដីប្រកាន់មាំ ព្រោះសេចក្ដី
វង្វេងវង្វាន់ ដោយយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ នូវសេចក្ដីប្រកាន់មាំព្រោះ
អាល័យ ដោយការពិចារណាឃើញថាជាទោស នូវការមិនពិចារណា
ដោយការឃើញដោយការពិចារណា នូវសេចក្ដីប្រកាន់មាំព្រោះកិលេស
ជាគ្រឿងប្រកបទុក ដោយការពិចារណាឃើញ នូវធម៌ជាគ្រឿងបើក
(គោត្រភូញ្ញាណ) នូវពួកកិលេសដែលតាំងនៅក្នុងទីតែមួយជាមួយនឹង
ទិដ្ឋិ ដោយសោតាបត្តិមគ្គ នូវកិលេសដ៏គ្រោតគ្រាត ដោយសកទា-
គាមិមគ្គ នូវពួកកិលេសដ៏ល្អិត ដោយអនាគាមិមគ្គ នូវកិលេសទាំងអស់
ដោយអរហត្តមគ្គ ឈ្មោះថាសីល ១ ការវៀរចេញ ឈ្មោះថាសីល ១

ចេតនា សីលំ សំវរោ សីលំ អវីតិក្កមោ សីលំ ។ ឯវរូបានិ សីលានិ ចិត្តស្ស អវិប្បដិសារាយ សំវត្តន្តិ បាមុជ្ជាយ សំវត្តន្តិ បីតិយា សំវត្តន្តិ បស្សទ្ធិយា សំវត្តន្តិ សោមនស្សាយ សំវត្តន្តិ អាសេវនាយ សំវត្តន្តិ ភាវនាយ សំវត្តន្តិ ពហុលីកម្មាយ សំវត្តន្តិ អលង្ការាយ សំវត្តន្តិ បរិក្ខារាយ សំវត្តន្តិ បរិវារាយ សំវត្តន្តិ បារិបូរិយា សំវត្តន្តិ ឯកន្តនិព្វិទាយ វិរាគាយ និរោធាយ ឧបសមាយ អភិញ្ញាយ សម្ពោធាយ និព្វានាយ សំវត្តន្តិ ឯវរូបានំ សីលានំ សំវរបារិសុទ្ធិ អធិសីលំ សំវរបារិសុទ្ធិយា ឋិតំ ចិត្តំ ន វិក្ខេបំ គច្ឆតិ អវិក្ខេបបារិសុទ្ធិ អធិចិត្តំ សំវរបារិសុទ្ធឹ សម្មា បស្សតិ អវិក្ខេបបារិសុទ្ធឹ សម្មា បស្សតិ ទស្សនបារិសុទ្ធិ អធិប្បញ្ញា យោ តត្ថ សំវរដ្ឋោ អយំ អធិសីលសិក្ខា យោ តត្ថ អវិក្ខេបដ្ឋោ អយំ អធិចិត្តសិក្ខា យោ តត្ថ ទស្សនដ្ឋោ អយំ អធិប្បញ្ញាសិក្ខា ឥមា តិស្សោ សិក្ខាយោ អាវជ្ជន្តោ សិក្ខតិ ជានន្តោ សិក្ខតិ បស្សន្តោ សិក្ខតិ

ចេតនា ឈ្មោះថាសីល ១ ការសង្រួម ឈ្មោះថាសីល ១ ការមិនប្រព្រឹត្តកន្លង ឈ្មោះថាសីល ១ ។ សីលមានសភាពយ៉ាងនេះ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីការមិនក្ដៅក្រហាយចិត្ត ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបាមោជ្ជៈ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបីតិ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបស្សទ្ធិ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសោមនស្ស ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីអាសេវនៈ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីភាវនា ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីធ្វើឲ្យច្រើន ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីគ្រឿងអលង្ការ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីគ្រឿងបរិក្ខារ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីបរិវារ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីការបំពេញ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្ដីនឿយណាយដោយចំណែកមួយ ដើម្បីប្រាសចាករាគៈ ដើម្បីនិរោធ ដើម្បីសេចក្ដីស្ងប់រម្ងាប់ ដើម្បីអភិញ្ញា ដើម្បីត្រាស់ដឹង ដើម្បីនិព្វាន សេចក្ដីបរិសុទ្ធិគឺការសង្រួម នូវសីល មានសភាពយ៉ាងនេះ ឈ្មោះថាអធិសីល ចិត្តដែលតាំងនៅ ក្នុងសេចក្ដីបរិសុទ្ធិគឺសេចក្ដីសង្រួម មិនដល់នូវសេចក្ដីរាយមាយ សេចក្ដីបរិសុទ្ធិគឺសេចក្ដីមិនរាយមាយ ឈ្មោះថាអធិចិត្ត បុគ្គលឃើញ ដោយប្រពៃ នូវសេចក្ដីបរិសុទ្ធិគឺការសង្រួម ឃើញដោយប្រពៃ នូវសេចក្ដីបរិសុទ្ធិគឺការមិនរាយមាយ សេចក្ដីបរិសុទ្ធិគឺការឃើញ ឈ្មោះថាអធិប្បញ្ញា សេចក្ដីសង្រួមណា ក្នុងសំវរបរិសុទ្ធិនោះ នេះឈ្មោះថាអធិសីលសិក្ខា សេចក្ដីមិនរាយមាយណា ក្នុងអវិក្ខេបបរិសុទ្ធិនោះ នេះឈ្មោះថាអធិចិត្តសិក្ខា សេចក្ដីឃើញណា ក្នុងទស្សនបរិសុទ្ធិនោះ នេះ ឈ្មោះថាអធិប្បញ្ញាសិក្ខា បុគ្គលកាលពិចារណា ឃើញនូវសិក្ខាទាំងបីនេះ ទើបសិក្សា កាលដឹងទើបសិក្សា កាលឃើញទើបសិក្សា

បច្ចវេក្ខន្តោ សិក្ខតិ ចិត្តំ អធិដ្ឋហន្តោ សិក្ខតិ សទ្ធាយ អធិមុច្ចន្តោ សិក្ខតិ វិរិយំ បគ្គណ្ហន្តោ សិក្ខតិ សតឹ ឧបដ្ឋបេន្តោ សិក្ខតិ ចិត្តំ សមាទហន្តោ សិក្ខតិ បញ្ញាយ បជានន្តោ សិក្ខតិ អភិញ្ញេយ្យំ អភិជានន្តោ សិក្ខតិ បរិញ្ញេយ្យំ បរិជានន្តោ សិក្ខតិ បហាតព្វំ បជហន្តោ សិក្ខតិ ភាវេតព្វំ ភាវេន្តោ សិក្ខតិ សច្ឆិកាតព្វំ សច្ឆិករោន្តោ សិក្ខតិ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ សុត្វាន សំវរេ បញ្ញា សីលមយេ ញាណំ ។

(៨២) កថំ សំវរិត្វា សមាទហនេ បញ្ញា សមាធិភាវនាមយេ ញាណំ ។ ឯកោ សមាធិ ចិត្តស្ស ឯកគ្គតា ។ ទ្វេ សមាធី លោកិយោ សមាធិ លោកុត្តរោ សមាធិ ។ តយោ សមាធី សវិតក្កសវិចារោ សមាធិ អវិតក្កវិចារមត្តោ សមាធិ អវិតក្កាវិចារោ សមាធិ ។ ចត្តារោ សមាធី ហានភាគិយោ សមាធិ ឋិតិភាគិយោ សមាធិ វិសេសភាគិយោ សមាធិ និព្វេធភាគិយោ សមាធិ ។

កាលពិចារណាឃើញច្បាស់ទើបសិក្សា កាលតាំងចិត្តទុក ទើបសិក្សា កាលចុះចិត្តស៊ប់ដោយសទ្ធាទើបសិក្សា កាលផ្គងទុកនូវសេចក្តីព្យាយាមទើបសិក្សា កាលប្រុងស្មារតីទើបសិក្សា កាលតម្កល់ចិត្តទុកដោយប្រពៃទើបសិក្សា កាលដឹងដោយបញ្ញាទើបសិក្សា កាលដឹងចំពោះនូវធម៌ដែលគប្បីដឹងចំពោះទើបសិក្សា កាលកំណត់ដឹងនូវទុក្ខសច្ច ដែលគប្បីកំណត់ដឹងទើបសិក្សា កាលលះបង់នូវសមុទយសច្ច ដែលគួរលះបង់ទើបសិក្សា កាលចម្រើននូវមគ្គសច្ច ដែលគប្បីចម្រើនទើបសិក្សា កាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវនិរោធសច្ច ដែលគប្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ទើបសិក្សា ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកហៅថាបញ្ញាក្នុងការស្តាប់ហើយសង្រួម ឈ្មោះថាសីលមយញ្ញាណ ។

(៨២) បញ្ញាក្នុងការសង្រួមហើយតម្កល់ទុក ឈ្មោះថាសមាធិភាវនាមយញ្ញាណ តើដូចម្តេច សមាធិ ១ គឺការតែងចិត្តមានអារម្មណ៍តែមួយ។ សមាធិ ២ គឺ លោកិយសមាធិ ១ លោកុត្តរសមាធិ ១ ។ សមាធិ ៣ គឺ សមាធិប្រកបដោយវិតក្កៈប្រកបដោយវិចារៈ ១ សមាធិដែលមិនមានវិតក្កៈមានតែវិចារៈ ១ សមាធិដែលមិនមានវិតក្កៈមិនមានវិចារៈ ១ ។ សមាធិ ៤ គឺ សមាធិគប់រកនូវសេចក្តីសាបសូន្យ ១ សមាធិគប់រកនូវការតាំងនៅ ១ សមាធិគប់រកនូវគុណវិសេស ១ សមាធិគប់រកនូវការទំលាយកិលេស ១ ។

បញ្ច សមាធី បីតិផរណតា សុខផរណតា[១] ចេតោផរណតា អាលោកផរណតា បច្ចវេក្ខណានិមិត្តំ ។ ឆ សមាធី ពុទ្ធានុស្សតិវសេន ចិត្តស្ស ឯកគ្គតា អវិក្ខេបោ សមាធិ ធម្មានុស្សតិវសេន ចិត្តស្ស ឯកគ្គតា អវិក្ខេបោ សមាធិ សង្ឃានុស្សតិវសេន ចិត្តស្ស ឯកគ្គតា អវិក្ខេបោ សមាធិ សីលានុស្សតិវសេន ចិត្តស្ស ឯកគ្គតា អវិក្ខេបោ សមាធិ ចាគានុស្សតិវសេន ចិត្តស្ស ឯកគ្គតា អវិក្ខេបោ សមាធិ ទេវតានុស្សតិវសេន ចិត្តស្ស ឯកគ្គតា អវិក្ខេបោ សមាធិ ។ សត្ត សមាធី សមាធិស្ស កុសលតា[២] សមាធិស្ស សមាបត្តិកុសលតា សមាធិស្ស ឋិតិកុសលតា សមាធិស្ស វុដ្ឋានកុសលតា សមាធិស្ស កល្លិតកុសលតា[៣] សមាធិស្ស គោចរកុសលតា សមាធិស្ស អភិនីហារកុសលតា ។ អដ្ឋ សមាធី បឋវីកសិណវសេន ចិត្តស្ស ឯកគ្គតា អវិក្ខេបោ សមាធិ អាបោកសិណវសេន ។ បេ ។ តេជោកសិណវសេន វាយោកសិណវសេន នីល-

---

១ ម. ចេតោផរណតា ... ទិស្សតិ ។ ២ ម. សមាធិកុសលតា ។

សមាធិ ៥ គឺការផ្សាយនៃបីតិ ១ ការផ្សាយនៃសេចក្ដីសុខ ១ ការផ្សាយនៃចិត្ត ១ ការផ្សាយនៃពន្លឺ ១ ការកំណត់នូវការពិចារណា ១ ។ សមាធិ ៦ គឺចិត្តជាឯកគ្គតា ដោយអំណាចពុទ្ធានុស្សតិ ឈ្មោះថាអវិក្ខេបសមាធិ ១ ចិត្តជាឯកគ្គតា ដោយអំណាចធម្មានុស្សតិ ឈ្មោះថាអវិក្ខេបសមាធិ ១ ចិត្តជាឯកគ្គតា ដោយអំណាចនៃសង្ឃានុស្សតិ ឈ្មោះថាអវិក្ខេបសមាធិ ១ ចិត្តជាឯកគ្គតា ដោយអំណាចនៃសីលានុស្សតិ ឈ្មោះថាអវិក្ខេបសមាធិ ១ ចិត្តជាឯកគ្គតា ដោយអំណាចនៃចាគានុស្សតិ ឈ្មោះថាអវិក្ខេបសមាធិ ១ ចិត្តជាឯកគ្គតា ដោយអំណាចនៃទេវតានុស្សតិ ឈ្មោះថាអវិក្ខេបសមាធិ ១ ។ សមាធិ ៧ គឺភាពនៃសេចក្ដីឈ្លាសវៃក្នុងសមាធិ ១ ភាពនៃសេចក្ដីឈ្លាសវៃក្នុងការចូលកាន់សមាធិ ១ ភាពនៃសេចក្ដីឈ្លាសវៃក្នុងការតាំងនៅក្នុងសមាធិ ១ ភាពនៃសេចក្ដីឈ្លាសវៃក្នុងការចេញចាកសមាធិ ១ ភាពនៃសេចក្ដីឈ្លាសវៃក្នុងសេចក្ដីស្រួលក្នុងសមាធិ ១ ភាពនៃសេចក្ដីឈ្លាសវៃក្នុងអារម្មណ៍នៃសមាធិ ១ ភាពនៃសេចក្ដីឈ្លាសវៃក្នុងការប្រមូលមកនូវសមាធិ ១ ។ សមាធិ ៨ គឺចិត្តជាឯកគ្គតា ដោយអំណាចនៃបឋវីកសិណ ឈ្មោះថាអវិក្ខេបសមាធិ ១ ដោយអំណាចនៃអាបោកសិណ ១ ។ បេ ។ ដោយអំណាចនៃតេជោកសិណ ១ ដោយអំណាចនៃវាយោកសិណ ១

កសិណវសេន បីតកសិណវសេន លោហិតកសិណវសេន ឱទាតកសិណវសេន ចិត្តស្ស ឯកគ្គតា អវិក្ខេបោ សមាធិ ។ នវ សមាធី រូបាវចរោ សមាធិ អត្ថិ ហីនោ អត្ថិ មជ្ឈិមោ អត្ថិ បណីតោ អរូបាវចរោ សមាធិ អត្ថិ ហីនោ អត្ថិ មជ្ឈិមោ អត្ថិ បណីតោ សុញ្ញតោ សមាធិ អនិមិត្តោ សមាធិ អប្បណិហិតោ សមាធិ ។ ទស សមាធី ឧទ្ធុមាតកសញ្ញាវសេន ចិត្តស្ស ឯកគ្គតា អវិក្ខេបោ សមាធិ វិនីលកសញ្ញាវសេន ។ បេ ។ វិបុព្វកសញ្ញាវសេន វិច្ឆិទ្ទកសញ្ញាវសេន វិក្ខាយិតកសញ្ញាវសេន វិក្ខិត្តកសញ្ញាវសេន ហតវិក្ខាយិតកសញ្ញាវសេន លោហិតកសញ្ញាវសេន បុឡវកសញ្ញាវសេន អដ្ឋិកសញ្ញាវសេន ចិត្តស្ស ឯកគ្គតា អវិក្ខេបោ សមាធិ ឥមេ បញ្ចបញ្ញាស សមាធី ។

(៤៣) អបិ ច បញ្ចវីសតិ សមាធិស្ស សមាធដ្ឋា បរិគ្គហដ្ឋេន សមាធិ បរិវារដ្ឋេន សមាធិ បរិបូរដ្ឋេន សមាធិ ឯកគ្គដ្ឋេន សមាធិ

ដោយអំណាចនៃនីលកសិណ ១ ដោយអំណាចនៃបីតកសិណ ១ ដោយអំណាចនៃលោហិតកសិណ ១ ចិត្តជាឯកគ្គតា ដោយអំណាចនៃឱទាតកសិណ ឈ្មោះថាអវិក្ខេបសមាធិ ១ ។ សមាធិ ៩ គឺរូបាវចរសមាធិជាន់ទាប ១ ជាន់កណ្ដាល ១ ជាន់ខ្ពស់ ១ អរូបាវចរសមាធិជាន់ទាប ១ ជាន់កណ្ដាល ១ ជាន់ខ្ពស់ ១ សុញ្ញតសមាធិ ១ អនិមិត្តសមាធិ ១ អប្បណិហិតសមាធិ ១ ។ សមាធិ ១០ គឺ ចិត្តជាឯកគ្គតា ដោយអំណាចនៃឧទ្ធុមាតកសញ្ញា ឈ្មោះថាអវិក្ខេបសមាធិ ១ ដោយអំណាចនៃវិនីលកសញ្ញា ១ ។ បេ ។ ដោយអំណាចវិបុព្វកសញ្ញា ១ ដោយអំណាចវិច្ឆិទ្ទកសញ្ញា ១ ដោយអំណាចវិក្ខាយិតកសញ្ញា ១ ដោយអំណាចវិក្ខិត្តកសញ្ញា ១ ដោយអំណាចហតវិក្ខាយិតកសញ្ញា ១ ដោយអំណាចលោហិតកសញ្ញា ១ ដោយអំណាចបុឡុវកសញ្ញា ១ ចិត្តជាឯកគ្គតាដោយអំណាចអដ្ឋិកសញ្ញា ឈ្មោះថាអវិក្ខេបសមាធិ ១ នេះសមាធិ ៥៥ ។

(៤៣) មួយវិញទៀត អត្ថនៃសមាធិ នៃសមាធិ មាន ២៥ គឺ សមាធិ ដោយអត្ថថាកំណត់ ១ សមាធិដោយអត្ថថាជាបរិវារ ១ សមាធិដោយអត្ថថាពេញលេញ ១ សមាធិដោយអត្ថថាមានអារម្មណ៍តែមួយ ១

អវិក្ខេបដ្ឋេន សមាធិ អវិសារដ្ឋេន សមាធិ អនាវិ-
លដ្ឋេន សមាធិ អនិញ្ជនដ្ឋេន សមាធិ វិមុត្តដ្ឋេន
សមាធិ ឯកត្តុបដ្ឋានវសេន ចិត្តស្ស ឋិតត្តា សមាធិ
សមំ ឯសតីតិ សមាធិ វិសមំ នេសតីតិ សមាធិ
សមំ ឯសិតត្តា សមាធិ វិសមំ នេសិតត្តា សមាធិ
សមំ អាទិយតីតិ(១) សមាធិ វិសមំ នាទិយតីតិ(២)
សមាធិ សមំ អាទិន្នត្តា សមាធិ វិសមំ អនាទិន្នត្តា
សមាធិ សមំ បដិបជ្ជតីតិ សមាធិ វិសមំ នប្បដិ-
បជ្ជតីតិ សមាធិ សមំ បដិបន្នត្តា សមាធិ វិសមំ
នប្បដិបន្នត្តា សមាធិ សមំ ឈាយតីតិ សមាធិ

១ ម. អាទិស្សតីតិ ។ ២ ម. នាទិស្សតីតិ ។

សមាធិ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ ១ សមាធិ ដោយអត្ថថាមិនព្រួស
ពាត់ទីរសាយ ១ សមាធិ ដោយអត្ថថាមិនល្អក់ ១ សមាធិ ដោយអត្ថថា
មិនញាប់ញ័រ ១ សមាធិ ដោយអត្ថថាផុតស្រឡះ ១ ការដែលចិត្តតាំងនៅ
ដោយកំណត់នៃការតាំងនៅក្នុងអារម្មណ៍តែមួយ(១) ឈ្មោះថាសមាធិ ១
សភាវៈដែលស្វែងរកនូវការស្ងប់ ឈ្មោះថាសមាធិ ១ សភាវៈដែលមិន
ស្វែងរកនូវធម៌ប្រាសចាកការស្ងប់ ឈ្មោះថាសមាធិ ១ ការដែលធម៌ស្វែង
រកនូវការស្ងប់ ឈ្មោះថាសមាធិ ១ ការដែលធម៌មិនស្វែងរកនូវធម៌ប្រាស
ចាកការស្ងប់ ឈ្មោះថាសមាធិ ១ សភាវៈដែលកាន់យកនូវការស្ងប់
ឈ្មោះថាសមាធិ ១ សភាវៈដែលមិនកាន់យកនូវធម៌ប្រាសចាកការស្ងប់
ឈ្មោះថាសមាធិ ១ ការដែលធម៌កាន់យកនូវការស្ងប់ ឈ្មោះថាសមាធិ ១
ការដែលធម៌មិនកាន់យកនូវធម៌ប្រាសចាកការស្ងប់ ឈ្មោះថាសមាធិ ១
សភាវៈ ដែលដើរទៅកាន់ការស្ងប់ ឈ្មោះថាសមាធិ ១ សភាវៈដែល
មិនដើរទៅកាន់ធម៌ប្រាសចាកការស្ងប់ ឈ្មោះថាសមាធិ ១ ការដែលធម៌
ដែលដើរទៅកាន់ការស្ងប់ ឈ្មោះថាសមាធិ ១ ការដែលធម៌ដែលមិនដើរ
ទៅកាន់ធម៌ប្រាសចាកការស្ងប់ ឈ្មោះថាសមាធិ ១ សភាវៈដែលដុតនូវ

១ នេះ មិនមែនជាអត្ថរបស់សមាធិទេ ។ អដ្ឋកថា ។

វិសមំ ឈាបេតីតិ សមាធិ សមំ ឈាតត្តា សមាធិ វិសមំ ឈាបិតត្តា សមាធិ សមោ ច ហិតោ ច សុខោ ចាតិ សមាធិ ឥមេ បញ្ចវីសតិ សមាធិស្ស សមាធិដ្ឋា តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ សំវរិត្វា សមាទហនេ បញ្ញា សមាធិភាវនាមយេ ញាណំ ។

(៤៦) កថំ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិញាណំ អវិជ្ជា សង្ខារានំ ឧប្បាទដ្ឋិតិ ច បវត្តដ្ឋិតិ ច និមិត្តដ្ឋិតិ ច អាយូហនដ្ឋិតិ ច សញ្ញោគដ្ឋិតិ ច បលិពោធដ្ឋិតិ ច សមុទយដ្ឋិតិ ច ហេតុដ្ឋិតិ ច បច្ចយដ្ឋិតិ ច ឥមេហិ នវហាការេហិ អវិជ្ជា បច្ចយោ សង្ខារា បច្ចយសមុប្បន្នា ឧភោបេតេ ធម្មា បច្ចយសមុប្បន្នាតិ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិញាណំ

ការស្ងប់ ឈ្មោះថាសមាធិ១ ការដែលធម៌ដែលផុត នូវធម៌ប្រាសចាកការស្ងប់ ឈ្មោះថាសមាធិ ១ ការដែលធម៌ដែលផុតនូវការស្ងប់ ឈ្មោះថាសមាធិ ១ ការដែលធម៌ដែលផុតនូវធម៌ ប្រាសចាកការស្ងប់ ឈ្មោះថាសមាធិ ១ ធម៌មានសភាពស្ងប់ផង មានប្រយោជន៍ផង មានសេចក្តីសុខផង ឈ្មោះថាសមាធិ[១] នេះអត្ថនៃសមាធិ របស់សមាធិ ២៥ ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់ នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការសង្រួមហើយតំកល់ទុក ឈ្មោះថាសមាធិភាវនាមយញ្ញាណ ។

(៤៦) បញ្ញា ក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះថា ធម្មដ្ឋិតិញាណ តើដូចម្តេច អវិជ្ជាជាទីតាំងនៃការកើតឡើងផង ជាទីតាំងនៃការប្រព្រឹត្តទៅផង ជាទីតាំងនៃគ្រឿងកំណត់ផង ជាទីតាំងនៃការប្រមូលផង ជាទីតាំងនៃការប្រកបផង ជាទីតាំងនៃកង្វល់ផង ជាទីតាំងនៃការប្រជុំកើតផង ជាទីតាំងនៃហេតុផង ជាទីតាំងនៃបច្ច័យផង របស់សង្ខារទាំងឡាយ នេះអវិជ្ជាជាបច្ច័យដោយអាការ ៩ យ៉ាង សង្ខារទាំងឡាយកើតឡើងព្រោះបច្ច័យ ធម៌ទាំង ២ នុ៎ះ សុទ្ធតែកើតឡើងព្រោះបច្ច័យ ហេតុនោះ បញ្ញា ក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះថាធម្មដ្ឋិតិញាណ

១ ត្រង់នេះមិនមែនជាអត្ថរបស់សមាធិទេ ។ អដ្ឋកថា ។

អតីតម្បិ អទ្ធានំ អវិជ្ជា សង្ខារានំ អនាគតម្បិ អទ្ធានំ អវិជ្ជា សង្ខារានំ ឧប្បាទដ្ឋិតិ ច បវត្តដ្ឋិតិ ច និមិត្តដ្ឋិតិ ច អាយូហនដ្ឋិតិ ច សញ្ញោគដ្ឋិតិ ច បលិពោធដ្ឋិតិ ច សមុទយដ្ឋិតិ ច ហេតុដ្ឋិតិ ច បច្ចយដ្ឋិតិ ច ឥមេហិ នវហាការេហិ អវិជ្ជា បច្ចយោ សង្ខារា បច្ចយសមុប្បន្នា ឧភោបេតេ ធម្មា បច្ចយសមុប្បន្នាតិ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិញាណំ សង្ខារា វិញ្ញាណស្ស ។បេ។ វិញ្ញាណំ នាមរូបស្ស នាមរូបំ សឡាយតនស្ស សឡាយតនំ ផស្សស្ស ផស្សោ វេទនាយ វេទនា តណ្ហាយ តណ្ហា ឧបាទានស្ស ឧបាទានំ ភវស្ស ភវោ ជាតិយា ជាតិ ជរាមរណស្ស ឧប្បាទដ្ឋិតិ ច បវត្តដ្ឋិតិ ច និមិត្តដ្ឋិតិ ច អាយូហនដ្ឋិតិ ច សញ្ញោគដ្ឋិតិ ច បលិពោធដ្ឋិតិ ច សមុទយដ្ឋិតិ ច ហេតុដ្ឋិតិ ច បច្ចយដ្ឋិតិ ច

អវិជ្ជាជាទីតាំងនៃការកើតឡើងរបស់សង្ខារទាំងឡាយ អស់អតីតកាលផង អវិជ្ជាជាទីតាំងនៃការកើតឡើងផង ជាទីតាំងនៃការប្រព្រឹត្តទៅផង ជាទីតាំងនៃនិមិត្តផង ជាទីតាំងនៃការប្រមូលផង ជាទីតាំងនៃការប្រកបព្រមផង ជាទីតាំងនៃកង្វល់ផង ជាទីតាំងនៃការប្រជុំកើតផង ជាទីតាំងនៃហេតុផង ជាទីតាំងនៃបច្ច័យផង របស់សង្ខារទាំងឡាយ អស់អនាគតកាលផង នេះអវិជ្ជាជាបច្ច័យ ដោយអាការ ៩ យ៉ាង សង្ខារទាំងឡាយកើតឡើងព្រោះបច្ច័យ ធម៌ទាំងពីរនុ៎ះ កើតឡើងព្រោះបច្ច័យ ហេតុនោះ បញ្ញា ក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះជាធម្មដ្ឋិតិញ្ញាណ សង្ខារទាំងឡាយ ជាទីតាំងនៃការកើតឡើងរបស់វិញ្ញាណ ។បេ។ វិញ្ញាណជាទីតាំងនៃការកើតឡើងរបស់នាមរូប នាមរូប ជាទីតាំងនៃការកើតឡើងរបស់អាយតនៈប្រាំមួយ អាយតនៈប្រាំមួយ ជាទីតាំងនៃការកើតឡើងរបស់ផស្សៈ ផស្សៈ ជាទីតាំងនៃការកើតឡើងរបស់វេទនា វេទនា ជាទីតាំងនៃការកើតឡើងរបស់តណ្ហា តណ្ហា ជាទីតាំងនៃការកើតឡើងរបស់ឧបាទាន ឧបាទាន ជាទីតាំងនៃការកើតឡើងរបស់ភព ភព ជាទីតាំងនៃការកើតឡើងរបស់ជាតិ ជាតិ ជាទីតាំងនៃការកើតឡើងផង ជាទីតាំងនៃការប្រព្រឹត្តទៅផង ជាទីតាំងនៃនិមិត្តផង ជាទីតាំងនៃការប្រមូលផង ជាទីតាំងនៃការប្រកបព្រមផង ជាទីតាំងនៃកង្វល់ផង ជាទីតាំងនៃការប្រជុំកើតផង ជាទីតាំងនៃហេតុផង ជាទីតាំងនៃបច្ច័យផង របស់ជរានិងមរណៈ

ឥមេហិ នវហាការេហិ ជាតិបច្ចយោ ជរាមរណំ បច្ចយសមុប្បន្នំ ឧភោបេតេ ធម្មា បច្ចយសមុប្បន្នាតិ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិញាណំ អតីតម្បិ អទ្ធានំ អនាគតម្បិ អទ្ធានំ ជាតិ ជរាមរណស្ស ឧប្បាទដ្ឋិតិ ច បវត្តដ្ឋិតិ ច និមិត្តដ្ឋិតិ ច អាយុហនដ្ឋិតិ ច សញ្ញោគដ្ឋិតិ ច បលិពោធដ្ឋិតិ ច សមុទយដ្ឋិតិ ច ហេតុដ្ឋិតិ ច បច្ចយដ្ឋិតិ ច ឥមេហិ នវហាការេហិ ជាតិបច្ចយោ ជរាមរណំ បច្ចយសមុប្បន្នំ ឧភោបេតេ ធម្មា បច្ចយសមុប្បន្នាតិ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិញាណំ ។

(៤៨) អវិជ្ជា ហេតុ សង្ខារា ហេតុសមុប្បន្នា ឧភោបេតេ ធម្មា ហេតុសមុប្បន្នាតិ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិញាណំ អតីតម្បិ អទ្ធានំ អនាគតម្បិ អទ្ធានំ អវិជ្ជា ហេតុ សង្ខារា ហេតុសមុប្បន្នា ឧភោបេតេ ធម្មា ហេតុសមុប្បន្នាតិ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិញាណំ សង្ខារា វិញ្ញាណំ ហេតុសមុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ ហេតុ

នេះជាតិជាបច្ច័យដោយអាការ ៩ យ៉ាង ជរានិងមរណៈ កើតឡើងព្រោះបច្ច័យ ធម៌ទាំងពីរនុ៎ះ កើតឡើងព្រោះបច្ច័យ ហេតុនោះ បញ្ញា ក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះថាធម្មដ្ឋិតិញាណ ជាតិជាទីតាំងនៃការកើតឡើងផង ជាទីតាំងនៃការប្រព្រឹត្តទៅផង ជាទីតាំងនៃនិមិត្តផង ជាទីតាំងនៃការប្រមូលផង ជាទីតាំងនៃការប្រកបព្រមផង ជាទីតាំងនៃកង្វល់ផង ជាទីតាំងនៃការប្រជុំកើតផង ជាទីតាំងនៃហេតុផង ជាទីតាំងនៃបច្ច័យផង របស់ជរានិងមរណៈ អស់អតីតកាលផង អស់អនាគតកាលផង នេះជាតិជាបច្ច័យដោយអាការ ៩ យ៉ាង ជរានិងមរណៈ កើតឡើងព្រោះបច្ច័យ ធម៌ទាំងពីរនុ៎ះ កើតឡើងព្រោះបច្ច័យ ហេតុនោះ បញ្ញា ក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះថាធម្មដ្ឋិតិញាណ ។

(៤៨) អវិជ្ជា ជាហេតុ សង្ខារទាំងឡាយកើតឡើងព្រោះហេតុ ធម៌ទាំងពីរនុ៎ះ សុទ្ធតែកើតឡើងព្រោះហេតុ ហេតុនោះ បញ្ញា ក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះថាធម្មដ្ឋិតិញាណ អវិជ្ជាជាហេតុ សង្ខារទាំងឡាយ កើតឡើងព្រោះហេតុ ធម៌ទាំងពីរនុ៎ះ សុទ្ធតែកើតឡើងព្រោះហេតុ អស់អតីតកាលផង អស់អនាគតកាលផង ហេតុនោះ បញ្ញា ក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះថាធម្មដ្ឋិតិញាណ សង្ខារទាំងឡាយជាហេតុ វិញ្ញាណកើតឡើងព្រោះហេតុ វិញ្ញាណជាហេតុ

នាមរូបំ ហេតុ សឡាយតនំ ហេតុសមុប្បន្នំ សឡាយតនំ ហេតុ ផស្សោ ហេតុសមុប្បន្នោ ផស្សោ ហេតុ វេទនា ហេតុសមុប្បន្នា វេទនា ហេតុ តណ្ហា ហេតុសមុប្បន្នា តណ្ហា ហេតុ ឧបាទានំ ហេតុសមុប្បន្នំ ឧបាទានំ ហេតុ ភវោ ហេតុសមុប្បន្នោ ភវោ ហេតុ ជាតិ ហេតុសមុប្បន្នា ជាតិ ហេតុ ជរាមរណំ ហេតុសមុប្បន្នំ ឥតិមេ ធម្មា ហេតុសមុប្បន្នាតិ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិញ្ញាណំ អតីតម្បិ អទ្ធានំ អនាគតម្បិ អទ្ធានំ ជាតិ ហេតុ ជរាមរណំ ហេតុសមុប្បន្នំ ឥតិមេ ធម្មា ហេតុសមុប្បន្នាតិ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិញ្ញាណំ ។

(៤៦) អវិជ្ជា បដិច្ច សង្ខារា បដិច្ចសមុប្បន្នា ឥតិមេ ធម្មា បដិច្ចសមុប្បន្នាតិ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិញ្ញាណំ អតីតម្បិ អទ្ធានំ អនាគតម្បិ អទ្ធានំ អវិជ្ជា បដិច្ច សង្ខារា បដិច្ចសមុប្បន្នា ឥតិមេ ធម្មា

នាមនិងរូប កើតឡើងព្រោះហេតុ នាមនិងរូបជាហេតុ អាយតនៈប្រាំមួយកើតឡើងព្រោះហេតុ អាយតនៈប្រាំមួយជាហេតុ ផស្សៈកើតឡើង ព្រោះហេតុ ផស្សៈជាហេតុ វេទនាកើតឡើងព្រោះហេតុ វេទនាជាហេតុ តណ្ហាកើតឡើងព្រោះហេតុ តណ្ហាជាហេតុ ឧបាទានកើតឡើងព្រោះ ហេតុ ឧបាទានជាហេតុ ភពកើតឡើងព្រោះហេតុ ភពជាហេតុ ជាតិ កើតឡើងព្រោះហេតុ ជាតិជាហេតុ ជរានិងមរណៈ កើតឡើងព្រោះ ហេតុ ធម៌ទាំងពីរនុ៎ះ សុទ្ធតែកើតឡើងព្រោះហេតុ ហេតុនោះ បញ្ញា ក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះថាធម្មដ្ឋិតិញ្ញាណ ជាតិជាហេតុ ជរានិង មរណៈកើតឡើង ព្រោះហេតុ ធម៌ទាំងពីរនុ៎ះ សុទ្ធតែកើតឡើងព្រោះ ហេតុ អស់អតីតកាលផង អស់អនាគតកាលផង ហេតុនោះ បញ្ញា ក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះថាធម្មដ្ឋិតិញ្ញាណ ។

(៤៦) អវិជ្ជា ជាគ្រឿងអាស្រ័យ សង្ខារកើតឡើងព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ ធម៌ទាំងពីរនុ៎ះ សុទ្ធតែកើតឡើងព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ ហេតុនោះ បញ្ញា ក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះថាធម្មដ្ឋិតិញ្ញាណ អវិជ្ជាជាគ្រឿង អាស្រ័យ សង្ខារកើតឡើងព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ ធម៌ទាំងពីរនុ៎ះ សុទ្ធតែ កើតឡើងព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ អស់អតីតកាលផង អស់អនាគតកាលផង

បដិច្ចសមុប្បន្នាតិ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិញាណំ សង្ខារ បដិច្ច វិញ្ញាណំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ បដិច្ច នាមរូបំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ នាមរូបំ បដិច្ច សឡាយតនំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ សឡាយតនំ បដិច្ច ផស្សោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ ផស្សោ បដិច្ច វេទនា បដិច្ចសមុប្បន្នា វេទនា បដិច្ច តណ្ហា បដិច្ចសមុប្បន្នា តណ្ហា បដិច្ច ឧបាទានំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ ឧបាទានំ បដិច្ច ភវោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ ភវោ បដិច្ច ជាតិ បដិច្ចសមុប្បន្នា ជាតិ បដិច្ច ជរាមរណំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ ឧភោបេតេ ធម្មា បដិច្ចសមុប្បន្នាតិ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិញាណំ អតីតម្បិ អទ្ធានំ អនាគតម្បិ អទ្ធានំ ជាតិ បដិច្ច ជរាមរណំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ ឧភោបេតេ ធម្មា បដិច្ចសមុប្បន្នាតិ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិញាណំ ។

ហេតុនោះ បញ្ញា ក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះជាធម្មដ្ឋិតិញាណ សង្ខារជាគ្រឿងអាស្រ័យ វិញ្ញាណកើតឡើង ព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ វិញ្ញាណជាគ្រឿងអាស្រ័យ នាមនិងរូបកើតឡើង ព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ នាមនិងរូបជាគ្រឿងអាស្រ័យ អាយតនៈប្រាំមួយកើតឡើង ព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ អាយតនៈប្រាំមួយជាគ្រឿងអាស្រ័យ ផស្សៈកើតឡើងព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ ផស្សៈជាគ្រឿងអាស្រ័យ វេទនាកើតឡើងព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ វេទនាជាគ្រឿងអាស្រ័យ តណ្ហាកើតឡើង ព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ តណ្ហាជាគ្រឿងអាស្រ័យ ឧបាទានកើតឡើងព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ ឧបាទានជាគ្រឿងអាស្រ័យ ភពកើតឡើង ព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ ភពជាគ្រឿងអាស្រ័យ ជាតិកើតឡើងព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ ជាតិជាគ្រឿងអាស្រ័យ ជរានិងមរណៈកើតឡើង ព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ ធម៌ទាំងពីរនុ៎ះ សុទ្ធតែកើតឡើង ព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ ហេតុនោះ បញ្ញា ក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះជាធម្មដ្ឋិតិញាណ ជាតិជាគ្រឿងអាស្រ័យ ជរានិងមរណៈកើតឡើងព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ ធម៌ទាំងពីរនុ៎ះ សុទ្ធតែកើតឡើងព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ អស់អតីតកាលផង អស់អនាគតកាលផង ហេតុនោះ បញ្ញា ក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះជាធម្មដ្ឋិតិញាណ ។

(៤៧) អវិជ្ជា បច្ចយោ សង្ខារា បច្ចយសមុប្បន្នា ឧភោបេតេ ធម្មា បច្ចយសមុប្បន្នាតិ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិញ្ញាណំ អតីតម្បិ អទ្ធានំ អនាគតម្បិ អទ្ធានំ អវិជ្ជា បច្ចយោ សង្ខារា បច្ចយសមុប្បន្នា ឧភោបេតេ ធម្មា បច្ចយសមុប្បន្នាតិ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិញ្ញាណំ សង្ខារា បច្ចយោ វិញ្ញាណំ បច្ចយសមុប្បន្នំ វិញ្ញាណំ បច្ចយោ នាមរូបំ បច្ចយសមុប្បន្នំ នាមរូបំ បច្ចយោ សឡាយតនំ បច្ចយសមុប្បន្នំ សឡាយតនំ បច្ចយោ ផស្សោ បច្ចយសមុប្បន្នោ ផស្សោ បច្ចយោ វេទនា បច្ចយសមុប្បន្នា វេទនា បច្ចយោ តណ្ហា បច្ចយសមុប្បន្នា តណ្ហា បច្ចយោ ឧបាទានំ បច្ចយសមុប្បន្នំ ឧបាទានំ បច្ចយោ ភវោ បច្ចយសមុប្បន្នោ ភវោ បច្ចយោ ជាតិ បច្ចយសមុប្បន្នា ជាតិ បច្ចយោ ជរាមរណំ បច្ចយសមុប្បន្នំ ឧភោបេតេ ធម្មា បច្ចយសមុប្បន្នាតិ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិញ្ញាណំ អតីតម្បិ អទ្ធានំ អនាគតម្បិ អទ្ធានំ ជាតិ បច្ចយោ ជរាមរណំ បច្ចយសមុប្បន្នំ ឧភោបេតេ ធម្មា បច្ចយសមុប្បន្នាតិ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិញ្ញាណំ ។

(៤៧) អវិជ្ជាជាបច្ច័យ សង្ខារទាំងឡាយកើតឡើងព្រោះបច្ច័យ ធម៌ទាំងពីរនុ៎ះ សុទ្ធតែកើតឡើងព្រោះបច្ច័យ ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះថាធម្មដ្ឋិតិញ្ញាណ អវិជ្ជាជាបច្ច័យ សង្ខារកើតឡើងព្រោះបច្ច័យ ធម៌ទាំងពីរនុ៎ះ សុទ្ធតែកើតឡើង ព្រោះបច្ច័យ អស់អតីតកាលផង អស់អនាគតកាលផង ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះថាធម្មដ្ឋិតិញ្ញាណ សង្ខារជាបច្ច័យ វិញ្ញាណកើតឡើងព្រោះបច្ច័យ វិញ្ញាណជាបច្ច័យ នាមនិងរូបកើតឡើង ព្រោះបច្ច័យ នាមនិងរូបជាបច្ច័យ អាយតនៈប្រាំមួយកើតឡើង ព្រោះបច្ច័យ អាយតនៈប្រាំមួយជាបច្ច័យ ផស្សៈកើតឡើងព្រោះបច្ច័យ ផស្សៈជាបច្ច័យ វេទនាកើតឡើងព្រោះបច្ច័យ វេទនាជាបច្ច័យ តណ្ហាកើតឡើងព្រោះបច្ច័យ តណ្ហាជាបច្ច័យ ឧបាទានកើតឡើងព្រោះបច្ច័យ ឧបាទានជាបច្ច័យ ភពកើតឡើងព្រោះបច្ច័យ ភពជាបច្ច័យ ជាតិកើតឡើងព្រោះបច្ច័យ ជាតិជាបច្ច័យ ជរានិងមរណៈកើតឡើងព្រោះបច្ច័យ ធម៌ទាំងពីរនុ៎ះ សុទ្ធតែកើតឡើងព្រោះបច្ច័យ ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះថាធម្មដ្ឋិតិញ្ញាណ ជាតិជាបច្ច័យ ជរានិងមរណៈកើតឡើងព្រោះបច្ច័យ ធម៌ទាំងពីរនុ៎ះ សុទ្ធតែកើតឡើងព្រោះបច្ច័យ អស់អតីតកាលផង អស់អនាគតកាលផង ហេតុនោះ បញ្ញា ក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះថា ធម្មដ្ឋិតិញ្ញាណ ។

(៤៨) បុរិមកម្មភវស្មឹ មោហោ អវិជ្ជា អាយុហនា សង្ខារា និកន្តិ តណ្ហា ឧបគមនំ ឧបាទានំ ចេតនា ភវោ ឥមេ បញ្ច ធម្មា បុរិមកម្មភវស្មឹ ឥធ បដិសន្ធិយា បច្ចយា ឥធ បដិសន្ធិ វិញ្ញាណំ ឱក្កន្តិ នាមរូបំ បសាទោ អាយតនំ ផុដ្ឋោ ផស្សោ វេទយិតំ វេទនា ឥមេ បញ្ច ធម្មា ឥធុបបត្តិភវស្មឹ បុរេកតស្ស កម្មស្ស បច្ចយា ឥធ បរិបក្កត្តា អាយតនានំ មោហោ អវិជ្ជា អាយុហនា សង្ខារា និកន្តិ តណ្ហា ឧបគមនំ ឧបាទានំ ចេតនា ភវោ ឥមេ បញ្ច ធម្មា ឥធ កម្មភវស្មឹ អាយតិប្បដិសន្ធិយា[1] បច្ចយា អាយតិប្បដិសន្ធិ វិញ្ញាណំ ឱក្កន្តិ នាមរូបំ បសាទោ អាយតនំ ផុដ្ឋោ ផស្សោ វេទយិតំ វេទនា ឥមេ បញ្ច ធម្មា អាយតិំ ឧបបត្តិភវស្មឹ ឥធ កតស្ស កម្មស្ស បច្ចយា ឥតិ ឥមេ ចតុសង្ខេបេ តយោ អទ្ធេ វីសតិយា អាការេហិ តិសន្ធិំ បដិច្ចសមុប្បាទំ ជានាតិ បស្សតិ អញ្ញាតិ[2] បដិវិជ្ឈតិ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ បច្ចយបរិគ្គហេ បញ្ញា ធម្មដ្ឋិតិញាណំ ។

១ ម. អាយតិំ បដិសន្ធិយា ។ ២ ម. [illegible] ។

(៤៨) ក្នុងកម្មភពមុន មោហៈ គឺអវិជ្ជា ការប្រមូលមក គឺសង្ខារ សេចក្តីប្រាថ្នា គឺតណ្ហា កិរិយាប្រកាន់មាំ គឺឧបាទាន ចេតនាគឺភព ធម៌ទាំង ៥ យ៉ាងនេះ ក្នុងកម្មភពមុន ជាបច្ច័យនៃបដិសន្ធិក្នុងឧបបត្តិភពនេះ បដិសន្ធិក្នុងឧបបត្តិភពនេះ ជាវិញ្ញាណ ការចុះកាន់គភ៌ គឺនាមនិងរូប បសាទៈ គឺអាយតនៈ សភាពដែលបុគ្គលពាល់ត្រូវ គឺផស្សៈ ការទទួលអារម្មណ៍ គឺវេទនា ធម៌ទាំង ៥ យ៉ាងនេះ ក្នុងឧបបត្តិភពនេះ ប្រព្រឹត្តទៅព្រោះបច្ច័យរបស់កម្ម ដែលបុគ្គលធ្វើទុកហើយក្នុងកាលមុន ព្រោះតែអាយតនៈចាស់ក្នុងឧបបត្តិនេះ មោហៈគឺអវិជ្ជា ការប្រមូល គឺសង្ខារ សេចក្តីប្រាថ្នា គឺតណ្ហា ការប្រកាន់មាំ គឺឧបាទាន ចេតនាគឺភព ធម៌ទាំង ៥ យ៉ាងនេះ ក្នុងកម្មភព ជាបច្ចុប្បន្ននេះ ជាបច្ច័យនៃបដិសន្ធិក្នុងអនាគត បដិសន្ធិក្នុងអនាគត ជាវិញ្ញាណ ការចុះកាន់គភ៌ គឺនាមនិងរូប បសាទៈ គឺអាយតនៈ ធម៌ដែលបុគ្គលពាល់ត្រូវគឺផស្សៈ ការទទួលអារម្មណ៍ គឺវេទនា ធម៌ទាំង ៥ យ៉ាងនេះ ក្នុងឧបបត្តិភពជាអនាគត ប្រព្រឹត្តទៅព្រោះបច្ច័យនៃកម្ម ដែលបុគ្គលធ្វើទុកហើយក្នុងឧបបត្តិភពនេះ បុគ្គលដឹង ឃើញ យល់ ច្បាស់ដឹងនូវសង្ខេប ៤ កាល ៣ សន្ធិ ៣ នេះ និងបដិច្ចសមុប្បាទ ដោយអាការៈ ២០ យ៉ាង ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវបច្ច័យ ឈ្មោះថាធម្មដ្ឋិតិញាណ ។

(៩៩) កថំ អតីតានាគតបច្ចុប្បន្នានំ ធម្មានំ សង្ខិបិត្វា វវត្ថានេ បញ្ញា សម្មសនេ ញាណំ យំកិញ្ចិ រូបំ អតីតានាគតបច្ចុប្បន្នំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា ឱឡារិកំ វា សុខុមំ វា ហីនំ វា បណីតំ វា យំ ទូរេ សន្តិកេ វា សព្វំ រូបំ អនិច្ចតោ វវត្ថេតិ ឯកំ សម្មសនំ ទុក្ខតោ វវត្ថេតិ ឯកំ សម្មសនំ អនត្តតោ វវត្ថេតិ ឯកំ សម្មសនំ យា កាចិ វេទនា ។ បេ ។ យា កាចិ សញ្ញា យេ កេចិ សង្ខារា យំកិញ្ចិ វិញ្ញាណំ អតីតានាគតបច្ចុប្បន្នំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា ឱឡារិកំ វា សុខុមំ វា ហីនំ វា បណីតំ វា យំ ទូរេ សន្តិកេ វា សព្វំ វិញ្ញាណំ អនិច្ចតោ វវត្ថេតិ ឯកំ សម្មសនំ ទុក្ខតោ វវត្ថេតិ ឯកំ សម្មសនំ អនត្តតោ វវត្ថេតិ ឯកំ សម្មសនំ ចក្ខុំ ។ បេ ។ ជរាមរណំ អតីតានាគតបច្ចុប្បន្នំ អនិច្ចតោ វវត្ថេតិ ឯកំ សម្មសនំ ទុក្ខតោ វវត្ថេតិ ឯកំ សម្មសនំ អនត្តតោ វវត្ថេតិ ឯកំ សម្មសនំ ។

(១០០) រូបំ អតីតានាគតបច្ចុប្បន្នំ អនិច្ចំ

(៩៩) បញ្ញាក្នុងការបំប្រួញ នូវពួកធម៌ជាអតីត អនាគតនិងបច្ចុប្បន្ន ហើយកំណត់ទុក ឈ្មោះជាសម្មសនញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។ រូបណាមួយ ជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន ជាខាងក្នុងក្តី ខាងក្រៅក្តី គ្រោតគ្រាតក្តី ល្អិតក្តី ថោកទាបក្តី ឧត្តមក្តី រូបណា ក្នុងទីឆ្ងាយឬទីជិតក្តី បុគ្គលកំណត់ទុក នូវរូបទាំងអស់នោះជាមិនទៀង ឈ្មោះជាសម្មសនញ្ញាណ ១ កំណត់ទុកថាជាទុក្ខ ឈ្មោះជាសម្មសនញ្ញាណ ១ កំណត់ទុកថាមិនមែនខ្លួន ឈ្មោះជាសម្មសនញ្ញាណ ១ វេទនាណាមួយ ។ បេ ។ សញ្ញាណាមួយ សង្ខារណាមួយ វិញ្ញាណណាមួយ ជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន ជាខាងក្នុងក្តី ខាងក្រៅក្តី គ្រោតគ្រាតក្តី ល្អិតក្តី ថោកទាបក្តី ឧត្តមក្តី វិញ្ញាណណា ក្នុងទីឆ្ងាយឬទីជិតក្តី បុគ្គលកំណត់ទុក នូវវិញ្ញាណទាំងអស់នោះ ជា មិនទៀង ឈ្មោះជាសម្មសនញ្ញាណ ១ កំណត់ទុកថាជាទុក្ខ ឈ្មោះជាសម្មសនញ្ញាណ ១ កំណត់ទុកថាមិនមែនខ្លួន ឈ្មោះជាសម្មសនញ្ញាណ ១ កំណត់ទុកនូវចក្ខុ ។ បេ ។ កំណត់ទុក នូវជរានិងមរណៈ ជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្នថាមិនទៀង ឈ្មោះជាសម្មសនញ្ញាណ ១ កំណត់ទុកថាជាទុក្ខ ឈ្មោះជាសម្មសនញ្ញាណ ១ កំណត់ទុកថាមិនមែនខ្លួន ឈ្មោះជាសម្មសនញ្ញាណ ១ ។

(១០០) រូបជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន ឈ្មោះថាមិនទៀង

ខយដ្ឋេន ទុក្ខំ ភយដ្ឋេន អនត្តា អសារកដ្ឋេនាតិ សម្មសិត្វា វវត្ថានេ បញ្ញា សម្មសនេ ញាណំ វេទនា សញ្ញា សង្ខារា វិញ្ញាណំ ចក្ខុំ ។ បេ ។ ជរាមរណំ អតីតានាគតបច្ចុប្បន្នំ អនិច្ចំ ខយដ្ឋេន ទុក្ខំ ភយដ្ឋេន អនត្តា អសារកដ្ឋេនាតិ សម្មសិត្វា វវត្ថានេ បញ្ញា សម្មសនេ ញាណំ ។

(១០៥) រូបំ អតីតានាគតបច្ចុប្បន្នំ អនិច្ចំ សង្ខតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ ខយធម្មំ វយធម្មំ វិរាគធម្មំ និរោធធម្មន្តិ សម្មសិត្វា វវត្ថានេ បញ្ញា សម្មសនេ ញាណំ វេទនា សញ្ញា សង្ខារា វិញ្ញាណំ ចក្ខុំ ។ បេ ។ ជរាមរណំ អតីតានាគតបច្ចុប្បន្នំ អនិច្ចំ សង្ខតំ បដិច្ចសមុប្បន្នំ ខយធម្មំ វយធម្មំ វិរាគធម្មំ និរោធធម្មន្តិ សម្មសិត្វា វវត្ថានេ បញ្ញា សម្មសនេ ញាណំ ។

(១០៦) ជាតិបច្ចយា ជរាមរណំ អសតិ ជាតិយា

ដោយអត្ថថាអស់ទៅ ឈ្មោះថាទុក្ខ ដោយអត្ថថាគួរខ្លាច ឈ្មោះថាអនត្តា ដោយអត្ថថាមិនមានខ្លឹម ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការបំប្រួញហើយកំណត់ទុក ឈ្មោះថាសម្មសនញ្ញាណ វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ចក្ខុ ។ បេ ។ ជរានឹងមរណៈ ជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន ឈ្មោះថាមិនទៀង ដោយអត្ថថាអស់ទៅ ឈ្មោះថាទុក្ខ ដោយអត្ថថាគួរខ្លាច ឈ្មោះថាមិនមែនខ្លួន ដោយអត្ថថាមិនមានខ្លឹម ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការបំប្រួញហើយកំណត់ទុក ឈ្មោះថាសម្មសនញ្ញាណ ។

(១០៥) រូបជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន ឈ្មោះថាមិនទៀង ត្រូវបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ មានការអស់ទៅជាធម្មតា សូន្យទៅជាធម្មតា ប្រាសចាកតម្រេកជាធម្មតា រលត់ទៅជាធម្មតា ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការបំប្រួញហើយកំណត់ទុក ឈ្មោះថាសម្មសនញ្ញាណ វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ចក្ខុ ។ បេ ។ ជរានឹងមរណៈ ជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន ឈ្មោះថាមិនទៀង ត្រូវបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងព្រោះគ្រឿងអាស្រ័យ មានការអស់ទៅជាធម្មតា សូន្យទៅជាធម្មតា ប្រាសចាកតម្រេកជាធម្មតា រលត់ទៅជាធម្មតា ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការបំប្រួញហើយកំណត់ទុក ឈ្មោះថាសម្មសនញ្ញាណ ។

(១០៦) ជរានឹងមរណៈមាន ព្រោះជាតិជាបច្ច័យ កាលជាតិមិនមាន

នត្ថិ ជរាមរណន្តិ សង្ខិបិត្វា វវត្ថានេ បញ្ញា សម្មសនេ ញាណំ អតីតម្បិ អទ្ធានំ អនាគតម្បិ អទ្ធានំ ជាតិប្បច្ចយា ជរាមរណំ អសតិ ជាតិយា នត្ថិ ជរាមរណន្តិ សង្ខិបិត្វា វវត្ថានេ បញ្ញា សម្មសនេ ញាណំ ភវប្បច្ចយា ជាតិ អសតិ ។ បេ ។ ឧបាទានប្បច្ចយា ភវោ អសតិ តណ្ហាបច្ចយា ឧបាទានំ អសតិ វេទនាបច្ចយា តណ្ហា អសតិ ផស្សប្បច្ចយា វេទនា អសតិ សឡាយតនប្បច្ចយា ផស្សោ អសតិ នាមរូបប្បច្ចយា សឡាយតនំ អសតិ វិញ្ញាណប្បច្ចយា នាមរូបំ អសតិ សង្ខារប្បច្ចយា វិញ្ញាណំ អសតិ អវិជ្ជាបច្ចយា សង្ខារា អសតិ អវិជ្ជាយ នត្ថិ សង្ខារាតិ សង្ខិបិត្វា វវត្ថានេ បញ្ញា សម្មសនេ ញាណំ

ជរានិងមរណៈ ក៏មិនមាន ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការបំប្រួញហើយកំណត់ទុក ឈ្មោះជាសម្មសនញ្ញាណ ជរានិងមរណៈមាន ព្រោះជាតិជាបច្ច័យ កាលបើជាតិមិនមាន ជរានិងមរណៈក៏មិនមាន អស់អតីតកាលផង អស់អនាគតកាលផង ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការបំប្រួញហើយកំណត់ទុក ឈ្មោះជាសម្មសនញ្ញាណ ជាតិមានព្រោះភពជាបច្ច័យ កាលបើភពមិនមាន ។ បេ ។ ភពមាន ព្រោះឧបាទានជាបច្ច័យ កាលបើឧបាទានមិនមាន ភពក៏មិនមាន ឧបាទានមាន ព្រោះតណ្ហាជាបច្ច័យ កាលបើតណ្ហាមិនមាន ឧបាទានក៏មិនមាន តណ្ហាមាន ព្រោះវេទនាជាបច្ច័យ កាលបើវេទនាមិនមាន តណ្ហាក៏មិនមាន វេទនាមាន ព្រោះផស្សៈជាបច្ច័យ កាលបើផស្សៈមិនមាន វេទនាក៏មិនមាន ផស្សៈមាន ព្រោះអាយតនៈ ៦ ជាបច្ច័យ កាលបើអាយតនៈ ៦ មិនមាន ផស្សៈក៏មិនមាន អាយតនៈ ៦ មាន ព្រោះនាមនិងរូបជាបច្ច័យ កាលបើនាមនិងរូបមិនមាន អាយតនៈ ៦ ក៏មិនមាន នាមនិងរូបមាន ព្រោះវិញ្ញាណជាបច្ច័យ កាលបើវិញ្ញាណមិនមាន នាមនិងរូបក៏មិនមាន វិញ្ញាណមាន ព្រោះសង្ខារជាបច្ច័យ កាលបើសង្ខារមិនមាន វិញ្ញាណក៏មិនមាន សង្ខារមាន ព្រោះអវិជ្ជាជាបច្ច័យ កាលបើអវិជ្ជាមិនមាន សង្ខារក៏មិនមាន ហេតុនោះ បញ្ញា ក្នុងការបំប្រួញហើយកំណត់ទុក ឈ្មោះជាសម្មសនញ្ញាណ

អតីតម្បិ អទ្ធានំ អនាគតម្បិ អទ្ធានំ អវិជ្ជាបច្ចយា សង្ខារា អសតិ អវិជ្ជាយ នត្ថិ សង្ខារាតិ សង្ខិបិត្វា វវត្ថានេ បញ្ញា សម្មសនេ ញាណំ តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ អតីតា-នាគតបច្ចុប្បន្នានំ ធម្មានំ សង្ខិបិត្វា វវត្ថានេ បញ្ញា សម្មសនេ ញាណំ ។

(១០៣) កថំ បច្ចុប្បន្នានំ ធម្មានំ វិបរិណាមានុ-បស្សនេ បញ្ញា ឧទយព្វយានុបស្សនេ ញាណំ ។ ជាតំ រូបំ បច្ចុប្បន្នំ តស្ស និព្វត្តិលក្ខណំ ឧទយោ វិបរិណាមលក្ខណំ វយោ អនុបស្សនាញាណំ ជាតា វេទនា ជាតា សញ្ញា ជាតា សង្ខារា ជាតំ វិញ្ញាណំ ជាតំ ចក្ខុ ។បេ។ ជាតោ ភវោ បច្ចុប្បន្នោ តស្ស និព្វត្តិលក្ខណំ ឧទយោ វិបរិណាមលក្ខណំ វយោ អនុបស្សនា ញាណំ ។

(១០៤) បញ្ចន្នំ ខន្ធានំ ឧទយំ បស្សន្តោ កតិ លក្ខណានិ បស្សតិ វយំ បស្សន្តោ កតិ លក្ខណានិ បស្សតិ ឧទយព្វយំ បស្សន្តោ កតិលក្ខណានិ បស្សតិ

សង្ខារមាន ព្រោះអវិជ្ជាជាបច្ច័យ កាលបើអវិជ្ជាមិនមាន សង្ខារក៏មិនមាន អស់អតីតកាលផង អស់អនាគតកាលផង ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការប៉ុ-ប្រួញហើយកំណត់ទុក ឈ្មោះជាសម្មសនញ្ញាណ ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការប៉ុប្រួញហើយកំណត់ទុក នូវពួកធម៌ជាអតីត អនាគត បច្ចុប្បន្ន ឈ្មោះថាសម្មសនញ្ញាណ ។

(១០៣) បញ្ញាក្នុងការឃើញ នូវការប្រែប្រួលនៃពួកធម៌ជាបច្ចុប្បន្ន ឈ្មោះថាឧទយព្វយានុបស្សនាញាណ តើដូចម្តេច ។ រូបជាបច្ចុប្បន្នកើតហើយ ការចំរើនឡើងនៃរូបនោះ ជាលក្ខណៈនៃការកើត ការសូន្យទៅ ជាលក្ខណៈនៃការប្រែប្រួល ឈ្មោះថាអនុបស្សនាញាណ វេទនាកើតហើយ សញ្ញាកើតហើយ សង្ខារកើតហើយ វិញ្ញាណកើតហើយ ចក្ខុកើតហើយ ។បេ។ ភពជាបច្ចុប្បន្នកើតហើយ ការចំរើនឡើងនៃភពនោះ ជាលក្ខណៈនៃការកើត ការសូន្យទៅ ជាលក្ខណៈនៃការប្រែប្រួល ឈ្មោះថាអនុបស្សនាញាណ ។

(១០៤) បុគ្គលកាលឃើញនូវការចម្រើនឡើងនៃបញ្ចក្ខន្ធ តើឃើញលក្ខណៈប៉ុន្មាន កាលឃើញនូវការសូន្យទៅ តើឃើញលក្ខណៈប៉ុន្មាន កាលឃើញនូវការចម្រើនឡើងផងនឹងការសូន្យទៅ តើឃើញលក្ខណៈប៉ុន្មាន

បញ្ចន្នំ ខន្ធានំ ឧទយំ បស្សន្តោ បញ្ចវីសតិ លក្ខណានិ បស្សតិ វយំ បស្សន្តោ បញ្ចវីសតិ លក្ខណានិ បស្សតិ ឧទយព្វយំ បស្សន្តោ បញ្ញាសំ លក្ខណានិ បស្សតិ ។

(១០៩) រូបក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សន្តោ កតិ លក្ខណានិ បស្សតិ វយំ បស្សន្តោ កតិ លក្ខណានិ បស្សតិ ឧទយព្វយំ បស្សន្តោ កតិ លក្ខណានិ បស្សតិ វេទនាក្ខន្ធស្ស សញ្ញាក្ខន្ធស្ស សង្ខារក្ខន្ធស្ស វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សន្តោ កតិ លក្ខណានិ បស្សតិ វយំ បស្សន្តោ កតិ លក្ខណានិ បស្សតិ ឧទយព្វយំ បស្សន្តោ កតិ លក្ខណានិ បស្សតិ ។ រូបក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សន្តោ បញ្ច លក្ខណានិ បស្សតិ វយំ បស្សន្តោ បញ្ច លក្ខណានិ បស្សតិ ឧទយព្វយំ បស្សន្តោ ទស លក្ខណានិ បស្សតិ វេទនាក្ខន្ធស្ស សញ្ញាក្ខន្ធស្ស សង្ខារក្ខន្ធស្ស វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សន្តោ បញ្ច លក្ខណានិ បស្សតិ វយំ បស្សន្តោ បញ្ច លក្ខណានិ បស្សតិ ឧទយព្វយំ បស្សន្តោ ទស លក្ខណានិ បស្សតិ ។

បុគ្គលកាលឃើញនូវការកើតឡើងនៃបញ្ចក្ខន្ធ រមែងឃើញនូវលក្ខណៈ ២៥ កាលឃើញនូវការសូន្យទៅ រមែងឃើញនូវលក្ខណៈ ២៥ កាលឃើញនូវការកើតឡើងនិងការសូន្យទៅ រមែងឃើញនូវលក្ខណៈ៥០ ។

(១០៩) បុគ្គលកាលឃើញនូវការកើតឡើងនៃរូបក្ខន្ធ តើឃើញលក្ខណៈប៉ុន្មាន កាលឃើញនូវការសូន្យទៅ តើឃើញលក្ខណៈប៉ុន្មាន កាលឃើញនូវការកើតឡើងនិងការសូន្យទៅ តើឃើញលក្ខណៈប៉ុន្មាន បុគ្គលកាលឃើញនូវការកើតឡើងនៃវេទនាក្ខន្ធ សញ្ញាក្ខន្ធ សង្ខារក្ខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធ តើឃើញលក្ខណៈប៉ុន្មាន កាលឃើញនូវការសូន្យទៅ តើឃើញលក្ខណៈប៉ុន្មាន កាលឃើញនូវការកើតឡើងនិងសូន្យទៅ តើឃើញលក្ខណៈប៉ុន្មាន ។ បុគ្គលកាលឃើញនូវការកើតឡើងនៃរូបក្ខន្ធ រមែងឃើញលក្ខណៈ ៥ កាលឃើញ នូវការសូន្យទៅ រមែងឃើញលក្ខណៈ ៥ កាលឃើញនូវការកើតឡើងនិងសូន្យទៅ រមែងឃើញលក្ខណៈ ១០ បុគ្គលកាលឃើញនូវការកើតឡើងនៃវេទនាក្ខន្ធ សញ្ញាក្ខន្ធ សង្ខារក្ខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធ រមែងឃើញលក្ខណៈ ៥ កាលឃើញនូវការសូន្យទៅ រមែងឃើញលក្ខណៈ ៥ កាលឃើញនូវការកើតឡើងនិងការសូន្យទៅ រមែងឃើញលក្ខណៈ ១០ ។

(១០៦) រូបក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សន្តោ កតមានិ បញ្ច លក្ខណានិ បស្សតិ ។ អវិជ្ជាសមុទយា រូបសមុទយោតិ បច្ចយសមុទយដ្ឋេន រូបក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សតិ តណ្ហាសមុទយា រូបសមុទយោតិ បច្ចយសមុទយដ្ឋេន រូបក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សតិ កម្មសមុទយា រូបសមុទយោតិ បច្ចយសមុទយដ្ឋេន រូបក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សតិ អាហារសមុទយា រូបសមុទយោតិ បច្ចយសមុទយដ្ឋេន រូបក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សតិ និព្វត្តិលក្ខណំ បស្សន្តោបិ រូបក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សតិ រូបក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សន្តោ ឥមានិ បញ្ច លក្ខណានិ បស្សតិ ។

(១០៧) វយំ បស្សន្តោ កតមានិ បញ្ច លក្ខណានិ បស្សតិ ។ អវិជ្ជានិរោធា រូបនិរោធោតិ បច្ចយនិរោធដ្ឋេន រូបក្ខន្ធស្ស វយំ បស្សតិ តណ្ហានិរោធា រូបនិរោធោតិ បច្ចយនិរោធដ្ឋេន រូបក្ខន្ធស្ស វយំ បស្សតិ កម្មនិរោធា រូបនិរោធោតិ បច្ចយនិរោធដ្ឋេន រូបក្ខន្ធស្ស វយំ បស្សតិ

(១០៦) បុគ្គលកាលឃើញនូវការចម្រើនឡើងនៃរូបក្ខន្ធ រមែងឃើញលក្ខណៈ ៥ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលឃើញនូវការចម្រើនឡើងនៃរូបក្ខន្ធ ដោយអត្ថថាកើតឡើងនៃបច្ច័យ ថា ការកើតឡើងនៃរូប ព្រោះកើតឡើងនៃអវិជ្ជា ១ ឃើញនូវការចម្រើនឡើងនៃរូបក្ខន្ធ ដោយអត្ថថាកើតឡើងនៃបច្ច័យ ថា ការកើតឡើងនៃរូប ព្រោះកើតឡើងនៃតណ្ហា ១ ឃើញនូវការចម្រើនឡើងនៃរូបក្ខន្ធ ដោយអត្ថថាកើតឡើងនៃបច្ច័យ ថា ការកើតឡើងនៃរូប ព្រោះកើតឡើងនៃកម្ម ១ ឃើញនូវការចម្រើនឡើងនៃរូបក្ខន្ធ ដោយអត្ថថាកើតឡើងនៃបច្ច័យ ថា ការកើតឡើងនៃរូប ព្រោះកើតឡើងនៃអាហារ ១ មួយទៀត បុគ្គលកាលឃើញនូវលក្ខណៈនៃការកើត ឈ្មោះថាឃើញនូវការចម្រើនឡើងនៃរូបក្ខន្ធ ១ បុគ្គលកាលឃើញនូវការចម្រើនឡើងនៃរូបក្ខន្ធ រមែងឃើញលក្ខណៈទាំង ៥ នេះ ។

(១០៧) បុគ្គលកាលឃើញនូវការសូន្យទៅ (នៃរូបក្ខន្ធ) រមែងឃើញលក្ខណៈ ៥ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលឃើញនូវការសូន្យទៅនៃរូបក្ខន្ធ ដោយអត្ថថារលត់ទៅនៃបច្ច័យ ថា ការរលត់ទៅនៃរូប ព្រោះរលត់ទៅនៃអវិជ្ជា ១ ឃើញនូវការសូន្យទៅនៃរូបក្ខន្ធ ដោយអត្ថថារលត់ទៅនៃបច្ច័យ ថា ការរលត់ទៅនៃរូប ព្រោះរលត់ទៅនៃតណ្ហា ១ ឃើញនូវការសូន្យទៅនៃរូបក្ខន្ធ ដោយអត្ថថារលត់ទៅនៃបច្ច័យ ថា ការរលត់ទៅនៃរូបព្រោះរលត់

អាហារនិរោធា រូបនិរោធោតិ បច្ចយនិរោធដ្ឋេន រូបក្ខន្ធស្ស វយំ បស្សតិ វិបរិណាមលក្ខណំ បស្សន្តោបិ រូបក្ខន្ធស្ស វយំ បស្សតិ រូបក្ខន្ធស្ស វយំ បស្សន្តោ ឥមានិ បញ្ច លក្ខណានិ បស្សតិ ឧទយព្វយំ បស្សន្តោ ឥមានិ ទស លក្ខណានិ បស្សតិ ។

(១០៨) វេទនាក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សន្តោ កតមានិ បញ្ច លក្ខណានិ បស្សតិ ។ អវិជ្ជាសមុទយា វេទនាសមុទយោតិ បច្ចយសមុទយដ្ឋេន វេទនាក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សតិ តណ្ហាសមុទយា វេទនាសមុទយោតិ បច្ចយសមុទយដ្ឋេន វេទនាក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សតិ កម្មសមុទយា វេទនាសមុទយោតិ បច្ចយសមុទយដ្ឋេន វេទនាក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សតិ ផស្សសមុទយា វេទនាសមុទយោតិ បច្ចយសមុទយដ្ឋេន វេទនាក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សតិ និព្វត្តិលក្ខណំ បស្សន្តោបិ វេទនាក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សតិ វេទនាក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សន្តោ ឥមានិ បញ្ច លក្ខណានិ បស្សតិ ។

ទៅនៃកម្ម ១ ឃើញនូវការសូន្យទៅនៃរូបក្ខន្ធ ដោយអត្ថថារលត់ទៅនៃបច្ច័យ ថា ការរលត់ទៅនៃរូប ព្រោះរលត់ទៅនៃអាហារ ១ មួយទៀត បុគ្គលកាលឃើញនូវលក្ខណៈប្រែប្រួល ឈ្មោះថាឃើញនូវការសូន្យទៅនៃរូបក្ខន្ធ ១ បុគ្គលកាលឃើញនូវការសូន្យទៅនៃរូបក្ខន្ធ រមែងឃើញលក្ខណៈទាំង ៥ នេះ បុគ្គលកាលឃើញនូវការចម្រើនឡើងនិងការសូន្យទៅ (នៃរូបក្ខន្ធ) រមែងឃើញលក្ខណៈទាំង ១០ នេះឯង ។

(១០៨ បុគ្គលកាលឃើញនូវការចំរើននៃវេទនាខន្ធ រមែងឃើញលក្ខណៈ ៥ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលឃើញនូវការចំរើនឡើងនៃវេទនាខន្ធ ដោយអត្ថថាកើតឡើងនៃបច្ច័យ ថា ការកើតឡើងនៃវេទនា ព្រោះកើតឡើងនៃអវិជ្ជា ១ ឃើញនូវការចំរើនឡើងនៃវេទនាខន្ធ ដោយអត្ថថាកើតឡើងនៃបច្ច័យ ថា ការកើតឡើងនៃវេទនា ព្រោះកើតឡើងនៃតណ្ហា ១ ឃើញនូវការចំរើនឡើងនៃវេទនាខន្ធ ដោយអត្ថថាកើតឡើងនៃបច្ច័យ ថា ការកើតឡើងនៃវេទនា ព្រោះកើតឡើងនៃកម្ម ១ ឃើញនូវការចម្រើនឡើងនៃវេទនាខន្ធ ដោយអត្ថថាកើតឡើងនៃបច្ច័យ ថា ការកើតឡើងនៃវេទនា ព្រោះកើតឡើងនៃផស្សៈ ១ មួយទៀត បុគ្គលកាលឃើញនូវលក្ខណៈកើតឡើង ឈ្មោះថាឃើញនូវការចំរើនឡើងនៃវេទនាខន្ធ ១ បុគ្គលកាលឃើញ នូវការចម្រើនឡើងនៃវេទនាខន្ធ រមែងឃើញលក្ខណៈទាំង ៥ នេះ ។

(១០៩) វយំ បស្សន្តោ កតមានិ បញ្ច លក្ខណានិ បស្សតិ ។ អវិជ្ជានិរោធា វេទនានិរោធោតិ បច្ចយនិរោធដ្ឋេន វេទនាខន្ធស្ស វយំ បស្សតិ តណ្ហានិរោធា វេទនានិរោធោតិ បច្ចយនិរោធដ្ឋេន វេទនាខន្ធស្ស វយំ បស្សតិ កម្មនិរោធា វេទនានិរោធោតិ បច្ចយនិរោធដ្ឋេន វេទនាខន្ធស្ស វយំ បស្សតិ ផស្សនិរោធា វេទនានិរោធោតិ បច្ចយនិរោធដ្ឋេន វេទនាខន្ធស្ស វយំ បស្សតិ វិបរិណាមលក្ខណំ បស្សន្តោបិ វេទនាខន្ធស្ស វយំ បស្សតិ វេទនាខន្ធស្ស វយំ បស្សន្តោ ឥមានិ បញ្ច លក្ខណានិ បស្សតិ ឧទយព្វយំ បស្សន្តោ ឥមានិ ទស លក្ខណានិ បស្សតិ ។

(១១០) សញ្ញាខន្ធស្ស សង្ខារក្ខន្ធស្ស វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សន្តោ កតមានិ បញ្ច លក្ខណានិ បស្សតិ ។ អវិជ្ជាសមុទយា វិញ្ញាណសមុទយោតិ បច្ចយសមុទយដ្ឋេន វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សតិ តណ្ហាសមុទយា វិញ្ញាណសមុទយោតិ បច្ចយសមុទយដ្ឋេន វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស

(១០៩) បុគ្គលកាលឃើញនូវការសូន្យទៅ (នៃវេទនាខន្ធ) រមែងឃើញលក្ខណៈ ៥ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលឃើញនូវការសូន្យទៅនៃវេទនាខន្ធ ដោយអត្ថថាលត់ទៅនៃបច្ច័យ ថា ការលត់ទៅនៃវេទនា ព្រោះលត់ទៅនៃអវិជ្ជា ឃើញនូវការសូន្យទៅនៃវេទនាខន្ធ ដោយអត្ថថាលត់ទៅនៃបច្ច័យ ថាការលត់ទៅនៃវេទនា ព្រោះលត់ទៅនៃតណ្ហា ឃើញនូវការសូន្យទៅនៃវេទនាខន្ធ ដោយអត្ថថាលត់ទៅនៃបច្ច័យ ថា ការលត់ទៅនៃវេទនា ព្រោះលត់ទៅនៃកម្ម ឃើញនូវការសូន្យទៅនៃវេទនាខន្ធ ដោយអត្ថថាលត់ទៅនៃបច្ច័យ ថា ការលត់ទៅនៃវេទនា ព្រោះលត់ទៅនៃផស្សៈ ។ មួយទៀត បុគ្គលកាលឃើញនូវលក្ខណៈប្រែប្រួល ឈ្មោះថាឃើញនូវការសូន្យទៅនៃវេទនាខន្ធ ។ បុគ្គលកាលឃើញនូវការសូន្យទៅនៃវេទនាខន្ធ រមែងឃើញលក្ខណៈទាំង ៥ នេះ បុគ្គលកាលឃើញនូវការចំរើនឡើងនិងការសូន្យទៅ (នៃវេទនាខន្ធ) រមែងឃើញលក្ខណៈទាំង ១០ នេះឯង ។

(១១០) បុគ្គលកាលឃើញ នូវការចំរើនឡើងនៃសញ្ញាខន្ធ សង្ខារក្ខន្ធ វិញ្ញាណក្ខន្ធ រមែងឃើញលក្ខណៈ ៥ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលឃើញ នូវការចំរើនឡើងនៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ដោយអត្ថថាកើតឡើងនៃបច្ច័យ ថា ការកើតឡើងនៃវិញ្ញាណ ព្រោះកើតឡើងនៃអវិជ្ជា ។ ឃើញនូវការចំរើនឡើង នៃវិញ្ញាណខន្ធ ដោយអត្ថថាកើតឡើងនៃបច្ច័យ ថា ការកើតឡើងនៃវិញ្ញាណ ព្រោះកើតឡើងនៃតណ្ហា ។

ឧទយំ បស្សតិ កម្មសមុទយា វិញ្ញាណសមុទយោតិ បច្ចយសមុទយដ្ឋេន វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សតិ នាមរូបសមុទយា វិញ្ញាណសមុទយោតិ បច្ចយសមុទយដ្ឋេន វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សតិ និព្វត្តិលក្ខណំ បស្សន្តោបិ វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សតិ វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស ឧទយំ បស្សន្តោ ឥមានិ បញ្ច លក្ខណានិ បស្សតិ ។

[១១១] វយំ បស្សន្តោ កតមានិ បញ្ច លក្ខណានិ បស្សតិ ។ អវិជ្ជានិរោធា វិញ្ញាណនិរោធោតិ បច្ចយនិរោធដ្ឋេន វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស វយំ បស្សតិ តណ្ហានិរោធា វិញ្ញាណនិរោធោតិ បច្ចយនិរោធដ្ឋេន វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស វយំ បស្សតិ កម្មនិរោធា វិញ្ញាណនិរោធោតិ បច្ចយនិរោធដ្ឋេន វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស វយំ បស្សតិ នាមរូបនិរោធា វិញ្ញាណនិរោធោតិ បច្ចយនិរោធដ្ឋេន វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស វយំ បស្សតិ វិបរិណាមលក្ខណំ បស្សន្តោបិ វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស វយំ បស្សតិ វិញ្ញាណក្ខន្ធស្ស វយំ បស្សន្តោ

ឃើញនូវការចម្រើនឡើងនៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ដោយអត្ថថាកើតឡើងនៃបច្ច័យ ថា ការកើតឡើងនៃវិញ្ញាណ ព្រោះកើតឡើងនៃកម្ម ១ ឃើញនូវការចម្រើនឡើងនៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ដោយអត្ថថាកើតឡើងនៃបច្ច័យ ថា ការកើតឡើងនៃវិញ្ញាណ ព្រោះកើតឡើងនៃនាមនិងរូប ១ មួយទៀត បុគ្គលកាលឃើញនូវលក្ខណៈកើត ឈ្មោះថាឃើញនូវការចម្រើនឡើងនៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ១ បុគ្គលកាលឃើញនូវការចម្រើនឡើងនៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ រមែងឃើញលក្ខណៈទាំង ៥ នេះ ។

[១១១] បុគ្គលកាលឃើញនូវការសូន្យទៅ (នៃវិញ្ញាណ) រមែងឃើញលក្ខណៈ ៥ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលឃើញនូវការសូន្យទៅនៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ដោយអត្ថថារលត់ទៅនៃបច្ច័យ ថា ការរលត់ទៅនៃវិញ្ញាណ ព្រោះរលត់ទៅនៃអវិជ្ជា ១ ឃើញនូវការសូន្យទៅនៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ដោយអត្ថថារលត់ទៅនៃបច្ច័យ ថា ការរលត់ទៅនៃវិញ្ញាណ ព្រោះរលត់ទៅនៃតណ្ហា ១ ឃើញនូវការសូន្យទៅនៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ដោយអត្ថថារលត់ទៅនៃបច្ច័យ ថា ការរលត់ទៅនៃវិញ្ញាណ ព្រោះរលត់ទៅនៃកម្ម ១ ឃើញនូវការសូន្យទៅនៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ដោយអត្ថថារលត់ទៅនៃបច្ច័យ ថា ការរលត់ទៅនៃវិញ្ញាណ ព្រោះរលត់ទៅនៃនាមនិងរូប មួយទៀត បុគ្គលកាលឃើញនូវលក្ខណៈប្រែប្រួល ឈ្មោះថាឃើញនូវការសូន្យទៅ នៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ ១ បុគ្គលកាលឃើញនូវការសូន្យទៅ នៃវិញ្ញាណក្ខន្ធ រមែងឃើញ

ឥមានិ បញ្ច លក្ខណានិ បស្សតិ ឧទយព្វយំ បស្សន្តោ ឥមានិ ទស លក្ខណានិ បស្សតិ បញ្ចន្នំ ខន្ធានំ ឧទយំ បស្សន្តោ ឥមានិ បញ្ចវីសតិ លក្ខណានិ បស្សតិ វយំ បស្សន្តោ ឥមានិ បញ្ចវីសតិ លក្ខណានិ បស្សតិ ឧទយព្វយំ បស្សន្តោ ឥមានិ បញ្ញាសំ លក្ខណានិ បស្សតិ តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ បច្ចុប្បន្នានំ ធម្មានំ វិបរិណាមានុបស្សនេ បញ្ញា ឧទយព្វយានុបស្សនេ ញាណំ ។

រូបក្ខន្ធោ អាហារសមុទយោ(១) វេទនា សញ្ញា សង្ខារាតិ សេសា(២) ខន្ធា ផស្សសមុទយា វិញ្ញាណក្ខន្ធោ នាមរូបសមុទយោ ។

(១១២) កថំ អារម្មណំ បដិសង្ខា ភង្គានុបស្សនេ បញ្ញា វិបស្សនេ ញាណំ រូបារម្មណតា ចិត្តំ(៣) ឧប្បជ្ជិត្វា ភិជ្ជតិ តំ អារម្មណំ បដិសង្ខា តស្ស ចិត្តស្ស ភង្គំ អនុបស្សតិ ។ អនុបស្សតីតិ កថំ អនុបស្សតិ ។ អនិច្ចតោ អនុបស្សតិ នោ និច្ចតោ ទុក្ខតោ អនុបស្សតិ នោ សុខតោ អនត្តតោ អនុបស្សតិ នោ អត្តតោ

១ ឱ. ម. បញ្ញាយ ។ ២ ឱ. អវិមុត្តតា ។ ៣ ចន់សម្ព័ន្ធតាមគម្ពីរកថាយំ រូបារម្មណាកចិត្តន្តិ ហោយសំ ពិតតិ ទំរហ៍ ។

នូវលក្ខណៈ ៥ នេះ កាលឃើញនូវការចំរើនឡើង និងការសូន្យទៅ រមែងឃើញនូវលក្ខណៈ ១០ នេះ កាលឃើញនូវការចំរើនឡើងនៃខន្ធទាំង ៥ រមែងឃើញនូវលក្ខណៈ ២៥ នេះ កាលឃើញនូវការសូន្យទៅ រមែងឃើញនូវលក្ខណៈ ២៥ នេះ កាលឃើញនូវការចំរើនឡើងនិងការសូន្យទៅ រមែងឃើញនូវលក្ខណៈ ៥០ នេះ ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញា ក្នុងការឃើញនូវការប្រែប្រួលនៃពួកធម៌ជាបច្ចុប្បន្ន ឈ្មោះថាឧទយព្វយានុបស្សនាញាណ ។ រូបក្ខន្ធ កើតឡើងព្រោះអាហារ ខន្ធដ៏សេស គឺ វេទនា សញ្ញា សង្ខារ កើតឡើងព្រោះផស្សៈ វិញ្ញាណក្ខន្ធកើតឡើង ព្រោះនាមនិងរូប ។

(១០៦) បញ្ញា ក្នុងការពិចារណាឃើញ នូវអារម្មណ៍ថា បែកធ្លាយ ឈ្មោះថាវិបស្សនាញាណ តើដូចម្តេច ។ ចិត្ត មានរូបជាអារម្មណ៍ កើតឡើងហើយបែកធ្លាយទៅវិញ បុគ្គលពិចារណាឃើញនូវការបែកធ្លាយ នៃចិត្តនោះ ព្រោះពិចារណា នូវអារម្មណ៍នោះ ។ ពាក្យថា ពិចារណាឃើញ តើពិចារណាឃើញ ដូចម្តេច ។ ពិចារណាឃើញថាមិនទៀង មិនមែនពិចារណាឃើញ ថាទៀងទេ ពិចារណាឃើញថាជាទុក្ខ មិនមែនពិចារណាឃើញ ថាជាសុខទេ ពិចារណាឃើញថាមិនមែនខ្លួន មិនមែនពិចារណាឃើញ ថាខ្លួនទេ

និព្វិន្ទតិ នោ នន្ទតិ វិរជ្ជតិ នោ រជ្ជតិ និរោធេតិ នោ សមុទេតិ បដិនិស្សជ្ជតិ នោ អាទិយតិ អនិច្ចតោ អនុបស្សន្តោ និច្ចសញ្ញំ បជហតិ ទុក្ខតោ អនុប- ស្សន្តោ សុខសញ្ញំ បជហតិ អនត្តតោ អនុបស្សន្តោ អត្តសញ្ញំ បជហតិ និព្វិន្ទន្តោ នន្ទឹ បជហតិ វិរជ្ជន្តោ រាគំ បជហតិ និរោធេន្តោ សមុទយំ បជហតិ បដិនិស្សជ្ជន្តោ អាទានំ បជហតិ ។

(១១៣) វេទនារម្មណតា ។ បេ ។ សញ្ញារម្មណតា សង្ខារម្មណតា វិញ្ញាណារម្មណតា ចិត្តំ ។ បេ ។ ជរា- មរណារម្មណតា ចិត្តំ ឧប្បជ្ជិត្វា ភិជ្ជតិ តំ អារម្មណំ បដិសង្ខា តស្ស ចិត្តស្ស ភង្គំ អនុបស្សតិ ។ អនុ- បស្សតីតិ កថំ អនុបស្សតិ ។ អនិច្ចតោ អនុបស្សតិ នោ និច្ចតោ ទុក្ខតោ អនុបស្សតិ នោ សុខតោ អនត្តតោ អនុបស្សតិ នោ អត្តតោ និព្វិន្ទតិ នោ នន្ទតិ វិរជ្ជតិ នោ រជ្ជតិ និរោធេតិ នោ សមុទេតិ បដិនិស្សជ្ជតិ នោ អាទិយតិ អនិច្ចតោ អនុបស្សន្តោ និច្ចសញ្ញំ បជហតិ ទុក្ខតោ អនុបស្សន្តោ

នឿយណាយ មិនរីករាយ ធុញទ្រាន់ មិនត្រេកអរ រំលត់ មិនឲ្យកើតឡើង លះបង់ មិនកាន់យក បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញជាមិនទៀង ក៏លះបង់នូវសញ្ញាថាទៀង កាលពិចារណាឃើញថាជាទុក្ខ ក៏លះបង់នូវសញ្ញាថាជាសុខ កាលពិចារណាឃើញថាមិនមែនខ្លួន ក៏លះបង់នូវសញ្ញាថាខ្លួន កាលនឿយណាយ ក៏លះបង់នូវសេចក្ដីរីករាយ កាលធុញទ្រាន់ ក៏លះបង់នូវតម្រេក កាលរំលត់ ក៏លះបង់នូវការកើតឡើង កាលលះបង់ ក៏លះបង់នូវសេចក្ដីប្រកាន់ ។

(១១៣) ចិត្តមានវេទនាជាអារម្មណ៍ ។ បេ ។ មានសញ្ញាជាអារម្មណ៍ មានសង្ខារជាអារម្មណ៍ មានវិញ្ញាណជាអារម្មណ៍ ។ បេ ។ ចិត្តមានជរានិងមរណៈជាអារម្មណ៍ កើតឡើងហើយបែកធ្លាយទៅវិញ បុគ្គលពិចារណាឃើញនូវការបែកធ្លាយនៃចិត្តនោះ ព្រោះការពិចារណានូវអារម្មណ៍នោះ ។ ពាក្យថា ពិចារណាឃើញ គឺពិចារណាឃើញ ដូចម្ដេច ។ បុគ្គលពិចារណាឃើញថាមិនទៀង មិនមែនពិចារណាឃើញថាទៀងទេ ពិចារណាឃើញថាជាទុក្ខ មិនមែនពិចារណាឃើញថាជាសុខទេ ពិចារណាឃើញថាមិនមែនខ្លួន មិនមែនពិចារណាឃើញថាខ្លួនទេ នឿយណាយ មិនរីករាយ ធុញទ្រាន់ មិនត្រេកអរ រំលត់ មិនឲ្យកើតឡើង លះបង់ មិនកាន់យក បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញជាមិនទៀង ក៏លះបង់នូវសញ្ញាថាទៀង កាលពិចារណាឃើញថាជាទុក្ខ

សុខសញ្ញំ បជហាតិ អនត្តតោ អនុបស្សន្តោ អត្តសញ្ញំ បជហាតិ និព្វិន្ទន្តោ នន្ទិំ បជហាតិ វិរជ្ជន្តោ រាគំ បជហាតិ និរោធេន្តោ សមុទយំ បជហាតិ បដិនិស្សជ្ជន្តោ អាទានំ បជហាតិ ។

(១១៦) វត្ថុសង្កមនា ចេវ បញ្ញាយ ច វិវដ្ដនា
អាវជ្ជនា ពលញ្ចេវ បដិសង្ខា វិបស្សនា
អារម្មណំ អន្វយេន ឧភោ ឯកវវត្ថនា
និរោធេ អធិមុត្តតា[១] វយលក្ខណវិបស្សនា
អារម្មណញ្ច បដិសង្ខា ភង្គញ្ច អនុបស្សតិ
សុញ្ញតោ ច ឧបដ្ឋានំ អធិបញ្ញាវិបស្សនា
កុសលោ តីសុ អនុបស្សនាសុ
ចតស្សុ ច វិបស្សនាសុ
តយោ ឧបដ្ឋានេ កុសលតា
នានាទិដ្ឋីសុ ន កម្បតិ ។

តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ អារម្មណំ បដិសង្ខា ភង្គានុបស្សនេ បញ្ញា វិបស្សនេ ញាណំ ។

១ ឱ. អធិមុត្តតា ។

ក៏លះបង់នូវសញ្ញាថាជាសុខ កាលពិចារណាឃើញថាមិនមែនខ្លួន ក៏លះបង់នូវសញ្ញាថាខ្លួន កាលនឿយណាយ ក៏លះបង់នូវសេចក្ដីត្រេកអរ កាលធុញទ្រាន់ ក៏លះបង់នូវតម្រេក កាលរំលត់ ក៏លះបង់នូវការកើតឡើង កាលរលាស់ចោល ក៏លះបង់នូវសេចក្ដីប្រកាន់ ។

(១១៦) ការកំណត់វត្ថុផ្លាស់ទៅកាន់វត្ថុដទៃទៀតក្ដី ការវិវដ្ដនៃចិត្ត[១]ដោយបញ្ញាក្ដី កំលាំងនៃការពិចារណា (នូវការបែកធ្លាយ)ក្ដី ឈ្មោះថាការពិចារណាឃើញ (នូវការបែកធ្លាយ) ការកំណត់នូវសភាពទាំងពីរជាតែមួយ ដោយការប្រព្រឹត្តតាមអារម្មណ៍ ការនៃបុគ្គលមានចិត្តចុះស៊ប់ក្នុងការរលត់ ឈ្មោះថាពិចារណាឃើញនូវលក្ខណៈនៃការសូន្យ ការពិចារណានូវអារម្មណ៍ក្ដី បុគ្គលឃើញនូវការបែកធ្លាយក្ដី ការប្រាកដឡើងថាសូន្យក្ដី ឈ្មោះថាការពិចារណាឃើញដោយបញ្ញាដ៏ក្រៃលែង ភិក្ខុឈ្លាសវៃក្នុងអនុបស្សនាទាំង ៣ ផង ក្នុងវិបស្សនាទាំង ៤ ផង រមែងមិនញាប់ញ័រ ក្នុងទិដ្ឋិទាំងឡាយផ្សេងៗ ព្រោះខ្លួនជាអ្នកឈ្លាសវៃ ក្នុងការប្រាកដទាំង ៣ ។

ដែលឈ្មោះថាញាណនោះ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការដឹងនូវអារម្មណ៍ថាបែកធ្លាយ ឈ្មោះថាវិបស្សនាញាណ ។

១– និព្វានដែលជាទីរលត់នូវការកើតនៃបញ្ចក្ខន្ធ ហើយតាំងនៅក្នុងការរលត់នៃបញ្ចក្ខន្ធ ។

(១១៨) កថំ ភយតុបដ្ឋានេ បញ្ញា អាទីនវេ ញាណំ ។ ឧប្បាទោ ភយន្តិ ភយតុបដ្ឋានេ បញ្ញា អាទីនវេ ញាណំ បវត្តំ ភយន្តិ ភយតុបដ្ឋានេ បញ្ញា អាទីនវេ ញាណំ និមិត្តំ ភយន្តិ ។ បេ ។ អាយុហនា ភយន្តិ បដិសន្ធិ ភយន្តិ គតិ ភយន្តិ និព្វត្តិ ភយន្តិ ឧបបត្តិ ភយន្តិ ជាតិ ភយន្តិ ជរា ភយន្តិ ព្យាធិ ភយន្តិ មរណំ ភយន្តិ សោកោ ភយន្តិ បរិទេវោ ភយន្តិ ឧបាយាសោ ភយន្តិ ភយតុបដ្ឋានេ បញ្ញា អាទីនវេ ញាណំ ។ អនុប្បាទោ ខេមន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ អប្បវត្តំ ខេមន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ ។ បេ ។ អនុបាយាសោ ខេមន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ ឧប្បាទោ ភយំ អនុប្បាទោ ខេមន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ បវត្តំ ភយំ អប្បវត្តំ ខេមន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ ។ បេ ។ ឧបាយាសោ ភយំ អនុបាយាសោ ខេមន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ ឧប្បាទោ ទុក្ខន្តិ ភយតុបដ្ឋានេ បញ្ញា អាទីនវេ ញាណំ ។ បេ ។

(១១៨) បញ្ញាក្នុងការប្រាកដឡើងថាជាភ័យ ឈ្មោះជាអាទីនវញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញាក្នុងការប្រាកដឡើងថាជាភ័យថា ការកើតជាភ័យ ឈ្មោះជាអាទីនវញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការប្រាកដឡើងថាជាភ័យថា ការប្រព្រឹត្តជាភ័យ ឈ្មោះជាអាទីនវញ្ញាណ ថា និមិត្តជាភ័យ ។ បេ ។ បញ្ញាក្នុងការប្រាកដឡើងថាជាភ័យថា ការប្រមូលមក ជាភ័យ ថា បដិសន្ធិជាភ័យ ថា គតិជាភ័យ ថា ការប្រព្រឹត្តិជាភ័យ ថា ការកើតជាភ័យ ថា ជាតិជាភ័យ ថា ជរាជាភ័យ ថា ព្យាធិជាភ័យ ថា មរណៈជាភ័យ ថា សោកជាភ័យ ថា ការខ្សឹកខ្សួលជាភ័យ ថា ការចង្អៀតចង្អល់ចិត្តជាភ័យ ឈ្មោះជាអាទីនវញ្ញាណ ។ ញាណក្នុងសន្តិបទ (បទស្ងប់រម្ងាប់) ថា ការមិនកើតជាសេចក្តីក្សេម ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការមិនប្រព្រឹត្ត ជាសេចក្តីក្សេម ។ បេ ។ ញាណក្នុងសន្តិបទថា សេចក្តីមិនចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ជាសេចក្តីក្សេម ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការកើតជាភ័យ ការមិនកើតឡើង ជាសេចក្តីក្សេម ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការប្រព្រឹត្ត ជាភ័យ ការមិនប្រព្រឹត្ត ជាសេចក្តីក្សេម ។ បេ ។ ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ជាភ័យ ការមិនចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ជាសេចក្តីក្សេម បញ្ញាក្នុងការប្រាកដឡើងថាជាភ័យថា ការកើត ជាទុក្ខ ឈ្មោះជាអាទីនវញ្ញាណ ។ បេ ។

ឧបាយាសោ ទុក្ខន្តិ ភយតុបដ្ឋានេ បញ្ញា អាទីនវេ ញាណំ អនុប្បាទោ សុខន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ អប្បវត្តំ សុខន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ ។បេ។ អនុបាយាសោ សុខន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ ។

(១០៦) ឧប្បាទោ ទុក្ខំ អនុប្បាទោ សុខន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ បវត្តំ ទុក្ខំ អប្បវត្តំ សុខន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ ។បេ។ ឧបាយាសោ ទុក្ខំ អនុបាយាសោ សុខន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ ។

(១០៧) ឧប្បាទោ សាមិសន្តិ ភយតុបដ្ឋានេ បញ្ញា អាទីនវេ ញាណំ បវត្តំ សាមិសន្តិ ភយតុប-ដ្ឋានេ បញ្ញា អាទីនវេ ញាណំ ។បេ។ ឧបាយា-សោ សាមិសន្តិ ភយតុបដ្ឋានេ បញ្ញា អាទីនវេ ញាណំ អនុប្បាទោ និរាមិសន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ អប្បវត្តំ និរាមិសន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ ។បេ។ អនុ-បាយាសោ និរាមិសន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ ឧប្បាទោ

បញ្ញាក្នុងការប្រាកដឡើងជាភ័យថា ការចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ជាទុក្ខ ឈ្មោះថាអាទីនវញ្ញាណ ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការមិនកើតជាសុខ ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការមិនប្រព្រឹត្តជាសុខ ។បេ។ ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការមិនចង្អៀតចង្អល់ចិត្តជាសុខ ។

(១០៦) ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការកើត ជាទុក្ខ ការមិនកើតជាសុខ ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការប្រព្រឹត្ត ជាទុក្ខ ការមិនប្រព្រឹត្តជាសុខ ។បេ។ ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ជាទុក្ខ ការមិនចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ជាសុខ ។

(១០៧) បញ្ញាក្នុងការប្រាកដឡើងជាភ័យថា ការកើត ប្រកបដោយអាមិសៈ ឈ្មោះថាអាទីនវញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការប្រាកដឡើងជាភ័យថា ការប្រព្រឹត្ត ប្រកបដោយអាមិសៈ ឈ្មោះថាអាទីនវញ្ញាណ ។បេ។ បញ្ញាក្នុងការប្រាកដឡើងជាភ័យថា ការចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ប្រកបដោយអាមិសៈ ឈ្មោះថាអាទីនវញ្ញាណ ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការមិនកើត មិនប្រកបដោយអាមិសៈ ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការមិនប្រព្រឹត្ត មិនប្រកបដោយអាមិសៈ ។បេ។ ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការមិនចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត មិនប្រកបដោយអាមិសៈ ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការកើត

សាមិសំ អនុប្បាទោ និរាមិសន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ បវត្តំ សាមិសំ អប្បវត្តំ និរាមិសន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ ។បេ។ ឧបាយាសោ សាមិសំ អនុបាយាសោ និរាមិសន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ ។

(១១៨) ឧប្បាទោ សង្ខារាតិ ភយតុបដ្ឋានេ បញ្ញា អាទីនវេ ញាណំ ។បេ។ ឧបាយាសោ សង្ខារាតិ ភយតុបដ្ឋានេ បញ្ញា អាទីនវេ ញាណំ អនុប្បាទោ និព្វានន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ អប្បវត្តំ និព្វានន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ ។បេ។ អនុបាយាសោ និព្វានន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ ឧប្បាទោ សង្ខារា អនុប្បាទោ និព្វានន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ បវត្តំ សង្ខារា អប្បវត្តំ និព្វានន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ ។បេ។ ឧបាយាសោ សង្ខារា អនុបាយាសោ និព្វានន្តិ សន្តិបទេ ញាណំ ។

(១១៩) ឧប្បាទញ្ច បវត្តញ្ច និមិត្តំ ទុក្ខន្តិ បស្សតិ
អាយូហនំ បដិសន្ធឹ ញាណំ អាទីនវេ ឥទំ

ប្រកបដោយអាមិសៈ ការមិនកើត មិនប្រកបដោយអាមិសៈ ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការប្រព្រឹត្ត ប្រកបដោយអាមិសៈ ការមិនប្រព្រឹត្ត មិនប្រកបដោយអាមិសៈ ។បេ។ ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ប្រកបដោយអាមិសៈ ការមិនចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត មិនប្រកបដោយអាមិសៈ ។

(១១៨) បញ្ញាក្នុងការប្រាកដឡើងជាភ័យថា ការកើត ជាសង្ខារ ឈ្មោះថាអាទីនវញ្ញាណ ។បេ។ បញ្ញាក្នុងការប្រាកដឡើងជាភ័យថា ការចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ជាសង្ខារ ឈ្មោះថាអាទីនវញ្ញាណ ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការមិនកើត ជានិព្វាន ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការមិនប្រព្រឹត្ត ជានិព្វាន ។បេ។ ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការមិនចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ជានិព្វាន ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការកើត ជាសង្ខារ ការមិនកើត ជានិព្វាន ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការប្រព្រឹត្ត ជាសង្ខារ ការមិនប្រព្រឹត្ត ជានិព្វាន ។បេ។ ញាណក្នុងសន្តិបទថា ការចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ជាសង្ខារ ការមិនចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ជានិព្វាន ។

(១១៩) បុគ្គលឃើញ នូវការកើត នូវការប្រព្រឹត្ត នូវនិមិត្ត នូវការ
ប្រមូលមក នូវបដិសន្ធិ ថាជាទុក្ខ នេះឈ្មោះថាអាទីនវញ្ញាណ

អនុប្បាទំ អប្បវត្តំ អនិមិត្តំ សុខន្តិ ច
អនាយុហនំ អប្បដិសន្ធិ ញាណំ សន្តិបទេ ឥទំ
ឥទំ អាទីនវេ ញាណំ បញ្ចដ្ឋានេសុ ជាយតិ
បញ្ចដ្ឋានេ សន្តិបទេ ទស ញាណេ បជានាតិ
ទ្វិន្នំ ញាណានំ កុសលតា
នានាទិដ្ឋីសុ ន កម្បតីតិ ។

តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ភយតុបដ្ឋានេ បញ្ញា អាទីនវេ ញាណំ ។

(១៦០) កថំ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ ឧប្បាទំ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ បវត្តំ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ និមិត្តំ មុញ្ចិតុកម្យតា ។ បេ ។ អាយុហនំ មុញ្ចិតុកម្យតា បដិសន្ធិំ មុញ្ចិតុកម្យតា គតិំ មុញ្ចិតុកម្យតា និព្វត្តិំ មុញ្ចិតុកម្យតា ឧបបត្តិំ មុញ្ចិតុកម្យតា ជាតិំ មុញ្ចិតុកម្យតា

បុគ្គលឃើញ នូវការមិនកើត នូវការមិនប្រព្រឹត្ត នូវការមិនមាននិមិត្ត នូវការមិនប្រមូលមកនូវការមិនបដិសន្ធិ ថាជាសុខ នេះឈ្មោះជាញាណក្នុងសន្តិបទ អាទីនវញ្ញាណនេះ កើតក្នុងឋាន៥ ញាណក្នុងសន្តិបទនេះកើតក្នុងឋាន៥ បុគ្គលរមែងដឹងច្បាស់នូវញាណទាំង ១០ (នេះឯង) ភាពនៃបុគ្គលអ្នកឈ្លាសវៃក្នុងញាណទាំង ២ ទើបមិនញាប់ញ័រក្នុងទិដ្ឋិផ្សេងៗ ។ ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការប្រាកដឡើងថាជាភ័យ ឈ្មោះជាអាទីនវញ្ញាណ ។

(១៦០) បញ្ញាគឺសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច ឬការពិចារណារកឧបាយ ឬក៏ការព្រងើយកន្តើយ ឈ្មោះជាសង្ខារុបេក្ខាញាណ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញាគឺសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច ឬការពិចារណារកឧបាយ ឬក៏ការព្រងើយកន្តើយក្នុងការកើត ឈ្មោះជាសង្ខារុបេក្ខាញាណ បញ្ញាគឺសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួចឬការពិចារណារកឧបាយ ឬក៏ការព្រងើយកន្តើយក្នុងការប្រព្រឹត្ត ឈ្មោះជាសង្ខារុបេក្ខាញាណ បញ្ញាគឺសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច...ក្នុងនិមិត្ត ។បេ។ សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច...ក្នុងការប្រមូលមក សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច...ក្នុងបដិសន្ធិ សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច...ក្នុងគតិ សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច...ក្នុងការវិលមក សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច...ក្នុងការកើត សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច...ក្នុងជាតិ

ជរាមុញ្ចិតុកម្យតា ព្យាធិមុញ្ចិតុកម្យតា មរណមុញ្ចិតុកម្យតា សោកមុញ្ចិតុកម្យតា បរិទេវមុញ្ចិតុកម្យតា ឧបាយាសមុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា(១) បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ ។

(១៦១) ឧប្បាទោ ទុក្ខន្តិ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ បវត្តំ ទុក្ខន្តិ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ និមិត្តំ ទុក្ខន្តិ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ ។ បេ ។ ឧបាយាសោ ទុក្ខន្តិ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ ឧប្បាទោ ភយន្តិ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ បវត្តំ ភយន្តិ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ ។ បេ ។

១ ម. អាយូហនំ បដិសន្ធិ គតិ និព្វត្តិ ឧបបត្តិ ជាតិ ជរា ព្យាធិ មរណំ សោកោ បរិទេវំ ឧបាយាសំ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនាតិ ទិស្សតិ ។

សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច...ក្នុងជរា សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច...ក្នុងព្យាធិ សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច...ក្នុងមរណៈ សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច...ក្នុងសេចក្តីសោក សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច...ក្នុងការខ្សឹកខ្សួល បញ្ញានៃសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច ឬការពិចារណារកឧបាយ ឬក៏ការព្រងើយកន្តើយ ក្នុងសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ឈ្មោះជាសង្ខារុបេក្ខាញាណ ។

(១៦១) បញ្ញានៃសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច ឬការពិចារណារកឧបាយ ឬក៏ការព្រងើយកន្តើយថា ការកើតជាទុក្ខ ឈ្មោះជា សង្ខារុបេក្ខាញាណ បញ្ញានៃសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច ឬការពិចារណារកឧបាយ ឬក៏ការព្រងើយកន្តើយថា ការប្រព្រឹត្តិជាទុក្ខ ឈ្មោះសង្ខារុបេក្ខាញាណ បញ្ញានៃសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច ឬការពិចារណារកឧបាយ ឬក៏ការព្រងើយកន្តើយថា និមិត្ត ជាទុក្ខ ឈ្មោះជាសង្ខារុបេក្ខាញាណ ។ បេ ។ បញ្ញានៃសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច ឬការពិចារណារកឧបាយ ឬក៏ការព្រងើយកន្តើយថា សេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ជាទុក្ខ ឈ្មោះជាសង្ខារុបេក្ខាញាណ បញ្ញានៃសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច ឬការពិចារណារកឧបាយ ឬក៏ការព្រងើយកន្តើយថា ការកើត ជាភ័យ ឈ្មោះជាសង្ខារុបេក្ខាញាណ បញ្ញានៃសេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីរួច ឬការពិចារណារកឧបាយ ឬក៏ការព្រងើយកន្តើយថា ការប្រព្រឹត្តិ ជាភ័យ ឈ្មោះជាសង្ខារុបេក្ខាញាណ ។ បេ ។

ឧបាយាសោ ភយន្តិ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ ។

(១៦៦) ឧប្បាទោ សាមិសន្តិ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ បវត្តំ សាមិសន្តិ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ ។ បេ ។ ឧបាយាសោ សាមិសន្តិ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ ឧប្បាទោ សង្ខារាតិ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ បវត្តំ សង្ខារាតិ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ ។ បេ ។ ឧបាយាសោ សង្ខារាតិ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ ។

(១៦៧) ឧប្បាទោ សង្ខារា តេ សង្ខារេ អជ្ឈុបេក្ខតីតិ សង្ខារុបេក្ខា យេ ច សង្ខារា យា ច ឧបេក្ខា ឧភោបេតេ សង្ខារា តេ

បញ្ញាគឺសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីរួច ឬការពិចារណាកំណត់ ឬក៏ការព្រងើយកន្តើយថា សេចក្ដីចង្អៀតចង្អល់ចិត្តជាភ័យ ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខាញាណ ។

(១៦៦) បញ្ញាគឺសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីរួច ឬការពិចារណាកំណត់ ឬក៏ការព្រងើយកន្តើយថា ការកើតប្រកបដោយអាមិសៈ ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខាញាណ បញ្ញាគឺសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីរួច ឬការពិចារណាកំណត់ ឬក៏ការព្រងើយកន្តើយថា ការប្រព្រឹត្ត ប្រកបដោយអាមិសៈ ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខាញាណ ។ បេ ។ បញ្ញាគឺសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីរួច ឬការពិចារណាកំណត់ ឬក៏ការព្រងើយកន្តើយថា សេចក្ដីចង្អៀតចង្អល់ចិត្តប្រកបដោយអាមិសៈ ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខាញាណ បញ្ញាគឺសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីរួច ឬការពិចារណាកំណត់ ឬក៏ការព្រងើយកន្តើយថា ការកើតជាសង្ខារ ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខាញាណ បញ្ញាគឺសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីរួច ឬការពិចារណាកំណត់ ឬក៏ការព្រងើយកន្តើយថា ការប្រព្រឹត្ត ជាសង្ខារ ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខាញាណ ។ បេ ។ បញ្ញាគឺសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីរួច ឬការពិចារណាកំណត់ ឬក៏ការព្រងើយកន្តើយថា សេចក្ដីចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ជាសង្ខារ ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខាញាណ ។

(១៦៧) ការកើតឡើង ចាត់ជាសង្ខារ បុគ្គលរំពឹងមើលនូវសង្ខារទាំងឡាយនោះ ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខា សង្ខារនឹងឧបេក្ខា ទាំង ២ នុ៎ះ

សង្ខារេ អជ្ឈុបេក្ខតីតិ សង្ខារុបេក្ខា បវត្តំ សង្ខារា ។បេ។ និមិត្តំ សង្ខារា អាយូហនា សង្ខារា បដិសន្ធិ សង្ខារា គតិ សង្ខារា និព្វត្តិ សង្ខារា ឧបបត្តិ សង្ខារា ជាតិ សង្ខារា ជរា សង្ខារា ព្យាធិ សង្ខារា មរណំ សង្ខារា សោកោ សង្ខារា បរិទេវោ សង្ខារា ឧបាយាសោ សង្ខារា តេ សង្ខារេ អជ្ឈុបេក្ខតីតិ សង្ខារុបេក្ខា យេ ច សង្ខារា យា ច ឧបេក្ខា ឧភោបេតេ សង្ខារា តេ សង្ខារេ អជ្ឈុបេក្ខតីតិ សង្ខារុបេក្ខា ។

(១៦៦) កតិហាការេហិ សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ហោតិ ។ អដ្ឋហាការេហិ សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ហោតិ ។ បុថុជ្ជនស្ស កតិហាការេហិ សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ហោតិ សេក្ខស្ស កតិហាការេហិ សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ហោតិ វីតរាគស្ស កតិហាការេហិ សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ហោតិ ។

ថាជាសង្ខារ បុគ្គលរំពឹងមើល នូវសង្ខារទាំងឡាយនោះ ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខា ការប្រព្រឹត្ត ថាជាសង្ខារ ។បេ។ និមិត្ត ថាជាសង្ខារ ការប្រមូលមក ថាជាសង្ខារ បដិសន្ធិ ថាជាសង្ខារ គតិ ថាជាសង្ខារ ការវិលមក ថាជាសង្ខារ ការកើត ថាជាសង្ខារ ជាតិ ថាជាសង្ខារ ជរា ថាជាសង្ខារ ព្យាធិ ថាជាសង្ខារ មរណៈ ថាជាសង្ខារ សេចក្តីសោក ថាជាសង្ខារ សេចក្តីខ្សឹកខ្សួល ថាជាសង្ខារ សេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ថាជាសង្ខារ បុគ្គលរំពឹងមើល នូវសង្ខារទាំងឡាយនោះ ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខា សង្ខារ និង ឧបេក្ខា ទាំង ២ នុ៎ះ ថាជាសង្ខារ បុគ្គលរំពឹងមើលនូវសង្ខារទាំងឡាយនោះ ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខា ។

(១៦៦) ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា ដោយអាការប៉ុន្មានយ៉ាង ។ ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា ដោយអាការ ៨ យ៉ាង ។ ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់បុថុជ្ជន[១] ដោយអាការប៉ុន្មានយ៉ាង ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់សេក្ខបុគ្គល ដោយអាការប៉ុន្មានយ៉ាង ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់អសេក្ខបុគ្គល ដោយអាការប៉ុន្មានយ៉ាង ។

---

១ បុថុជ្ជនមាន ២ ពួកគឺ អន្ធបុថុជ្ជន ពួក ១ កល្យាណបុថុជ្ជន ពួក ១ ក្នុងទីនេះ សំដៅយកកល្យាណបុថុជ្ជន ។ អដ្ឋកថា ។

បុថុជ្ជនស្ស ទ្វីហាការេហិ សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ហោតិ សេក្ខស្ស តីហាការេហិ សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ហោតិ វីតរាគស្ស តីហាការេហិ សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ហោតិ ។

(១៦៨) បុថុជ្ជនស្ស កតមេហិ ទ្វីហាការេហិ សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ហោតិ ។ បុថុជ្ជនោ សង្ខារុបេក្ខំ អភិនន្ទតិ វា វិបស្សតិ វា បុថុជ្ជនស្ស ឥមេហិ ទ្វីហាការេហិ សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ហោតិ ។

សេក្ខស្ស កតមេហិ តីហាការេហិ សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ហោតិ ។ សេក្ខោ សង្ខារុបេក្ខំ អភិនន្ទតិ វា វិបស្សតិ វា បដិសង្ខាយ វា ផលសមាបត្តឹ សមាបជ្ជតិ សេក្ខស្ស ឥមេហិ តីហាការេហិ សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ហោតិ ។

វីតរាគស្ស កតមេហិ តីហាការេហិ សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ហោតិ ។ វីតរាគោ សង្ខារុបេក្ខំ វិបស្សតិ វា បដិសង្ខាយ វា ផលសមាបត្តឹ សមាបជ្ជតិ តទជ្ឈុបេក្ខិត្វា សុញ្ញតវិហារេន វា

ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់បុថុជ្ជន ដោយអាការ ២ យ៉ាង ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់សេក្ខបុគ្គល ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់អសេក្ខបុគ្គល ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។

(១៦៨) ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់បុថុជ្ជន ដោយអាការ ២ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ បុថុជ្ជនត្រេកអរចំពោះសង្ខារុបេក្ខា ឬពិចារណាឃើញនូវសង្ខារុបេក្ខា នេះ ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់បុថុជ្ជន ដោយអាការ ២ យ៉ាង ។

ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់សេក្ខបុគ្គល ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ សេក្ខបុគ្គល ត្រេកអរចំពោះសង្ខារុបេក្ខា ឬពិចារណាឃើញនូវសង្ខារុបេក្ខា ឬក៏ចូលកាន់ផលសមាបត្តិ ដោយការពិចារណា នេះ ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់សេក្ខបុគ្គល ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។

ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់អសេក្ខបុគ្គល ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ។ អសេក្ខបុគ្គល ពិចារណាឃើញនូវសង្ខារុបេក្ខា ឬចូលកាន់នូវផលសមាបត្តិ ដោយការពិចារណា ឬក៏ព្រងើយ នូវសង្ខារុបេក្ខានោះ ហើយនៅដោយសុញ្ញតវិហារធម៌ក្តី

អនិមិត្តវិហារេន វា អប្បណិហិតវិហារេន វា វិហរតិ វីតរាគស្ស ឥមេហិ តីហាការេហិ សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ហោតិ ។

(១៦៦) កថំ បុថុជ្ជនស្ស ច សេក្ខស្ស ច សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ឯកត្តំ ហោតិ ។ បុថុជ្ជនស្ស សង្ខារុបេក្ខំ អភិនន្ទតោ ចិត្តំ កិលិស្សតិ ភាវនាយ បរិបន្ថោ ហោតិ បដិវេធស្ស អន្តរាយោ ហោតិ អាយតិំ បដិសន្ធិយា បច្ចយោ ហោតិ សេក្ខស្សាបិ សង្ខារុបេក្ខំ អភិនន្ទតោ ចិត្តំ កិលិស្សតិ ភាវនាយ បរិបន្ថោ ហោតិ ឧត្តរិប្បដិវេធស្ស អន្តរាយោ ហោតិ អាយតិំ បដិសន្ធិយា បច្ចយោ ហោតិ ឯវំ បុថុជ្ជនស្ស ច សេក្ខស្ស ច សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ឯកត្តំ ហោតិ អភិនន្ទនដ្ឋេន ។

(១៦៧) កថំ បុថុជ្ជនស្ស ច សេក្ខស្ស ច វីតរាគស្ស ច សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ឯកត្តំ ហោតិ ។ បុថុជ្ជនោ សង្ខារុបេក្ខំ អនិច្ចតោបិ ទុក្ខតោបិ អនត្តតោបិ វិបស្សតិ សេក្ខោបិ សង្ខារុបេក្ខំ អនិច្ចតោបិ ទុក្ខតោបិ អនត្តតោបិ

ដោយអនិមិត្តវិហារធម៌ក្ដី ដោយអប្បណិហិតវិហារធម៌ក្ដី នេះ ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់អសេក្ខបុគ្គល ដោយអាការ ៣ យ៉ាង ។

(១៦៦) ការបង្អោនចិត្តទៅ ក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់បុថុជ្ជនក្ដី របស់សេក្ខបុគ្គលក្ដី មានភាពតែមួយ តើដូចម្ដេច ។ កាលបុថុជ្ជនត្រេកអរចំពោះសង្ខារុបេក្ខា ចិត្តក៏សៅហ្មង វិបស្សនាភាវនា ក៏មានគ្រោះថ្នាក់ ការត្រាស់ដឹង (នូវសច្ចធម៌) ក៏មានសេចក្ដីអន្តរាយ បដិសន្ធិតទៅទៀត ក៏មានបច្ច័យ កាលសេក្ខបុគ្គល ត្រេកអរចំពោះសង្ខារុបេក្ខា ចិត្តក៏សៅហ្មង វិបស្សនាភាវនា ក៏មានគ្រោះថ្នាក់ ការត្រាស់ដឹងនូវគុណជាតិដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ក៏មានអន្តរាយ បដិសន្ធិតទៅទៀត ក៏មានបច្ច័យ ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់បុថុជ្ជនក្ដី របស់សេក្ខបុគ្គលក្ដី មានភាពតែមួយ ដោយអត្ថថាត្រេកអរចំពោះ យ៉ាងនេះឯង ។

(១៦៧) ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់បុថុជ្ជន របស់សេក្ខបុគ្គល និងរបស់អសេក្ខបុគ្គល មានភាពតែមួយ តើដូចម្ដេច ។ បុថុជ្ជន ពិចារណាឃើញនូវសង្ខារុបេក្ខា ជាមិនទៀងក្ដី ជាទុក្ខក្ដី ជាមិនមែនខ្លួនក្ដី សេក្ខបុគ្គល ពិចារណាឃើញ នូវសង្ខារុបេក្ខា ជាមិនទៀងក្ដី ជាទុក្ខក្ដី ជាមិនមែនខ្លួនក្ដី

វិបស្សតិ វីតរាគោបិ សង្ខារុបេក្ខំ អនិច្ចតោបិ ទុក្ខតោបិ អនត្តតោបិ វិបស្សតិ ឯវំ បុថុជ្ជនស្ស ច សេក្ខស្ស ច វីតរាគស្ស ច សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ឯកត្តំ ហោតិ អនុបស្សនដ្ឋេន ។

(១៦៨) កថំ បុថុជ្ជនស្ស ច សេក្ខស្ស ច វីតរាគស្ស ច សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ នានត្តំ ហោតិ ។ បុថុជ្ជនស្ស សង្ខារុបេក្ខា កុសលា ហោតិ សេក្ខស្សបិ សង្ខារុបេក្ខា កុសលា ហោតិ វីតរាគស្ស សង្ខារុបេក្ខា អព្យាកតា ហោតិ ឯវំ បុថុជ្ជនស្ស ច សេក្ខស្ស ច វីតរាគស្ស ច សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ នានត្តំ ហោតិ កុសលាព្យាកតដ្ឋេន ។

(១៦៩) កថំ បុថុជ្ជនស្ស ច សេក្ខស្ស ច វីតរាគស្ស ច សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ នានត្តំ ហោតិ ។ បុថុជ្ជនស្ស សង្ខារុបេក្ខា កិញ្ចិកាលេ សុវិទិតា ហោតិ កិញ្ចិកាលេ ន សុវិទិតា ហោតិ សេក្ខស្សបិ សង្ខារុបេក្ខា កិញ្ចិកាលេ

អសេក្ខបុគ្គលពិចារណាឃើញ នូវសង្ខារុបេក្ខា ជាមិនទៀងក្តី ជាទុក្ខក្តី ជាមិនមែនខ្លួនក្តី ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់បុថុជ្ជន របស់សេក្ខបុគ្គល នឹងរបស់អសេក្ខបុគ្គល មានភាពតែមួយ ដោយអត្ថថាពិចារណាឃើញ យ៉ាងនេះឯង ។

(១៦៨) ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់បុថុជ្ជន របស់សេក្ខបុគ្គល នឹងរបស់អសេក្ខបុគ្គល មានភាពផ្សេងគ្នា តើដូចម្តេច ។ បុថុជ្ជនមានសង្ខារុបេក្ខាជាកុសល សេក្ខបុគ្គល ក៏មានសង្ខារុបេក្ខាជាកុសលដែរ ឯអសេក្ខបុគ្គល មានសង្ខារុបេក្ខាជាអព្យាក្រឹត ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់បុថុជ្ជន របស់សេក្ខបុគ្គល នឹងរបស់អសេក្ខបុគ្គល មានភាពផ្សេងគ្នា ដោយអត្ថថាជាកុសលនឹងអព្យាក្រឹត យ៉ាងនេះឯង ។

(១៦៩) ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់បុថុជ្ជន របស់សេក្ខបុគ្គល នឹងរបស់អសេក្ខបុគ្គល មានភាពផ្សេងគ្នា តើដូចម្តេច ។ បុថុជ្ជនមានសង្ខារុបេក្ខា ដែលខ្លួនដឹងច្បាស់ក្នុងកាលខ្លះ មិនដឹងច្បាស់ក្នុងកាលខ្លះ ឯសេក្ខបុគ្គល មានសង្ខារុបេក្ខា ដែលខ្លួនដឹងច្បាស់ ក្នុងកាលខ្លះ

សុវិទិតា ហោតិ(១) វីតរាគស្ស សង្ខារុបេក្ខា អច្ចន្តំ សុវិទិតា ហោតិ ឯវំ បុថុជ្ជនស្ស ច សេក្ខស្ស ច វីតរាគស្ស ច សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ នានត្តំ ហោតិ វិទិតដ្ឋេន ច អវិទិតដ្ឋេន ច ។

(១៣០) កថំ បុថុជ្ជនស្ស ច សេក្ខស្ស ច វីតរាគស្ស ច សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ នានត្តំ ហោតិ ។ បុថុជ្ជនោ សង្ខារុបេក្ខា(២) អតិត្តត្តា វិបស្សតិ សេក្ខោបិ សង្ខារុបេក្ខា អតិត្តត្តា វិបស្សតិ វីតរាគោ សង្ខារុបេក្ខា តិត្តត្តា វិបស្សតិ ឯវំ បុថុជ្ជនស្ស ច សេក្ខស្ស ច វីតរាគស្ស ច សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ នានត្តំ ហោតិ តិត្តដ្ឋេន ច អតិត្តដ្ឋេន ច ។

(១៣១) កថំ បុថុជ្ជនស្ស ច សេក្ខស្ស ច វីតរាគស្ស ច សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ នានត្តំ ហោតិ ។ បុថុជ្ជនោ សង្ខារុបេក្ខំ តិណ្ណំ

១ ឱ. ឯត្ថន្តរេ កិញ្ចិកាលេ ន សុវិទិតា ហោតីតិ ទិស្សតិ ។ ២ ឱ. ម. សង្ខារុបេក្ខំ ។

អសេក្ខបុគ្គលមានសង្ខារុបេក្ខា ដែលខ្លួនដឹងច្បាស់ ដោយចំណែកមួយ ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់បុថុជ្ជន របស់សេក្ខបុគ្គល និងរបស់អសេក្ខបុគ្គល មានភាពផ្សេងគ្នា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់ផង ដោយអត្ថថាមិនដឹងច្បាស់ផង យ៉ាងនេះឯង ។

(១៣០) ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់បុថុជ្ជន របស់សេក្ខបុគ្គល និងរបស់អសេក្ខបុគ្គល មានភាពផ្សេងគ្នា តើដូចម្តេច ។ បុថុជ្ជនឃើញច្បាស់ នូវសង្ខារុបេក្ខាព្រោះមិនទាន់ឆ្អែត សេក្ខបុគ្គលក៏ឃើញច្បាស់ នូវសង្ខារុបេក្ខាព្រោះមិនទាន់ឆ្អែតដែរ ឯអសេក្ខបុគ្គលឃើញច្បាស់ នូវសង្ខារុបេក្ខាព្រោះឆ្អែត ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់បុថុជ្ជន របស់សេក្ខបុគ្គល និងរបស់អសេក្ខបុគ្គល មានភាពផ្សេងគ្នា ដោយអត្ថថាឆ្អែតផង មិនឆ្អែតផង យ៉ាងនេះឯង ។

(១៣១) ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់បុថុជ្ជន របស់សេក្ខបុគ្គល និងរបស់អសេក្ខបុគ្គល មានភាពផ្សេងគ្នា តើដូចម្តេច ។ បុថុជ្ជន ឃើញច្បាស់នូវសង្ខារុបេក្ខា ដើម្បីលះបង់នូវសញ្ញោជនៈ ៣

សញ្ញោជនានំ បហានាយ សោតាបត្តិមគ្គំ បដិលាភ-ត្ថាយ វិបស្សតិ សេក្ខោ សង្ខារុបេក្ខំ តិណ្ណំ សញ្ញោ-ជនានំ បហីនត្តា ឧត្តរិបដិលាភត្ថាយ វិបស្សតិ វីតរាគោ សង្ខារុបេក្ខំ សព្វកិលេសានំ បហីនត្តា ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារត្ថាយ វិបស្សតិ ឯវំ បុថុជ្ជនស្ស ច សេក្ខស្ស ច វីតរាគស្ស ច សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ នានត្តំ ហោតិ បហីនដ្ឋេន ច អប្បហីនដ្ឋេន ច ។

(១៣៦) កថំ សេក្ខស្ស(១) ច វីតរាគស្ស ច សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ នានត្តំ ហោតិ(២) ។ សេក្ខោ សង្ខារុបេក្ខំ អភិនន្ទតិ វា វិបស្សតិ វា បដិសង្ខាយ វា ផលសមាបត្តិំ សមាបជ្ជតិ វីតរាគោ សង្ខារុបេក្ខំ វិបស្សតិ វា បដិសង្ខាយ វា ផលសមាបត្តិំ សមាបជ្ជតិ តទត្ថប្បត្តត្តា សុញ្ញតវិហារេន វា អនិមិត្តវិហារេន វា

១ ម. ម. កថំ បុថុជ្ជនស្ស ច សេក្ខស្ស ច ។ ២ ម. ម. ឯត្ថន្តរេ បុថុជ្ជនោ សង្ខារុបេក្ខំ អភិនន្ទតិ វា វិបស្សតិ វា បដិសង្ខាយ វាតិ ទិស្សតិ ។

ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវសោតាបត្តិមគ្គ សេក្ខបុគ្គល ឃើញច្បាស់នូវសង្ខារុបេក្ខា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវគុណវិសេសតទៅទៀត ព្រោះបានលះបង់នូវសញ្ញោជនៈ ឯអសេក្ខបុគ្គលឃើញច្បាស់នូវសង្ខា-រុបេក្ខា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សុខវិហារធម៌ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ព្រោះបានលះបង់នូវកិលេសទាំងអស់ហើយ ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់បុថុជ្ជន របស់សេក្ខបុគ្គល នឹងរបស់អសេក្ខបុគ្គល មានភាពផ្សេងគ្នា ដោយអត្ថថាលះបង់ផង មិនបានលះបង់ផង យ៉ាងនេះឯង ។

(១៣៦) ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់សេក្ខបុគ្គល នឹងរបស់អសេក្ខបុគ្គល មានភាពផ្សេងគ្នា តើដូចម្តេច ។ សេក្ខបុគ្គលតែងត្រេកអរចំពោះសង្ខារុបេក្ខា ឬពិចារណានូវសង្ខារុបេក្ខា ឬក៏ចូលផលសមាបត្តិដោយការពិចារណា ឯអសេក្ខបុគ្គល តែងពិចារណាឃើញនូវសង្ខារុបេក្ខា ឬចូលកាន់ផលសមាបត្តិ ដោយការពិចារណា ឬក៏តើងមើលនូវសង្ខា-រុបេក្ខានោះ ហើយនៅដោយសុញ្ញតវិហារធម៌ ដោយអនិមិត្តវិហារធម៌

អប្បណិហិតវិហារេន ច វិហរតិ ឥតិ(១) សេក្ខស្ស ច វីតរាគស្ស ច សង្ខារុបេក្ខាយ ចិត្តស្ស អភិនីហារោ ឯកត្តំ ហោតិ វិហារសមាបត្តដ្ឋេន ។

[១៣៣] កតិ សង្ខារុបេក្ខា សមថវសេន ឧប្បជ្ជន្តិ កតិ សង្ខារុបេក្ខា វិបស្សនាវសេន ឧប្បជ្ជន្តិ ។ អដ្ឋ សង្ខារុបេក្ខា សមថវសេន ឧប្បជ្ជន្តិ ទស សង្ខារុបេក្ខា វិបស្សនាវសេន ឧប្បជ្ជន្តិ ។

កតមា អដ្ឋ សង្ខារុបេក្ខា សមថវសេន ឧប្បជ្ជន្តិ ។ បឋមជ្ឈានំ បដិលាភត្ថាយ នីវរណេ បដិសង្ខា សន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ ទុតិយជ្ឈានំ បដិលាភត្ថាយ វិតក្កវិចារេ បដិសង្ខា សន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ តតិយជ្ឈានំ បដិលាភត្ថាយ បីតិំ(២) បដិសង្ខា សន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ ចតុត្ថជ្ឈានំ បដិលាភត្ថាយ សុខទុក្ខេ បដិសង្ខា សន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិំ បដិលាភត្ថាយ រូបសញ្ញំ បដិឃសញ្ញំ នានត្តសញ្ញំ បដិសង្ខា សន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិំ

១ ម. អតិរេកបាឋោ ឥតិ ទិស្សតិ ។ ២ ម. បីតិយា ។

ដោយអប្បណិហិតវិហារធម៌ ការបង្អោនចិត្តទៅក្នុងសង្ខារុបេក្ខា របស់សេក្ខបុគ្គល នឹងរបស់អសេក្ខបុគ្គល មានការផ្សេងគ្នា ដោយអត្ថថាវិហារសមាបត្តិ យ៉ាងនេះឯង ។

[១៣៣] សង្ខារុបេក្ខាប៉ុន្មាន កើតដោយអំណាចសមថៈ សង្ខារុបេក្ខាប៉ុន្មាន កើតដោយអំណាចវិបស្សនា ។ សង្ខារុបេក្ខា ៨ កើតដោយអំណាចសមថៈ សង្ខារុបេក្ខា ១០ កើតដោយអំណាចវិបស្សនា ។

សង្ខារុបេក្ខា ៨ កើតដោយអំណាចសមថៈ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញាគឺការពិចារណា នឹងការព្រងើយកន្តើយ ចំពោះនីវរណៈទាំងឡាយ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវបឋមជ្ឈាន ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខាញាណ បញ្ញាគឺការពិចារណា នឹងការព្រងើយកន្តើយ ចំពោះវិតក្កៈនឹងវិចារៈ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវទុតិយជ្ឈាន ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខាញាណ បញ្ញាគឺការពិចារណា នឹងការព្រងើយកន្តើយ ចំពោះបីតិ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវតតិយជ្ឈាន ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខាញាណ បញ្ញាគឺការពិចារណា នឹងការព្រងើយកន្តើយ ចំពោះសុខនឹងទុក្ខ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវចតុត្ថជ្ឈាន ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខាញាណ បញ្ញាគឺការពិចារណា នឹងការព្រងើយកន្តើយ ចំពោះរូបសញ្ញា បដិឃសញ្ញា នឹងនានត្តសញ្ញា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវអាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខាញាណ បញ្ញាគឺការពិចារណា នឹងការព្រងើយកន្តើយ ចំពោះអាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវវិញ្ញាណញ្ចាយតន-

បដិលាភត្ថាយ អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញំ បដិសង្ខា សន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តឹ បដិលាភត្ថាយ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញំ បដិសង្ខា សន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តឹ បដិលាភត្ថាយ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញំ បដិសង្ខា សន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ ឥមា អដ្ឋ សង្ខារុបេក្ខា សមថវសេន ឧប្បជ្ជន្តិ ។

(១៣៤) កតមា ទស សង្ខារុបេក្ខា វិបស្សនាវសេន ឧប្បជ្ជន្តិ ។ សោតាបត្តិមគ្គំ បដិលាភត្ថាយ ឧប្បាទំ បវត្តំ និមិត្តំ អាយូហនំ បដិសន្ធឹ គតឹ និព្វត្តឹ ឧបបត្តឹ ជាតឹ ជរំ ព្យាធឹ មរណំ សោកំ បរិទេវំ ឧបាយាសំ បដិសង្ខា សន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ សោតាបត្តិផលសមាបត្តត្ថាយ ឧប្បាទំ បវត្តំ និមិត្តំ អាយូហនំ បដិសន្ធឹ គតឹ និព្វត្តឹ ឧបបត្តឹ ជាតឹ ជរំ ព្យាធឹ មរណំ សោកំ បរិទេវំ ឧបាយាសំ បដិសង្ខា សន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ សកទាគាមិមគ្គំ បដិលាភត្ថាយ ។ បេ ។

សមាបត្តិ ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខាញាណ បញ្ញានៃការពិចារណា នឹងការព្រងើយកន្តើយ ចំពោះវិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាន នូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិ ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខាញាណ បញ្ញានៃការពិចារណា នឹងការព្រងើយកន្តើយ ចំពោះអាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាន នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខាញាណ នេះ សង្ខារុបេក្ខា ៨ កើតឡើងដោយអំណាចសមថៈ ។

(១៣៤) សង្ខារុបេក្ខា ១០ កើតឡើងដោយអំណាចវិបស្សនា តើដូចម្តេច ។ បញ្ញានៃការពិចារណា នឹងការព្រងើយកន្តើយ នូវការកើត ការប្រព្រឹត្ត និមិត្ត ការប្រមូលមក បដិសន្ធិ គតិ ការវិលមក ឧបបត្តិ ជាតិ ជរា ព្យាធិ មរណៈ សោក ការខ្សឹកខ្សួល ការចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវសោតាបត្តិមគ្គ ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខាញាណ ១ បញ្ញានៃការពិចារណា នឹងការព្រងើយកន្តើយ នូវការកើត ការប្រព្រឹត្ត និមិត្ត ការប្រមូលមក បដិសន្ធិ គតិ ការវិលមក ឧបបត្តិ ជាតិ ជរា ព្យាធិ មរណៈ សោក ការខ្សឹកខ្សួល ការចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សោតាបត្តិផលសមាបត្តិ ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខាញាណ ១ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវសកទាគាមិមគ្គ ។ បេ ។ ១

សកទាគាមិផលសមាបត្តត្ថាយ ។ បេ ។ អនាគាមិមគ្គំ បដិលាភត្ថាយ អនាគាមិផលសមាបត្តត្ថាយ អរហត្តមគ្គំ បដិលាភត្ថាយ ឧប្បាទំ បវត្តំ និមិត្តំ អាយូហនំ បដិសន្ធឹ គតឹ និព្វត្តឹ ឧបបត្តឹ ជាតឹ ជរំ ព្យាធឹ មរណំ សោកំ បរិទេវំ ឧបាយាសំ បដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ អរហត្តផលសមាបត្តត្ថាយ ។ បេ ។ សុញ្ញតវិហារសមាបត្តត្ថាយ ។ បេ ។ អនិមិត្តវិហារសមាបត្តត្ថាយ ឧប្បាទំ បវត្តំ និមិត្តំ អាយូហនំ បដិសន្ធឹ គតឹ និព្វត្តឹ ឧបបត្តឹ ជាតឹ ជរំ ព្យាធឹ មរណំ សោកំ បរិទេវំ ឧបាយាសំ បដិសង្ខា សន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ ឥមា ទស សង្ខារុបេក្ខា វិបស្សនាវសេន ឧប្បជ្ជន្តិ ។

(១៣៥) កតិ សង្ខារុបេក្ខា កុសលា កតិ អកុសលា កតិ អព្យាកតា ។ បណ្ណរស សង្ខារុបេក្ខា កុសលា តិស្សោ សង្ខារុបេក្ខា អព្យាកតា នត្ថិ សង្ខារុបេក្ខា អកុសលា ។

ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សកទាគាមិផលសមាបត្តិ ។ បេ ។ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបានអនាគាមិមគ្គ ១ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អនាគាមិផលសមាបត្តិ ១ បញ្ញា គឺការពិចារណា នឹងការព្រងើយកន្តើយ នូវការកើត ការប្រព្រឹត្ត និមិត្ត ការប្រមូលមក បដិសន្ធិ គតិ ការកើតមក ឧបបត្តិ ជាតិ ជរា ព្យាធិ មរណៈ សោក ការខ្សឹកខ្សួល ការចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អរហត្តមគ្គ ឈ្មោះជាសង្ខារុបេក្ខាញាណ ១ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អរហត្តផលសមាបត្តិ ។ បេ ។ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សុញ្ញតវិហារសមាបត្តិ ។ បេ ។ បញ្ញា គឺការពិចារណា នឹងការព្រងើយកន្តើយ នូវការកើត ការប្រព្រឹត្ត និមិត្ត ការប្រមូលមក បដិសន្ធិ គតិ ការកើតមក ឧបបត្តិ ជាតិ ជរា ព្យាធិ មរណៈ សោក ការខ្សឹកខ្សួល ការចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អនិមិត្តវិហារសមាបត្តិ ឈ្មោះជាសង្ខារុបេក្ខាញាណ ១ នេះ សង្ខារុបេក្ខា ទាំង ១០ កើតឡើងដោយអំណាចវិបស្សនា ។

(១៣៥) សង្ខារុបេក្ខា ជាកុសលប៉ុន្មាន ជាអកុសលប៉ុន្មាន ជាអព្យាក្រឹតប៉ុន្មាន ។ សង្ខារុបេក្ខា ជាកុសល ១៥ សង្ខារុបេក្ខា ជាអព្យាក្រឹត ៣ សង្ខារុបេក្ខា ជាអកុសល មិនមានទេ ។

បដិសង្ខា សន្តិដ្ឋនា បញ្ញា អដ្ឋ ចិត្តស្ស គោចរា

បុថុជ្ជនស្ស ទ្វេ ហោន្តិ តយោ សេក្ខស្ស គោចរា

តយោ ច វីតរាគស្ស យេហិ ចិត្តំ វិវដ្ដតិ

អដ្ឋ សមាធិស្ស បច្ចយា ទស ញាណស្ស គោចរា

អដ្ឋារស សង្ខារុបេក្ខា តិណ្ណំ វិមោក្ខាន បច្ចយា

ឥមេ អដ្ឋារសាការេ បញ្ញា យស្ស បរិចិតា

កុសលោ សង្ខារុបេក្ខាសុ នានាទិដ្ឋីសុ ន កម្បតីតិ ។

តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ មុញ្ចិតុកម្យតាបដិសង្ខាសន្តិដ្ឋនា បញ្ញា សង្ខារុបេក្ខាសុ ញាណំ ។

(១៣៦) កថំ ពហិទ្ធាវុដ្ឋានវិវដ្ដនេ បញ្ញា គោត្រភុញាណំ ។ ឧប្បាទំ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភុ បវត្តំ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភុ និមិត្តំ អភិភុយ្យតីតិ

បញ្ញា គឺការពិចារណានឹងការព្រងើយកន្តើយ ឈ្មោះថាសង្ខារុ-បេក្ខា មាន ៨ ជាភូមិរបស់ចិត្ត គឺសង្ខារុបេក្ខា ២ ជាភូមិរបស់បុថុជ្ជន សង្ខារុបេក្ខា ៣ ជាភូមិរបស់សេក្ខបុគ្គល សង្ខារុបេក្ខា ៣ ជាភូមិរបស់អសេក្ខបុគ្គល ជាសង្ខារុបេក្ខា ដែលចិត្តប្រាសចេញ សង្ខារុបេក្ខា ៨ ជាបច្ច័យនៃអប្បនាសមាធិ សង្ខារុបេក្ខា ១០ ជាភូមិរបស់ញាណ សង្ខារុបេក្ខា ១៨ ជាបច្ច័យរបស់វិមោក្ខ ៣ អាការទាំង ១៨ នេះ បុគ្គលណាបានសន្សំហើយដោយបញ្ញា បុគ្គលអ្នកឈ្លាសវៃ ក្នុងសង្ខារុបេក្ខាទាំងឡាយ រមែងមិនញាប់ញ័រក្នុងទិដ្ឋិផ្សេងៗ ។

ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញា គឺសេចក្ដីប្រាថ្នាដើម្បីរួច ឬការពិចារណារកឧបាយ ឬក៏ការព្រងើយកន្តើយ ឈ្មោះថាសង្ខារុបេក្ខាញាណ ។

(១៣៦) បញ្ញាក្នុងការចេញ និងការវិលត្រឡប់ចាកសង្ខារនិមិត្តខាងក្រៅ ឈ្មោះថាគោត្រភូញាណ តើដូចម្ដេច ។ ញាណគ្របសង្កត់នូវការកើតឡើង ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណគ្របសង្កត់នូវការប្រព្រឹត្ត ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណគ្របសង្កត់នូវនិមិត្ត

គោត្រភូ អាយុហនំ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ បដិសន្ធឹ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ គតឹ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ និព្វត្តឹ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ ឧបបត្តឹ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ ជាតឹ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ ជរំ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ ព្យាធឹ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ មរណំ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ សោកំ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ បរិទេវំ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ ឧបាយាសំ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ ពហិទ្ធាសង្ខារនិមិត្តំ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ អនុប្បាទំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ ។ បេ ។ និរោធំ និព្វានំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ ឧប្បាទំ អភិភុយ្យិត្វា អនុប្បាទំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ បវត្តំ អភិភុយ្យិត្វា អប្បវត្តំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ

ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណគ្របសង្កត់ នូវការប្រមូលមក ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណគ្របសង្កត់នូវបដិសន្ធិ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណគ្របសង្កត់នូវគតិ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណគ្របសង្កត់ នូវការវិលកើត ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណគ្របសង្កត់ នូវការប្រព្រឹត្តទៅទៀត ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណគ្របសង្កត់នូវជាតិ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណគ្របសង្កត់នូវជរា ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណគ្របសង្កត់នូវព្យាធិ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណគ្របសង្កត់ នូវមរណៈ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណគ្របសង្កត់ នូវសោក ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណគ្របសង្កត់ នូវការខ្សឹកខ្សួល ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណគ្របសង្កត់ នូវការចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណគ្របសង្កត់ នូវសង្ខារនិមិត្តខាងក្រៅ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណស្ទុះទៅកាន់ការមិនកើតឡើង ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ។ បេ ។ ញាណស្ទុះទៅ កាន់និព្វានជាគ្រឿងរលត់ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណគ្របសង្កត់នូវការកើតឡើង ហើយស្ទុះទៅកាន់ការមិនកើតឡើង ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណគ្របសង្កត់ នូវការប្រព្រឹត្ត ហើយស្ទុះទៅកាន់ការមិនប្រព្រឹត្ត ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណ

និមិត្តំ អភិភុយ្យិត្វា អនិមិត្តំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ ។ បេ ។ ពហិទ្ធាសង្ខារនិមិត្តំ អភិភុយ្យិត្វា និរោធំ និព្វានំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ ។

(១៣៧) ឧប្បាទា វុដ្ឋាតីតិ គោត្រភូ បវត្តា វុដ្ឋាតីតិ គោត្រភូ និមិត្តា វុដ្ឋាតីតិ គោត្រភូ អាយូហនា វុដ្ឋាតីតិ គោត្រភូ បដិសន្ធិយា វុដ្ឋាតីតិ គោត្រភូ គតិយា វុដ្ឋាតីតិ គោត្រភូ និព្វត្តិយា វុដ្ឋាតីតិ គោត្រភូ ឧបបត្តិយា វុដ្ឋាតីតិ គោត្រភូ ជាតិយា វុដ្ឋាតីតិ គោត្រភូ ជរាយ វុដ្ឋាតីតិ គោត្រភូ ព្យាធិម្ហា វុដ្ឋាតីតិ គោត្រភូ មរណា វុដ្ឋាតីតិ គោត្រភូ សោកា វុដ្ឋាតីតិ គោត្រភូ បរិទេវា វុដ្ឋាតីតិ គោត្រភូ ឧបាយាសា វុដ្ឋាតីតិ គោត្រភូ ពហិទ្ធាសង្ខារនិមិត្តា វុដ្ឋាតីតិ គោត្រភូ

គ្របសង្កត់នូវនិមិត្ត ហើយស្ទុះទៅកាន់អនិមិត្ត ហេតុនោះ ឈ្មោះថា គោត្រភូ ។ បេ ។ ញាណគ្របសង្កត់នូវសង្ខារនិមិត្តខាងក្រៅ ហើយស្ទុះទៅកាន់និព្វានជាគ្រឿងរលត់ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ។

(១៣៧) ញាណ ចេញចាកការកើត ហេតុនោះ ឈ្មោះថា គោត្រភូ ញាណចេញចាកការប្រព្រឹត្ត ហេតុនោះ ឈ្មោះថា គោត្រភូ ញាណចេញចាកនិមិត្ត ហេតុនោះ ឈ្មោះថា គោត្រភូ ញាណចេញចាកការប្រមូលមក ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកបដិសន្ធិ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកគតិ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកការវិលកើត ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកការប្រព្រឹត្តនៃវិបាក ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកជាតិ ហេតុនោះ ឈ្មោះថា គោត្រភូ ញាណចេញចាកជរា ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកព្យាធិ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកមរណៈ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកសោក ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកការខ្សឹកខ្សួល ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកការចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកសង្ខារនិមិត្តខាងក្រៅ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ

អនុប្បាទំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ អប្បវត្តំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ ។ បេ ។ និរោធំ និព្វានំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ ឧប្បាទា វុដ្ឋិត្វា អនុប្បាទំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ បវត្តា វុដ្ឋិត្វា អប្បវត្តំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ និមិត្តា វុដ្ឋិត្វា អនិមិត្តំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ អាយុហនា វុដ្ឋិត្វា អនាយុហនំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ បដិសន្ធិយា វុដ្ឋិត្វា អប្បដិសន្ធឹ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ គតិយា វុដ្ឋិត្វា អគតឹ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ និព្វត្តិយា វុដ្ឋិត្វា អនិព្វត្តឹ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ ឧបបត្តិយា វុដ្ឋិត្វា អនុបបត្តឹ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ ជាតិយា វុដ្ឋិត្វា អជាតឹ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ ជរាយ វុដ្ឋិត្វា អជរំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ

ញាណស្ទុះទៅ កាន់ការមិនកើត ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណស្ទុះទៅ កាន់ការមិនប្រព្រឹត្ត ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ។ បេ ។ ញាណស្ទុះទៅកាន់និព្វានជាគ្រឿងរលត់ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកការកើត ហើយស្ទុះទៅកាន់ការមិនកើត ហេតុនោះ ឈ្មោះថា គោត្រភូ ញាណចេញចាកការប្រព្រឹត្ត ហើយស្ទុះទៅកាន់ការមិនប្រព្រឹត្ត ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកនិមិត្ត ហើយស្ទុះទៅកាន់អនិមិត្ត ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកការប្រមូលមក ហើយស្ទុះទៅកាន់ការមិនប្រមូលមក ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកបដិសន្ធិ ហើយស្ទុះទៅកាន់ការមិនបដិសន្ធិ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកគតិ ហើយស្ទុះទៅកាន់អគតិ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកការវិលកើត ហើយស្ទុះទៅកាន់ការមិនវិលកើត ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកការប្រព្រឹត្តនៃខន្ធ ហើយស្ទុះទៅកាន់ការមិនប្រព្រឹត្តនៃខន្ធ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកជាតិ ហើយស្ទុះទៅកាន់ការមិនមានជាតិ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណចេញចាកជរា ហើយស្ទុះទៅកាន់ការមិនមានជរា ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ញាណ

ព្យាធិម្ហា វុដ្ឋិតា អព្យាធិំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ មរណា វុដ្ឋិតា អមតំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ សោកា វុដ្ឋិតា អសោកំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ បរិទេវា វុដ្ឋិតា អបរិទេវំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ ឧបាយាសា វុដ្ឋិតា អនុបាយាសំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ ពហិទ្ធាសង្ខារនិមិត្តា វុដ្ឋិតា និរោធំ និព្វានំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ ឧប្បាទា វិវដ្ដតីតិ គោត្រភូ បវត្តា វិវដ្ដតីតិ គោត្រភូ ។បេ។ ពហិទ្ធាសង្ខារនិមិត្តា វិវដ្ដតីតិ គោត្រភូ អនុប្បាទំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ អប្បវត្តំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ ។បេ។ និរោធំ និព្វានំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ ឧប្បាទា វុដ្ឋិតា វិវដ្ដិតា អនុប្បាទំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ

ចេញចាកព្យាធិ ហើយស្ទុះទៅកាន់ការមិនមានព្យាធិ ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ ញាណចេញចាកមរណៈ ហើយស្ទុះទៅកាន់អមតៈ ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ ញាណចេញចាកសោក ហើយស្ទុះទៅកាន់ការមិនមានសោក ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ ញាណចេញចាកសេចក្តីខ្សឹកខ្សួល ហើយស្ទុះទៅកាន់ការមិនមានសេចក្តីខ្សឹកខ្សួល ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ ញាណចេញចាកសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ហើយស្ទុះទៅកាន់ការមិនមានសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ ញាណចេញចាកសង្ខារនិមិត្តខាងក្រៅ ហើយស្ទុះទៅកាន់និព្វានជាគ្រឿងរំលត់ ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ ញាណត្រឡប់ចាកការកើត ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ ញាណត្រឡប់ចាកការប្រព្រឹត្ត ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ ។បេ។ ញាណត្រឡប់ចាកសង្ខារនិមិត្តខាងក្រៅ ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ ញាណស្ទុះទៅកាន់ការមិនកើត ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ ញាណស្ទុះទៅកាន់ការមិនប្រព្រឹត្ត ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ ។បេ។ ញាណ ស្ទុះទៅកាន់និព្វានជាគ្រឿងរំលត់ ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ ញាណត្រឡប់ចាកការកើត ហើយស្ទុះទៅកាន់ការមិនកើត ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ

បវត្តា វុដ្ឋិតត្តា អប្បវត្តំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ ។ បេ ។ ពហិទ្ធាសង្ខារនិមិត្តា វុដ្ឋិតត្តា និរោធំ និព្វានំ បក្ខន្ទតីតិ គោត្រភូ ។

(១៣៨) កតិ គោត្រភូធម្មា សមថវសេន ឧប្បជ្ជន្តិ កតិ គោត្រភូធម្មា វិបស្សនាវសេន ឧប្បជ្ជន្តិ ។ អដ្ឋ គោត្រភូធម្មា សមថវសេន ឧប្បជ្ជន្តិ ទស គោត្រភូធម្មា វិបស្សនាវសេន ឧប្បជ្ជន្តិ ។

(១៣៩) កតមេ អដ្ឋ គោត្រភូធម្មា សមថវសេន ឧប្បជ្ជន្តិ ។ បឋមជ្ឈានំ បដិលាភត្ថាយ នីវរណេ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ ទុតិយជ្ឈានំ បដិលាភត្ថាយ វិតក្កវិចារេ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ តតិយជ្ឈានំ បដិលាភត្ថាយ បីតឹ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ ចតុត្ថជ្ឈានំ បដិលាភត្ថាយ សុខទុក្ខេ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិំ បដិលាភត្ថាយ រូបសញ្ញំ បដិឃសញ្ញំ នានត្តសញ្ញំ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ

ញាណក្រឡប់ ចាកការប្រព្រឹត្ត ហើយស្ទុះទៅកាន់ការមិនប្រព្រឹត្ត ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ ។ បេ ។ ញាណ ក្រឡប់ចាកសង្ខារនិមិត្តខាងក្រៅ ហើយស្ទុះទៅកាន់និព្វានជាគ្រឿងរលត់ ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ ។

(១៣៨) គោត្រភូធម៌ប៉ុន្មាន កើតឡើងដោយអំណាចសមថៈ គោត្រភូធម៌ប៉ុន្មាន កើតឡើងដោយអំណាចវិបស្សនា ។ គោត្រភូធម៌ ៨ កើតឡើងដោយអំណាចសមថៈ គោត្រភូធម៌ ១០ កើតឡើងដោយអំណាចវិបស្សនា ។

(១៣៩) គោត្រភូធម៌ ៨ ដូចម្តេចខ្លះ កើតឡើងដោយអំណាចសមថៈ ។ ធម៌គ្របសង្កត់នូវនីវរណៈ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវបឋមជ្ឈាន ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ១ ធម៌គ្របសង្កត់ នូវវិតក្កៈនិងវិចារៈ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវទុតិយជ្ឈាន ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ ១ ធម៌គ្របសង្កត់នូវបីតិ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវតតិយជ្ឈាន ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ ១ ធម៌គ្របសង្កត់នូវសុខនិងទុក្ខ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវចតុត្ថជ្ឈាន ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ១ ធម៌គ្របសង្កត់នូវរូបសញ្ញា បដិឃសញ្ញា នានត្តសញ្ញា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវអាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ ហេតុនោះ ឈ្មោះជាគោត្រភូ១

វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តឹ បដិលាភត្ថាយ អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញំ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តឹ បដិលាភត្ថាយ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញំ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តឹ បដិលាភត្ថាយ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញំ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ ឥមេ អដ្ឋ គោត្រភូធម្មា សមថវសេន ឧប្បជ្ជន្តិ ។

(១៤០) កតមេ ទស គោត្រភូធម្មា វិបស្សនាវសេន ឧប្បជ្ជន្តិ ។ សោតាបត្តិមគ្គំ បដិលាភត្ថាយ ឧប្បាទំ បវត្តំ និមិត្តំ អាយូហនំ បដិសន្ធឹ គតឹ និព្វត្តឹ ឧបបត្តឹ ជាតឹ ជរំ ព្យាធឹ មរណំ សោកំ បរិទេវំ ឧបាយាសំ ពហិទ្ធាសង្ខារនិមិត្តំ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ សោតាបត្តិផលសមាបត្តត្ថាយ ឧប្បាទំ បវត្តំ និមិត្តំ អាយូហនំ បដិសន្ធឹ អភិភុយ្យតីតិ គោត្រភូ សកទាគាមិមគ្គំ បដិលាភត្ថាយ ។ បេ ។

ធម៌គ្របសង្កត់នូវអាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ១ ធម៌គ្របសង្កត់នូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ១ ធម៌គ្របសង្កត់នូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញា ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ១ នេះគោត្រភូធម៌ ៨ យ៉ាង កើតឡើងដោយអំណាចសមថៈ ។

(១៤០) គោត្រភូធម៌ ១០ ដូចម្តេចខ្លះ កើតឡើងដោយអំណាចវិបស្សនា ។ ធម៌គ្របសង្កត់ នូវការកើត ការប្រព្រឹត្ត និមិត្ត ការប្រមូលមក បដិសន្ធិ គតិ ការវិលកើត ការប្រព្រឹត្តនៃខន្ធ ជាតិ ជរ ព្យាធិ មរណៈ សោកៈ បរិទេវៈ ឧបាយាសៈ និងសង្ខារនិមិត្តខាងក្រៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវសោតាបត្តិមគ្គ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ១ ធម៌គ្របសង្កត់នូវការកើត ការប្រព្រឹត្ត និមិត្ត ការប្រមូលមក បដិសន្ធិ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សោតាបត្តិផលសមាបត្តិ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ១ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវសកទាគាមិមគ្គ ។ បេ ។ ១

សកទាគាមិផលសមាបត្តត្ថាយ ។ បេ ។ អនាគាមិមគ្គំ បដិលាភត្ថាយ អនាគាមិផលសមាបត្តត្ថាយ អរហត្តមគ្គំ បដិលាភត្ថាយ ឧប្បាទំ បវត្តំ និមិត្តំ អាយូហនំ បដិសន្ធឹ គតឹ និព្វត្តឹ ឧបបត្តឹ ជាតឹ ជរំ ព្យាធឹ មរណំ សោកំ បរិទេវំ ឧបាយាសំ ពហិទ្ធាសង្ខារនិមិត្តំ អភិភុយ្យិត្វា គោត្រភូ អរហត្តផលសមាបត្តត្ថាយ ។ បេ ។ សុញ្ញតវិហារសមាបត្តត្ថាយ ។ បេ ។ អនិមិត្តវិហារសមាបត្តត្ថាយ ឧប្បាទំ បវត្តំ និមិត្តំ អាយូហនំ បដិសន្ធឹ អភិភុយ្យិត្វា គោត្រភូ ឥមេ អដ្ឋ គោត្រភូធម្មា វិបស្សនាវសេន ឧប្បជ្ជន្តិ ។

(១៦១) កតិ គោត្រភូធម្មា កុសលា កតិ អកុសលា កតិ អព្យាកតា ។ បណ្ណរស គោត្រភូធម្មា កុសលា តយោ គោត្រភូធម្មា អព្យាកតា នត្ថិ គោត្រភូធម្មា អកុសលា ។

(១៦២)សាមិសញ្ច និរាមិសំ បណិហិតញ្ច អប្បណិហិតំ(១) សញ្ញុត្តញ្ច(២) វិសញ្ញុត្តំ វុដ្ឋិតញ្ច អវុដ្ឋិតំ

១ ម. បណិហិតប្បណិហិតំ ។ ២ ម. សុញ្ញតញ្ច ។

ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សកទាគាមិផលសមាបត្តិ ។បេ។ ១ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវអនាគាមិមគ្គ ១ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អនាគាមិផលសមាបត្តិ ១ ធម៌គ្របសង្កត់នូវការកើត ការប្រព្រឹត្ត និមិត្ត ការប្រមូលមក បដិសន្ធិ គតិ ការវិលកើត ការប្រព្រឹត្តិនៃវិបាក ជាតិ ជរា ព្យាធិ មរណៈ សោកៈ បរិទេវៈ ឧបាយាសៈ និងសង្ខារនិមិត្តខាងក្រៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាននូវអរហត្តមគ្គ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ១ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អរហត្តផលសមាបត្តិ ។ បេ ។ ១ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សុញ្ញតវិហារសមាបត្តិ ។ បេ ។ ១ ធម៌គ្របសង្កត់នូវការកើត ការប្រព្រឹត្ត និមិត្ត ការប្រមូលមក បដិសន្ធិ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អនិមិត្តវិហារសមាបត្តិ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាគោត្រភូ ១ នេះគោត្រភូធម៌ ៨ កើតឡើងដោយអំណាចវិបស្សនា ។

(១៦១) គោត្រភូធម៌ ជាកុសលប៉ុន្មាន ជាអកុសលប៉ុន្មាន ជាអព្យាក្រឹតប៉ុន្មាន ។ គោត្រភូធម៌ ជាកុសល ១៥ គោត្រភូធម៌ ជាអព្យាក្រឹត ៣ ឯគោត្រភូធម៌ ជាអកុសល មិនមានទេ ។

(១៦២) គោត្រភូញាណ ៨ គឺគោត្រភូញាណប្រកបដោយអាមិសៈ ១ មិនមានអាមិសៈ ១ មានទីតាំង (នៃសេចក្តីប្រាថ្នា) ១ មិនមានទីតាំង ១ ប្រកប (ដោយសេចក្តីត្រេកអរ) ១ មិនប្រកប ១ ចេញហើយ (ចាកសេចក្តីត្រេកអរ) ១ មិនទាន់ចេញហើយ ១

អដ្ឋ សមាធិស្ស បច្ចយា ទស ញាណស្ស គោចរា អដ្ឋារស គោត្រភុធម្មា តិណ្ណំ វិមោក្ខានំ បច្ចយា ឥមេ អដ្ឋារសាការា បញ្ញាយស្ស បរិចិតា កុសលោ វិវដ្ដេ វុដ្ឋានេ នានាទិដ្ឋីសុ ន កម្បតីតិ ។ តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ពហិទ្ធា វុដ្ឋានវិវដ្ដនេ បញ្ញា គោត្រភុញាណំ ។

(១២៣) កថំ ទុភតោវុដ្ឋានវិវដ្ដនេ បញ្ញា មគ្គេ ញាណំ ។ សោតាបត្តិមគ្គក្ខណេ ទស្សនដ្ឋេន សម្មាទិដ្ឋិ មិច្ឆាទិដ្ឋិយា វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកក្កិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តេន វុច្ចតិ ទុភតោវុដ្ឋានវិវដ្ដនេ បញ្ញា មគ្គេ ញាណំ ។ អភិនិរោបនដ្ឋេន សម្មាសង្កប្បោ មិច្ឆាសង្កប្បា វុដ្ឋាតិ

គោត្រភូធម៌ ៨ ជាបច្ច័យនៃសមាធិ គោត្រភូធម៌ ១០ ជាគោចរនៃញាណ គោត្រភូធម៌ ១៨ ជាបច្ច័យនៃវិមោក្ខ ៣ អាការៈទាំង ១៨ នេះ ព្រះយោគីនោះសន្សំហើយដោយប្រាជ្ញា ព្រះយោគីឈ្លាសវៃ រមែងមិនញាប់ញ័រ ក្នុងការប្រាសចាកវដ្ដៈ ក្នុងការចេញ (ចាកអកុសល) នឹងក្នុងទិដ្ឋិផ្សេងៗ ឡើយ ។ ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការចេញ នឹងការវិលត្រឡប់ ចាកសង្ខារនិមិត្តខាងក្រៅ ឈ្មោះថាគោត្រភូញាណ ។

(១២៣) បញ្ញា ក្នុងការចេញនឹងការវិលត្រឡប់ ចាកសភាវៈទាំង ២ ឈ្មោះថាមគ្គញ្ញាណ តើដូចម្ដេច ។ ក្នុងខណៈនៃសោតាបត្តិមគ្គ សម្មាទិដ្ឋិ ដោយអត្ថថាឃើញ រមែងចេញចាកមិច្ឆាទិដ្ឋិ រមែងចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តតាម នូវមិច្ឆាទិដ្ឋិនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង រមែងចេញចាកនិមិត្តទាំងពួង ខាងក្រៅផង ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការចេញនឹងការវិលត្រឡប់ ចាកសភាវៈទាំង ២ ឈ្មោះថាមគ្គញ្ញាណ សម្មាសង្កប្បៈ ដោយអត្ថថាលើកចិត្តឡើង (កាន់អារម្មណ៍) រមែងចេញ ចាកមិច្ឆាសង្កប្បៈ ចេញ

តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តេន វុច្ចតិ ទុកតោវុដ្ឋហិត្វាវិវដ្ដនេ បញ្ញា មគ្គេ ញាណំ បរិគ្គហដ្ឋេន សម្មាវាចា មិច្ឆាវាចាយ វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តេន វុច្ចតិ ទុកតោវុដ្ឋហិត្វាវិវដ្ដនេ បញ្ញា មគ្គេ ញាណំ សមុដ្ឋានដ្ឋេន សម្មាកម្មន្តោ មិច្ឆាកម្មន្តា វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ ច វុដ្ឋាតិ តេន វុច្ចតិ ទុកតោវុដ្ឋហិត្វាវិវដ្ដនេ បញ្ញា មគ្គេ ញាណំ វោទានដ្ឋេន សម្មាអាជីវោ មិច្ឆាអាជីវា វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តេន វុច្ចតិ ទុកតោវុដ្ឋហិត្វាវិវដ្ដនេ បញ្ញា មគ្គេ ញាណំ បគ្គហដ្ឋេន សម្មាវាយាមោ មិច្ឆាវាយាមា វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច

ចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តតាម នូវមិច្ឆាសង្កប្បៈនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង ចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការចេញនិងការវិលត្រឡប់ ចាកសភាវៈទាំង ២ ឈ្មោះថាមគ្គញ្ញាណ សម្មាវាចា ដោយអត្ថថាកក្បុក រមែងចេញចាកមិច្ឆាវាចា ចេញចាកកិលេស ដែលប្រព្រឹត្តតាម នូវមិច្ឆាវាចានោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង រមែងចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការចេញនិងការវិលត្រឡប់ ចាកសភាវៈទាំង២ ឈ្មោះថាមគ្គញ្ញាណ សម្មាកម្មន្តៈ ដោយអត្ថថាតាំងឡើង រមែងចេញចាកមិច្ឆាកម្មន្តៈ ចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តតាម នូវមិច្ឆាកម្មន្តៈនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង រមែងចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការចេញ និងការវិលត្រឡប់ ចាកសភាវៈទាំង ២ ឈ្មោះថាមគ្គញ្ញាណ សម្មាអាជីវៈ ដោយអត្ថថាផូរផង់ រមែងចេញចាកមិច្ឆាអាជីវៈ ចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តតាម នូវមិច្ឆាអាជីវៈនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង រមែងចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការចេញ និងការវិលត្រឡប់ ចាកសភាវៈទាំង ២ ឈ្មោះថាមគ្គញ្ញាណ សម្មាវាយាមៈ ដោយអត្ថថាផ្គងឡើង រមែងចេញចាកមិច្ឆាវាយាមៈ ចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តតាមនូវមិច្ឆាវាយាមៈនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង

វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តេន វុច្ចតិ ទុភតោវុដ្ឋានវិវដ្ដេ បញ្ញា មគ្គេ ញាណំ ឧបដ្ឋានដ្ឋេន សម្មាសតិ មិច្ឆាសតិយា វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តេន វុច្ចតិ ទុភតោវុដ្ឋានវិវដ្ដេ បញ្ញា មគ្គេ ញាណំ អវិក្ខេបដ្ឋេន សម្មាសមាធិ មិច្ឆាសមាធិតោ វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តេន វុច្ចតិ ទុភតោវុដ្ឋានវិវដ្ដេ បញ្ញា មគ្គេ ញាណំ ។

(១៦៦) សកទាគាមិមគ្គក្ខណេ ទស្សនដ្ឋេន សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបដ្ឋេន សម្មាសមាធិ ឱឡារិកា កាមរាគសញ្ញោជនា បដិឃសញ្ញោជនា ឱឡារិកា កាមរាគានុសយា បដិឃានុសយា វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តេន វុច្ចតិ ទុភតោវុដ្ឋានវិវដ្ដេ បញ្ញា មគ្គេ ញាណំ ។

រមែងចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការចេញនិងការវិលត្រឡប់ ចាកសភាវៈទាំង ២ ឈ្មោះថាមគ្គញាណ សម្មាសតិ ដោយអត្ថថាប្រុងប្រយ័ត្ន រមែងចេញចាកមិច្ឆាសតិ ចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តតាម នូវមិច្ឆាសតិនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង រមែងចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការចេញ និងការវិលត្រឡប់ ចាកសភាវៈទាំង ២ ឈ្មោះថាមគ្គញាណ សម្មាសមាធិ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ រមែងចេញចាកមិច្ឆាសមាធិ ចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តតាមនូវមិច្ឆាសមាធិនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង រមែងចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការចេញនិងការវិលត្រឡប់ ចាកសភាវៈទាំង ២ ឈ្មោះថាមគ្គញាណ ។

(១៦៦) ក្នុងខណៈនៃសកទាគាមិមគ្គ សម្មាទិដ្ឋិ ដោយអត្ថថាឃើញ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ រមែងចេញចាកកាមរាគសញ្ញោជនៈ និងបដិឃសញ្ញោជនៈ ដ៏គ្រោតគ្រាត ចាកកាមរាគានុស័យនិងបដិឃានុស័យ ដ៏គ្រោតគ្រាត ចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តតាមសញ្ញោជនៈនិងអនុស័យនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង ចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការចេញនិងការវិលត្រឡប់ ចាកសភាវៈទាំង ២ ឈ្មោះថាមគ្គញាណ ។

(១៦៥) អនាគាមិមគ្គក្ខណេ ទស្សនដ្ឋេន សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ អវិក្ខេបដ្ឋេន សម្មាសមាធិ អណុសហគតា កាមរាគសញ្ញោជនា បដិឃសញ្ញោជនា អណុសហគតា កាមរាគានុសយា បដិឃានុសយា វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តេន វុច្ចតិ ឧភតោវុដ្ឋានវិវដ្ដនេ បញ្ញា មគ្គេ ញាណំ ។

(១៦៦) អរហត្តមគ្គក្ខណេ ទស្សនដ្ឋេន សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ អវិក្ខេបដ្ឋេន សម្មាសមាធិ រូបរាគា អរូបរាគា មានា ឧទ្ធច្ចា អវិជ្ជាយ មានានុសយា ភវរាគានុសយា អវិជ្ជានុសយា វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តេន វុច្ចតិ ឧភតោវុដ្ឋានវិវដ្ដនេ បញ្ញា មគ្គេ ញាណំ ។

(១៦៧) អជាតំ ឈាបេតិ ជាតេន ឈានំ តេន បវុច្ចតិ
ឈានវិមោក្ខេ(១) កុសលតា នានាទិដ្ឋីសុ
ន កម្បតីតិ ។

១ ម. ញាបេតិ ជាតេន ញាណេន បវុច្ចតិ ញាណវិមោក្ខេ ។

(១៦៥) ក្នុងខណៈនៃអនាគាមិមគ្គ សម្មាទិដ្ឋិ ដោយអត្ថថាឃើញ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ រមែងចេញចាកកាមរាគសញ្ញោជនៈ និងបដិឃសញ្ញោជនៈដ៏ល្អិត ចាកកាមរាគានុស័យនិងបដិឃានុស័យដ៏ល្អិត ចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តតាមសញ្ញោជនៈនិងអនុស័យនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង ចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការចេញនិងការវិលត្រឡប់ ចាកសភាវៈទាំង ២ ឈ្មោះថាមគ្គញ្ញាណ ។

(១៦៦) ក្នុងខណៈនៃអរហត្តមគ្គ សម្មាទិដ្ឋិ ដោយអត្ថថាឃើញ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ រមែងចេញចាករូបរាគៈ អរូបរាគៈ មានៈ ឧទ្ធច្ចៈ អវិជ្ជា មានានុស័យ ភវរាគានុស័យ និងអវិជ្ជានុស័យ ចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តតាមនូវអនុស័យកិលេសនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង ចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការចេញនិងការវិលត្រឡប់ ចាកសភាវៈទាំង ២ ឈ្មោះថាមគ្គញ្ញាណ ។

(១៦៧) ព្រះយោគីរមែងដុតបំផ្លាញ នូវកិលេសដែលមិនទាន់កើត
ដោយឈានដែលកើតហើយ ហេតុនោះ លោកហៅ
ថា ឈាន ព្រះយោគីរមែងមិនញាប់ញ័រ ក្នុងទិដ្ឋិផ្សេងៗ
ព្រោះភាពជាបុគ្គលឈ្លាសវៃ ក្នុងឈាននិងវិមោក្ខ ។

សមាធហិត្វា យថា ចេ វិបស្សតិ
វិបស្សមានោ[១] តថា ចេ សមាធយេ
វិបស្សនា ច សមថោ តទា អហុ
សមានភាគា យុគនទ្ធា[២] វត្តរេ
ទុក្ខា សង្ខារា សុខោ និរោធោតិ ទស្សនំ
ទុភតោ វុដ្ឋិតា បញ្ញា ផស្សេតិ អមតំ បទំ
វិមោក្ខចរិយំ ជានាតិ នានត្តេកត្តកោវិទោ
ទ្វិន្នំ ញាណានំ កុសលតា នានាទិដ្ឋីសុ ន កម្បតីតិ ។

តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ទុភតោវុដ្ឋានវិវដ្ដនេ បញ្ញា មគ្គេ ញាណំ ។

(១៦៨) កថំ បយោគប្បដិប្បស្សទ្ធិបញ្ញា ផលេ ញាណំ ។ សោតាបត្តិមគ្គក្ខណេ ទស្សនដ្ឋេន សម្មាទិដ្ឋិ មិច្ឆាទិដ្ឋិយា វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តំបយោគប្បដិប្បស្សទ្ធត្តា ឧប្បជ្ជតិ សម្មាទិដ្ឋិ មគ្គស្សេតំ ផលំ ។ អភិនិរោបនដ្ឋេន សម្មាសង្កប្បោ

១ ម. យថា ។ ២-ឧ. ម. យុគនទ្ធា ។

បើយោគីតម្កល់ចិត្តហើយពិចារណា រមែងឃើញច្បាស់យ៉ាងណា គប្បីតម្កល់ចិត្តទុកយ៉ាងនោះ វិបស្សនានឹងសមថៈ ជាធម៌មានចំណែកស្មើគ្នាជាគូជាប់គ្នា រមែងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងកាលនោះ ការឃើញថា សង្ខារទាំងឡាយជាទុក្ខ និរោធជាសុខ បញ្ញាដែលចេញចាកសភាវៈទាំង ២ រមែងពាល់ត្រូវនូវព្រះនិព្វាន ឈ្មោះអមតៈ យោគីបុគ្គលឈ្លាសវៃ ក្នុងការតាំងធម៌ផ្សេងគ្នានឹងធម៌ដូចគ្នា រមែងដឹងនូវកិរិយាប្រព្រឹត្តក្នុងវិមោក្ខ រមែងមិនញាប់ញ័រក្នុងទិដ្ឋិផ្សេង ៗ ព្រោះភាពជាបុគ្គលឈ្លាសវៃក្នុងញាណទាំងពីរ ។ ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការចេញនិងការវិលត្រឡប់ ចាកសភាវៈទាំង ២ ឈ្មោះថាមគ្គញាណ ។

(១៦៨) បញ្ញាសម្រាប់រម្ងាប់នូវព្យាយាម ឈ្មោះថាផលញាណ តើដូចម្តេច ។ ក្នុងខណៈនៃសោតាបត្តិមគ្គ សម្មាទិដ្ឋិ ដោយអត្ថថាឃើញ រមែងចេញចាកមិច្ឆាទិដ្ឋិ ចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមនូវមិច្ឆាទិដ្ឋិនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង ចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង សម្មាទិដ្ឋិ រមែងកើតឡើង ព្រោះការរម្ងាប់នូវព្យាយាមក្នុងការចេញនោះ នុ៎ះជាផលរបស់មគ្គ សម្មាសង្កប្បៈ ដោយអត្ថថាលើកចិត្តឡើង (កាន់អារម្មណ៍)

មិច្ឆាសង្កប្បា វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ ច វុដ្ឋាតិ តំបយោគបដិប្បស្សទ្ធត្តា ឧប្បជ្ជតិ សម្មាសង្កប្បោ មគ្គស្សេតំ ផលំ បរិគ្គហដ្ឋេន សម្មាវាចា មិច្ឆាវាចាយ វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តំបយោគបដិប្បស្សទ្ធត្តា ឧប្បជ្ជតិ សម្មាវាចា មគ្គស្សេតំ ផលំ សមុដ្ឋានដ្ឋេន សម្មាកម្មន្តោ មិច្ឆាកម្មន្តា វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តំបយោគបដិប្បស្សទ្ធត្តា ឧប្បជ្ជតិ សម្មាកម្មន្តោ មគ្គស្សេតំ ផលំ វោទានដ្ឋេន សម្មាអាជីវោ មិច្ឆាអាជីវា វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តំបយោគបដិប្បស្សទ្ធត្តា ឧប្បជ្ជតិ សម្មាអាជីវោ មគ្គស្សេតំ ផលំ បគ្គហដ្ឋេន សម្មាវាយាមោ មិច្ឆាវាយាមា វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ ច វុដ្ឋាតិ

រមែងចេញចាកមិច្ឆាសង្កប្បៈ ចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមនូវមិច្ឆាសង្កប្បៈនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង ចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង សម្មាសង្កប្បៈ រមែងកើតឡើង ព្រោះការរម្ងាប់ព្យាយាមក្នុងការចេញនោះ ទុះជាផលរបស់មគ្គ សម្មាវាចា ដោយអត្ថថាក្រសោប រមែងចេញចាកមិច្ឆាវាចា ចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមនូវមិច្ឆាវាចានោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង ចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង សម្មាវាចា រមែងកើតឡើង ព្រោះការរម្ងាប់នូវព្យាយាមក្នុងការចេញនោះ ទុះជាផលរបស់មគ្គ សម្មាកម្មន្តៈ ដោយអត្ថថាតាំងឡើង រមែងចេញចាកមិច្ឆាកម្មន្តៈ ចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមនូវមិច្ឆាកម្មន្តៈនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង ចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង សម្មាកម្មន្តៈ រមែងកើតឡើង ព្រោះការរម្ងាប់នូវព្យាយាម ក្នុងការចេញនោះ ទុះជាផលរបស់មគ្គ សម្មាអាជីវៈ ដោយអត្ថថាផូរផង់ រមែងចេញចាកមិច្ឆាអាជីវៈ ចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តទៅតាម នូវមិច្ឆាអាជីវៈនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង ចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង សម្មាអាជីវៈរមែងកើតឡើង ព្រោះការរម្ងាប់នូវព្យាយាមក្នុងការចេញនោះ ទុះជាផលរបស់មគ្គ សម្មាវាយាមៈ ដោយអត្ថថាផ្គងឡើង រមែងចេញចាកមិច្ឆាវាយាមៈ ចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមនូវមិច្ឆាវាយាមៈនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង ចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង

តំបយោគប្បដិប្បស្សទ្ធត្តា ឧប្បជ្ជតិ សម្មាវាយាមោ មគ្គស្សេតំ ផលំ ឧបដ្ឋានដ្ឋេន សម្មាសតិ មិច្ឆាសតិយា វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តំបយោគប្បដិប្បស្សទ្ធត្តា ឧប្បជ្ជតិ សម្មាសតិ មគ្គស្សេតំ ផលំ អវិក្ខេបដ្ឋេន សម្មាសមាធិ មិច្ឆាសមាធិតោ វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តំបយោគប្បដិប្បស្សទ្ធត្តា ឧប្បជ្ជតិ សម្មាសមាធិ មគ្គស្សេតំ ផលំ ។

(១៦៩) សកទាគាមិមគ្គក្ខណេ ទស្សនដ្ឋេន សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ អវិក្ខេបដ្ឋេន សម្មាសមាធិ ឱឡារិកា កាមរាគសញ្ញោជនា បដិឃសញ្ញោជនា ឱឡារិកា កាមរាគានុសយា បដិឃានុសយា វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តំបយោគប្បដិប្បស្សទ្ធត្តា ឧប្បជ្ជតិ សម្មាសមាធិ មគ្គស្សេតំ ផលំ ។

(១៧០) អនាគាមិមគ្គក្ខណេ ទស្សនដ្ឋេន សម្មាទិដ្ឋិ ។បេ។ អវិក្ខេបដ្ឋេន សម្មាសមាធិ

សម្មាវាយាមៈ រមែងកើតឡើង ព្រោះការស្ងប់នូវព្យាយាមក្នុងការចេញនោះ នុ៎ះជាផលរបស់មគ្គ សម្មាសតិ ដោយអត្ថថាប្រុងប្រយ័ត្ន រមែងចេញចាកមិច្ឆាសតិ ចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមនូវមិច្ឆាសតិនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង ចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង សម្មាសតិ រមែងកើតឡើង ព្រោះការស្ងប់នូវព្យាយាមក្នុងការចេញនោះ នុ៎ះជាផលរបស់មគ្គ សម្មាសមាធិ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ រមែងចេញចាកមិច្ឆាសមាធិ ចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមនូវមិច្ឆាសមាធិនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង ចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង សម្មាសមាធិ រមែងកើតឡើង ព្រោះការស្ងប់នូវព្យាយាមក្នុងការចេញនោះ នុ៎ះជាផលរបស់មគ្គ ។

(១៦៩) ក្នុងខណៈនៃសកទាគាមិមគ្គ សម្មាទិដ្ឋិ ដោយអត្ថថាឃើញ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ រមែងចេញចាកកាមរាគសញ្ញោជនៈនិងបដិឃសញ្ញោជនៈ ដ៏គ្រោតគ្រាត ចាកកាមរាគានុស័យនិងបដិឃានុស័យ ដ៏គ្រោតគ្រាត ចេញចាកកិលេស ដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមសញ្ញោជនៈនិងអនុស័យនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង ចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង សម្មាសមាធិ រមែងកើតឡើង ព្រោះការស្ងប់នូវព្យាយាមក្នុងការចេញនោះ នុ៎ះជាផលរបស់មគ្គ ។

(១៧០) ក្នុងខណៈនៃអនាគាមិមគ្គ សម្មាទិដ្ឋិ ដោយអត្ថថាឃើញ ។បេ។ សម្មាសមាធិ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ រមែងចេញចាក

អនុសហគតា កាមរាគសញ្ញោជនា បដិឃសញ្ញោជនា អនុសហគតា កាមរាគានុសយា បដិឃានុសយា វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តំបយោគប្បដិប្បស្សទ្ធត្តា ឧប្បជ្ជតិ សម្មាសមាធិ មគ្គស្សេតំ ផលំ ។

(១៥១) អរហត្តមគ្គក្ខណេ ទស្សនដ្ឋេន សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ អវិក្ខេបដ្ឋេន សម្មាសមាធិ រូបរាគា អរូបរាគា មានា ឧទ្ធច្ចា អវិជ្ជាយ ភវរាគានុសយា មានានុសយា អវិជ្ជានុសយា វុដ្ឋាតិ តទនុវត្តកកិលេសេហិ ច ខន្ធេហិ ច វុដ្ឋាតិ ពហិទ្ធា ច សព្វនិមិត្តេហិ វុដ្ឋាតិ តំបយោគប្បដិប្បស្សទ្ធត្តា ឧប្បជ្ជតិ សម្មាសមាធិ មគ្គស្សេតំ ផលំ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ បយោគប្បដិប្បស្សទ្ធិបញ្ញា ផលេ ញាណំ ។

(១៥២) កថំ ឆិន្នមនុបស្សនេ[១] បញ្ញា វិមុត្តិញាណំ ។ សោតាបត្តិមគ្គេន សក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា សីលព្វតបរាមាសោ ទិដ្ឋានុសយោ វិចិកិច្ឆានុសយោ អត្តនោ ចិត្តស្ស ឧបក្កិលេសា សម្មា សមុច្ឆិន្នា ហោន្តិ

---

១ ម. ឆិន្នវដុមនុបស្សនេ ។

កាមរាគសញ្ញោជនៈនឹងបដិឃសញ្ញោជនៈ ដ៏ល្អិត ចាកកាមរាគានុស័យនឹងបដិឃានុស័យ ដ៏ល្អិត ចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមនូវសញ្ញោជនៈនឹងអនុស័យនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង ចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង សម្មាសមាធិ រមែងកើតឡើង ព្រោះការរម្ងាប់នូវព្យាយាមក្នុងការចេញនោះ នុ៎ះជាផលរបស់មគ្គ ។

(១៥១) ក្នុងខណៈនៃអរហត្តមគ្គ សម្មាទិដ្ឋិ ដោយអត្ថថាឃើញ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ រមែងចេញចាករូបរាគៈ អរូបរាគៈ មានះ ឧទ្ធច្ចៈ អវិជ្ជា ភវរាគានុស័យ មានានុស័យ នឹងអវិជ្ជានុស័យ ចេញចាកកិលេសដែលប្រព្រឹត្តទៅតាមនូវសញ្ញោជនៈនឹងអនុស័យនោះផង ចាកខន្ធទាំងឡាយផង ចេញចាកនិមិត្តទាំងពួងខាងក្រៅផង សម្មាសមាធិ រមែងកើតឡើង ព្រោះការរម្ងាប់នូវព្យាយាមក្នុងការចេញនោះ នុ៎ះជាផលរបស់មគ្គ ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថា បញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញា សម្រាប់រម្ងាប់នូវព្យាយាម ឈ្មោះថាផលញ្ញាណ ។

(១៥២) បញ្ញា ក្នុងការឃើញនូវកិលេស ដែលដាច់ ឈ្មោះថា វិមុត្តិញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។ ពួកឧបក្កិលេស នៃចិត្តរបស់ខ្លួន គឺ សក្កាយទិដ្ឋិ វិចិកិច្ឆា សីលព្វតបរាមាសៈ ទិដ្ឋានុស័យ វិចិកិច្ឆានុស័យ លោកផ្តាច់បង់ស្រឡះហើយ ដោយសោតាបត្តិមគ្គ

ឥមេហិ បញ្ចហិ ឧបក្កិលេសេហិ សបរិយុដ្ឋានេហិ ចិត្តំ វិមុត្តំ ហោតិ សុវិមុត្តំ តំវិមុត្តិញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ឆិន្នវដុមានុបស្សនេ បញ្ញា វិមុត្តិញាណំ ។

(១៨៣) សកទាគាមិមគ្គេន ឱឡារិកំ កាមរាគសញ្ញោជនំ បដិឃសញ្ញោជនំ ឱឡារិកោ កាមរាគានុសយោ បដិឃានុសយោ អត្តនោ ចិត្តស្ស ឧបក្កិលេសា សម្មា សមុច្ឆិន្នា ហោន្តិ ឥមេហិ ចតូហិ ឧបក្កិលេសេហិ សបរិយុដ្ឋានេហិ ចិត្តំ វិមុត្តំ ហោតិ សុវិមុត្តំ តំវិមុត្តិញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ឆិន្នវដុមានុបស្សនេ បញ្ញា វិមុត្តិញាណំ ។

(១៨៤) អនាគាមិមគ្គេន អនុសហគតំ កាមរាគសញ្ញោជនំ បដិឃសញ្ញោជនំ អនុសហគតោ កាមរាគានុសយោ បដិឃានុសយោ អត្តនោ ចិត្តស្ស ឧបក្កិលេសា សម្មា សមុច្ឆិន្នា ហោន្តិ ឥមេហិ ចតូហិ ឧបក្កិលេសេហិ សបរិយុដ្ឋានេហិ ចិត្តំ វិមុត្តំ ហោតិ សុវិមុត្តំ តំវិមុត្តិញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ឆិន្នវដុមានុបស្សនេ បញ្ញា វិមុត្តិញាណំ ។

ចិត្តរួចស្រឡះ ផុតស្រឡះដោយប្រពៃ ចាកឧបក្កិលេស ៥ នេះឯង ព្រមទាំងបរិយុដ្ឋានក្កិលេស (កិលេសជាគ្រឿងរួបរឹតចិត្ត) ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវការរួចស្រឡះចាកឧបក្កិលេសនោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការឃើញនូវកិលេសដែលដាច់ ឈ្មោះថាវិមុត្តិញាណ ។

(១៨៣) ឧបក្កិលេសនៃចិត្តរបស់ខ្លួន គឺកាមរាគសញ្ញោជនៈ និងបដិឃសញ្ញោជនៈ ដ៏គ្រោតគ្រាត កាមរាគានុស័យនិងបដិឃានុស័យដ៏គ្រោតគ្រាត លោកបានផ្តាច់បង់ប្រពៃហើយ ដោយសកទាគាមិមគ្គ ចិត្តរួចស្រឡះ ផុតស្រឡះដោយប្រពៃ ចាកឧបក្កិលេស ៤ នេះឯង ព្រមទាំងបរិយុដ្ឋានក្កិលេស ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវការរួចស្រឡះចាកឧបក្កិលេសនោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់ ហេតុនោះលោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការឃើញនូវកិលេសដែលដាច់ ឈ្មោះថាវិមុត្តិញាណ ។

(១៨៤) ឧបក្កិលេសនៃចិត្តរបស់ខ្លួន គឺកាមរាគសញ្ញោជនៈ បដិឃសញ្ញោជនៈដ៏ល្អិត កាមរាគានុស័យនិងបដិឃានុស័យដ៏ល្អិត លោកបានផ្តាច់បង់ប្រពៃហើយ ដោយអនាគាមិមគ្គ ចិត្តរួចស្រឡះ ផុតស្រឡះដោយប្រពៃ ចាកឧបក្កិលេស ៤ នេះឯង ព្រមទាំងបរិយុដ្ឋានក្កិលេស ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវការរួចស្រឡះចាកឧបក្កិលេសនោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការឃើញនូវកិលេសដែលដាច់ ឈ្មោះថាវិមុត្តិញាណ ។

(១៤៨) អរហត្តមគ្គេន រូបរាគោ អរូបរាគោ មានោ ឧទ្ធច្ចំ អវិជ្ជា មានានុសយោ ភវរាគានុសយោ អវិជ្ជានុសយោ អត្តនោ ចិត្តស្ស ឧបក្កិលេសា សម្មា សមុច្ឆិន្នា ហោន្តិ ឥមេហិ អដ្ឋហិ ឧបក្កិលេសេហិ សបរិយុដ្ឋានេហិ ចិត្តំ វិមុត្តំ ហោតិ សុវិមុត្តំ តំវិមុត្តិញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ឆិន្នវដុមនុបស្សនេ បញ្ញា វិមុត្តិញាណំ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ឆិន្នវដុមនុបស្សនេ បញ្ញា វិមុត្តិញាណំ ។

(១៤៩) កថំ តទា សមុទាគតេ[1] ធម្មេ បស្សនេ[2] បញ្ញា បច្ចវេក្ខណេ ញាណំ ។ សោតាបត្តិមគ្គក្ខណេ ទស្សនដ្ឋេន សម្មាទិដ្ឋិ តទា សមុទាគតា អភិនិរោបនដ្ឋេន សម្មាសង្កប្បោ តទា សមុទាគតោ បរិគ្គហដ្ឋេន សម្មាវាចា តទា សមុទាគតា សមុដ្ឋានដ្ឋេន សម្មាកម្មន្តោ តទា សមុទាគតោ វោទានដ្ឋេន សម្មាអាជីវោ តទា សមុទាគតោ បគ្គហដ្ឋេន សម្មាវាយាមោ តទា សមុទាគតោ ឧបដ្ឋានដ្ឋេន សម្មាសតិ តទា សមុទាគតា អវិក្ខេបដ្ឋេន

[illegible]

(១៤៨) ឧបក្កិលេសនៃចិត្តរបស់ខ្លួន គឺរូបរាគៈ អរូបរាគៈ មានះ ឧទ្ធច្ចៈ អវិជ្ជា មានានុស័យ ភវរាគានុស័យ អវិជ្ជានុស័យ លោកផ្តាច់ផ្តាច់បង់ប្រពៃហើយ ដោយអរហត្តមគ្គ ចិត្តរួចស្រឡះ ផុតស្រឡះដោយប្រពៃ ចាកឧបក្កិលេស ៨ នេះផង ព្រមទាំងបរិយុដ្ឋានក្កិលេស ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវការរួចចាកឧបក្កិលេសនោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការឃើញនូវកិលេសដែលដាច់ ឈ្មោះថាវិមុត្តិញាណ ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការឃើញនូវកិលេសដែលដាច់ ឈ្មោះថាវិមុត្តិញាណ ។

(១៤៩) បញ្ញា ក្នុងការឃើញនូវធម៌ដែលកើតឡើង ក្នុងកាលនោះ ឈ្មោះថាបច្ចវេក្ខណញាណ តើដូចម្តេច ។ ក្នុងខណៈនៃសោតាបត្តិមគ្គ សម្មាទិដ្ឋិ ដោយអត្ថថាឃើញ កើតឡើង ក្នុងកាលណោះ សម្មាសង្កប្បៈ ដោយអត្ថថាលើកចិត្ត កើតឡើងក្នុងកាលណោះ សម្មាវាចា ដោយអត្ថថាក្រសោប កើតឡើង ក្នុងកាលណោះ សម្មាកម្មន្តៈ ដោយអត្ថថាផ្ដួចផ្ដើម កើតឡើងក្នុងកាលណោះ សម្មាអាជីវៈ ដោយអត្ថថាផូរផង់ កើតឡើងក្នុងកាលណោះ សម្មាវាយាមៈ ដោយអត្ថថាផ្គងទុក កើតឡើងក្នុងកាលណោះ សម្មាសតិ ដោយអត្ថថាប្រុងប្រយ័ត្ន កើតឡើង

សម្មាសមាធិ ឋានា សមុទាគតោ ឧបដ្ឋានដ្ឋេន សតិ-
សម្ពោជ្ឈង្គោ ឋានា សមុទាគតោ បវិចយដ្ឋេន ធម្មវិ-
ចយសម្ពោជ្ឈង្គោ ឋានា សមុទាគតោ បគ្គហដ្ឋេន
វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គោ ឋានា សមុទាគតោ ផរណដ្ឋេន
បីតិសម្ពោជ្ឈង្គោ ឋានា សមុទាគតោ ឧបសមដ្ឋេន
បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គោ ឋានា សមុទាគតោ អវិក្ខេប-
ដ្ឋេន សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គោ ឋានា សមុទាគតោ បដិ-
សង្ខានដ្ឋេន ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គោ ឋានា សមុទាគតោ
អស្សទ្ធិយេ[១] អកម្បិយដ្ឋេន សទ្ធាពលំ ឋានា
សមុទាគតំ កោសជ្ជេ អកម្បិយដ្ឋេន វីរិយពលំ
ឋានា សមុទាគតំ បមាទេ អកម្បិយដ្ឋេន សតិពលំ
ឋានា សមុទាគតំ ឧទ្ធច្ចេ អកម្បិយដ្ឋេន សមាធិ-
ពលំ ឋានា សមុទាគតំ អវិជ្ជាយ អកម្បិយដ្ឋេន
បញ្ញាពលំ ឋានា សមុទាគតំ អធិមោក្ខដ្ឋេន សទ្ធិន្ទ្រិយំ
ឋានា សមុទាគតំ បគ្គហដ្ឋេន វីរិយិន្ទ្រិយំ ឋានា សមុ-
ទាគតំ ឧបដ្ឋានដ្ឋេន សតិន្ទ្រិយំ ឋានា សមុទាគតំ អវិ-
ក្ខេបដ្ឋេន សមាធិន្ទ្រិយំ ឋានា សមុទាគតំ ទស្សនដ្ឋេន

---

១ ម. អស្សទ្ធិយ ។

ក្នុងកាលណោះ សម្មាសមាធិ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ តាំងឡើងក្នុង
កាលណោះ សតិសម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាប្រុងប្រយ័ត្ន តាំងឡើងក្នុងកាល
ណោះ ធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាឈ្លៀចឈ្លី តាំងឡើងក្នុងកាល
ណោះ វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាផ្គងទុក តាំងឡើងក្នុងកាលណោះ
បីតិសម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាផ្សាយទៅ តាំងឡើងក្នុងកាលណោះ បស្សទ្ធិ-
សម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាស្ងប់រម្ងាប់ តាំងឡើងក្នុងកាលណោះ សមាធិ-
សម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ តាំងឡើងក្នុងកាលណោះ ឧបេក្ខា-
សម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាពិចារណា តាំងឡើងក្នុងកាលណោះ សទ្ធាពលៈ
ដោយអត្ថថាមិនកម្រើកដោយអស្សទ្ធិយៈ (ការមិនជឿ) តាំងឡើងក្នុងកាល
ណោះ វីរិយពលៈ ដោយអត្ថថាមិនកម្រើកដោយកោសជ្ជៈ (សេចក្ដីខ្ជិល
ច្រអូស) តាំងឡើងក្នុងកាលណោះ សតិពលៈ ដោយអត្ថថាមិនកម្រើក
ដោយបមាទៈ តាំងឡើងក្នុងកាលណោះ សមាធិពលៈ ដោយអត្ថថាមិន
កម្រើកដោយឧទ្ធច្ចៈ តាំងឡើងក្នុងកាលណោះ បញ្ញាពលៈ ដោយអត្ថថា
មិនកម្រើកដោយអវិជ្ជា តាំងឡើងក្នុងកាលណោះ សទ្ធិន្ទ្រិយ ដោយអត្ថថា
ជឿ តាំងឡើងក្នុងកាលណោះ វីរិយិន្ទ្រិយ ដោយអត្ថថាផ្គងទុក តាំងឡើង
ក្នុងកាលណោះ សតិន្ទ្រិយ ដោយអត្ថថាប្រុងប្រយ័ត្ន តាំងឡើងក្នុងកាល
ណោះ សមាធិន្ទ្រិយ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ តាំងឡើងក្នុងកាលណោះ

បញ្ញិន្ទ្រិយំ តថា សមុទាគតំ អធិបតេយ្យដ្ឋេន ឥន្ទ្រិយំ តថា សមុទាគតំ[១] អកម្បិយដ្ឋេន ពលំ តថា សមុទាគតំ និយ្យានដ្ឋេន សម្ពោជ្ឈង្គា តថា សមុទាគតា ហេតុដ្ឋេន[២] មគ្គោ តថា សមុទាគតោ ឧបដ្ឋានដ្ឋេន សតិបដ្ឋានា តថា សមុទាគតា បទហនដ្ឋេន សម្មប្បធានា តថា សមុទាគតា ឥជ្ឈនដ្ឋេន ឥទ្ធិបាទា តថា សមុទាគតា តថដ្ឋេន សច្ចា តថា សមុទាគតា អវិក្ខេបដ្ឋេន សមថោ តថា សមុទាគតោ អនុបស្សនដ្ឋេន វិបស្សនា តថា សមុទាគតា ឯករសដ្ឋេន សមថវិបស្សនា តថា សមុទាគតា អនតិវត្តនដ្ឋេន យុគនទ្ធំ តថា សមុទាគតំ សំវរដ្ឋេន សីលវិសុទ្ធិ តថា សមុទាគតា អវិក្ខេបដ្ឋេន ចិត្តវិសុទ្ធិ តថា សមុទាគតា ទស្សនដ្ឋេន ទិដ្ឋិវិសុទ្ធិ តថា សមុទាគតា វិមុត្តដ្ឋេន វិមោក្ខោ តថា សមុទាគតោ បដិវេធដ្ឋេន វិជ្ជា តថា សមុទាគតា បរិច្ចាគដ្ឋេន វិមុត្តិ តថា សមុទាគតា សមុច្ឆេទដ្ឋេន ខយេ ញាណំ តថា សមុទាគតំ

១ ឱ. ម. ឥន្ទ្រិយា តថា សមុទាគតា ។ ២ ឱ. ម. ហេតុដ្ឋេន ។ ម. ហេត្វដ្ឋេន ។

បញ្ញិន្ទ្រិយ ដោយអត្ថថាឃើញ កើតឡើងក្នុងកាលណោះ ឥន្ទ្រិយ ដោយអត្ថថាជាធំ កើតឡើង ក្នុងកាលណោះ ពលៈ ដោយអត្ថថាមិនកម្រើក កើតឡើងក្នុងកាលណោះ សម្ពោជ្ឈង្គ ដោយអត្ថថាស្រោចស្រង់ កើតឡើងក្នុងកាលណោះ មគ្គ ដោយអត្ថថាជាហេតុ កើតឡើងក្នុងកាលណោះ សតិប្បដ្ឋាន ដោយអត្ថថាប្រុងប្រយ័ត្ន កើតឡើងក្នុងកាលណោះ សម្មប្បធាន ដោយអត្ថថាតម្កល់ទុក កើតឡើងក្នុងកាលណោះ ឥទ្ធិបាទ ដោយអត្ថថាសម្រេច កើតឡើងក្នុងកាលណោះ សច្ចៈ ដោយអត្ថថាពិត កើតឡើងក្នុងកាលណោះ សមថៈ ដោយអត្ថថាមិនរាយមាយ កើតឡើងក្នុងកាលណោះ វិបស្សនា ដោយអត្ថថាពិចារណារឿយៗ កើតឡើងក្នុងកាលណោះ សមថៈនឹងវិបស្សនា ដោយអត្ថថាមានរសតែមួយ កើតឡើងក្នុងកាលណោះ ការជាប់គ្នាជាគូ ដោយអត្ថថាមិនប្រព្រឹត្តកន្លង (នូវគ្នានឹងគ្នា) កើតឡើងក្នុងកាលណោះ សីលវិសុទ្ធិ ដោយអត្ថថាសង្រួម កើតឡើងក្នុងកាលណោះ ចិត្តវិសុទ្ធិ ដោយអត្ថថាមិនរើរាយ កើតឡើងក្នុងកាលណោះ ទិដ្ឋិវិសុទ្ធិ ដោយអត្ថថាឃើញ កើតឡើងក្នុងកាលណោះ វិមោក្ខ ដោយអត្ថថារួចស្រឡះ កើតឡើងក្នុងកាលណោះ វិជ្ជា ដោយអត្ថថាច្រាស់ដឹង កើតឡើងក្នុងកាលណោះ វិមុត្តិ ដោយអត្ថថាលះបង់ស្រឡះ កើតឡើងក្នុងកាលណោះ ខយេញាណ (ញាណក្នុងការអស់កិលេស) ដោយអត្ថថាផ្តាច់ផ្តិល កើតឡើងក្នុងកាលណោះ

ឆន្ទោ មូលដ្ឋេន កទា សមុទាគតោ មនសិការោ សមុដ្ឋានដ្ឋេន កទា សមុទាគតោ ផស្សោ សមោធានដ្ឋេន កទា សមុទាគតោ វេទនា សមោសរណដ្ឋេន កទា សមុទាគតា សមាធិ បមុខដ្ឋេន កទា សមុទាគតោ សតិ អាធិបតេយ្យដ្ឋេន កទា សមុទាគតា បញ្ញា តទុត្តរដ្ឋេន កទា សមុទាគតា វិមុត្តិ សារដ្ឋេន កទា សមុទាគតា អមតោគធំ និព្វានំ បរិយោសានដ្ឋេន កទា សមុទាគតំ វុដ្ឋហិត្វា បច្ចវេក្ខតិ ឥមេ ធម្មា កទា សមុទាគតា ។

(១៥៧) សោតាបត្តិផលក្ខណេ ទស្សនដ្ឋេន សម្មាទិដ្ឋិ កទា សមុទាគតា អភិនិរោបនដ្ឋេន សម្មាសង្កប្បោ កទា សមុទាគតោ ។ បេ ។ បដិប្បស្សទ្ធដ្ឋេន អនុប្បាទេ ញាណំ កទា សមុទាគតំ ឆន្ទោ មូលដ្ឋេន កទា សមុទាគតោ មនសិការោ សមុដ្ឋានដ្ឋេន កទា សមុទាគតោ ផស្សោ សមោធានដ្ឋេន កទា សមុទាគតោ វេទនា សមោសរណដ្ឋេន កទា សមុទាគតា សមាធិ បមុខដ្ឋេន កទា សមុទាគតោ

ឆន្ទៈ ដោយអត្ថថាជាឫសគល់ តាំងឡើងក្តីកាលណា៖ មនសិការៈ ដោយអត្ថថាផ្តួចផ្តើម តាំងឡើងក្តីកាលណា៖ ផស្សៈ ដោយអត្ថថាប្រជុំចុះ តាំងឡើងក្តីកាលណា៖ វេទនា ដោយអត្ថថាប្រជុំព្រម តាំងឡើងក្តីកាលណា៖ សមាធិ ដោយអត្ថថាជាប្រធាន តាំងឡើងក្តីកាលណា៖ សតិ ដោយអត្ថថាជាធំ តាំងឡើងក្តីកាលណា៖ បញ្ញា ដោយអត្ថថាប្រសើរជាងនោះ តាំងឡើងក្តីកាលណា៖ វិមុត្តិ ដោយអត្ថថាជាខ្លឹម តាំងឡើងក្តីកាលណា៖ និព្វាន ឈ្មោះអមតៈ (ជាទីពឹងរបស់សត្វ) ដោយអត្ថថាចប់ស្រេច (នៃកិច្ចក្នុងសាសនា) តាំងឡើងក្តីកាលណា៖ ព្រះយោគីបុគ្គល លុះចេញ (ចាកអារម្មណ៍ទាំងឡាយ) ហើយ រមែងពិចារណា (នូវអារម្មណ៍ទាំងនោះ) នេះធម៌ទាំងឡាយ តាំងឡើងក្តីកាលណា៖ ។

(១៥៧) ក្នុងខណៈនៃសោតាបត្តិផល សម្មាទិដ្ឋិ ដោយអត្ថថាឃើញ តាំងឡើងក្តីកាលណា៖ សម្មាសង្កប្បៈ ដោយអត្ថថាលើកចិត្ត (កាន់អារម្មណ៍) តាំងឡើងក្តីកាលណា៖ ។ បេ ។ ញាណ ក្នុងការមិនកើតឡើង ដោយអត្ថថាស្ងប់រម្ងាប់ តាំងឡើងក្តីកាលណា៖ ឆន្ទៈ ដោយអត្ថថាជាឫសគល់ តាំងឡើងក្តីកាលណា៖ មនសិការៈ ដោយអត្ថថាផ្តួចផ្តើម តាំងឡើងក្តីកាលណា៖ ផស្សៈ ដោយអត្ថថាប្រជុំចុះ តាំងឡើងក្តីកាលណា៖ វេទនា ដោយអត្ថថាប្រជុំព្រម តាំងឡើងក្តីកាលណា៖ សមាធិ ដោយអត្ថថាជាប្រធាន តាំងឡើងក្តីកាលណា៖

សតិ អាធិបតេយ្យដ្ឋេន ញាតា សមុទាគតា បញ្ញា ឧត្តរដ្ឋេន ញាតា សមុទាគតា វិមុត្តិ សារដ្ឋេន ញាតា សមុទាគតា អមតោគធំ និព្វានំ បរិយោសានដ្ឋេន ញាតំ សមុទាគតំ ផស្សិតា បច្ចវេក្ខិតា តេ ធម្មា ញាតា សមុទាគតា ។

(១៨៨) សកទាគាមិមគ្គក្ខណេ ។ បេ ។ សកទាគាមិផលក្ខណេ ។ បេ ។ អនាគាមិមគ្គក្ខណេ ។ បេ ។ អនាគាមិផលក្ខណេ ។ បេ ។ អរហត្តមគ្គក្ខណេ ទស្សនដ្ឋេន សម្មាទិដ្ឋិ ញាតា សមុទាគតា ។ បេ ។ សមុច្ឆេទដ្ឋេន ខយេ ញាណំ ញាតំ សមុទាគតំ ឆន្ទោ មូលដ្ឋេន ញាតោ សមុទាគតោ ។ បេ ។ អមតោគធំ និព្វានំ បរិយោសានដ្ឋេន ញាតំ សមុទាគតំ ផស្សិតា បច្ចវេក្ខិតា តេ ធម្មា ញាតា សមុទាគតា ។

(១៨៩) អរហត្តផលក្ខណេ ទស្សនដ្ឋេន សម្មាទិដ្ឋិ ញាតា សមុទាគតា ។ បេ ។ បដិប្បស្សទ្ធដ្ឋេន អនុប្បាទេ ញាណំ ញាតំ សមុទាគតំ ឆន្ទោ មូលដ្ឋេន ញាតោ សមុទាគតោ ។ បេ ។

សតិ ដោយអត្ថថាជាធំ ក៏ដឹងច្បាស់ក្នុងកាលនោះ បញ្ញា ដោយអត្ថថាប្រសើរជាងគេ ក៏ដឹងច្បាស់ក្នុងកាលនោះ វិមុត្តិ ដោយអត្ថថាជាខ្លឹម ក៏ដឹងច្បាស់ក្នុងកាលនោះ និព្វានឈ្មោះអមតៈ (ជាទីពឹងរបស់សត្វ) ដោយអត្ថថាចប់ស្រេច (នៃកិច្ចក្នុងសាសនា) ក៏ដឹងច្បាស់ក្នុងកាលនោះ ព្រះអរិយបុគ្គល ល្មមពាល់ (អារម្មណ៍ទាំងឡាយ) ហើយ ពិចារណា (នូវអារម្មណ៍ទាំងនោះ) ធម៌ទាំងឡាយ ក៏ដឹងច្បាស់ក្នុងកាលនោះ ។

(១៨៨) ក្នុងខណៈនៃសកទាគាមិមគ្គ ។ បេ ។ ក្នុងខណៈនៃសកទាគាមិផល ។ បេ ។ ក្នុងខណៈនៃអនាគាមិមគ្គ ។ បេ ។ ក្នុងខណៈនៃអនាគាមិផល ។ បេ ។ ក្នុងខណៈនៃអរហត្តមគ្គ សម្មាទិដ្ឋិ ដោយអត្ថថាឃើញ ក៏ដឹងច្បាស់ក្នុងកាលនោះ ។ បេ ។ ខយញ្ញាណ ដោយអត្ថថាផ្តាច់ផ្តិល ក៏ដឹងច្បាស់ក្នុងកាលនោះ ឆន្ទៈ ដោយអត្ថថាជាឫសគល់ ក៏ដឹងច្បាស់ក្នុងកាលនោះ ។ បេ ។ និព្វានឈ្មោះអមតៈ (ជាទីពឹងរបស់សត្វ) ដោយអត្ថថាចប់ស្រេច (នៃកិច្ចក្នុងសាសនា) ក៏ដឹងច្បាស់ក្នុងកាលនោះ ព្រះអរិយបុគ្គលល្មមពាល់ (អារម្មណ៍ទាំងឡាយ) ហើយ ពិចារណា (នូវអារម្មណ៍ទាំងនោះ) ធម៌ទាំងឡាយ ក៏ដឹងច្បាស់ក្នុងកាលនោះ ។

(១៨៩) ក្នុងខណៈនៃអរហត្តផល សម្មាទិដ្ឋិ ដោយអត្ថថាឃើញ ក៏ដឹងច្បាស់ ក្នុងកាលនោះ ។ បេ ។ ញាណ ក្នុងការមិនកើតឡើង ដោយអត្ថថាស្ងប់រម្ងាប់ ក៏ដឹងច្បាស់ ក្នុងកាលនោះ ឆន្ទៈ ដោយអត្ថថាជាឫសគល់ ក៏ដឹងច្បាស់ ក្នុងកាលនោះ ។ បេ ។

អមតោគធំ និព្វានំ បរិយោសានដ្ឋេន ញាតា សមុទាគតំ វុដ្ឋហិត្វា បច្ចវេក្ខតិ ឥមេ ធម្មា ញាតា សមុទាគតា តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ញាតា សមុទាគតេ ធម្មេ បស្សនេ បញ្ញា បច្ចវេក្ខណេ ញាណំ ។

(១៦០) កថំ អជ្ឈត្តវវត្ថានេ បញ្ញា វត្ថុនានត្តេ ញាណំ ។

កថំ អជ្ឈត្តធម្មេ វវត្ថេតិ ។ ចក្ខុំ អជ្ឈត្តំ វវត្ថេតិ សោតំ អជ្ឈត្តំ វវត្ថេតិ ឃានំ អជ្ឈត្តំ វវត្ថេតិ ជិវ្ហំ អជ្ឈត្តំ វវត្ថេតិ កាយំ អជ្ឈត្តំ វវត្ថេតិ មនំ អជ្ឈត្តំ វវត្ថេតិ ។

(១៦១) កថំ ចក្ខុំ អជ្ឈត្តំ វវត្ថេតិ ។ ចក្ខុំ អវិជ្ជាសម្ភូតន្តិ វវត្ថេតិ ចក្ខុំ តណ្ហាសម្ភូតន្តិ វវត្ថេតិ ចក្ខុំ កម្មសម្ភូតន្តិ វវត្ថេតិ ចក្ខុំ អាហារសម្ភូតន្តិ វវត្ថេតិ ចក្ខុំ ចតុន្នំ មហាភូតានំ ឧបាទាយាតិ វវត្ថេតិ ចក្ខុំ ឧប្បន្នន្តិ វវត្ថេតិ ចក្ខុំ សមុទាគតន្តិ វវត្ថេតិ

និព្វានឈ្មោះអមតៈ (ជាទីពឹងរបស់សត្វ) ដោយអត្ថថាចប់ស្រេច (នៃកិច្ចក្នុងសាសនា) តាំងឡើងក្នុងកាលណោះ ព្រោះតែបុគ្គលចេញ (ចាកអារម្មណ៍ទាំងឡាយ)ហើយរមែងពិចារណា (នូវអារម្មណ៍ទាំងនោះ) ថាធម៌ទាំងឡាយ តាំងឡើងក្នុងកាលណោះ ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹង នូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់ នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការពិចារណាឃើញ នូវពួកធម៌តាំងឡើងក្នុងកាលនោះ ឈ្មោះថាបច្ចវេក្ខណញ្ញាណ ។

(១៦០) បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវធម៌ខាងក្នុង ឈ្មោះថាវត្ថុនានត្តញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។

បុគ្គលកំណត់នូវធម៌ខាងក្នុង តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់នូវចក្ខុខាងក្នុង កំណត់នូវសោតៈខាងក្នុង កំណត់នូវឃានៈខាងក្នុង កំណត់នូវជិវ្ហាខាងក្នុង កំណត់នូវកាយខាងក្នុង កំណត់នូវចិត្តខាងក្នុង ។

(១៦១) បុគ្គលកំណត់នូវចក្ខុខាងក្នុង តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់ថា ចក្ខុកើតហើយ ព្រោះអវិជ្ជា កំណត់ថា ចក្ខុកើតហើយ ព្រោះតណ្ហា កំណត់ថា ចក្ខុកើតហើយ ព្រោះកម្ម កំណត់ថា ចក្ខុកើតហើយ ព្រោះអាហារ កំណត់ថា ចក្ខុអាស្រ័យនូវមហាភូតរូប ៤ កំណត់ថា ចក្ខុកើតឡើងហើយ កំណត់ថា ចក្ខុតាំងឡើងហើយ

ចក្ខុំ អហុត្វា សម្ភូតំ ហុត្វា ន ភវិស្សតីតិ វវត្ថេតិ ចក្ខុំ អន្តវន្តោ វវត្ថេតិ ចក្ខុំ អទ្ធុវំ អសស្សតំ វិប-រិណាមធម្មន្តិ វវត្ថេតិ ចក្ខុំ អនិច្ចំ សង្ខតំ បដិច្ចស-មុប្បន្នំ ខយធម្មំ វយធម្មំ វិរាគធម្មំ និរោធធម្មន្តិ វវត្ថេតិ ចក្ខុំ អនិច្ចតោ វវត្ថេតិ នោ និច្ចតោ ទុក្ខតោ វវត្ថេតិ នោ សុខតោ អនត្តតោ វវត្ថេតិ នោ អត្តតោ និព្វិន្ទតិ នោ នន្ទតិ វិរជ្ជតិ នោ រជ្ជតិ និរោធេតិ នោ សមុទេតិ បដិនិស្សជ្ជតិ នោ អាទិយតិ អនិច្ចតោ វវត្ថេន្តោ និច្ចសញ្ញំ បជហតិ ទុក្ខតោ វវត្ថេន្តោ សុខសញ្ញំ បជហតិ អនត្តតោ វវត្ថេន្តោ អត្តសញ្ញំ បជហតិ និព្វិន្ទន្តោ នន្ទឹ(១) បជហតិ វិរជ្ជន្តោ រាគំ បជហតិ និរោធេន្តោ សមុទយំ បជហតិ បដិនិស្ស-ជ្ជន្តោ អាទានំ បជហតិ ឯវំ ចក្ខុំ អជ្ឈត្តំ វវត្ថេតិ ។

(១៦៦) កថំ សោតំ អជ្ឈត្តំ វវត្ថេតិ ។ សោតំ អវិជ្ជាសម្ភូតន្តិ វវត្ថេតិ ។ បេ ។

១ ឱ. នន្ទិំ ។

កំណត់ថា ចក្ខុដែលមិនទាន់មាន មានហើយ ដែលមានហើយតែងជាឥតមិនមានវិញ កំណត់នូវចក្ខុ ថាមានទីបំផុត កំណត់ថា ចក្ខុមិនមាំមួន មិនឋិតថេរ មានសេចក្តីប្រែប្រួលជាធម្មតា កំណត់ថា ចក្ខុមិនទៀង គ្រឿងបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងហើយព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ជាធម្មតា មានការសូន្យជាធម្មតា មានការប្រាសចាករាគជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា កំណត់នូវចក្ខុថា មិនទៀង មិនកំណត់ថាទៀង កំណត់ថាជាទុក្ខ មិនកំណត់ថាជាសុខ កំណត់ថាជាអនត្តា មិនកំណត់ថាជាអត្តា រមែងនឿយណាយ មិនត្រេកអរ ធុញទ្រាន់ មិនរីករាយ រំលត់ មិនឲ្យកើតឡើង រលាស់ចោល មិនកាន់យក កាលកំណត់ថា មិនទៀង រមែងលះបង់នូវនិច្ចសញ្ញា កាលកំណត់ថាជាទុក្ខ រមែងលះបង់នូវសុខសញ្ញា កាលកំណត់ថាជាអនត្តា រមែងលះបង់នូវអត្តសញ្ញា កាលនឿយណាយ រមែងលះបង់នូវសេចក្តីរីករាយ កាលធុញទ្រាន់ រមែងលះបង់នូវរាគៈ កាលរំលត់ រមែងលះបង់នូវការកើតឡើង កាលរលាស់ចោល រមែងលះបង់នូវការប្រកាន់ទុក បុគ្គលកំណត់នូវចក្ខុខាងក្នុង ដោយប្រការយ៉ាងនេះឯង ។

(១៦៦) បុគ្គលកំណត់ នូវសោតៈខាងក្នុង តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់ថា សោតៈកើតហើយ ព្រោះអវិជ្ជា ។ បេ ។

ឯវំ សោតំ អជ្ឈត្តំ វវត្ថេតិ ។

កថំ ឃានំ អជ្ឈត្តំ វវត្ថេតិ ។ ឃានំ អវិជ្ជាសម្ភូតន្តិ វវត្ថេតិ ។ បេ ។ ឯវំ ឃានំ អជ្ឈត្តំ វវត្ថេតិ ។

កថំ ជិវ្ហំ អជ្ឈត្តំ វវត្ថេតិ ។ ជិវ្ហា អវិជ្ជាសម្ភូតាតិ វវត្ថេតិ ជិវ្ហា តណ្ហាសម្ភូតាតិ វវត្ថេតិ ជិវ្ហា កម្មសម្ភូតាតិ វវត្ថេតិ ជិវ្ហា អាហារសម្ភូតាតិ វវត្ថេតិ ជិវ្ហា ចតុន្នំ មហាភូតានំ ឧបាទាយាតិ វវត្ថេតិ ជិវ្ហា ឧប្បន្នាតិ វវត្ថេតិ ជិវ្ហា សមុទាគតាតិ វវត្ថេតិ ជិវ្ហា អហុត្វា សម្ភូតា ហុត្វា ន ភវិស្សតីតិ វវត្ថេតិ ជិវ្ហំ អន្តវន្តតោ វវត្ថេតិ ជិវ្ហា អទ្ធុវា អសស្សតា វិបរិណាមធម្មាតិ វវត្ថេតិ ជិវ្ហា អនិច្ចា សង្ខតា បដិច្ចសមុប្បន្នា ខយធម្មា វយធម្មា វិរាគធម្មា និរោធធម្មាតិ វវត្ថេតិ ជិវ្ហំ អនិច្ចតោ វវត្ថេតិ នោ និច្ចតោ ។ បេ ។ បដិនិស្សជ្ជតិ នោ អាទិយតិ អនិច្ចតោ វវត្ថេន្តោ និច្ចសញ្ញំ បជហតិ ។ បេ ។ បដិនិស្សជ្ជន្តោ អាទានំ បជហតិ ឯវំ ជិវ្ហំ អជ្ឈត្តំ វវត្ថេតិ ។

បុគ្គលកំណត់នូវសោតៈខាងក្នុង ដោយប្រការយ៉ាងនេះឯង ។

បុគ្គលកំណត់នូវឃានៈខាងក្នុង តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់ថា ឃានៈកើតហើយ ព្រោះអវិជ្ជា ។ បេ ។ បុគ្គលកំណត់នូវឃានៈខាងក្នុង ដោយប្រការយ៉ាងនេះឯង ។

បុគ្គលកំណត់នូវជិវ្ហាខាងក្នុង តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់ថា ជិវ្ហាកើតហើយ ព្រោះអវិជ្ជា កំណត់ថា ជិវ្ហាកើតហើយព្រោះតណ្ហា កំណត់ថា ជិវ្ហាកើតហើយព្រោះកម្ម កំណត់ថា ជិវ្ហាកើតហើយ ព្រោះអាហារ កំណត់ថា ជិវ្ហាអាស្រ័យនូវមហាភូតរូប ៤ កំណត់ថា ជិវ្ហាកើតឡើងហើយ កំណត់ថា ជិវ្ហាតាំងឡើងហើយ កំណត់ថា ជិវ្ហាដែលមិនទាន់មាន មានហើយ ដែលមានហើយ តែងនឹងមិនមានវិញ កំណត់នូវជិវ្ហា ថាមានទីបំផុត កំណត់ថា ជិវ្ហាមិនមាំមួន មិនឋិតថេរ មានសេចក្តីប្រែប្រួលជាធម្មតា កំណត់ថា ជិវ្ហាមិនទៀង ត្រូវបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ជាធម្មតា មានការសូន្យជាធម្មតា មានសេចក្តីរសាយជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា កំណត់នូវជិវ្ហា ថាមិនទៀង មិនកំណត់ថាទៀង ។ បេ ។ រមែងរលាស់ចោល មិនកាន់យក កាលកំណត់ថាមិនទៀង រមែងលះបង់នូវនិច្ចសញ្ញា ។ បេ ។ កាលរលាស់ចោល រមែងលះបង់នូវសេចក្តីប្រកាន់មាំ បុគ្គលកំណត់នូវជិវ្ហាខាងក្នុង ដោយប្រការយ៉ាងនេះឯង ។

កថំ កាយំ អជ្ឈត្តំ វិបស្សតិ ។ កាយោ អវិជ្ជាសមុទយោតិ វិបស្សតិ កាយោ តណ្ហាសមុទយោតិ វិបស្សតិ កាយោ កម្មសមុទយោតិ វិបស្សតិ កាយោ អាហារសមុទយោតិ វិបស្សតិ កាយោ ចតុន្នំ មហាភូតានំ ឧបាទាយាតិ វិបស្សតិ កាយោ ឧប្បន្នោតិ វិបស្សតិ កាយោ សមុទាគតោតិ វិបស្សតិ កាយោ អហុត្វា សម្ភូតោ ហុត្វា ន ភវិស្សតីតិ វិបស្សតិ កាយំ អន្តវន្តតោ វិបស្សតិ កាយោ អទ្ធុវោ អសស្សតោ វិបរិណាមធម្មោតិ វិបស្សតិ កាយោ អនិច្ចោ សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ ខយធម្មោ វយធម្មោ វិរាគធម្មោ និរោធធម្មោតិ វិបស្សតិ កាយំ អនិច្ចតោ វិបស្សតិ នោ និច្ចតោ ទុក្ខតោ វិបស្សតិ នោ សុខតោ ។បេ។ បដិនិស្សជ្ជតិ នោ អាទិយតិ អនិច្ចតោ វិបស្សន្តោ និច្ចសញ្ញំ បជហតិ ទុក្ខតោ វិបស្សន្តោ សុខសញ្ញំ បជហតិ ។បេ។ បដិនិស្សជ្ជន្តោ អាទានំ បជហតិ ឯវំ កាយំ អជ្ឈត្តំ វិបស្សតិ ។

កថំ មនំ អជ្ឈត្តំ វិបស្សតិ ។ មនោ អវិជ្ជាសមុទយោតិ វិបស្សតិ មនោ តណ្ហាសមុទយោតិ វិបស្សតិ

បុគ្គលកំណត់នូវកាយខាងក្នុង តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់ថា កាយកើតហើយព្រោះអវិជ្ជា កំណត់ថា កាយកើតហើយ ព្រោះតណ្ហា កំណត់ថា កាយកើតហើយព្រោះកម្ម កំណត់ថា កាយកើតហើយព្រោះអាហារ កំណត់ថា កាយអាស្រ័យនូវមហាភូតរូប ៤ កំណត់ថា កាយកើតឡើងហើយ កំណត់ថា កាយតាំងឡើងហើយ កំណត់ថា កាយដែលមិនទាន់មាន មានហើយ ដែលមានហើយ នឹងជាមិនមានវិញ កំណត់នូវកាយថា មានទីបំផុត កំណត់ថា កាយមិនមាំមួន មិនឋិតថេរ មានសេចក្តីប្រែប្រួលជាធម្មតា កំណត់ថា កាយមិនទៀង ត្រូវបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ជាធម្មតា មានការសូន្យជាធម្មតា មានការរសាយជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា កំណត់នូវកាយថា មិនទៀង មិនកំណត់ថា ទៀង កំណត់ថាជាទុក្ខ មិនកំណត់ថាជាសុខ ។បេ។ រមែងរលាស់ចោល មិនកាន់យក កាលកំណត់ថាមិនទៀង រមែងលះបង់នូវនិច្ចសញ្ញា កាលកំណត់ថាជាទុក្ខ រមែងលះបង់នូវសុខសញ្ញា ។បេ។ កាលរលាស់ចោល រមែងលះបង់នូវសេចក្តីប្រកាន់ខ្ជាប់ បុគ្គលកំណត់នូវកាយខាងក្នុង ដោយប្រការយ៉ាងនេះឯង ។

បុគ្គលកំណត់ នូវចិត្តខាងក្នុង តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់ថា ចិត្តកើតហើយ ព្រោះអវិជ្ជា កំណត់ថា ចិត្តកើតហើយ ព្រោះតណ្ហា

មនោ កម្មសម្ភូតោតិ វវត្ថេតិ មនោ អាហារសម្ភូតោតិ
វវត្ថេតិ មនោ ឧប្បន្នោតិ វវត្ថេតិ មនោ សមុទាគ-
តោតិ វវត្ថេតិ មនោ អហុត្វា សម្ភូតោ ហុត្វា ន
ភវិស្សតីតិ វវត្ថេតិ មនំ អន្តវន្តតោ វវត្ថេតិ មនោ
អទ្ធុវោ អសស្សតោ វិបរិណាមធម្មោតិ វវត្ថេតិ មនោ
អនិច្ចោ សង្ខតោ បដិច្ចសមុប្បន្នោ ខយធម្មោ វយ-
ធម្មោ វិរាគធម្មោ និរោធធម្មោតិ វវត្ថេតិ មនំ អនិ-
ច្ចតោ វវត្ថេតិ នោ និច្ចតោ ទុក្ខតោ វវត្ថេតិ នោ
សុខតោ អនត្តតោ វវត្ថេតិ នោ អត្តតោ និព្វិន្ទតិ
នោ នន្ទតិ វិរជ្ជតិ នោ រជ្ជតិ និរោធេតិ នោ សមុ-
ទេតិ បដិនិស្សជ្ជតិ នោ អាទិយតិ អនិច្ចតោ វវត្ថេន្តោ
និច្ចសញ្ញំ បជហតិ ទុក្ខតោ វវត្ថេន្តោ សុខសញ្ញំ
បជហតិ អនត្តតោ វវត្ថេន្តោ អត្តសញ្ញំ បជហតិ
និព្វិន្ទន្តោ នន្ទឹ បជហតិ វិរជ្ជន្តោ រាគំ បជហតិ
និរោធេន្តោ សមុទយំ បជហតិ បដិនិស្សជ្ជន្តោ
អាទានំ បជហតិ មនំ អជ្ឈត្តំ វវត្ថេតិ

កំណត់ថា ចិត្តកើតហើយ ព្រោះកម្ម កំណត់ថា ចិត្តកើតហើយ ព្រោះ
អាហារ កំណត់ថា ចិត្តកើតឡើងហើយ កំណត់ថា ចិត្តកើនឡើង
ហើយ កំណត់ថា ចិត្តដែលមិនទាន់មាន មានហើយ ដែលមានហើយ
បែរជានឹងមិនមានវិញ កំណត់នូវចិត្តថា មានទីបំផុត កំណត់ថា ចិត្តមិន
ឋិតថេរ មិនទៀង មានសេចក្ដីប្រែប្រួលជាធម្មតា កំណត់ថា ចិត្តមិន
ទៀង ត្រូវបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មាន
ការអស់ជាធម្មតា មានការសូន្យជាធម្មតា មានការសាយជាធម្មតា មាន
ការរលត់ជាធម្មតា កំណត់នូវចិត្តថា មិនទៀង មិនកំណត់ថាទៀង កំ-
ណត់ថាជាទុក្ខ មិនកំណត់ថាជាសុខ កំណត់ថាជាអនត្តា មិនកំណត់ថាជា
អត្តា រមែងនឿយណាយ មិនត្រេកអរ ធុញទ្រាន់ មិនរីករាយ រំលត់ មិន
ឲ្យកើតឡើង រលាស់ចោល មិនកាន់យក កាលកំណត់ថាមិនទៀង រមែង
លះបង់នូវនិច្ចសញ្ញា កាលកំណត់ថាជាទុក្ខ រមែងលះបង់នូវសុខសញ្ញា
កាលកំណត់ថាជាអនត្តា រមែងលះបង់នូវអត្តសញ្ញា កាលនឿយណាយ
រមែងលះបង់នូវសេចក្ដីរីករាយ កាលធុញទ្រាន់ រមែងលះបង់នូវរាគៈ កាល
រំលត់ រមែងលះបង់នូវការកើតឡើង កាលរលាស់ចោល រមែងលះបង់នូវ
សេចក្ដីប្រកាន់មាំ បុគ្គលកំណត់នូវចិត្តខាងក្នុង ដោយប្រការយ៉ាងនេះឯង

យំ អជ្ឈត្តធម្មេ វវត្ថេតិ តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ អជ្ឈត្តវវត្ថានេ បញ្ញា វត្ថុនានត្តេ ញាណំ ។

(១៦៣) កថំ ពហិទ្ធាវវត្ថានេ បញ្ញា គោចរនា-នត្តេ ញាណំ ។ កថំ ពហិទ្ធា ធម្មេ វវត្ថេតិ ។ រូបេ ពហិទ្ធា វវត្ថេតិ សទ្ទេ ពហិទ្ធា វវត្ថេតិ គន្ធេ ពហិទ្ធា វវត្ថេតិ រសេ ពហិទ្ធា វវត្ថេតិ ផោដ្ឋព្វេ ពហិទ្ធា វវ-ត្ថេតិ ធម្មេ ពហិទ្ធា វវត្ថេតិ ។

កថំ រូបេ ពហិទ្ធា វវត្ថេតិ ។ រូបា អវិជ្ជាសម្ភូ-តាតិ វវត្ថេតិ រូបា តណ្ហាសម្ភូតាតិ វវត្ថេតិ រូបា កម្មសម្ភូតាតិ វវត្ថេតិ រូបា អាហារសម្ភូតាតិ វវត្ថេតិ រូបា ចតុន្នំ មហាភូតានំ ឧបាទាយាតិ វវត្ថេតិ រូបា ឧប្បន្នាតិ វវត្ថេតិ រូបា សមុទាគតាតិ វវត្ថេតិ រូបា អហុត្វា សម្ភូតា ហុត្វា ន ភវិស្សន្តីតិ វវត្ថេតិ រូបេ អន្តវន្តតោ វវត្ថេតិ រូបា អទ្ធុវា អសស្សតា វិបរិណាមធម្មាតិ វវត្ថេតិ រូបា អនិច្ចា សង្ខតា បដិច្ចសមុប្បន្នា ខយធម្មា វយធម្មា

បុគ្គលកំណត់នូវធម៌ខាងក្នុង ដោយប្រការយ៉ាងនេះឯង ដែលឈ្មោះថា ញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវធម៌ខាងក្នុង ឈ្មោះថាវត្ថុនានត្តញ្ញាណ ។

(១៦៣) បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវធម៌ខាងក្រៅ ឈ្មោះថាគោចរ-នានត្តញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់នូវធម៌ទាំងឡាយខាងក្រៅ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់នូវរូបខាងក្រៅ កំណត់នូវសំឡេងខាងក្រៅ កំណត់នូវក្លិនខាងក្រៅ កំណត់នូវរសខាងក្រៅ កំណត់នូវផ្សព្វខាងក្រៅ កំណត់នូវធម៌ខាងក្រៅ ។

បុគ្គលកំណត់នូវរូបខាងក្រៅ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់ថា រូបកើតហើយព្រោះអវិជ្ជា កំណត់ថា រូបកើតហើយព្រោះតណ្ហា កំណត់ថារូបកើតហើយព្រោះកម្ម កំណត់ថា រូបកើតហើយព្រោះអាហារ កំ-ណត់ថា រូបអាស្រ័យនូវមហាភូតរូប ៤ កំណត់ថា រូបកើតឡើងហើយ កំណត់ថា រូបតាំងឡើងហើយ កំណត់ថា រូបដែលមិនទាន់មាន មាន ហើយ ដែលមានហើយ នឹងជាមិនមានវិញ កំណត់នូវរូបថា មានទីបំផុត កំណត់ថា រូបមិនខ្ជាប់ខ្ជួន មិនឋិតថេរ មានសេចក្តីប្រែប្រួលជាធម្មតា កំណត់ថា រូបមិនទៀង ត្រូវបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងហើយព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ជាធម្មតា មានការសូន្យជាធម្មតា

វិរាគធម្មំ និរោធធម្មន្តិ វវត្ថេតិ រូប អនិច្ចតោ វវត្ថេតិ នោ និច្ចតោ ទុក្ខតោ វវត្ថេតិ នោ សុខតោ អនត្តតោ វវត្ថេតិ នោ អត្តតោ និព្វិន្ទតិ នោ នន្ទតិ វិរជ្ជតិ នោ រជ្ជតិ និរោធេតិ នោ សមុទេតិ បដិនិស្សជ្ជតិ នោ អាទិយតិ អនិច្ចតោ វវត្ថេន្តោ និច្ចសញ្ញំ បជហតិ ទុក្ខតោ វវត្ថេន្តោ សុខសញ្ញំ បជហតិ អនត្តតោ វវត្ថេន្តោ អត្តសញ្ញំ បជហតិ និព្វិន្ទន្តោ នន្ទឹ បជហតិ វិរជ្ជន្តោ រាគំ បជហតិ និរោធេន្តោ សមុទយំ បជហតិ បដិនិស្សជ្ជន្តោ អាទានំ បជហតិ ឯវំ រូប ពហិទ្ធា វវត្ថេតិ ។

[១៦៤] កថំ សទ្ទំ ពហិទ្ធា វវត្ថេតិ ។ សទ្ទោ អវិជ្ជាសម្ភូតោតិ វវត្ថេតិ ។ បេ ។ សទ្ទោ ចតុន្នំ មហាភូតានំ ឧបាទាយាតិ វវត្ថេតិ សទ្ទោ ឧប្បន្នោតិ វវត្ថេតិ សទ្ទោ សមុទាគតោតិ វវត្ថេតិ សទ្ទោ អហុត្វា សម្ភូតោ ហុត្វា ន ភវិស្សតីតិ វវត្ថេតិ សទ្ទំ អន្តវន្តតោ វវត្ថេតិ សទ្ទោ អទ្ធុវោ អសស្សតោ វិបរិណាមធម្មោតិ វវត្ថេតិ សទ្ទោ អនិច្ចោ

មានការសាយជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា កំណត់នូវរូប ជា មិនទៀង មិនកំណត់ថាទៀង កំណត់ជាជាទុក្ខ មិនកំណត់ជាជាសុខ កំណត់ជាជាអនត្តា មិនកំណត់ជាជាអត្តា រមែងនឿយណាយ មិនត្រេកអរ ធុញទ្រាន់ មិនរីករាយ រំលត់ មិនឲ្យកើតឡើង លះបង់ចោល មិនកាន់យក កាលកំណត់ជា មិនទៀង រមែងលះបង់នូវនិច្ចសញ្ញា កាលកំណត់ជាជាទុក្ខ រមែងលះបង់នូវសុខសញ្ញា កាលកំណត់ជាជាអនត្តា រមែងលះបង់នូវអត្តសញ្ញា កាលនឿយណាយ រមែងលះបង់នូវសេចក្តីរីករាយ កាលធុញទ្រាន់ រមែងលះបង់នូវរាគៈ កាលរំលត់ រមែងលះបង់នូវការកើតឡើង កាលលះបង់ចោល រមែងលះបង់នូវសេចក្តីប្រកាន់មាំ បុគ្គលកំណត់នូវរូបខាងក្រៅ ដោយប្រការយ៉ាងនេះឯង ។

(១៦៤) បុគ្គលកំណត់ នូវសំឡេងខាងក្រៅ តើដូចម្តេច ? បុគ្គលកំណត់ថា សំឡេងកើតហើយ ព្រោះអវិជ្ជា ។ បេ ។ កំណត់ថា សំឡេងអាស្រ័យនូវមហាភូតរូប ៤ កំណត់ថា សំឡេងកើតឡើងហើយ កំណត់ថា សំឡេងតាំងឡើងហើយ កំណត់ថា សំឡេងដែលមិនធ្លាប់មាន មានហើយ ដែលមានហើយ បែរជានឹងមិនមានវិញ កំណត់នូវសំឡេងថា មានទីបំផុត កំណត់ថា សំឡេងមិនមាំមួន មិនឋិតថេរ មានសេចក្តីប្រែប្រួលជាធម្មតា កំណត់ថា សំឡេងមិនទៀង

សទ្ទា បច្ចុប្បន្នា ខយធម្មា វយធម្មា វិរាគធម្មា និរោធធម្មាតិ វវត្ថេតិ សទ្ទេ អនិច្ចតោ វវត្ថេតិ ។ បេ ។ ឯវំ សទ្ទេ ពហិទ្ធា វវត្ថេតិ ។

កថំ គន្ធេ ពហិទ្ធា វវត្ថេតិ ។ គន្ធា អវិជ្ជា-សមុទយាតិ វវត្ថេតិ គន្ធា តណ្ហាសមុទយាតិ វវត្ថេតិ ។ បេ ។ ឯវំ គន្ធេ ពហិទ្ធា វវត្ថេតិ ។

កថំ រសេ ពហិទ្ធា វវត្ថេតិ ។ រសា អវិជ្ជា-សមុទយាតិ វវត្ថេតិ រសា តណ្ហាសមុទយាតិ វវត្ថេតិ ។ បេ ។ ឯវំ រសេ ពហិទ្ធា វវត្ថេតិ ។

កថំ ផោដ្ឋព្វេ ពហិទ្ធា វវត្ថេតិ ។ ផោដ្ឋព្វា អវិជ្ជាសមុទយាតិ វវត្ថេតិ ផោដ្ឋព្វា តណ្ហាសមុទយាតិ វវត្ថេតិ ផោដ្ឋព្វា កម្មសមុទយាតិ វវត្ថេតិ ផោដ្ឋព្វា អាហារសមុទយាតិ វវត្ថេតិ ផោដ្ឋព្វា ឧប្បន្នាតិ វវត្ថេតិ ផោដ្ឋព្វា សមុទាគតាតិ វវត្ថេតិ ។ បេ ។ ឯវំ ផោដ្ឋព្វេ ពហិទ្ធា វវត្ថេតិ ។

ត្រូវបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ជាធម្មតា មានការសូន្យជាធម្មតា មានការរសាយជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា កំណត់នូវសំឡេងថា មិនទៀង ។ បេ ។ បុគ្គល កំណត់នូវសំឡេងខាងក្រៅ ដោយប្រការយ៉ាងនេះឯង ។

បុគ្គលកំណត់នូវក្លិនខាងក្រៅ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់ថា ក្លិនកើតហើយ ព្រោះអវិជ្ជា កំណត់ថា ក្លិនកើតហើយ ព្រោះតណ្ហា ។ បេ ។ បុគ្គលកំណត់នូវក្លិនខាងក្រៅ ដោយប្រការយ៉ាងនេះឯង ។

បុគ្គល កំណត់នូវរសខាងក្រៅ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់ថា រសកើតហើយ ព្រោះអវិជ្ជា កំណត់ថា រសកើតហើយ ព្រោះតណ្ហា ។ បេ ។ បុគ្គលកំណត់ នូវរសខាងក្រៅ ដោយប្រការយ៉ាងនេះឯង ។

បុគ្គលកំណត់ នូវផ្សព្វខាងក្រៅ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់ ថា ផ្សព្វកើតហើយ ព្រោះអវិជ្ជា កំណត់ថា ផ្សព្វកើតហើយ ព្រោះតណ្ហា កំណត់ថា ផ្សព្វកើតហើយ ព្រោះកម្ម កំណត់ថាផ្សព្វ កើតហើយ ព្រោះអាហារ កំណត់ថា ផ្សព្វកើតឡើងហើយ កំណត់ ថា ផ្សព្វតាំងឡើងហើយ ។ បេ ។ បុគ្គលកំណត់ នូវផ្សព្វខាងក្រៅ ដោយប្រការយ៉ាងនេះឯង ។

កថំ ធម្មេ ពហិទ្ធា វវត្ថេតិ ។ ធម្មា អវិជ្ជាសម្ភូតាតិ វវត្ថេតិ ធម្មា តណ្ហាសម្ភូតាតិ វវត្ថេតិ ធម្មា កម្មសម្ភូតាតិ វវត្ថេតិ ធម្មា អាហារសម្ភូតាតិ វវត្ថេតិ ធម្មា ឧប្បន្នាតិ វវត្ថេតិ ធម្មា សមុទាគតាតិ វវត្ថេតិ ធម្មា អហុត្វា សម្ភូតា ហុត្វា ន ភវិស្សន្តីតិ វវត្ថេតិ ធម្មេ អន្តវន្តតោ វវត្ថេតិ ធម្មា អធុវា អសស្សតា វិបរិណាមធម្មាតិ វវត្ថេតិ ធម្មា អនិច្ចា សង្ខតា បដិច្ចសមុប្បន្នា ខយធម្មា វយធម្មា វិរាគធម្មា និរោធធម្មាតិ វវត្ថេតិ ធម្មេ អនិច្ចតោ វវត្ថេតិ នោ និច្ចតោ ទុក្ខតោ វវត្ថេតិ នោ សុខតោ អនត្តតោ វវត្ថេតិ នោ អត្តតោ និព្វិន្ទតិ នោ នន្ទតិ វិរជ្ជតិ នោ រជ្ជតិ និរោធេតិ នោ សមុទេតិ បដិនិស្សជ្ជតិ នោ អាទិយតិ អនិច្ចតោ វវត្ថេន្តោ និច្ចសញ្ញំ បជហតិ ទុក្ខតោ វវត្ថេន្តោ សុខសញ្ញំ បជហតិ អនត្តតោ វវត្ថេន្តោ អត្តសញ្ញំ បជហតិ និព្វិន្ទន្តោ នន្ទឹ បជហតិ វិរជ្ជន្តោ រាគំ បជហតិ

បុគ្គលកំណត់ នូវធម៌ (១) ខាងក្រៅ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់ថា ធម៌កើតហើយ ព្រោះអវិជ្ជា កំណត់ថា ធម៌កើតហើយ ព្រោះតណ្ហា កំណត់ថា ធម៌កើតហើយព្រោះកម្ម កំណត់ថា ធម៌កើតហើយព្រោះអាហារ កំណត់ថា ធម៌កើតឡើងហើយ កំណត់ថា ធម៌តាំងឡើងហើយ កំណត់ថា ធម៌ដែលមិនទាន់មាន មានហើយ ដែលមានហើយ ហើយនឹងមិនមានវិញ កំណត់នូវធម៌ថា មានទីបំផុត កំណត់ថា ធម៌មិនទៀង មិនឋិតថេរ មានសេចក្តីប្រែប្រួលជាធម្មតា កំណត់ថា ធម៌មិនទៀង ត្រូវបច្ច័យតាក់តែង កើតឡើងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុ មានការអស់ជាធម្មតា មានការសូន្យជាធម្មតា មានការរសាយជាធម្មតា មានការរលត់ជាធម្មតា កំណត់នូវធម៌ថា មិនទៀង មិនកំណត់ថាទៀង កំណត់ថាជាទុក្ខ មិនកំណត់ថាជាសុខ កំណត់ថាជាអនត្តា មិនកំណត់ថាជាអត្តា រមែងនឿយណាយ មិនត្រេកអរ ធុញទ្រាន់ មិនរីករាយ រំលត់ មិនឲ្យកើតឡើង រមែងលះបង់ មិនកាន់យក កាលកំណត់ ថាមិនទៀង រមែងលះបង់នូវនិច្ចសញ្ញា កាលកំណត់ថាជាទុក្ខ រមែងលះបង់នូវសុខសញ្ញា កាលកំណត់ថាជាអនត្តា រមែងលះបង់នូវអត្តសញ្ញា កាលនឿយណាយ រមែងលះបង់នូវសេចក្តីរីករាយ កាលធុញទ្រាន់ រមែងលះបង់នូវរាគៈ កាលរំលត់

---

១ ពាក្យថា ធម៌ ក្នុងទីនេះ បានដល់អរូបខន្ធ ៣ គឺវេទនាខន្ធ ១ សញ្ញាខន្ធ ១ សង្ខារខន្ធ ១ ។ អដ្ឋកថា ។

និរោធេន្តោ សមុទយំ បជហាតិ បដិនិស្សជ្ជន្តោ អាទានំ បជហាតិ ឯវំ ធម្មេ គហិត្វា វវត្ថេតិ តំ-ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ គហិត្វា វវត្ថានេ បញ្ញា គោចរនានត្តេ ញាណំ ។

(១៦៨) កថំ ចរិយាវវត្ថានេ បញ្ញា ចរិយានា-នត្តេ ញាណំ ។ ចរិយាតិ តិស្សោ ចរិយាយោ វិញ្ញាណចរិយា អញ្ញាណចរិយា ញាណចរិយា ។

កតមា វិញ្ញាណចរិយា ។ រូបេសុ ទស្សនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា រូបេសុ ទស្សនដ្ឋោ ចក្ខុវិញ្ញាណំ វិញ្ញាណចរិយា រូបេសុ ទិដ្ឋត្តា អភិនិរោបនវិបាកមនោធាតុ[១] វិញ្ញាណចរិយា រូបេសុ អភិនិរោបិតត្តា[២] វិបាកមនោវិញ្ញាណធាតុ

១ ម. យ. អភិនិរោបនា ។ ២ ម. យ. អភិនិរោបិ ។

រមែងលះបង់នូវការកើតឡើង កាលរលាស់ចោល រមែងលះបង់នូវសេចក្តីប្រកាន់មាំ បុគ្គលកំណត់នូវធម៌ខាងក្រៅ ដោយប្រការយ៉ាងនេះឯង ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវអារម្មណ៍ខាងក្រៅ ឈ្មោះថាគោចរនានត្តញ្ញាណ ។

(១៦៨) បញ្ញាក្នុងការកំណត់ នូវចរិយា ឈ្មោះថាចរិយានា-នត្តញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។ ពាក្យថា ចរិយា បានដល់ចរិយា ៣ យ៉ាង គឺ វិញ្ញាណចរិយា ១ អញ្ញាណចរិយា ១ ញាណចរិយា ១ ។

វិញ្ញាណចរិយា តើដូចម្តេច ។ អាវជ្ជនកិរិយា (កិរិយានៃការពឹង) ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការឃើញ (នូវរូប) ក្នុងរូបទាំងឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ចក្ខុវិញ្ញាណ មានអត្ថថាសម្រាប់ឃើញ (នូវរូប) ក្នុងរូបទាំងឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា វិបាកមនោធាតុ សម្រាប់ឡើង (កាន់អារម្មណ៍) ព្រោះការនៃអារម្មណ៍ ដែលបុគ្គលឃើញក្នុងរូបទាំងឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា វិបាកមនោវិញ្ញាណធាតុ ព្រោះ

វិញ្ញាណចរិយា សទ្ទេសុ សវនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយា-
ព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា សទ្ទេសុ សវនត្តា សោត-
វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណចរិយា សទ្ទេសុ សុតត្តា អភិនិរោបន-
វិបាកមនោធាតុ វិញ្ញាណចរិយា សទ្ទេសុ អភិនិរោបិ-
តត្តា វិបាកមនោវិញ្ញាណធាតុ វិញ្ញាណចរិយា គន្ធេសុ
ឃាយនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា
គន្ធេសុ ឃាយនត្តា ឃានវិញ្ញាណំ វិញ្ញាណចរិយា
គន្ធេសុ ឃាយិតត្តា អភិនិរោបនវិបាកមនោធាតុ វិញ្ញា-
ណចរិយា គន្ធេសុ អភិនិរោបិតត្តា វិបាកមនោវិញ្ញាណ-
ធាតុ វិញ្ញាណចរិយា រសេសុ សាយនត្ថាយ អាវជ្ជន-
កិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា រសេសុ សាយនត្តា

កាលនៃវិបាកមនោវិញ្ញាណធាតុ ទៀតកាន់អារម្មណ៍ក្នុងរូបទាំងឡាយ
ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា គឺអាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍
ដល់ការស្តាប់ (នូវសំឡេង) ក្នុងសំឡេងទាំងឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណ-
ចរិយា សោតវិញ្ញាណ មានសភាពជាសម្រាប់ឮ (នូវសំឡេង) ក្នុងសំឡេង
ទាំងឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា វិបាកមនោធាតុ សម្រាប់ទៀត
(កាន់អារម្មណ៍) ព្រោះកាលនៃអារម្មណ៍ដែលបុគ្គលឮ ក្នុងសំឡេងទាំង
ឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា វិបាកមនោវិញ្ញាណធាតុ ព្រោះកាល
នៃវិបាកមនោវិញ្ញាណធាតុ ទៀតកាន់អារម្មណ៍ ក្នុងសំឡេងទាំងឡាយ
ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា គឺអាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍
ដល់ការហិត (នូវក្លិន) ក្នុងក្លិនទាំងឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា
ឃានវិញ្ញាណ មានសភាពជាសម្រាប់ហិតក្លិន ក្នុងក្លិនទាំងឡាយ ឈ្មោះ
ថាវិញ្ញាណចរិយា វិបាកមនោធាតុ សម្រាប់ទៀត (កាន់អារម្មណ៍)
ព្រោះកាលនៃអារម្មណ៍ ដែលបុគ្គលហិត ក្នុងក្លិនទាំងឡាយ ឈ្មោះ
ថាវិញ្ញាណចរិយា វិបាកមនោវិញ្ញាណធាតុ ព្រោះកាលនៃវិបាក-
មនោវិញ្ញាណធាតុ ទៀតកាន់អារម្មណ៍ ក្នុងក្លិនទាំងឡាយ ឈ្មោះថា
វិញ្ញាណចរិយា គឺអាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់
ការលិទ្ធភ្លក្ស (នូវរស) ក្នុងរសទាំងឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា

ជិវ្ហាវិញ្ញាណំ វិញ្ញាណចរិយា រសេសុ សាយិតត្តា អភិរោបនវិបាកមនោធាតុ វិញ្ញាណចរិយា រសេសុ អភិរោបិតត្តា វិបាកមនោវិញ្ញាណធាតុ វិញ្ញាណចរិយា ផោដ្ឋព្វេសុ ផុសនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា ផោដ្ឋព្វេសុ ផុសនត្តា កាយវិញ្ញាណំ វិញ្ញាណចរិយា ផោដ្ឋព្វេសុ ផុដ្ឋត្តា អភិរោបនវិបាកមនោធាតុ វិញ្ញាណចរិយា ផោដ្ឋព្វេសុ អភិរោបិតត្តា វិបាកមនោវិញ្ញាណធាតុ វិញ្ញាណចរិយា ធម្មេសុ វិជាននត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា ធម្មេសុ វិជាននត្តា មនោវិញ្ញាណំ វិញ្ញាណចរិយា ធម្មេសុ វិញ្ញាតត្តា អភិរោបនវិបាកមនោធាតុ វិញ្ញាណចរិយា ធម្មេសុ

ជិវ្ហាវិញ្ញាណ មានអត្ថថាសម្រាប់លិទ្ធភ្លក្សនូវរសទាំងឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា វិបាកមនោធាតុ សម្រាប់ឡើង(កាន់អារម្មណ៍) ព្រោះភាពនៃអារម្មណ៍ដែលបុគ្គលលិទ្ធភ្លក្ស នូវរសទាំងឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា វិបាកមនោវិញ្ញាណធាតុ ព្រោះភាពនៃវិបាកមនោវិញ្ញាណធាតុ ឡើង (កាន់អារម្មណ៍) ក្នុងរសទាំងឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការប៉ះពាល់ក្នុងផ្សព្វទាំងឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា កាយវិញ្ញាណ មានអត្ថថាសម្រាប់ពាល់ត្រូវ (នូវផ្សព្វ) ក្នុងផ្សព្វទាំងឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា វិបាកមនោធាតុ សម្រាប់ឡើង (កាន់អារម្មណ៍) ព្រោះភាពនៃអារម្មណ៍ដែលបុគ្គលពាល់ត្រូវក្នុងផ្សព្វទាំងឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា វិបាកមនោវិញ្ញាណធាតុ ព្រោះភាពនៃវិបាកមនោវិញ្ញាណធាតុ ឡើងកាន់អារម្មណ៍ក្នុងផ្សព្វទាំងឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការដឹងច្បាស់ (នូវធម៌) ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា មនោវិញ្ញាណធាតុ មានអត្ថថាសម្រាប់ដឹងច្បាស់ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា វិបាកមនោធាតុ សម្រាប់ឡើង (កាន់អារម្មណ៍) ព្រោះភាពនៃអារម្មណ៍ដែលបុគ្គលដឹងច្បាស់ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា វិបាកមនោវិញ្ញាណធាតុ

អភិរោបិតត្តា វិបាកមនោវិញ្ញាណធាតុ វិញ្ញាណចរិយា ។

(១៦៦) វិញ្ញាណចរិយាតិ កេនដ្ឋេន វិញ្ញាណចរិយា ។ និរាគា ចរតីតិ វិញ្ញាណចរិយា និទ្ទោសា ចរតីតិ វិញ្ញាណចរិយា និម្មោហា ចរតីតិ វិញ្ញាណចរិយា និម្មានា ចរតីតិ វិញ្ញាណចរិយា និទ្ទិដ្ឋិ ចរតីតិ វិញ្ញាណចរិយា និទ្ធច្ចា ចរតីតិ វិញ្ញាណចរិយា និព្វិចិកិច្ឆា ចរតីតិ វិញ្ញាណចរិយា នានុសយា ចរតីតិ វិញ្ញាណចរិយា រាគវិប្បយុត្តា ចរតីតិ វិញ្ញាណចរិយា ទោសវិប្បយុត្តា ចរតីតិ វិញ្ញាណចរិយា មោហវិប្បយុត្តា ចរតីតិ វិញ្ញាណចរិយា

ព្រោះការតាំងវិបាកមនោវិញ្ញាណធាតុ ឡើងកាន់អារម្មណ៍ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ។

(១៦៦) សំនួរថាពាក្យថា វិញ្ញាណចរិយា តើវិញ្ញាណចរិយា ដោយអត្ថដូចម្ដេច ។ ធម្មជាតិណា មិនមានរាគៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា មិនមានទោសៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា មិនមានមោហៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា មិនមានមានៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា មិនមានទិដ្ឋិ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា មិនមានឧទ្ធច្ចៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា មិនមានវិចិកិច្ឆា រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថា វិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា មិនមានអនុស័យ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាករាគៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកទោសៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកមោហៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា

មានវិប្បយុត្តា ជវតីតិ វិញ្ញាណចរិយា ទិដ្ឋិវិប្បយុត្តា ជវតីតិ វិញ្ញាណចរិយា ឧទ្ធច្ចវិប្បយុត្តា ជវតីតិ វិញ្ញាណចរិយា វិចិកិច្ឆាវិប្បយុត្តា ជវតីតិ វិញ្ញាណចរិយា អនុសយវិប្បយុត្តា ជវតីតិ វិញ្ញាណចរិយា កុសលេហិ កម្មេហិ វិប្បយុត្តា ជវតីតិ វិញ្ញាណចរិយា អកុសលេហិ កម្មេហិ វិប្បយុត្តា[១] ជវតីតិ វិញ្ញាណចរិយា សាវជ្ជេហិ កម្មេហិ វិប្បយុត្តា ជវតីតិ វិញ្ញាណចរិយា អនវជ្ជេហិ កម្មេហិ វិប្បយុត្តា[២] ជវតីតិ វិញ្ញាណចរិយា កណ្ហេហិ កម្មេហិ វិប្បយុត្តា ជវតីតិ វិញ្ញាណចរិយា សុក្កេហិ កម្មេហិ វិប្បយុត្តា[៣] ជវតីតិ វិញ្ញាណចរិយា សុខុទ្រយេហិ កម្មេហិ វិប្បយុត្តា ជវតីតិ វិញ្ញាណចរិយា

១-២-៣- សម្បយុត្តា ។

ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកមានះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះជាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកទិដ្ឋិ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះជាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកឧទ្ធច្ចៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះជាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកវិចិកិច្ឆា រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះជាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកអនុស័យ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះជាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកកម្ម ជាកុសល រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះជាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកកម្ម ជាអកុសល រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះជាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកកម្ម ប្រកបដោយទោស រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះជាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកកម្មមិនមានទោស រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះជាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកកម្មខ្មៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះជាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកកម្មស រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះជាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកកម្មដែលចំរើនដោយសេចក្តីសុខ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះជាវិញ្ញាណចរិយា

ទុក្ខុទ្រយេហិ កម្មេហិ វិប្បយុត្តា ចរតីតិ វិញ្ញាណចរិយា សុខវិបាកេហិ កម្មេហិ វិប្បយុត្តា[១] ចរតីតិ វិញ្ញាណចរិយា ទុក្ខវិបាកេហិ កម្មេហិ វិប្បយុត្តា ចរតីតិ វិញ្ញាណចរិយា វិញ្ញាតេ[២] ចរតីតិ វិញ្ញាណចរិយា វិញ្ញាណស្ស ឯវរូបា ចរិយា ហោតីតិ វិញ្ញាណចរិយា បកតិបរិសុទ្ធមិទំ ចិត្តំ និក្កិលេសដ្ឋេនាតិ វិញ្ញាណចរិយា អយំ វិញ្ញាណចរិយា ។

(១៦៨) កតមា អញ្ញាណចរិយា ។ មនាបិយេសុ[៣] រូបេសុ រាគស្ស ជវនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា រាគស្ស ជវនា អញ្ញាណចរិយា អមនាបិយេសុ រូបេសុ ទោសស្ស ជវនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា ទោសស្ស ជវនា អញ្ញាណចរិយា

១ ម. សម្បយុត្តា ។ ២. ម. វិញ្ញាណេ ។ ៣ មនាបិកេសូតិ អដ្ឋកថា ។

ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកកម្មដែលចំរើនដោយសេចក្តីទុក្ខ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកកម្មមានផលជាសុខ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកកម្មមានផលជាទុក្ខ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងអារម្មណ៍ដែលខ្លួនដឹង ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ចរិយារបស់វិញ្ញាណ មានសភាពយ៉ាងនេះ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ចិត្តនេះបរិសុទ្ធជាប្រក្រតី ដោយអត្ថថាមិនមានកិលេស ហេតុនោះ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា នេះវិញ្ញាណចរិយា ។

(១៦៨) អញ្ញាណចរិយា តើដូចម្តេច ។ អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការស្ទុះទៅ ឬ ល្បឿនទៅ របស់រាគៈ ក្នុងរូបទាំងឡាយ ជាទីពេញចិត្ត ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ការស្ទុះទៅរបស់រាគៈ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការស្ទុះទៅរបស់ទោសៈ ក្នុងរូបទាំងឡាយមិនជាទីពេញចិត្ត ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ការស្ទុះទៅរបស់ទោសៈ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា

តទុភយេន អសមបេក្ខនស្មឹ វត្ថុស្មឹ មោហស្ស ជវនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា មោហស្ស ជវនា អញ្ញាណចរិយា វិនិពន្ធស្ស មានស្ស ជវនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា មានស្ស ជវនា អញ្ញាណចរិយា បរាមដ្ឋាយ ទិដ្ឋិយា ជវនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា ទិដ្ឋិយា ជវនា អញ្ញាណចរិយា វិក្ខេបគតស្ស ឧទ្ធច្ចស្ស ជវនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា ឧទ្ធច្ចស្ស ជវនា អញ្ញាណចរិយា អនិដ្ឋាគតាយ[1] វិចិកិច្ឆាយ ជវនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា វិចិកិច្ឆាយ ជវនា អញ្ញាណចរិយា ថាមគតស្ស អនុសយស្ស ជវនត្ថាយ

១ ឱ. ម. អនិដ្ឋង្គតាយ ។

អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការស្ទុះទៅ របស់មោហៈ ក្នុងវត្ថុមិនគួរក្រឡេកមើល ដោយហេតុទាំងពីរនោះ ឈ្មោះជាវិញ្ញាណចរិយា ការស្ទុះទៅ របស់មោហៈ ឈ្មោះជាអញ្ញាណចរិយា អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការស្ទុះទៅ របស់មានះជាគ្រឿងចាក់ស្រេះ ឈ្មោះជាវិញ្ញាណចរិយា ការស្ទុះទៅ របស់មានះ ឈ្មោះជាអញ្ញាណចរិយា អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការស្ទុះទៅនៃទិដ្ឋិ ជាកិលេសស្ទាបអង្អែល ឈ្មោះជាវិញ្ញាណចរិយា ការស្ទុះទៅ របស់ទិដ្ឋិ ឈ្មោះជាអញ្ញាណចរិយា អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការស្ទុះទៅ របស់ឧទ្ធច្ចៈដែលរវើរវាយ ឈ្មោះជាវិញ្ញាណចរិយា ការស្ទុះទៅ របស់ឧទ្ធច្ចៈ ឈ្មោះជាអញ្ញាណចរិយា អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់ការស្ទុះទៅ របស់វិចិកិច្ឆា ដែលដល់នូវសេចក្ដីមិនដាច់ស្រេច ឈ្មោះជាវិញ្ញាណចរិយា ការស្ទុះទៅ របស់វិចិកិច្ឆា ឈ្មោះជាអញ្ញាណចរិយា អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការស្ទុះទៅ របស់អនុស័យ ដែលមានកំឡាំង

អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា អនុសយស្ស ជវនា អញ្ញាណចរិយា មនាបិយេសុ សទ្ទេសុ ។បេ។ មនាបិយេសុ គន្ធេសុ មនាបិយេសុ រសេសុ មនាបិយេសុ ផោដ្ឋព្វេសុ មនាបិយេសុ ធម្មេសុ រាគស្ស ជវនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា រាគស្ស ជវនា អញ្ញាណចរិយា អមនាបិយេសុ ធម្មេសុ[១] ទោសស្ស ជវនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា ទោសស្ស ជវនា អញ្ញាណចរិយា តទុភយេន អសមបេក្ខនស្មឹ វត្ថុស្មឹ មោហស្ស ជវនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា មោហស្ស ជវនា អញ្ញាណចរិយា[២] បរាមដ្ឋាយ ទិដ្ឋិយា ជវនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា ទិដ្ឋិយា ជវនា អញ្ញាណចរិយា វិក្ខេបគតស្ស ឧទ្ធច្ចស្ស ជវនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា ឧទ្ធច្ចស្ស ជវនា អញ្ញាណចរិយា

---

១ ឱ. រូបេសុ ។ ២ ឱ. ម. ឯត្ថន្តរេ វិនិពន្ធស្ស មានស្ស ជវនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា មានស្ស ជវនា អញ្ញាណចរិយាតិ ទិស្សតិ ។

ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ការស្ទុះទៅរបស់អនុស័យ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការស្ទុះទៅរបស់រាគៈ ក្នុងសំឡេងទាំងឡាយ ជាទីពេញចិត្ត ។បេ។ ក្នុងក្លិនទាំងឡាយជាទីពេញចិត្ត ក្នុងរសទាំងឡាយជាទីពេញចិត្ត ក្នុងផ្សព្វទាំងឡាយជាទីពេញចិត្ត ក្នុងធម្មារម្មណ៍ទាំងឡាយ ជាទីពេញចិត្ត ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ការស្ទុះទៅរបស់រាគៈ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការស្ទុះទៅ របស់ទោសៈ ក្នុងធម្មារម្មណ៍ទាំងឡាយមិនជាទីពេញចិត្ត ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ការស្ទុះទៅរបស់ទោសៈ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា អាវជ្ជនកិរិយាជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការស្ទុះទៅរបស់មោហៈ ក្នុងវត្ថុមិនគួរក្រឡេកមើលដោយហេតុទាំងពីរនោះ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ការស្ទុះទៅរបស់មោហៈ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការស្ទុះទៅ របស់ទិដ្ឋិ ជាធម្មជាតិស្ទាបអង្អែល ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ការស្ទុះទៅរបស់ទិដ្ឋិ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការស្ទុះទៅ របស់ឧទ្ធច្ចៈ ជាកិលេសរវើរវាយ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ការស្ទុះទៅរបស់ឧទ្ធច្ចៈ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា

អនិដ្ឋង្គតាយ វិចិកិច្ឆាយ ជវនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា វិចិកិច្ឆាយ ជវនំ អញ្ញាណចរិយា ថាមគតស្ស អនុសយស្ស ជវនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា អនុសយស្ស ជវនំ អញ្ញាណចរិយា ។

(១៦៨) អញ្ញាណចរិយាតិ កេនដ្ឋេន អញ្ញាណចរិយា ។ សរាគា ចរតីតិ អញ្ញាណចរិយា សទោសា ចរតីតិ អញ្ញាណចរិយា សមោហា ចរតីតិ អញ្ញាណចរិយា សមានា ចរតីតិ អញ្ញាណចរិយា សទិដ្ឋិ ចរតីតិ អញ្ញាណចរិយា សឧទ្ធច្ចា ចរតីតិ អញ្ញាណចរិយា សវិចិកិច្ឆា ចរតីតិ អញ្ញាណចរិយា សានុសយា ចរតីតិ អញ្ញាណចរិយា

អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការស្ទុះទៅរបស់វិចិកិច្ឆា ដែលដល់នូវសេចក្តីមិនដាច់ស្រេច ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ការស្ទុះទៅរបស់វិចិកិច្ឆា ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការស្ទុះទៅរបស់អនុស័យ ដែលមានកំឡាំង ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ការស្ទុះទៅរបស់អនុស័យ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ។

(១៦៨) សំនួរត្រង់ពាក្យថា អញ្ញាណចរិយា តើអញ្ញាណចរិយា ដោយអត្ថដូចម្តេច ។ ធម្មជាតិណា ប្រកបដោយរាគៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រកបដោយទោសៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រកបដោយមោហៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រកបដោយមានះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រកបដោយទិដ្ឋិ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រកបដោយឧទ្ធច្ចៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រកបដោយវិចិកិច្ឆា រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រកបដោយអនុស័យ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា

រាគសម្បយុត្តា ចេតនា អញ្ញាណចរិយា ទោសសម្ប-
យុត្តា ចេតនា អញ្ញាណចរិយា មោហសម្បយុត្តា
ចេតនា អញ្ញាណចរិយា មានសម្បយុត្តា ចេតនា
អញ្ញាណចរិយា ទិដ្ឋិសម្បយុត្តា ចេតនា អញ្ញាណ-
ចរិយា ឧទ្ធច្ចសម្បយុត្តា ចេតនា អញ្ញាណចរិយា
វិចិកិច្ឆាសម្បយុត្តា ចេតនា អញ្ញាណចរិយា អនុស-
យសម្បយុត្តា ចេតនា អញ្ញាណចរិយា កុសលេហិ
កម្មេហិ វិប្បយុត្តា ចេតនា អញ្ញាណចរិយា
អកុសលេហិ កម្មេហិ សម្បយុត្តា(១) ចេតនា
អញ្ញាណចរិយា សាវជ្ជេហិ កម្មេហិ សម្បយុត្តា
ចេតនា អញ្ញាណចរិយា អនវជ្ជេហិ កម្មេហិ
វិប្បយុត្តា ចេតនា អញ្ញាណចរិយា កណ្ហេហិ

១ ម. វិប្បយុត្តា ។

ចេតនាណា ប្រកបព្រមដោយរាគៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ចេតនានោះ ឈ្មោះថា អញ្ញាណចរិយា ចេតនាណា ប្រកបព្រមដោយទោសៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ចេតនានោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ចេតនាណា ប្រកបព្រមដោយមោហៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ចេតនានោះ ឈ្មោះថា អញ្ញាណចរិយា ចេតនាណា ប្រកបព្រមដោយមានះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ចេតនានោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ចេតនាណា ប្រកបព្រមដោយទិដ្ឋិ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ចេតនានោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ចេតនាណា ប្រកបព្រមដោយឧទ្ធច្ចៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ចេតនានោះ ឈ្មោះថា អញ្ញាណចរិយា ចេតនាណា ប្រកបព្រមដោយវិចិកិច្ឆា រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ចេតនានោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ចេតនាណាប្រកបព្រមដោយអនុស័យ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ចេតនានោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ចេតនាណា ប្រាសចាកកម្មជាកុសល រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ចេតនានោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ចេតនាណា ប្រកបព្រមដោយកម្មជាអកុសល រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ចេតនានោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ចេតនាណា ប្រកបព្រមដោយកម្មមានទោស រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ចេតនានោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ចេតនាណា ប្រាសចាកកម្មមិនមានទោស រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ចេតនានោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា

កម្មេហិ សម្បយុត្តា[១] ចរតីតិ អញ្ញាណចរិយា សុក្កេហិ កម្មេហិ វិប្បយុត្តា ចរតីតិ អញ្ញាណចរិយា សុខុទ្រយេហិ កម្មេហិ វិប្បយុត្តា ចរតីតិ អញ្ញាណចរិយា ទុក្ខុទ្រយេហិ កម្មេហិ សម្បយុត្តា[២] ចរតីតិ អញ្ញាណចរិយា សុខវិបាកេហិ កម្មេហិ វិប្បយុត្តា ចរតីតិ អញ្ញាណចរិយា ទុក្ខវិបាកេហិ កម្មេហិ សម្បយុត្តា[៣] ចរតីតិ អញ្ញាណចរិយា អញ្ញាតេ[៤] ចរតីតិ អញ្ញាណចរិយា អញ្ញាណស្ស ឯវរូបា ចរិយា ហោតីតិ អញ្ញាណចរិយា អយំ អញ្ញាណចរិយា ។

[១៦៨] កតមា ញាណចរិយា ។ អនិច្ចានុបស្សនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា អនិច្ចានុបស្សនា ញាណចរិយា ទុក្ខានុបស្សនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា

១–២–៣– ម. វិប្បយុត្តា ។ ៤–ម. អញ្ញាណេ ។

ធម្មជាតិណា ប្រកបព្រមដោយកម្មខ្មៅ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកកម្មស រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកកម្មដែលចំរើនដោយសេចក្ដីសុខ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រកបព្រមដោយកម្មដែលចំរើនដោយសេចក្ដីទុក្ខ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកកម្ម មានផលជាសុខ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រកបព្រមដោយកម្មមានផលជាទុក្ខ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ធម្មជាតិណា រមែងប្រព្រឹត្តទៅក្នុងហេតុដែលខ្លួនមិនដឹង ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ចរិយារបស់អញ្ញាណៈ (សេចក្ដីមិនដឹង) មានសភាពយ៉ាងនេះ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា នេះឈ្មោះថាអញ្ញាណចរិយា ។

(១៦៨) ញាណចរិយា តើដូចម្ដេច ។ អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អនិច្ចានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញថាមិនទៀង) ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា អនិច្ចានុបស្សនា ឈ្មោះថាញាណចរិយា អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់ទុក្ខានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញថាជាទុក្ខ)

វិញ្ញាណចរិយា ទុក្ខានុបស្សនា ញាណចរិយា អនត្តានុបស្សនត្ថាយ អាវជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា អនត្តានុបស្សនា ញាណចរិយា និព្វិទានុបស្សនត្ថាយ ។ បេ ។ វិរាគានុបស្សនត្ថាយ និរោធានុបស្សនត្ថាយ បដិនិស្សគ្គានុបស្សនត្ថាយ ខយានុបស្សនត្ថាយ វយានុបស្សនត្ថាយ វិបរិណាមានុបស្សនត្ថាយ អនិមិត្តានុបស្សនត្ថាយ អប្បណិហិតានុបស្សនត្ថាយ សុញ្ញតានុបស្សនត្ថាយ អធិបញ្ញាធម្មានុបស្សនត្ថាយ យថាភូតញាណទស្សនត្ថាយ

ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា ទុក្ខានុបស្សនា ឈ្មោះថាញាណចរិយា អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់អនត្តានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញថាជាអនត្តា) ។ ឈ្មោះថាវិញ្ញាណចរិយា អនត្តានុបស្សនា ឈ្មោះថាញាណចរិយា អាវជ្ជនកិរិយា ជាអព្យាក្រឹត ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់និព្វិទានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញថាគួរនឿយណាយ) ។ បេ ។ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់វិរាគានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញថាប្រាសចាករាគៈ) ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់និរោធានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញនូវការរលត់) ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់បដិនិស្សគ្គានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញថាគួរលះបង់ចេញ) ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខយានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញនូវការអស់) ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់វយានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញនូវការសូន្យ) ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់វិបរិណាមានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញ នូវការប្រែប្រួល) ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់អនិមិត្តានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញថាសង្ខារមិនមានកំណត់) ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អប្បណិហិតានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញថាសង្ខារមិនមានទីតម្កល់តាំង) ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សុញ្ញតានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញថាសង្ខារសូន្យ) ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់អធិបញ្ញាធម្មានុបស្សនា (ការពិចារណានូវធម៌ដោយបញ្ញាដ៏ក្រៃលែង) ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ

អាទីនវានុបស្សនត្ថាយ បដិសង្ខានុបស្សនត្ថាយ អាវ-ជ្ជនកិរិយាព្យាកតា វិញ្ញាណចរិយា បដិសង្ខានុប-ស្សនា ញាណចរិយា វិវដ្ដនានុបស្សនា ញាណចរិយា សោតាបត្តិមគ្គោ ញាណចរិយា សោតាបត្តិផលស-មាបត្តិ ញាណចរិយា សកទាគាមិមគ្គោ ញាណ-ចរិយា សកទាគាមិផលសមាបត្តិ ញាណចរិយា អនាគាមិមគ្គោ ញាណចរិយា អនាគាមិផលសមាបត្តិ ញាណចរិយា អរហត្តមគ្គោ ញាណចរិយា អរហត្ត-ផលសមាបត្តិ ញាណចរិយា ។

(១៧០) ញាណចរិយាតិ កេនដ្ឋេន ញាណចរិយា ។ និរាគា ចរតីតិ ញាណចរិយា និទ្ទោសា ចរតីតិ ញាណចរិយា ។ បេ ។ និរនុសយា ចរតីតិ ញាណចរិយា រាគវិប្បយុត្តា ចរតីតិ ញាណ-ចរិយា ទោសវិប្បយុត្តា ចរតីតិ ញាណចរិយា

(ការឃើញដោយញាណតាមសេចក្ដីពិត) ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អាទីនវា-នុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញជាទោស) ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់បដិ-សង្ខានុបស្សនា (ការពិចារណាឃើញដោយឧបាយបញ្ញា) ឈ្មោះថា វិញ្ញាណចរិយា នូវបដិសង្ខានុបស្សនា ឈ្មោះថាញាណចរិយា វិវដ្ដា-នុបស្សនា ឈ្មោះថាញាណចរិយា សោតាបត្តិមគ្គ ឈ្មោះថាញាណ-ចរិយា សោតាបត្តិផលសមាបត្តិ ឈ្មោះថាញាណចរិយា សកទាគាមិ-មគ្គ ឈ្មោះថាញាណចរិយា សកទាគាមិផលសមាបត្តិ ឈ្មោះថា ញាណចរិយា អនាគាមិមគ្គ ឈ្មោះថាញាណចរិយា អនាគាមិផល-សមាបត្តិ ឈ្មោះថាញាណចរិយា អរហត្តមគ្គ ឈ្មោះថាញាណចរិយា អរហត្តផលសមាបត្តិ ឈ្មោះថាញាណចរិយា ។

(១៧០) សំនួរត្រង់ពាក្យថា ញាណចរិយា តើញាណចរិយា ដោយអត្ថដូចម្ដេច ។ ធម្មជាតិណា មិនមានរាគៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាញាណចរិយា ធម្មជាតិណា មិនមានទោសៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាញាណចរិយា ។ បេ ។ ធម្មជាតិណា មិនមានអនុស័យ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាករាគៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកទោសៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាញាណចរិយា

មោហាវិប្បយុត្តា ចេតនា ញាណចរិយា មានវិប្បយុត្តា ។ បេ ។ ទិដ្ឋិវិប្បយុត្តា ឧទ្ធច្ចវិប្បយុត្តា វិចិកិច្ឆា-វិប្បយុត្តា អនុសយវិប្បយុត្តា កុសលេហិ កម្មេហិ សម្បយុត្តា អកុសលេហិ កម្មេហិ វិប្បយុត្តា សាវជ្ជេហិ កម្មេហិ វិប្បយុត្តា អនវជ្ជេហិ កម្មេហិ សម្បយុត្តា កណ្ហេហិ កម្មេហិ វិប្បយុត្តា សុក្កេហិ កម្មេហិ សម្បយុត្តា សុខុទ្រយេហិ កម្មេហិ សម្បយុត្តា ទុក្ខុទ្រយេហិ កម្មេហិ វិប្បយុត្តា សុខវិបាកេហិ កម្មេហិ សម្បយុត្តា ចេតនា ញាណចរិយា ទុក្ខវិបាកេហិ កម្មេហិ វិប្បយុត្តា ចេតនា ញាណចរិយា ញាណេ(១) ចេតនា ញាណ-ចរិយា ញាណស្ស បវត្តា ចរិយា ហោតិ ញាណចរិយា អយំ ញាណចរិយា វិញ្ញាណចរិយា អញ្ញាណចរិយា ញាណចរិយា(២) តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ចរិយា-វវត្ថានេ បញ្ញា ចរិយាវវត្ថានេ ញាណំ ។

១ ម. ញាតេ ។ ២ ម. ឱ. អញ្ញាវិញ្ញាណចរិយា អញ្ញាអញ្ញាណចរិយា អញ្ញាញាណ-ចរិយាតិ ។

ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកមោហៈ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកមានៈ ។ បេ ។ ធម្ម-ជាតិណា ប្រាសចាកទិដ្ឋិ ប្រាសចាកឧទ្ធច្ចៈ ប្រាសចាកវិចិកិច្ឆា ប្រាសចាកអនុស័យ ប្រកបព្រមដោយកម្មជាកុសល ប្រាសចាកកម្មជាអកុសល ប្រាសចាកកម្មមានទោស ប្រកបព្រមដោយកម្មមិនមានទោស ប្រាសចាកកម្មខ្មៅ ប្រកបព្រមដោយកម្មស ប្រកបព្រមដោយកម្មដែលចំរើនដោយសេចក្តីសុខ ប្រាសចាកកម្មដែលចំរើនដោយសេចក្តីទុក្ខ ប្រកបព្រមដោយកម្មមានផលជាសុខ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រាសចាកកម្មមានផលជាទុក្ខ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាញាណចរិយា ធម្មជាតិណា ប្រ-ព្រឹត្តទៅក្នុងញាណ ធម្មជាតិនោះ ឈ្មោះថាញាណចរិយា ចរិយារបស់ញាណ មានសភាពយ៉ាងនេះ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាញាណចរិយា នេះ ឈ្មោះថាញាណចរិយា ។ វិញ្ញាណចរិយា អញ្ញាណចរិយា ញាណចរិយា (យ៉ាងនេះឯង) ។ ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវចរិយា ឈ្មោះថាចរិយានានត្តញ្ញាណ ។

(១៧១) កថំ ចតុធម្មវវត្ថានេ បញ្ញា ធម្មនា-នត្តេ ញាណំ ។ ចតស្សោ ភូមិយោ កាមាវចរា ភូមិ រូបាវចរា ភូមិ អរូបាវចរា ភូមិ អបរិយាបន្នា ភូមិ ។

(១៧២) កតមា កាមាវចរា ភូមិ ។ ហេដ្ឋតោ អវីចិនិរយំ បរិយន្តំ ករិត្វា ឧបរិតោ បរនិម្មិតវសវត្តី ទេវេ អន្តោ ករិត្វា យំ ឯតស្មឹ អន្តរេ ឯត្ថាវចរា ឯត្ថ បរិយាបន្នា ខន្ធធាតុ អាយតនា រូបា វេទនា សញ្ញា សង្ខារា វិញ្ញាណំ អយំ កាមាវចរា ភូមិ ។

(១៧៣) កតមា រូបាវចរា ភូមិ ។ ហេដ្ឋតោ ព្រហ្មលោកំ បរិយន្តំ ករិត្វា ឧបរិតោ អកនិដ្ឋេ ទេវេ អន្តោ ករិត្វា យំ ឯតស្មឹ អន្តរេ ឯត្ថាវចរា ឯត្ថ បរិយាបន្នា សមាបន្នស្ស វា ឧបបន្នស្ស វា ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារស្ស វា ចិត្តចេតសិកា ធម្មា អយំ រូបាវចរា ភូមិ ។

(១៧៤) កតមា អរូបាវចរា ភូមិ ។ ហេដ្ឋតោ អាកាសានញ្ចាយតនូបគេ ទេវេ បរិយន្តំ ករិត្វា ឧបរិតោ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនូបគេ ទេវេ

(១៧១) បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវធម៌ ៤ ឈ្មោះជាធម្មនានត្ត-ញាណ តើដូចម្តេច ។ ភូមិមាន ៤ គឺកាមាវចរភូមិ ១ រូបាវចរភូមិ ១ អរូបាវចរភូមិ ១ អបរិយាបន្នភូមិ ១ ។

(១៧២) កាមាវចរភូមិ តើដូចម្តេច ។ ខាងក្រោម កំណត់ត្រឹមអវីចិនរកជាទីបំផុត ខាងលើ កំណត់ត្រឹមបរនិម្មិតវសវត្តីទេវតា ជាទីបំផុត ខន្ធ ធាតុ អាយតនៈ រូប វេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ណា មានក្នុងចន្លោះនុ៎ះ ត្រាច់ទៅក្នុងចន្លោះនុ៎ះ រាប់បញ្ចូលក្នុងចន្លោះនុ៎ះ នេះឈ្មោះថាកាមាវចរភូមិ ។

(១៧៣) រូបាវចរភូមិ តើដូចម្តេច ។ ខាងក្រោម កំណត់ត្រឹមព្រហ្មលោកជាទីបំផុត ខាងលើ កំណត់ត្រឹមអកនិដ្ឋទេវតាជាទីបំផុត ធម៌ទាំងឡាយ គឺចិត្តនិងចេតសិកណា របស់អ្នកចូលកាន់សមាបត្តិក្តី របស់អ្នកកើតក្នុងព្រហ្មលោកក្តី របស់អ្នកមានធម៌ជាគ្រឿងនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្នក្តី មានក្នុងចន្លោះនុ៎ះ ត្រាច់ទៅក្នុងចន្លោះនុ៎ះ រាប់បញ្ចូលក្នុងចន្លោះនុ៎ះ នេះឈ្មោះថារូបាវចរភូមិ ។

(១៧៤) អរូបាវចរភូមិ តើដូចម្តេច ។ ខាងក្រោម កំណត់ត្រឹមពួកទេវតាអ្នកចូលកាន់អាកាសានញ្ចាយតនភពជាទីបំផុត ខាងលើ កំណត់ត្រឹមពួកទេវតា អ្នកចូលកាន់នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនភព ជា

អគ្គោ ការិកា យំ ឯតស្មឹ អន្តរេ ឯត្ថាវចរា ឯត្ថ បរិយា-
បន្នា សមាបន្នស្ស វា ឧបបន្នស្ស វា ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារិ-
ស្ស វា ចិត្តចេតសិកា ធម្មា អយំ អរូបាវចរា ភូមិ ។

(១៩៥) កតមា អបរិយាបន្នា ភូមិ ។ អបរិ-
យាបន្នា មគ្គា ច ផលានិ ច អសង្ខតា ច ធាតុ
អយំ អបរិយាបន្នា ភូមិ ឥមា ចតស្សោ ភូមិយោ ។

(១៩៦) អបរាបិ ចតស្សោ ភូមិយោ ចត្តារោ
សតិបដ្ឋានា ចត្តារោ សម្មប្បធានា ចត្តារោ ឥទ្ធិបាទា
ចត្តារិ ឈានានិ ចតស្សោ អប្បមញ្ញាយោ ចតស្សោ
អរូបាវចរសមាបត្តិយោ ចតស្សោ បដិសម្ភិទា ចត-
ស្សោ បដិបទា ចត្តារិ អារម្មណានិ ចត្តារោ អរិយ-
វំសា ចត្តារិ សង្គហវត្ថូនិ ចត្តារិ ចក្កានិ ចត្តារិ
ធម្មបទានិ ឥមា ចតស្សោ ភូមិយោ តំញាតដ្ឋេន
ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ចតុធម្ម-
វវត្ថានេ បញ្ញា ភូមិនានត្តេ ញាណំ ។

(១៩៧) កថំ នវធម្មវវត្ថានេ បញ្ញា ធម្មនានត្តេ
ញាណំ ។ កថំ ធម្មេ វវត្ថេតិ ។ កាមាវចរេ

ទំពុក ធម៌ទាំងឡាយ គឺចិត្តនិងចេតសិក ណា របស់អ្នកចូលកាន់
សមាបត្តិក្តី របស់អ្នកចូលទៅកើតក្នុងព្រហ្មលោកក្តី របស់អ្នកមានធម៌
ជាគ្រឿងនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្នក្តី មានក្នុងចន្លោះនុ៎ះ ត្រាច់ទៅក្នុង
ចន្លោះនុ៎ះ រាប់បញ្ចូលក្នុងចន្លោះនុ៎ះ នេះឈ្មោះថាអរូបាវចរភូមិ ។

(១៩៥) អបរិយាបន្នភូមិ តើដូចម្តេច ។ មគ្គ ផល និង
អសង្ខតធាតុ ដែលមិនរាប់បញ្ចូល (ក្នុងភូមិនោះ) នេះឈ្មោះថា
អបរិយាបន្នភូមិ នេះភូមិ ៤ ។

(១៩៦) ភូមិ ៤ ដទៃទៀត គឺ សតិប្បដ្ឋាន ៤ សម្មប្បធាន ៤
ឥទ្ធិបាទ ៤ ឈាន ៤ អប្បមញ្ញា ៤ អរូបាវចរសមាបត្តិ ៤ បដិស-
ម្ភិទា ៤ បដិបទា ៤ អារម្មណ៍ ៤ អរិយវង្ស ៤ សង្គហវត្ថុ ៤ ចក្ក ៤
ធម្មបទ ៤ ទាំងនេះឈ្មោះថាភូមិ ៤ ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថា
ដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់ នូវធម៌នោះ
ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវធម៌ ៤ ឈ្មោះថា
ភូមិនានត្តញ្ញាណ ។

(១៩៧) បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវធម៌ ៩ ឈ្មោះថាធម្មនានត្តញ្ញាណ
តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់ នូវធម៌ទាំងឡាយ តើដូចម្តេច ។

ធម្មេ កុសលតោ វវត្ថេតិ អកុសលតោ វវត្ថេតិ អព្យាកតតោ វវត្ថេតិ រូបាវចរេ ធម្មេ កុសលតោ វវត្ថេតិ អព្យាកតតោ វវត្ថេតិ អរូបាវចរេ ធម្មេ កុសលតោ វវត្ថេតិ អព្យាកតតោ វវត្ថេតិ អបរិយាបន្នេ ធម្មេ កុសលតោ(១) វវត្ថេតិ អព្យាកតតោ វវត្ថេតិ ។

(១៧៨) កថំ កាមាវចរេ ធម្មេ កុសលតោ វវត្ថេតិ អកុសលតោ វវត្ថេតិ អព្យាកតតោ វវត្ថេតិ ។ ទស កុសលកម្មបថេ កុសលតោ វវត្ថេតិ ទស អកុសលកម្មបថេ អកុសលតោ វវត្ថេតិ រូបញ្ច វិបាកញ្ច កិរិយញ្ច អព្យាកតតោ វវត្ថេតិ ឯវំ កាមាវចរេ ធម្មេ កុសលតោ វវត្ថេតិ អកុសលតោ វវត្ថេតិ អព្យាកតតោ វវត្ថេតិ ។

(១៧៩) កថំ រូបាវចរេ ធម្មេ កុសលតោ វវត្ថេតិ អព្យាកតតោ វវត្ថេតិ ។ ឥធដ្ឋស្ស ចត្តារិ ឈានានិ កុសលតោ វវត្ថេតិ តត្រូបបន្នស្ស ចត្តារិ ឈានានិ អព្យាកតតោ វវត្ថេតិ ឯវំ រូបាវចរេ ធម្មេ កុសលតោ វវត្ថេតិ អព្យាកតតោ វវត្ថេតិ ។

១ អកុសលតោ ។

បុគ្គលកំណត់នូវពួកកាមាវចរធម៌ ថាជាកុសល កំណត់ថាជាអកុសល កំណត់ថាជាអព្យាក្រឹត កំណត់នូវពួករូបាវចរធម៌ ថាជាកុសល កំណត់ថាជាអព្យាក្រឹត កំណត់នូវពួកអរូបាវចរធម៌ ថាជាកុសល កំណត់ថាជាអព្យាក្រឹត កំណត់នូវពួកអបរិយាបន្នធម៌ ថាជាកុសល កំណត់ថាជាអព្យាក្រឹត ។

(១៧៨) បុគ្គលកំណត់នូវពួកកាមាវចរធម៌ ថាជាកុសល កំណត់ថាជាអកុសល កំណត់ថាជាកុសល កំណត់ថាជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់នូវកុសលកម្មបថ ១០ ថាជាកុសល កំណត់នូវអកុសលកម្មបថ ១០ ថាជាអកុសល កំណត់នូវរូប វិបាក និងកិរិយា ថាជាអព្យាក្រឹត បុគ្គលកំណត់ នូវពួកកាមាវចរធម៌ ថាជាកុសល កំណត់ថាជាអកុសល កំណត់ថាជាអព្យាក្រឹត យ៉ាងនេះឯង ។

(១៧៩) បុគ្គលកំណត់នូវពួករូបាវចរធម៌ ថាជាកុសល កំណត់ថាជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់នូវឈាន ៤ របស់ជនដែល[illegible]មនុស្សលោកនេះ ថាជាកុសល កំណត់នូវឈាន ៤ របស់ជនដែលកើតក្នុងព្រហ្មលោកនោះ ថាជាអព្យាក្រឹត បុគ្គលកំណត់នូវពួករូបាវចរធម៌ថាជាកុសល កំណត់ថាជាអព្យាក្រឹត យ៉ាងនេះឯង ។

(១៨០) កថំ អរូបាវចរេ ធម្មេ កុសលតោ វវត្ថេតិ អព្យាកតតោ វវត្ថេតិ ។ ឥធដ្ឋស្ស ចតស្សោ អរូបាវចរសមាបត្តិយោ កុសលតោ វវត្ថេតិ តត្រូបបន្នស្ស ចតស្សោ អរូបាវចរសមាបត្តិយោ អព្យាកតតោ វវត្ថេតិ ឯវំ អរូបាវចរេ ធម្មេ កុសលតោ វវត្ថេតិ អព្យាកតតោ វវត្ថេតិ ។

(១៨១) កថំ អបរិយាបន្នេ ធម្មេ កុសលតោ វវត្ថេតិ អព្យាកតតោ វវត្ថេតិ ។ ចត្តារោ អរិយមគ្គេ កុសលតោ វវត្ថេតិ ចត្តារិ សាមញ្ញផលានិ និព្វានញ្ច អព្យាកតតោ វវត្ថេតិ ឯវំ អបរិយាបន្នេ ធម្មេ កុសលតោ វវត្ថេតិ អព្យាកតតោ វវត្ថេតិ ឯវំ ធម្មេ វវត្ថេតិ ។

(១៨២) នវ បាមុជ្ជមូលកា ធម្មា អនិច្ចតោ មនសិការោតោ បាមុជ្ជំ ជាយតិ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទេតិ សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ សមាហិតេ ចិត្តេ យថាភូតំ បជានាតិ បស្សតិ យថាភូតំ

(១៨០) បុគ្គលកំណត់នូវពួកអរូបាវចរធម៌ ថាជាកុសល កំណត់ថាជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់នូវអរូបាវចរសមាបត្តិ ៤ របស់ជនដែលឋិតនៅក្នុងមនុស្សលោកនេះ ថាជាកុសល កំណត់នូវអរូបាវចរសមាបត្តិ ៤ របស់ជនដែលកើតនៅក្នុងព្រហ្មលោកនោះ ថាជាអព្យាក្រឹត បុគ្គលកំណត់នូវពួកអរូបាវចរធម៌ថាជាកុសល កំណត់ថាជាអព្យាក្រឹត យ៉ាងនេះឯង ។

(១៨១) បុគ្គលកំណត់នូវពួកអបរិយាបន្នធម៌ថាជាកុសល កំណត់ថាជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកំណត់នូវអរិយមគ្គ ៤ ថាជាកុសល កំណត់នូវសាមញ្ញផល ៤ និងព្រះនិព្វាន ថាជាអព្យាក្រឹត បុគ្គលកំណត់នូវពួកអបរិយាបន្នធម៌ថាជាកុសល កំណត់ថាជាអព្យាក្រឹត យ៉ាងនេះ បុគ្គលកំណត់នូវធម៌ទាំងឡាយ យ៉ាងនេះឯង ។

(១៨២) ធម៌ ៩ មានបាមុជ្ជៈ (សេចក្តីត្រេកអរខ្ចប់) ជាមូល គឺ កាលបុគ្គលធ្វើទុកក្នុងចិត្តថាមិនទៀង បាមុជ្ជៈរមែងកើត កាលបុគ្គលមានចិត្តរីករាយហើយ បីតិរមែងកើត កាលបុគ្គលមានចិត្តប្រកបដោយបីតិហើយ កាយរមែងស្ងប់ បុគ្គលអ្នកមានកាយស្ងប់ហើយ រមែងទទួលនូវសេចក្តីសុខ កាលបុគ្គលមានសេចក្តីសុខ ចិត្តរមែងតំកល់មាំ កាលបើចិត្តតំកល់មាំ បុគ្គលរមែងដឹង រមែងឃើញ តាមពិត

ជានំ បស្សំ និព្វិន្ទតិ និព្វិន្ទំ វិរជ្ជតិ វិរាគា វិមុច្ចតិ ទុក្ខតោ មនសិការោតោ ធម្មុទ្ធំ ជាយតិ ។ បេ ។ អនត្តតោ មនសិការោតោ ធម្មុទ្ធំ ជាយតិ រូបំ អនិច្ចតោ មនសិការោតោ ធម្មុទ្ធំ ជាយតិ រូបំ ទុក្ខតោ មនសិការោតោ ។ បេ ។ រូបំ អនត្តតោ ។ បេ ។ វេទនំ សញ្ញំ សង្ខារេ វិញ្ញាណំ ចក្ខុំ ។ បេ ។ ជរាមរណំ អនិច្ចតោ មនសិការោតោ ធម្មុទ្ធំ ជាយតិ ។ បេ ។ ជរាមរណំ ទុក្ខតោ មនសិការោតោ ធម្មុទ្ធំ ជាយតិ ជរាមរណំ អនត្តតោ មនសិការោតោ ធម្មុទ្ធំ ជាយតិ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទេតិ សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ សមាហិតេ ចិត្តេ យថាភូតំ បជានាតិ បស្សតិ យថាភូតំ ជានំ បស្សំ និព្វិន្ទតិ និព្វិន្ទំ វិរជ្ជតិ វិរាគា វិមុច្ចតិ ឥមេ ៤ ធម្មុទ្ធម្មូលកា ធម្មា ។

កាលបុគ្គលដឹង ឃើញ តាមពិត រមែងនឿយណាយ កាលបុគ្គលនឿយណាយ រមែងធុញទ្រាន់ បុគ្គលផុតស្រឡះ ព្រោះតែការធុញទ្រាន់ កាលបុគ្គលធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយជាទុក្ខ ធម្មុទ្ធៈ រមែងកើត ។ បេ ។ កាលបុគ្គលធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវរូបដោយជាអនត្តា ធម្មុទ្ធៈរមែងកើត កាលធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវរូបដោយមិនទៀង ធម្មុទ្ធៈ រមែងកើតឡើង កាលធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវរូបដោយជាទុក្ខ ។ បេ ។ នូវរូបដោយជាអនត្តា ។ បេ ។ កាលធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវវេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ចក្ខុ ។ បេ ។ នូវជរាមរណៈ ដោយជារបស់មិនទៀង ធម្មុទ្ធៈ រមែងកើត ។ បេ ។ កាលធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវជរាមរណៈ ដោយជាទុក្ខ ធម្មុទ្ធៈរមែងកើត កាលធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវជរាមរណៈ ដោយជាអនត្តា ធម្មុទ្ធៈ រមែងកើត កាលបុគ្គលមានចិត្តរីករាយហើយ បីតិរមែងកើត កាលបុគ្គលមានចិត្តប្រកបដោយបីតិហើយ កាយរមែងស្ងប់ បុគ្គលអ្នកមានកាយស្ងប់ហើយ រមែងទទួលនូវសេចក្តីសុខ កាលបុគ្គលមានសេចក្តីសុខ ចិត្តរមែងតម្កល់មាំ កាលបើចិត្តតម្កល់មាំ បុគ្គលរមែងដឹង រមែងឃើញតាមពិត កាលដឹងឃើញតាមពិត រមែងនឿយណាយ កាលនឿយណាយ រមែងធុញទ្រាន់ បុគ្គលផុតស្រឡះ ព្រោះតែការធុញទ្រាន់ នេះជា ៤ ដែលមានធម្មុទ្ធៈជាមូល ។

[១៩៣] នវ យោនិសោ មនសិការមូលកា ធម្មា អនិច្ចតោ យោនិសោ មនសិការោតោ បាមុជ្ជំ ជាយតិ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទេតិ សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ សមាហិតេន ចិត្តេន ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទាតិ យថាភូតំ បជានាតិ ទុក្ខតោ យោនិសោ មនសិការោតោ បាមុជ្ជំ ជាយតិ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទេតិ សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ សមាហិតេន ចិត្តេន ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទាតិ យថាភូតំ បជានាតិ អនត្តតោ យោនិសោ មនសិការោតោ បាមុជ្ជំ ជាយតិ ។ បេ ។ រូបំ អនិច្ចតោ យោនិសោ មនសិការោតោ បាមុជ្ជំ ជាយតិ

[១៩៣] ធម៌ ៩ មានការធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយប្រាជ្ញាទំនងជាមូល គឺ កាលបុគ្គលធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយប្រាជ្ញាទំនង ថាមិនទៀង បាមុជ្ជៈរមែងកើត កាលបុគ្គលមានចិត្តរីករាយហើយ បីតិ រមែងកើត កាលបុគ្គលមានចិត្តប្រកបដោយបីតិ កាយរមែងស្ងប់ បុគ្គលមានកាយស្ងប់ រមែងទទួលនូវសេចក្តីសុខ កាលបុគ្គលមានសេចក្តីសុខ ចិត្តរមែងតាំងមាំ បុគ្គលដែលមានចិត្តតាំងមាំ រមែងដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាទុក្ខ រមែងដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាហេតុនាំឲ្យកើតទុក្ខ រមែងដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាទីរលត់ទុក្ខ រមែងដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ កាលបុគ្គលធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយប្រាជ្ញាទំនងថាជាទុក្ខ បាមុជ្ជៈ រមែងកើត កាលបុគ្គលមានចិត្តរីករាយហើយ បីតិរមែងកើត កាលបុគ្គលមានចិត្តប្រកបដោយបីតិ កាយរមែងស្ងប់ បុគ្គលមានកាយស្ងប់ រមែងទទួលនូវសុខ កាលបុគ្គលមានសេចក្តីសុខ ចិត្តរមែងតាំងមាំ បុគ្គលមានចិត្តតាំងមាំ រមែងដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាទុក្ខ រមែងដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាហេតុនាំឲ្យកើតទុក្ខ រមែងដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាបដិបទាជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ កាលបុគ្គលធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ដោយប្រាជ្ញាទំនង ថាជាអនត្តា បាមុជ្ជៈរមែងកើត ។ បេ ។ កាលបុគ្គលធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវរូប ដោយប្រាជ្ញាទំនង ថាមិនទៀង បាមុជ្ជៈ រមែងកើត

រូបំ ទុក្ខតោ យោនិសោ មនសិករោតោ បាមុជ្ជំ ជាយតិ រូបំ អនត្តតោ យោនិសោ មនសិករោតោ បាមុជ្ជំ ជាយតិ ។ បេ ។ វេទនំ សញ្ញំ សង្ខារេ វិញ្ញាណំ ចក្ខុំ ។ បេ ។ ជរាមរណំ អនិច្ចតោ យោនិសោ មនសិករោតោ បាមុជ្ជំ ជាយតិ ជរាមរណំ ទុក្ខតោ យោនិសោ មនសិករោតោ បាមុជ្ជំ ជាយតិ ។ បេ ។ ជរាមរណំ អនត្តតោ យោនិសោ មនសិករោតោ បាមុជ្ជំ ជាយតិ បមុទិតស្ស បីតិ ជាយតិ បីតិមនស្ស កាយោ បស្សម្ភតិ បស្សទ្ធកាយោ សុខំ វេទេតិ សុខិនោ ចិត្តំ សមាធិយតិ សមាហិតេន ចិត្តេន ឥទំ ទុក្ខន្តិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ ទុក្ខសមុទយោតិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ ទុក្ខនិរោធោតិ យថាភូតំ បជានាតិ អយំ ទុក្ខនិរោធគាមិនី បដិបទាតិ យថាភូតំ បជានាតិ ឥមេ នវ យោនិសោ មនសិការមូលកា ធម្មា ។

(១៨៦) នវ នានត្តា ធាតុនានត្តំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ ផស្សនានត្តំ ផស្សនានត្តំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ វេទនានានត្តំ

កាលបុគ្គលធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវរូបដោយត្រូវទំនង ជាជាទុក្ខ បាមុជ្ជៈ រមែងកើត កាលបុគ្គលធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវរូប ដោយត្រូវទំនង ជាជាអនត្តា បាមុជ្ជៈ រមែងកើត ។ បេ ។ កាលបុគ្គល ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវវេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ចក្ខុ ។ បេ ។ នូវជរាមរណៈ ដោយត្រូវទំនង ជាជារបស់មិនទៀង បាមុជ្ជៈ រមែងកើត កាលបុគ្គលធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវជរាមរណៈ ដោយត្រូវទំនង ជាជាទុក្ខ បាមុជ្ជៈ រមែងកើត ។ បេ ។ កាលបុគ្គលធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវជរាមរណៈ ដោយត្រូវទំនង ជាជាអនត្តា បាមុជ្ជៈ រមែងកើត កាលបុគ្គលមានចិត្តរីករាយហើយ បីតិរមែងកើត កាលបុគ្គលមានចិត្តប្រកបដោយបីតិ កាយរមែងស្ងប់ បុគ្គលមានកាយស្ងប់ រមែងទទួលនូវសេចក្ដីសុខ កាលបុគ្គលមានសេចក្ដីសុខ ចិត្តរមែងតាំងមាំ បុគ្គលមានចិត្តតាំងមាំ រមែងដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាហេតុនាំឲ្យកើតទុក្ខ រមែងដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាទីរលត់ទុក្ខ រមែងដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះបដិបទា ជាដំណើរទៅកាន់ទីរលត់ទុក្ខ នេះធម៌ ៩ ដែលមានការធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយត្រូវទំនង ជាមូល ។

(១៨៦) សេចក្ដីផ្សេង ៗ មាន ៩ គឺ សេចក្ដីផ្សេង ៗ គឺផស្សៈ កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យសេចក្ដីផ្សេង ៗ គឺធាតុ សេចក្ដីផ្សេង ៗ គឺវេទនា កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យសេចក្ដីផ្សេង ៗ គឺផស្សៈ

វេទនាធាតុំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ សញ្ញាធាតុំ សញ្ញាធាតុំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ សង្កប្បធាតុំ សង្កប្បធាតុំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ ឆន្ទធាតុំ ឆន្ទធាតុំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ បរិឡាហធាតុំ បរិឡាហធាតុំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ បរិយេសនាធាតុំ បរិយេសនាធាតុំ បដិច្ច ឧប្បជ្ជតិ លាភធាតុំ ឥមេ នវ ធម្មា តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ នវធម្មវវត្ថានេ បញ្ញា ធម្មនានត្តេ ញាណំ ។

(១៨៩) កថំ អភិញ្ញាបញ្ញា ញាតដ្ឋេ ញាណំ បរិញ្ញាបញ្ញា តីរណដ្ឋេ ញាណំ បហានបញ្ញា បរិច្ចាគដ្ឋេ ញាណំ ភាវនាបញ្ញា ឯករសដ្ឋេ ញាណំ សច្ឆិកិរិយាបញ្ញា ផស្សនដ្ឋេ ញាណំ ។ យេ យេ ធម្មា អភិញ្ញាតា ហោន្តិ តេ តេ ធម្មា ញាតា ហោន្តិ យេ យេ ធម្មា បរិញ្ញាតា ហោន្តិ តេ តេ ធម្មា តីរិតា ហោន្តិ យេ យេ ធម្មា បហីនា ហោន្តិ

សេចក្ដីផ្សេងៗ គឺសញ្ញា កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យសេចក្ដីផ្សេងៗ គឺវេទនា សេចក្ដីផ្សេងៗ គឺសង្កប្បៈ កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យសេចក្ដីផ្សេង ៗ គឺសញ្ញា សេចក្ដីផ្សេង ៗ គឺឆន្ទៈ កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យសេចក្ដីផ្សេងៗ គឺសង្កប្បៈ សេចក្ដីផ្សេង ៗ គឺបរិឡាហៈ (ការក្ដៅក្រហាយ) កើតឡើង ព្រោះអាស្រ័យសេចក្ដីផ្សេង ៗ គឺឆន្ទៈ សេចក្ដីផ្សេង ៗ គឺបរិយេសនា (ការស្វែងរក) កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យសេចក្ដីផ្សេង ៗ គឺបរិឡាហៈ សេចក្ដីផ្សេង ៗ គឺលាភ កើតឡើងព្រោះអាស្រ័យសេចក្ដីផ្សេង ៗ គឺបរិយេសនា នេះសេចក្ដីផ្សេង ៩ ដែលឈ្មោះជាញាណដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះជាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការកំណត់នូវធម៌ ៩ យ៉ាង ឈ្មោះជាធម្មនានត្តញាណ ។

(១៨៩) បញ្ញាដែលជាគ្រឿងដឹងដ៏ប្រសើរ ឈ្មោះជាញាតដ្ឋញ្ញាណ បញ្ញាសម្រាប់ដឹងជ្រួតជ្រាប ឈ្មោះជាតីរណដ្ឋញ្ញាណ បញ្ញាសម្រាប់លះ ឈ្មោះជា បរិច្ចាគដ្ឋញ្ញាណ បញ្ញាជាគ្រឿងអប់រំ ឈ្មោះជាឯករសដ្ឋញ្ញាណ បញ្ញាជាគ្រឿងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ឈ្មោះជាផស្សនដ្ឋញ្ញាណ ធម៌ទាំងឡាយ ។ ពួកធម៌ណា ៗ ដែលបុគ្គលដឹងច្បាស់ហើយ ពួកធម៌នោះ ៗ ឈ្មោះជាបុគ្គលដឹងហើយ ពួកធម៌ណា ៗ ដែលបុគ្គលកំណត់ដឹងហើយ ពួកធម៌នោះ ៗ ឈ្មោះជាបុគ្គលពិចារណាហើយ ពួកធម៌ណា ៗ ដែលបុគ្គលលះបង់ហើយ

តេ តេ ធម្មា បរិច្ចត្តា ហោន្តិ យេ យេ ធម្មា ភាវិតា ហោន្តិ តេ តេ ធម្មា ឯករសា ហោន្តិ យេ យេ ធម្មា សច្ឆិកតា ហោន្តិ តេ តេ ធម្មា ផុសិតា ហោន្តិ តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ អភិញ្ញាបញ្ញា ញាតដ្ឋេ ញាណំ បរិញ្ញាបញ្ញា តីរណដ្ឋេ ញាណំ បហានបញ្ញា បរិច្ចាគដ្ឋេ ញាណំ ភាវនាបញ្ញា ឯករសដ្ឋេ ញាណំ សច្ឆិកិរិយាបញ្ញា ផស្សនដ្ឋេ ញាណំ ។

(១៨៦) កថំ អត្ថនានត្តេ បញ្ញា អត្ថប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ធម្មនានត្តេ បញ្ញា ធម្មប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ និរុត្តិនានត្តេ បញ្ញា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ បដិភាណនានត្តេ បញ្ញា បដិភាណប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ។

សទ្ធិន្ទ្រិយំ ធម្មោ វីរិយិន្ទ្រិយំ ធម្មោ សតិន្ទ្រិយំ ធម្មោ សមាធិន្ទ្រិយំ ធម្មោ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ធម្មោ អញ្ញោ សទ្ធិន្ទ្រិយំ ធម្មោ អញ្ញោ វីរិយិន្ទ្រិយំ ធម្មោ អញ្ញោ សតិន្ទ្រិយំ ធម្មោ អញ្ញោ សមាធិន្ទ្រិយំ ធម្មោ អញ្ញោ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ធម្មោ យេន ញាណេន ឥមេ នានា

ពួកធម៌នោះ ៗ ឈ្មោះថាបុគ្គលលះស្រឡះហើយ ពួកធម៌ណា ៗ ដែលបុគ្គលចំរើនហើយ ពួកធម៌នោះ ៗ ឈ្មោះថាមានរសតែមួយ ពួកធម៌ណា ៗ ដែលបុគ្គលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ហើយ ពួកធម៌នោះ ៗ ឈ្មោះថាបុគ្គលប៉ះពាល់ហើយ ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាជាគ្រឿងដឹងដ៏ប្រសើរ ឈ្មោះថាញាតដ្ឋញាណ បញ្ញាសម្រាប់ដឹងជ្រួតជ្រាប ឈ្មោះថាតីរណដ្ឋញាណ បញ្ញាសម្រាប់លះ ឈ្មោះថាបរិច្ចាគដ្ឋញាណ បញ្ញាជាគ្រឿងចំរើន ឈ្មោះថាឯករសដ្ឋញាណ បញ្ញាជាគ្រឿងធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ឈ្មោះថាផស្សនដ្ឋញាណ ។

(១៨៦) បញ្ញាក្នុងអត្ថផ្សេង ៗ ឈ្មោះថាអត្ថប្បដិសម្ភិទាញាណ បញ្ញាក្នុងធម៌ផ្សេង ៗ ឈ្មោះថាធម្មប្បដិសម្ភិទាញាណ បញ្ញាក្នុងនិរុត្តិផ្សេង ៗ ឈ្មោះថានិរុត្តិបដិសម្ភិទាញាណ បញ្ញាក្នុងបដិភាណផ្សេង ៗ ឈ្មោះថាបដិភាណប្បដិសម្ភិទាញាណ តើដូចម្តេច ។

ធម៌គឺសទ្ធិន្ទ្រិយ ធម៌គឺវីរិយិន្ទ្រិយ ធម៌គឺសតិន្ទ្រិយ ធម៌គឺសមាធិន្ទ្រិយ ធម៌គឺបញ្ញិន្ទ្រិយ ធម៌គឺសទ្ធិន្ទ្រិយផ្សេង ធម៌គឺវីរិយិន្ទ្រិយផ្សេង ធម៌គឺសតិន្ទ្រិយផ្សេង ធម៌គឺសមាធិន្ទ្រិយផ្សេង ធម៌គឺបញ្ញិន្ទ្រិយផ្សេង ពួកធម៌ផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងហើយដោយញាណណា

ធម្មា ញាតា តេនេវ ញាណេន ឥមេ នានា ធម្មា បដិវិទិតាតិ តេន វុច្ចតិ ធម្មនានត្តេ បញ្ញា ធម្មប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ។

(១៨៧) អធិមោក្ខដ្ឋោ អត្ថោ បគ្គហដ្ឋោ អត្ថោ ឧបដ្ឋានដ្ឋោ អត្ថោ អវិក្ខេបដ្ឋោ អត្ថោ ទស្សនដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ អធិមោក្ខដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ បគ្គហដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ ឧបដ្ឋានដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ អវិក្ខេបដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ ទស្សនដ្ឋោ អត្ថោ យេន ញាណេន ឥមេ នានា អត្ថា ញាតា តេនេវ ញាណេន ឥមេ នានា អត្ថា បដិវិទិតាតិ តេន វុច្ចតិ អត្ថនានត្តេ បញ្ញា អត្ថប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ។

(១៨៨) បញ្ច ធម្មេ សន្ទស្សេតុំ ព្យញ្ជននិរុត្តាភិលាបា បញ្ច អត្ថេ សន្ទស្សេតុំ ព្យញ្ជននិរុត្តាភិលាបា អញ្ញា ធម្មនិរុត្តិយោ អញ្ញា អត្ថនិរុត្តិយោ យេន ញាណេន ឥមា នានា និរុត្តិយោ ញាតា តេនេវ ញាណេន ឥមា នានា និរុត្តិយោ បដិវិទិតាតិ តេន វុច្ចតិ និរុត្តិនានត្តេ បញ្ញា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ។

ក្នុងធម៌ផ្សេង ៗនេះ បុគ្គលដឹងច្បាស់ហើយដោយញាណនោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងធម៌ផ្សេង ៗ ឈ្មោះថាធម្មប្បដិសម្ភិទាញាណ ។

(១៨៧) អត្ថគឺសេចក្តីនៃការជឿស៊ប់ អត្ថគឺសេចក្តីនៃការផ្គងឡើង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការប្រុងប្រយ័ត្ន អត្ថគឺសេចក្តីនៃការមិនរាយមាយ អត្ថគឺសេចក្តីនៃការឃើញ អត្ថគឺសេចក្តីនៃការជឿស៊ប់ផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការផ្គងឡើងផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការប្រុងប្រយ័ត្នផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការមិនរាយមាយផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការឃើញផ្សេង អត្ថទាំងឡាយផ្សេង ៗនេះ បុគ្គលដឹងហើយដោយញាណណា អត្ថទាំងឡាយផ្សេង ៗនេះ បុគ្គលដឹងច្បាស់ហើយដោយញាណនោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងអត្ថផ្សេង ៗ ឈ្មោះថាអត្ថប្បដិសម្ភិទាញាណ ។

(១៨៨) ការពោលដោយព្យញ្ជនៈនិងនិរុត្តិ ដើម្បីពន្យល់នូវធម៌ទាំង ៥ ការពោលដោយព្យញ្ជនៈនិងនិរុត្តិ ដើម្បីពន្យល់នូវអត្ថទាំង ៥ ធម្មនិរុត្តិផ្សេង អត្ថនិរុត្តិផ្សេង និរុត្តិទាំងឡាយផ្សេង ៗនេះ បុគ្គលដឹងហើយដោយញាណណា និរុត្តិទាំងឡាយផ្សេង ៗនេះ បុគ្គលដឹងច្បាស់ហើយដោយញាណនោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងនិរុត្តិផ្សេង ៗ ឈ្មោះថានិរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញាណ ។

(១៨៩) បញ្ចសុ ធម្មេសុ ញាណានិ បញ្ចសុ អត្ថេសុ ញាណានិ ទសសុ និរុត្តីសុ ញាណានិ អញ្ញានិ ធម្មេសុ ញាណានិ អញ្ញានិ អត្ថេសុ ញាណានិ អញ្ញានិ និរុត្តីសុ ញាណានិ យេន ញាណេន ឥមេ នានា ញាណា ញាតា តេនេវ ញាណេន ឥមេ នានា ញាណា បដិវិទិតាតិ តេន វុច្ចតិ បដិភាណនានត្តេ បញ្ញា បដិភាណប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ។

(១៩០) សទ្ធាពលំ ធម្មោ វីរិយពលំ ធម្មោ សតិពលំ ធម្មោ សមាធិពលំ ធម្មោ បញ្ញាពលំ ធម្មោ អញ្ញោ សទ្ធាពលំ ធម្មោ អញ្ញោ វីរិយពលំ ធម្មោ អញ្ញោ សតិពលំ ធម្មោ អញ្ញោ សមាធិពលំ ធម្មោ អញ្ញោ បញ្ញាពលំ ធម្មោ យេន ញាណេន ឥមេ នានា ធម្មា ញាតា តេនេវ ញាណេន ឥមេ នានា ធម្មា បដិវិទិតាតិ តេន វុច្ចតិ ធម្មនានត្តេ បញ្ញា ធម្មប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ។

(១៩១) អស្សទ្ធិយេ អភិព្យត្តតា អត្ថោ កោសជ្ជេ អភិព្យត្តតា អត្ថោ បមាទេ អភិព្យត្តតា អត្ថោ ឧទ្ធច្ចេ អភិព្យត្តតា អត្ថោ

(១៨៩) ពួកញាណក្នុងធម៌ទាំង ៥ ពួកញាណក្នុងអត្ថទាំង ៥ ពួកញាណក្នុងនិរុត្តិទាំង ១០ ពួកញាណក្នុងធម៌ទាំងឡាយផ្សេង ពួកញាណក្នុងអត្ថទាំងឡាយផ្សេង ពួកញាណក្នុងនិរុត្តិទាំងឡាយផ្សេង ពួកញាណផ្សេងៗ នេះ បុគ្គលដឹងហើយដោយញាណណា ពួកញាណផ្សេងៗ នេះ បុគ្គលដឹងច្បាស់ហើយ ដោយញាណនោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងបដិភាណផ្សេងៗ ឈ្មោះថាបដិភាណប្បដិសម្ភិទាញាណ ។

(១៩០) ធម៌គឺសទ្ធាពលៈ ធម៌គឺវីរិយពលៈ ធម៌គឺសតិពលៈ ធម៌គឺសមាធិពលៈ ធម៌គឺបញ្ញាពលៈ ធម៌គឺសទ្ធាពលៈផ្សេង ធម៌គឺវីរិយពលៈផ្សេង ធម៌គឺសតិពលៈផ្សេង ធម៌គឺសមាធិពលៈផ្សេង ធម៌គឺបញ្ញាពលៈផ្សេង ពួកធម៌ផ្សេងៗ នេះ បុគ្គលដឹងហើយដោយញាណណា ពួកធម៌ផ្សេងៗ នេះ បុគ្គលដឹងច្បាស់ហើយដោយញាណនោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងធម៌ផ្សេងៗ ឈ្មោះថាធម្មប្បដិសម្ភិទាញាណ ។

(១៩១) អត្ថគឺសេចក្ដីនៃការមិនញាប់ញ័រ ក្នុងអស្សទ្ធិយៈ (ការមិនជឿ) អត្ថគឺសេចក្ដីនៃការមិនញាប់ញ័រ ក្នុងកោសជ្ជៈ អត្ថគឺសេចក្ដីនៃការមិនញាប់ញ័រក្នុងបមាទៈ អត្ថគឺសេចក្ដីនៃការមិនញាប់ញ័រ ក្នុងឧទ្ធច្ចៈ

អវិជ្ជាយ អកម្បិយដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ អស្សទ្ធិយេ អកម្បិយដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ កោសជ្ជេ អកម្បិយដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ បមាទេ អកម្បិយដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ ឧទ្ធច្ចេ អកម្បិយដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ អវិជ្ជាយ អកម្បិយដ្ឋោ អត្ថោ យេន ញាណេន ឥមេ នានា អត្ថា ញាតា តេនេវ ញាណេន ឥមេ នានា អត្ថា បដិវិទិតាតិ តេន វុច្ចតិ អត្ថនានត្តេ បញ្ញា អត្ថបដិសម្ភិទេ ញាណំ ។

(១៥២) បញ្ច ធម្មេ សន្ទស្សេតុំ ព្យញ្ជននិរុត្តាភិលាបា បញ្ច អត្ថេ សន្ទស្សេតុំ ព្យញ្ជននិរុត្តាភិលាបា អញ្ញា ធម្មនិរុត្តិយោ អញ្ញា អត្ថនិរុត្តិយោ យេន ញាណេន ឥមា នានា និរុត្តិយោ ញាតា តេនេវ ញាណេន ឥមា នានា និរុត្តិយោ បដិវិទិតាតិ តេន វុច្ចតិ និរុត្តិនានត្តេ បញ្ញា និរុត្តិបដិសម្ភិទេ ញាណំ ។

(១៥៣) បញ្ចសុ ធម្មេសុ ញាណានិ បញ្ចសុ អត្ថេសុ ញាណានិ ទសសុ និរុត្តីសុ ញាណានិ អញ្ញានិ ធម្មេសុ ញាណានិ អញ្ញានិ អត្ថេសុ ញាណានិ អញ្ញានិ និរុត្តីសុ ញាណានិ

អត្ថគឺសេចក្តីនៃការមិនញាប់ញ័រក្នុងអវិជ្ជា អត្ថគឺសេចក្តីនៃការមិនញាប់ញ័រក្នុងអស្សទ្ធិយៈផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការមិនញាប់ញ័រ ក្នុងកោសជ្ជៈផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការមិនញាប់ញ័រក្នុងបមាទៈផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការមិនញាប់ញ័រក្នុងឧទ្ធច្ចៈផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការមិនញាប់ញ័រ ក្នុងអវិជ្ជាផ្សេង អត្ថទាំងឡាយផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងហើយដោយញាណណា អត្ថទាំងឡាយផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងច្បាស់ហើយដោយញាណនោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងអត្ថផ្សេង ៗ ឈ្មោះថាអត្ថប្បដិសម្ភិទាញាណ ។

(១៥២) ការពោលដោយព្យញ្ជនៈនិងនិរុត្តិ ដើម្បីពន្យល់នូវធម៌ទាំង ៥ ការពោលដោយព្យញ្ជនៈនិងនិរុត្តិ ដើម្បីពន្យល់នូវអត្ថទាំង ៥ ធម្មនិរុត្តិផ្សេង អត្ថនិរុត្តិផ្សេង និរុត្តិទាំងឡាយផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងហើយដោយញាណណា និរុត្តិទាំងឡាយផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងច្បាស់ហើយដោយញាណនោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងនិរុត្តិផ្សេង ៗ ឈ្មោះថានិរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញាណ ។

(១៥៣) ពួកញាណក្នុងធម៌ទាំង ៥ ពួកញាណក្នុងអត្ថទាំង ៥ ពួកញាណក្នុងនិរុត្តិទាំង ១០ ពួកញាណក្នុងធម៌ទាំងឡាយផ្សេង ពួកញាណក្នុងអត្ថទាំងឡាយផ្សេង ពួកញាណ ក្នុងនិរុត្តិទាំងឡាយផ្សេង

យេន ញាណេន ឥមេ នានា ញាណា ញាតា តេនេវ ញាណេន ឥមេ នានា ញាណា បដិវិទិតាតិ តេន វុច្ចតិ បដិភាណនានត្តេ បញ្ញា បដិភាណប-ដិសម្ភិទេ ញាណំ ។

(១៩៤) សតិសម្ពោជ្ឈង្គោ ធម្មោ ធម្មវិចយស-ម្ពោជ្ឈង្គោ ធម្មោ វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គោ ធម្មោ បីតិស-ម្ពោជ្ឈង្គោ ធម្មោ បស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គោ ធម្មោ សមា-ធិសម្ពោជ្ឈង្គោ ធម្មោ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គោ ធម្មោ អញ្ញោ សតិសម្ពោជ្ឈង្គោ ធម្មោ អញ្ញោ ធម្មវិចយ-សម្ពោជ្ឈង្គោ ធម្មោ អញ្ញោ វីរិយសម្ពោជ្ឈង្គោ ធម្មោ អញ្ញោ បីតិសម្ពោជ្ឈង្គោ ធម្មោ អញ្ញោ បស្សទ្ធិស-ម្ពោជ្ឈង្គោ ធម្មោ អញ្ញោ សមាធិសម្ពោជ្ឈង្គោ ធម្មោ អញ្ញោ ឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គោ ធម្មោ យេន ញាណេ-ន ឥមេ នានា ធម្មា ញាតា តេនេវ ញាណេន ឥមេ នានា ធម្មា បដិវិទិតាតិ តេន វុច្ចតិ ធម្មនានត្តេ បញ្ញា ធម្មបដិសម្ភិទេ ញាណំ ។

(១៩៥) ឧបដ្ឋានដ្ឋោ អញ្ញោ បវិចយដ្ឋោ អញ្ញោ

ញាណទាំងឡាយផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងហើយ ដោយញាណណា ញាណទាំងឡាយផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងច្បាស់ហើយ ដោយញាណ នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងបដិភាណផ្សេង ៗ ឈ្មោះថាបដិភាណបដិសម្ភិទាញាណ ។

(១៩៤) ធម៌គឺសតិសម្ពោជ្ឈង្គ ធម៌គឺធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គ ធម៌គឺវីរិយសម្ពោជ្ឈង្គ ធម៌គឺបីតិសម្ពោជ្ឈង្គ ធម៌គឺបស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គ ធម៌គឺសមាធិសម្ពោជ្ឈង្គ ធម៌គឺឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គ ធម៌គឺសតិសម្ពោជ្ឈង្គផ្សេង ធម៌គឺធម្មវិចយសម្ពោជ្ឈង្គផ្សេង ធម៌គឺវីរិយសម្ពោជ្ឈង្គផ្សេង ធម៌គឺបីតិសម្ពោជ្ឈង្គផ្សេង ធម៌គឺបស្សទ្ធិសម្ពោជ្ឈង្គផ្សេង ធម៌គឺសមាធិសម្ពោ-ជ្ឈង្គផ្សេង ធម៌គឺឧបេក្ខាសម្ពោជ្ឈង្គផ្សេង ពួកធម៌ផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងហើយដោយញាណណា ពួកធម៌ផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងច្បាស់ហើយដោយញាណនោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងធម៌ផ្សេង ៗ ឈ្មោះថាធម្មបដិសម្ភិទាញាណ ។

(១៩៥) អត្ថគឺសេចក្តីនៃការប្រុងប្រយ័ត្ន អត្ថគឺសេចក្តីនៃការជ្រើសរើស

បគ្គហដ្ឋោ អត្ថោ ផរណដ្ឋោ អត្ថោ ឧបសមដ្ឋោ អត្ថោ អវិក្ខេបដ្ឋោ អត្ថោ បដិសង្ខានដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ ឧបដ្ឋានដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ បវិចយដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ បគ្គហដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ ផរណដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ ឧបសមដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ អវិក្ខេបដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ បដិសង្ខានដ្ឋោ អត្ថោ យេន ញាណេន ឥមេ នានា អត្ថា ញាតា តេនេវ ញាណេន ឥមេ នានា អត្ថា បដិវិទិតាតិ តេន វុច្ចតិ អត្ថនានត្តេ បញ្ញា អត្ថប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ។

(១៩៦) សត្ត ធម្មេ សន្ទស្សេតុំ ព្យញ្ជននិរុត្តាភិលាបា សត្ត អត្ថេ សន្ទស្សេតុំ ព្យញ្ជននិរុត្តាភិលាបា អញ្ញា ធម្មនិរុត្តិយោ អញ្ញា អត្ថនិរុត្តិយោ យេន ញាណេន ឥមា នានា និរុត្តិយោ ញាតា តេនេវ ញាណេន ឥមា នានា និរុត្តិយោ បដិវិទិតាតិ តេន វុច្ចតិ និរុត្តិនានត្តេ បញ្ញា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ។

(១៩៧) សត្តសុ ធម្មេសុ ញាណានិ សត្តសុ អត្ថេសុ ញាណានិ ចុទ្ទសសុ និរុត្តីសុ ញាណានិ អញ្ញានិ ធម្មេសុ ញាណានិ

អត្ថគឺសេចក្តីនៃការផ្គងឡើង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការផ្សាយ អត្ថគឺសេចក្តីនៃការស្ងប់ អត្ថគឺសេចក្តីនៃការមិនរាយមាយ អត្ថគឺសេចក្តីនៃការពិចារណា អត្ថគឺសេចក្តីនៃការប្រុងប្រយ័ត្នផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការជ្រើសរើសផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការផ្គងឡើងផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការផ្សាយផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការស្ងប់ផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការមិនរាយមាយផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការពិចារណាផ្សេង អត្ថទាំងឡាយផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងហើយដោយញាណណា អត្ថទាំងឡាយផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងច្បាស់ហើយដោយញាណនោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងអត្ថផ្សេង ៗ ឈ្មោះថាអត្ថប្បដិសម្ភិទាញាណ ។

(១៩៦) ការពោលដោយព្យញ្ជនៈនិងនិរុត្តិ ដើម្បីសំដែងនូវធម៌ទាំង ៧ ការពោលដោយព្យញ្ជនៈនិងនិរុត្តិ ដើម្បីសំដែងនូវអត្ថទាំង ៧ ធម្មនិរុត្តិផ្សេង អត្ថនិរុត្តិផ្សេង និរុត្តិទាំងឡាយផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងហើយដោយញាណណា និរុត្តិទាំងឡាយផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងច្បាស់ហើយដោយញាណនោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងនិរុត្តិផ្សេង ៗ ឈ្មោះថានិរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញាណ ។

(១៩៧) ពួកញាណក្នុងធម៌ទាំង ៧ ពួកញាណក្នុងអត្ថទាំង ៧ ពួកញាណក្នុងនិរុត្តិទាំង ១៤ ពួកញាណក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ផ្សេង

អញ្ញានិ អត្ថេសុ ញាណានិ អញ្ញានិ និរុត្តីសុ ញាណានិ យេន ញាណេន ឥមេ នានា ញាណា ញាតា តេនេវ ញាណេន ឥមេ នានា ញាណា បដិវិទិតាតិ តេន វុច្ចតិ បដិភាណនានត្តេ បញ្ញា បដិភាណប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ។

(១៩៨) សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មោ សម្មាសង្កប្បោ ធម្មោ សម្មាវាចា ធម្មោ សម្មាកម្មន្តោ ធម្មោ សម្មាអាជីវោ ធម្មោ សម្មាវាយាមោ ធម្មោ សម្មាសតិ ធម្មោ សម្មាសមាធិ ធម្មោ អញ្ញោ សម្មាទិដ្ឋិ ធម្មោ អញ្ញោ សម្មាសង្កប្បោ ធម្មោ អញ្ញោ សម្មាវាចា ធម្មោ អញ្ញោ សម្មាកម្មន្តោ ធម្មោ អញ្ញោ សម្មាអាជីវោ ធម្មោ អញ្ញោ សម្មាវាយាមោ ធម្មោ អញ្ញោ សម្មាសតិ ធម្មោ អញ្ញោ សម្មាសមាធិ ធម្មោ យេន ញាណេន ឥមេ នានា ធម្មា ញាតា តេនេវ ញាណេន ឥមេ នានា ធម្មា បដិវិទិតាតិ តេន វុច្ចតិ ធម្មនានត្តេ បញ្ញា ធម្មប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ។

(១៩៩) ទស្សនដ្ឋោ អត្ថោ អភិនិរោបនដ្ឋោ អត្ថោ

ពួកញាណក្នុងអត្ថទាំងឡាយផ្សេង ពួកញាណក្នុងនិរុត្តិទាំងឡាយផ្សេង ញាណទាំងឡាយផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងហើយ ដោយញាណណា ញាណទាំងឡាយ ផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងច្បាស់ហើយ ដោយញាណនោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងបដិភាណផ្សេង ៗ ឈ្មោះថាបដិភាណប្បដិសម្ភិទាញាណ ។

(១៩៨) ធម៌គឺសម្មាទិដ្ឋិ ធម៌គឺសម្មាសង្កប្បៈ ធម៌គឺសម្មាវាចា ធម៌គឺសម្មាកម្មន្តៈ ធម៌គឺសម្មាអាជីវៈ ធម៌គឺសម្មាវាយាមៈ ធម៌គឺសម្មាស-តិ ធម៌គឺសម្មាសមាធិ ធម៌គឺសម្មាទិដ្ឋិផ្សេង ធម៌គឺសម្មាសង្កប្បៈផ្សេង ធម៌គឺសម្មាវាចាផ្សេង ធម៌គឺសម្មាកម្មន្តៈផ្សេង ធម៌គឺសម្មាអាជីវៈផ្សេង ធម៌គឺសម្មាវាយាមៈផ្សេង ធម៌គឺសម្មាសតិផ្សេង ធម៌គឺសម្មាសមាធិផ្សេង ធម៌ទាំងឡាយផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងហើយដោយញាណណា ធម៌ទាំងឡាយផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងច្បាស់ហើយដោយញាណនោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងធម៌ផ្សេង ៗ ឈ្មោះថាធម្មប្បដិសម្ភិទាញាណ ។

(១៩៩) អត្ថគឺសេចក្តីនៃការឃើញ អត្ថគឺសេចក្តីនៃការលើកចិត្តឡើង

បរិគ្គហដ្ឋោ អត្ថោ សមុដ្ឋានដ្ឋោ អត្ថោ ឱកប្បនដ្ឋោ អត្ថោ បគ្គហដ្ឋោ អត្ថោ ឧបដ្ឋានដ្ឋោ អត្ថោ អវិក្ខេបដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ ទស្សនដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ អភិនិរោបនដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ បរិគ្គហដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ សមុដ្ឋានដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ ឱកប្បនដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ បគ្គហដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ ឧបដ្ឋានដ្ឋោ អត្ថោ អញ្ញោ អវិក្ខេបដ្ឋោ អត្ថោ យេន ញាណេន ឥមេ នានា អត្ថា ញាតា តេនេវ ញាណេន ឥមេ នានា អត្ថា បដិវិទិតាតិ តេន វុច្ចតិ អត្ថនានត្តេ បញ្ញា អត្ថបដិសម្ភិទេ ញាណំ ។

(៦០០) អដ្ឋ ធម្មេ សន្ទស្សេត្វា ព្យញ្ជននិរុត្តាភិលាបា អដ្ឋ អត្ថេ សន្ទស្សេត្វា ព្យញ្ជននិរុត្តាភិលាបា អញ្ញា ធម្មនិរុត្តិយោ អញ្ញា អត្ថនិរុត្តិយោ យេន ញាណេន ឥមា នានា និរុត្តិយោ ញាតា តេនេវ ញាណេន ឥមា នានា និរុត្តិយោ បដិវិទិតាតិ តេន វុច្ចតិ និរុត្តិនានត្តេ បញ្ញា និរុត្តិបដិសម្ភិទេ ញាណំ ។

៦០៧

មហាវគ្គ ញាណកថា

(កាន់អារម្មណ៍) អត្ថគឺសេចក្តីនៃការក្របទុក អត្ថគឺសេចក្តីនៃការតាំងឡើងព្រម អត្ថគឺសេចក្តីនៃការជឿជាក់ អត្ថគឺសេចក្តីនៃការផ្គងឡើង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការប្រុងប្រយ័ត្ន អត្ថគឺសេចក្តីនៃការមិនរាយមាយ អត្ថគឺសេចក្តីនៃការឃើញច្បាស់ អត្ថគឺសេចក្តីនៃការលើកចិត្តឡើង(កាន់អារម្មណ៍)ផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការក្របទុកផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការតាំងឡើងព្រមផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការជឿជាក់ផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការផ្គងឡើងផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការប្រុងប្រយ័ត្នផ្សេង អត្ថគឺសេចក្តីនៃការមិនរាយមាយផ្សេង អត្ថទាំងឡាយផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងហើយដោយញាណណា អត្ថទាំងឡាយផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងច្បាស់ហើយដោយញាណនោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងអត្ថផ្សេង ៗ ឈ្មោះជាអត្ថប្បដិសម្ភិទាញាណ ។

(៦១០) ការពោលដោយព្យញ្ជនៈនិងនិរុត្តិ ដើម្បីពន្យល់នូវធម៌ទាំង ៨ ការពោលដោយព្យញ្ជនៈនិងនិរុត្តិ ដើម្បីពន្យល់នូវអត្ថទាំង ៨ ធម្មនិរុត្តិផ្សេង អត្ថនិរុត្តិផ្សេង និរុត្តិទាំងឡាយផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងហើយដោយញាណណា និរុត្តិទាំងឡាយផ្សេង ៗ នេះ បុគ្គលដឹងច្បាស់ហើយដោយញាណនោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងនិរុត្តិផ្សេង ៗ ឈ្មោះជានិរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញាណ ។

(២០១) អដ្ឋសុ ធម្មេសុ ញាណានិ អដ្ឋសុ អត្ថេសុ ញាណានិ សោឡសសុ និរុត្តីសុ ញាណានិ អញ្ញានិ ធម្មេសុ ញាណានិ អញ្ញានិ អត្ថេសុ ញាណានិ អញ្ញានិ និរុត្តីសុ ញាណានិ យេន ញាណេន ឥមេ នានា ញាណា ញាតា តេនេវ ញាណេន ឥមេ នានា ញាណា បដិវិទិតាតិ តេន វុច្ចតិ បដិភាននានត្តេ បញ្ញា បដិភានបដិសម្ភិទេ ញាណំ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ អត្ថនានត្តេ បញ្ញា អត្ថបដិសម្ភិទេ ញាណំ ធម្មនានត្តេ បញ្ញា ធម្មបដិសម្ភិទេ ញាណំ និរុត្តិនានត្តេ បញ្ញា និរុត្តិបដិសម្ភិទេ ញាណំ បដិភាននានត្តេ បញ្ញា បដិភានបដិសម្ភិទេ ញាណំ ។

(២០២) កថំ វិហារនានត្តេ បញ្ញា វិហារដ្ឋេ ញាណំ សមាបត្តិនានត្តេ បញ្ញា សមាបត្តដ្ឋេ ញាណំ វិហារសមាបត្តិនានត្តេ បញ្ញា វិហារសមាបត្តដ្ឋេ ញាណំ ។

(២០១) ពួកញាណក្នុងធម៌ទាំង ៨ ពួកញាណក្នុងអត្ថទាំង ៨ ពួកញាណក្នុងនិរុត្តិទាំង ១៦ ពួកញាណក្នុងធម៌ទាំងឡាយដទៃ ពួកញាណក្នុងអត្ថទាំងឡាយដទៃ ពួកញាណក្នុងនិរុត្តិទាំងឡាយដទៃ ញាណទាំងឡាយផ្សេងៗ នេះ បុគ្គលដឹងហើយដោយញាណណា ញាណទាំងឡាយផ្សេងៗ នេះ បុគ្គលដឹងច្បាស់ហើយ ដោយញាណនោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងបដិភាណផ្សេងៗ ឈ្មោះថាបដិភាណប្បដិសម្ភិទាញាណ ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ព្រោះហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងអត្ថផ្សេងៗ ឈ្មោះថាអត្ថប្បដិសម្ភិទាញាណ បញ្ញាក្នុងធម៌ផ្សេងៗ ឈ្មោះថាធម្មប្បដិសម្ភិទាញាណ បញ្ញាក្នុងនិរុត្តិផ្សេងៗ ឈ្មោះថានិរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញាណ បញ្ញាក្នុងបដិភាណផ្សេងៗ ឈ្មោះថាបដិភាណប្បដិសម្ភិទាញាណ ។

(២០២) បញ្ញាក្នុងវិបស្សនាវិហារផ្សេងៗ ឈ្មោះថាវិហារដ្ឋញាណ បញ្ញាក្នុងផលសមាបត្តិផ្សេងៗ ឈ្មោះថាសមាបត្តដ្ឋញាណ បញ្ញាក្នុងវិហារសមាបត្តិផ្សេងៗ ឈ្មោះថាវិហារសមាបត្តដ្ឋញាណ តើដូចម្តេច ?

និមិត្តំ ភយតោ សម្បស្សមានោ អនិមិត្តេ អធិមុត្តត្តា ផុស្ស ផុស្ស វយំ បស្សតិ អនិមិត្តោ វិមោក្ខោ បណិធឹ ភយតោ សម្បស្សមានោ អប្បណិហិតេ អធិមុត្តត្តា ផុស្ស ផុស្ស វយំ បស្សតិ អប្បណិហិតោ វិមោក្ខោ អភិនិវេសំ ភយតោ សម្បស្សមានោ សុញ្ញតេ អធិមុត្តត្តា ផុស្ស ផុស្ស វយំ បស្សតិ សុញ្ញតោ វិមោក្ខោ ។

(២០៣) និមិត្តំ ភយតោ សម្បស្សមានោ អនិមិត្តេ អធិមុត្តត្តា បវត្តំ អជ្ឈុបេក្ខិត្វា និរោធំ និព្វានំ អនិមិត្តំ អាវជ្ជិត្វា សមាបជ្ជតិ អនិមិត្តា សមាបត្តិ បណិធឹ ភយតោ

បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញ នូវនិមិត្តជាគួរខ្លាច រមែងពាល់ត្រូវរឿយ ៗ ហើយឃើញនូវការសាបសូន្យទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានដែលមិនមាននិមិត្ត ឈ្មោះជាអនិមិត្តវិមោក្ខ (សភាវៈជាទីស្រាកមិនមានកិលេសជានិមិត្ត) បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញនូវបណិធិ (ធម្មជាតិមានកិលេសជាទីតាំង) ជាគួរខ្លាច រមែងពាល់ត្រូវរឿយ ៗ ហើយឃើញនូវការសាបសូន្យទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានដែលមិនមានកិលេសជាទីតាំង ឈ្មោះជាអប្បណិហិតវិមោក្ខ (សភាវៈជាទីស្រាកមិនមានកិលេសជាទីតាំង) បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញនូវអភិនិវេសៈ (ការប្រកាន់មាំ) ជាគួរខ្លាច រមែងពាល់ត្រូវរឿយ ៗ ហើយឃើញនូវការសាបសូន្យទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានដែលសូន្យចាកកិលេស ឈ្មោះជាសុញ្ញតវិមោក្ខ (សភាវៈជាទីស្រាកសូន្យចាកអត្តា) ។

(២០៣) បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញនូវនិមិត្តជាគួរខ្លាច រមែងព្រងើយកន្តើយក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានដែលមិនមាននិមិត្ត ហើយពិចារណានូវធម៌មិនមាននិមិត្ត គឺនិព្វានដែលជាទីរលត់ទុក្ខ ហើយចូល (កាន់ផលសមាបត្តិ) ឈ្មោះជាអនិមិត្តសមាបត្តិ (សមាបត្តិមិនមានកិលេសជានិមិត្ត) បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញនូវបណិធិ ជាគួរខ្លាច

សម្បស្សមានោ អប្បណិហិតេ អធិមុត្តត្តា បវត្តំ អជ្ឈុបេក្ខិត្វា និរោធំ និព្វានំ អប្បណិហិតំ អាវជ្ជិត្វា សមាបជ្ជតិ អប្បណិហិតា សមាបត្តិ អភិនិវេសំ ភយតោ សម្បស្សមានោ សុញ្ញតេ អធិមុត្តត្តា បវត្តំ អជ្ឈុបេក្ខិត្វា និរោធំ និព្វានំ សុញ្ញតំ អាវជ្ជិត្វា សមាបជ្ជតិ សុញ្ញតា សមាបត្តិ ។

(២០៤) និមិត្តំ ភយតោ សម្បស្សមានោ អនិមិត្តេ អធិមុត្តត្តា ផុស្ស ផុស្ស វយំ បស្សតិ បវត្តំ អជ្ឈុបេក្ខិត្វា និរោធំ និព្វានំ អនិមិត្តំ អាវជ្ជិត្វា សមាបជ្ជតិ អនិមិត្តា វិហារសមាបត្តិ បណិធិំ ភយតោ សម្បស្សមានោ អប្បណិហិតេ អធិមុត្តត្តា ផុស្ស ផុស្ស វយំ បស្សតិ បវត្តំ អជ្ឈុបេក្ខិត្វា និរោធំ និព្វានំ អប្បណិហិតំ អាវជ្ជិត្វា សមាបជ្ជតិ

រមែងព្រងើយកន្តើយក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វាន ដែលមិនមានបណិហិត ហើយពិចារណានូវធម៌ដែលមិនមានបណិហិត គឺនិព្វាន ជាទីរលត់ទុក្ខ ហើយចូល (កាន់ផលសមាបត្តិ) ឈ្មោះថាអប្បណិហិតសមាបត្តិ (សមាបត្តិមិនមានកិលេសជាទីតាំង) បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញនូវអភិនិវេសៈ ជាគួរខ្លាច រមែងព្រងើយកន្តើយក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានដែលសូន្យចាកអត្តា ហើយពិចារណានូវធម៌ដែលសូន្យចាកអត្តា គឺនិព្វានជាទីរលត់ទុក្ខ ហើយចូល (កាន់ផលសមាបត្តិ) ឈ្មោះថាសុញ្ញតសមាបត្តិ (សមាបត្តិសូន្យចាកអត្តា) ។

(៦០៤) បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញ នូវនិមិត្តជាគួរខ្លាច រមែងពាល់ត្រូវរឿយ ៗ ហើយឃើញនូវកិរិយាសូន្យទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានដែលមិនមាននិមិត្ត រមែងព្រងើយកន្តើយ ក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅ ហើយពិចារណានូវធម៌ ដែលមិនមាននិមិត្ត គឺនិព្វានជាទីរលត់ទុក្ខ ហើយចូល (កាន់ផលសមាបត្តិ) ឈ្មោះថាអនិមិត្តវិហារសមាបត្តិ (វិហារសមាបត្តិមិនមាននិមិត្ត) បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញនូវបណិធិជាគួរខ្លាច រមែងពាល់ត្រូវរឿយ ៗ ហើយឃើញនូវកិរិយាសូន្យទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ ក្នុងព្រះនិព្វានមិនមានបណិហិត រមែងព្រងើយកន្តើយក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅ ហើយពិចារណា នូវធម៌មិនមានបណិហិត គឺនិព្វានជាទីរលត់ទុក្ខ ហើយចូល (កាន់ផលសមាបត្តិ)

អប្បណិហិតា វិហារសមាបត្តិ អភិនិវេសំ ភយតោ សម្បស្សមានោ សុញ្ញតេ អធិមុត្តត្តា ផុស្ស ផុស្ស វយំ បស្សតិ បវត្តំ អជ្ឈុបេក្ខិត្វា និរោធំ និព្វានំ សុញ្ញតំ អាវជ្ជិត្វា សមាបជ្ជតិ សុញ្ញតា វិហារសមាបត្តិ ។

(៦០៩) រូបនិមិត្តំ ភយតោ សម្បស្សមានោ អនិមិត្តេ អធិមុត្តត្តា ផុស្ស ផុស្ស វយំ បស្សតិ អនិមិត្តោ វិហារោ រូបបណិធិំ ភយតោ សម្បស្សមានោ អប្បណិហិតេ អធិមុត្តត្តា ផុស្ស ផុស្ស វយំ បស្សតិ អប្បណិហិតោ វិហារោ រូបាភិនិវេសំ ភយតោ សម្បស្សមានោ សុញ្ញតេ អធិមុត្តត្តា ផុស្ស ផុស្ស វយំ បស្សតិ សុញ្ញតោ វិហារោ ។

ឈ្មោះថាអប្បណិហិតវិហារសមាបត្តិ (វិហារសមាបត្តិមិនមានបណិធិ) បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញ នូវអភិនិវេសៈថាគួរខ្លាច រមែងពាល់ត្រូវរឿយ ៗ ហើយឃើញនូវកិរិយាសូន្យទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វាន ដែលសូន្យតាកត្តា រមែងព្រងើយកន្តើយក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅ ហើយពិចារណានូវធម៌ដែលសូន្យតាកត្តា គឺនិព្វានជាទីរលត់ទុក្ខ ហើយចូល (កាន់ផលសមាបត្តិ) ឈ្មោះថាសុញ្ញតវិហារសមាបត្តិ (វិហារសមាបត្តិសូន្យតាកត្តា) ។

(៦០៩) បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញ នូវរូបនិមិត្តថាគួរខ្លាច រមែងពាល់ត្រូវរឿយ ៗ ហើយឃើញនូវកិរិយាសូន្យទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានមិនមាននិមិត្ត ឈ្មោះថាអនិមិត្តវិហារធម៌ (សភាវៈជាទីសម្រាកមិនមានកិលេសជានិមិត្ត) បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញ នូវរូបបណិធិ ថាគួរខ្លាច រមែងពាល់ត្រូវរឿយ ៗ ហើយឃើញនូវកិរិយាសូន្យទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ ក្នុងព្រះនិព្វានមិនមានបណិធិ ឈ្មោះថាអប្បណិហិតវិហារធម៌ (សភាវៈជាទីសម្រាកមិនមានបណិធិ) បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញ នូវរូបាភិនិវេសៈ (ការប្រកាន់មាំនូវរូប) ថាគួរខ្លាច រមែងពាល់ត្រូវរឿយ ៗ ហើយឃើញនូវកិរិយាសូន្យទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ ក្នុងព្រះនិព្វានដែលសូន្យតាកត្តា ឈ្មោះថាសុញ្ញតវិហារធម៌ (សភាវៈជាទីសម្រាកសូន្យតាកត្តា) ។

(២០៦) រូបនិមិត្តំ ភយតោ សម្បស្សមានោ អនិមិត្តេ អធិមុត្តត្តា បវត្តំ អជ្ឈុបេក្ខិត្វា និរោធំ និព្វានំ អនិមិត្តំ អាវជ្ជិត្វា សមាបជ្ជតិ អនិមិត្តា សមាបត្តិ រូបបណិធឹ ភយតោ សម្បស្សមានោ អប្ប-ណិហិតេ អធិមុត្តត្តា បវត្តំ អជ្ឈុបេក្ខិត្វា និរោធំ និព្វានំ អប្បណិហិតំ អាវជ្ជិត្វា សមាបជ្ជតិ អប្បណិ-ហិតា សមាបត្តិ រូបាភិនិវេសំ ភយតោ សម្បស្ស-មានោ សុញ្ញតេ អធិមុត្តត្តា បវត្តំ អជ្ឈុបេក្ខិត្វា និរោធំ និព្វានំ សុញ្ញតំ អាវជ្ជិត្វា សមាបជ្ជតិ សុញ្ញ-តា សមាបត្តិ ។

(២០៧) រូបនិមិត្តំ ភយតោ សម្បស្សមានោ អនិមិត្តេ អធិមុត្តត្តា ផុស្ស ផុស្ស វយំ បស្សតិ បវត្តំ អជ្ឈុបេ-ក្ខិត្វា និរោធំ និព្វានំ អនិមិត្តំ អាវជ្ជិត្វា សមាបជ្ជតិ អនិមិត្តា វិហារសមាបត្តិ រូបបណិធឹ ភយតោ សម្ប-ស្សមានោ អប្បណិហិតេ អធិមុត្តត្តា ផុស្ស ផុស្ស វយំ

(៦០៦) បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញនូវរូបនិមិត្តថាគួរខ្លាច រមែងព្រ-ងើយកន្តើយក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅ ហើយពិចារណានូវធម៌មិនមាននិមិត្ត គឺព្រះនិព្វានជាទីរលត់ទុក្ខ ហើយចូល (កាន់ផលសមាបត្តិ) ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានមិនមាននិមិត្ត ឈ្មោះថាអនិមិត្តសមាបត្តិ បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញ នូវរូបបណិធិថាគួរខ្លាច រមែងព្រងើយកន្តើយក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅ ហើយពិចារណានូវធម៌មិនមានបណិធិ គឺព្រះនិព្វានជាទីរលត់ទុក្ខ ហើយចូល (កាន់ផលសមាបត្តិ) ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ ក្នុងព្រះនិព្វានមិនមានបណិធិ ឈ្មោះថាអប្បណិហិតសមាបត្តិ បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញ នូវរូបាភិនិវេសៈថាគួរខ្លាច ព្រងើយកន្តើយក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅ ហើយពិចារណានូវធម៌ដ៏សូន្យចាកអត្តា គឺព្រះនិព្វានជាទីរលត់ទុក្ខ ហើយចូល (កាន់ផលសមាបត្តិ) ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានដ៏សូន្យចាកអត្តា ឈ្មោះថាសុញ្ញតសមាបត្តិ ។

(៦០៧) បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញនូវរូបនិមិត្តថាគួរខ្លាច រមែងពាល់ត្រូវរឿយ ៗ ហើយឃើញនូវកិរិយាសូន្យទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានមិនមាននិមិត្ត រមែងព្រងើយកន្តើយក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅ ហើយពិចារណានូវធម៌មិនមាននិមិត្តគឺព្រះនិព្វានជាទីរលត់ទុក្ខ ហើយចូល(កាន់ផលសមាបត្តិ) ឈ្មោះថាអនិមិត្តវិហារសមាបត្តិ បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញនូវរូបបណិធិថាគួរខ្លាច រមែងពាល់ត្រូវរឿយ ៗ ហើយឃើញនូវកិរិយាសូន្យទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វាន ដែលមិនមានបណិធិ រមែងព្រងើយកន្តើយ

បស្សតិ បវត្តំ អជ្ឈុបេក្ខិត្វា និរោធំ និព្វានំ អប្បណិហិតំ អាវជ្ជិត្វា សមាបជ្ជតិ អប្បណិហិតា វិហារសមាបត្តិ រូបាភិនិវេសំ ភយតោ សម្បស្សមានោ សុញ្ញតេ អធិមុត្តត្តា ផុស្ស ផុស្ស វយំ បស្សតិ បវត្តំ អជ្ឈុបេក្ខិត្វា និរោធំ និព្វានំ សុញ្ញតំ អាវជ្ជិត្វា សមាបជ្ជតិ សុញ្ញតា វិហារសមាបត្តិ ។

(២០៩) វេទនានិមិត្តំ ។ បេ ។ សញ្ញានិមិត្តំ សង្ខារនិមិត្តំ វិញ្ញាណនិមិត្តំ ចក្ខុំ ។ បេ ។ ជរាមរណនិមិត្តំ ភយតោ សម្បស្សមានោ អនិមិត្តេ អធិមុត្តត្តា ផុស្ស ផុស្ស វយំ បស្សតិ អនិមិត្តោ វិហារោ ជរាមរណបណិធឹ ភយតោ សម្បស្សមានោ អប្បណិហិតេ អធិមុត្តត្តា ផុស្ស ផុស្ស វយំ បស្សតិ អប្បណិហិតោ វិហារោ ជរាមរណាភិនិវេសំ ភយតោ សម្បស្សមានោ សុញ្ញតេ អធិមុត្តត្តា ផុស្ស ផុស្ស វយំ បស្សតិ សុញ្ញតោ វិហារោ ។

ម៉ងការប្រព្រឹត្តទៅ ហើយពិចារណានូវធម៌មិនមានបណិធិ គឺព្រះនិព្វាន ជាទីរលត់ទុក្ខ ហើយចូល (កាន់ផលសមាបត្តិ) ឈ្មោះថាអប្បណិហិតវិហារសមាបត្តិ បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញ នូវរូបាភិនិវេសៈថាគួរខ្លាច រមែងពាល់ត្រូវរឿយ ៗ ហើយឃើញនូវកិរិយាសូន្យទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានដ៏សូន្យចាកអត្តា រមែងព្រងើយកន្តើយក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅ ហើយពិចារណានូវធម៌ ដ៏សូន្យចាកអត្តា គឺព្រះនិព្វានជាទីរលត់ទុក្ខ ហើយចូល (កាន់ផលសមាបត្តិ) ឈ្មោះថាសុញ្ញតវិហារសមាបត្តិ ។

(២០៩) បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញ នូវវេទនានិមិត្ត ។ បេ ។ នូវសញ្ញានិមិត្ត នូវសង្ខារនិមិត្ត នូវវិញ្ញាណនិមិត្ត នូវចក្ខុ ។ បេ ។ នូវជរាមរណនិមិត្តថាគួរខ្លាច រមែងពាល់ត្រូវរឿយ ៗ ហើយឃើញនូវកិរិយាសូន្យទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានមិនមាននិមិត្ត ឈ្មោះថាអនិមិត្តវិហារធម៌ បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញ នូវជរាមរណបណិធិថាគួរខ្លាច រមែងពាល់ត្រូវរឿយ ៗ ហើយឃើញនូវកិរិយាសូន្យទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វាន មិនមានបណិធិ ឈ្មោះថាអប្បណិហិតវិហារធម៌ បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញ នូវជរាមរណាភិនិវេសៈថាគួរខ្លាច រមែងពាល់ត្រូវរឿយ ៗ ហើយឃើញនូវកិរិយាសូន្យទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានដ៏សូន្យចាកអត្តា ឈ្មោះថាសុញ្ញតវិហារធម៌ ។

(២០៩) ជរាមរណនិមិត្តំ ភយតោ សម្បស្សមានោ អនិមិត្តេ អធិមុត្តត្តា បវត្តំ អជ្ឈុបេក្ខិត្វា និរោធំ និព្វានំ អនិមិត្តំ អាវជ្ជិត្វា សមាបជ្ជតិ អនិមិត្តា ស-មាបត្តិ ជរាមរណបណិធឹ ភយតោ សម្បស្សមានោ អប្បណិហិតេ អធិមុត្តត្តា បវត្តំ អជ្ឈុបេក្ខិត្វា និរោ-ធំ និព្វានំ អប្បណិហិតំ អាវជ្ជិត្វា សមាបជ្ជតិ អប្ប-ណិហិតា សមាបត្តិ ជរាមរណាភិនិវេសំ ភយតោ សម្បស្សមានោ សុញ្ញតេ អធិមុត្តត្តា បវត្តំ អជ្ឈុបេ-ក្ខិត្វា និរោធំ និព្វានំ សុញ្ញតំ អាវជ្ជិត្វា សមាបជ្ជតិ សុញ្ញតា សមាបត្តិ ។

(៦១០) ជរាមរណនិមិត្តំ ភយតោ សម្បស្សមា-នោ អនិមិត្តេ អធិមុត្តត្តា ផុស្ស ផុស្ស វយំ បស្សតិ បវត្តំ អជ្ឈុបេក្ខិត្វា និរោធំ និព្វានំ អនិមិត្តំ អាវជ្ជិត្វា សមាបជ្ជតិ អនិមិត្តា វិហារសមាបត្តិ ជរាមរណបណិធឹ ភយតោ សម្បស្សមានោ

[៦០៩] បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញ នូវជរាមរណនិមិត្ត ជាគួរខ្លាច រមែងព្រងើយកន្តើយក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានមិនមាននិមិត្ត ហើយពិចារណានូវធម៌មិនមាននិមិត្ត គឺព្រះនិព្វាន ជាទីរលត់ទុក្ខ ហើយចូលកាន់ (ផលសមាបត្តិ) ឈ្មោះថាអនិមិត្តសមា-បត្តិ បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញនូវជរាមរណបណិធិ ជាគួរខ្លាច រមែងព្រងើយកន្តើយក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានមិនមានបណិធិ ហើយពិចារណានូវធម៌មិនមានបណិធិ គឺព្រះនិព្វានជាទីរលត់ទុក្ខ ហើយចូលកាន់ (ផលសមាបត្តិ) ឈ្មោះថាអប្បណិហិតសមាបត្តិ បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញនូវជរាមរណាភិនិវេសៈ ជាគួរខ្លាច រមែងព្រងើយកន្តើយក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានដែលសូន្យចាកអត្តា ហើយពិចារណានូវធម៌សូន្យចាកអត្តា គឺព្រះនិព្វានជាទីរលត់ទុក្ខ ហើយចូលកាន់ (ផលសមាបត្តិ) ឈ្មោះថាសុញ្ញតសមាបត្តិ ។

[៦១០] បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញនូវជរាមរណនិមិត្ត ជាគួរខ្លាច រមែងពាល់ត្រូវរឿយៗ ហើយឃើញនូវកិរិយាសូន្យទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានដែលមិនមាននិមិត្ត រមែងព្រងើយកន្តើយក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅ ហើយពិចារណា នូវធម៌ដែលមិនមាននិមិត្ត គឺព្រះនិព្វានជាទីរលត់ទុក្ខ ហើយចូល(កាន់ផលសមាបត្តិ)ឈ្មោះថាអនិមិត្តវិហារសមាបត្តិ បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញនូវជរាមរណបណិធិជាគួរខ្លាច រមែងពាល់ត្រូវរឿយៗ

អប្បណិហិតេ អធិមុត្តត្តា ផុស្ស ផុស្ស វយំ បស្សតិ បវត្តំ អជ្ឈុបេក្ខិត្វា និរោធំ និព្វានំ អប្បណិហិតំ អាវជ្ជិត្វា សមាបជ្ជតិ អប្បណិហិតា វិហារសមាបត្តិ អភិនិវេសំ ភយតោ សម្បស្សមានោ សុញ្ញតេ អធិមុត្តត្តា ផុស្ស ផុស្ស វយំ បស្សតិ បវត្តំ អជ្ឈុបេក្ខិត្វា និរោធំ និព្វានំ សុញ្ញតំ អាវជ្ជិត្វា សមាបជ្ជតិ សុញ្ញតា វិហារសមាបត្តិ អញ្ញោ អនិមិត្តោ វិហារោ អញ្ញោ អប្បណិហិតោ វិហារោ អញ្ញោ សុញ្ញតោ វិហារោ អញ្ញា អនិមិត្តា សមាបត្តិ អញ្ញា អប្បណិហិតា សមាបត្តិ អញ្ញា សុញ្ញតា សមាបត្តិ អញ្ញា អនិមិត្តា វិហារសមាបត្តិ អញ្ញា អប្បណិហិតា វិហារសមាបត្តិ អញ្ញា សុញ្ញតា វិហារសមាបត្តិ តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ វិហារនានត្តេ បញ្ញា វិហារដ្ឋេ ញាណំ សមាបត្តិនានត្តេ បញ្ញា សមាបត្តដ្ឋេ ញាណំ វិហារសមាបត្តិនានត្តេ បញ្ញា វិហារសមាបត្តដ្ឋេ ញាណំ ។

(៦០១) កថំ អវិក្ខេបបរិសុទ្ធត្តា អាសវសមុច្ឆេទេ បញ្ញា អានន្តរិក[១] សមាធិស្មឹ ញាណំ ។

១ ម. អានន្តរិយសមាធិស្មឹ ។

ហើយឃើញនូវកិរិយាសូន្យទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានមិនមានបណិធិ រមែងព្រងើយកន្តើយក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅ ហើយពិចារណានូវធម៌មិនមានបណិធិ គឺព្រះនិព្វានជាទីរលត់ទុក្ខ ឈ្មោះថាអប្បណិហិតវិហារសមាបត្តិ បុគ្គលកាលពិចារណាឃើញ នូវអភិនិវេសៈ ជាទីខ្លាច រមែងពាល់ត្រូវរឿយ ៗ ហើយឃើញនូវកិរិយាសូន្យទៅ ព្រោះចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានដ៏សូន្យចាកអត្តា រមែងព្រងើយកន្តើយក្នុងការប្រព្រឹត្តទៅ ហើយពិចារណានូវធម៌ដ៏សូន្យចាកអត្តា គឺព្រះនិព្វានជាទីរលត់ទុក្ខ ឈ្មោះថាសុញ្ញតវិហារសមាបត្តិ អនិមិត្តវិហារធម៌ដោយឡែក អប្បណិហិតវិហារធម៌ដោយឡែក សុញ្ញតវិហារធម៌ដោយឡែក អនិមិត្តសមាបត្តិដោយឡែក អប្បណិហិតសមាបត្តិដោយឡែក សុញ្ញតសមាបត្តិដោយឡែក អនិមិត្តវិហារសមាបត្តិ ដោយឡែក អប្បណិហិតវិហារសមាបត្តិដោយឡែក សុញ្ញតវិហារសមាបត្តិដោយឡែក ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងវិបស្សនាវិហារផ្សេងៗ ឈ្មោះថាវិហារដ្ឋញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងផលសមាបត្តិផ្សេងៗ ឈ្មោះថាសមាបត្តដ្ឋញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងវិហារសមាបត្តិផ្សេងៗ ឈ្មោះថាវិហារសមាបត្តដ្ឋញ្ញាណ ។

(៦០១) បញ្ញាក្នុងការផ្ដាច់បង់ នូវអាសវៈ ព្រោះចិត្តបរិសុទ្ធ ដោយការមិនរាយមាយ ឈ្មោះថាអានន្តរិកសមាធិញ្ញាណ តើដូចម្ដេច ។

នេក្ខម្មវសេន ចិត្តេកគ្គតា អវិក្ខេបោ សមាធិ តស្ស សមាធិស្ស វសេន ឧប្បជ្ជតិ ញាណំ យេន ញាណេន អាសវា ខីយន្តិ ឥតិ បឋមំ សមថោ បច្ឆា ញាណំ តេន ញាណេន អាសវានំ ខយោ ហោតិ តេន វុច្ចតិ អវិក្ខេបបរិសុទ្ធត្តា អាសវសមុច្ឆេទេ បញ្ញា អានន្តរិកសមាធិម្ហិ ញាណំ ។

(៤០៦) អាសវាតិ កតមេ តេ អាសវា ។ កាមាសវោ ភវាសវោ ទិដ្ឋាសវោ អវិជ្ជាសវោ ។

កត្ថេតេ អាសវា ខីយន្តិ ។ សោតាបត្តិមគ្គេន អនវសេសោ ទិដ្ឋាសវោ ខីយតិ អបាយគមនីយោ កាមាសវោ ខីយតិ អបាយគមនីយោ ភវាសវោ ខីយតិ អបាយគមនីយោ អវិជ្ជាសវោ ខីយតិ ឯត្ថេតេ អាសវា ខីយន្តិ សកទាគាមិមគ្គេន ឱឡារិកោ កាមាសវោ ខីយតិ តទេកដ្ឋោ ភវាសវោ ខីយតិ តទេកដ្ឋោ អវិជ្ជាសវោ ខីយតិ ឯត្ថេតេ អាសវា ខីយន្តិ

សេចក្ដីមិនរាយមាយ គឺការតាំងចិត្តមានអារម្មណ៍តែមួយ ដោយអំណាចនៃនេក្ខម្មៈ ឈ្មោះជាសមាធិ ញាណកើតឡើងដោយអំណាចនៃសមាធិនោះ អាសវៈទាំងឡាយរមែងអស់ទៅ ដោយញាណនោះ ព្រោះហេតុនោះ សមថៈ (ការស្ងប់គឺសមាធិ កើត) មុន ញាណ (កើត) ក្រោយ ការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ រមែងកើតមានដោយញាណនោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការផ្ដាច់បង់នូវអាសវៈ ព្រោះចិត្តបរិសុទ្ធដោយការមិនរាយមាយ ឈ្មោះជាអានន្តរិកសមាធិញាណ ។

(៤០៦) សំនួរថា ពាក្យថា អាសវៈទាំងឡាយ តើអាសវៈទាំងឡាយនោះ គឺអ្វីខ្លះ ។ កាមាសវៈ ភវាសវៈ ទិដ្ឋាសវៈ អវិជ្ជាសវៈ ។

អាសវៈទាំងឡាយនុ៎ះ រមែងអស់ក្នុងទីណា ។ ទិដ្ឋាសវៈ រមែងអស់ មិនមានសេសសល់ កាមាសវៈដែលញ៉ាំងសត្វឲ្យទៅកាន់អបាយ រមែងអស់ ភវាសវៈ ដែលញ៉ាំងសត្វឲ្យទៅកាន់អបាយ រមែងអស់ អវិជ្ជាសវៈ ដែលញ៉ាំងសត្វឲ្យទៅកាន់អបាយ រមែងអស់ ដោយសោតាបត្តិមគ្គ អាសវៈទាំងឡាយនុ៎ះ រមែងអស់ក្នុងទីនុ៎ះឯង កាមាសវៈ ដ៏គ្រោតគ្រាត រមែងអស់ ភវាសវៈ ដែលឋិតនៅជាមួយនឹងកាមាសវៈនោះ រមែងអស់ អវិជ្ជាសវៈដែលឋិតនៅ ជាមួយនឹងភវាសវៈនោះ រមែងអស់ ដោយសកទាគាមិមគ្គ អាសវៈទាំងឡាយនុ៎ះ

អនាគាមិមគ្គេន អនវសេសោ កាមាសវោ ខីយតិ តទេកដ្ឋោ ភវាសវោ ខីយតិ តទេកដ្ឋោ អវិជ្ជាសវោ ខីយតិ ឯត្ថេតេ អាសវា ខីយន្តិ អរហត្តមគ្គេន អនវសេសោ ភវាសវោ ខីយតិ អនវសេសោ អវិជ្ជាសវោ ខីយតិ ឯត្ថេតេ អាសវា ខីយន្តិ ។

[៤១៣] អព្យាបាទដ្ឋេន ។ បេ ។ អាលោកសញ្ញដ្ឋេន អវិក្ខេបដ្ឋេន ធម្មវវត្ថានដ្ឋេន ញាណដ្ឋេន បាមុជ្ជដ្ឋេន បឋមជ្ឈានដ្ឋេន ទុតិយជ្ឈានដ្ឋេន តតិយជ្ឈានដ្ឋេន ចតុត្ថជ្ឈានដ្ឋេន អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តដ្ឋេន វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តដ្ឋេន អាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តដ្ឋេន នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តដ្ឋេន បឋវីកសិណដ្ឋេន អាបោកសិណដ្ឋេន តេជោកសិណដ្ឋេន វាយោកសិណដ្ឋេន នីលកសិណដ្ឋេន បីតកសិណដ្ឋេន លោហិតកសិណដ្ឋេន ឱទាតកសិណដ្ឋេន អាកាសកសិណដ្ឋេន

រមែងអស់ ក្នុងចិត្តនុ៎ះឯង កាមាសវៈ រមែងអស់ មិនមានសេសសល់ ភវាសវៈ ដែលប្រកបទៅជាមួយនឹងកាមាសវៈនោះ រមែងអស់ អវិជ្ជាសវៈ ដែលប្រកបទៅជាមួយនឹងភវាសវៈនោះ រមែងអស់ ដោយអនាគាមិមគ្គ អាសវៈទាំងឡាយនុ៎ះ រមែងអស់ក្នុងចិត្តនុ៎ះឯង ភវាសវៈរមែងអស់មិនមានសេសសល់ អវិជ្ជាសវៈរមែងអស់ មិនមានសេសសល់ ដោយអរហត្តមគ្គ អាសវៈទាំងឡាយនុ៎ះ រមែងអស់ក្នុងចិត្តនុ៎ះឯង ។

(៤១៣) សេចក្តីមិនរាយមាយ គឺការតាំងចិត្តមានអារម្មណ៍តែមួយ ដោយអំណាចការមិនព្យាបាទ ។ បេ ។ ដោយអំណាចអាលោកសញ្ញា ដោយអំណាចនៃកិរិយាមិនរាយមាយ ដោយអំណាចនៃកិរិយាកំណត់នូវធម៌ ដោយអំណាចញាណ ដោយអំណាចបាមុជ្ជៈ (អំណរទន់) ដោយអំណាចបឋមជ្ឈាន ដោយអំណាចទុតិយជ្ឈាន ដោយអំណាចតតិយជ្ឈាន ដោយអំណាចចតុត្ថជ្ឈាន ដោយអំណាចអាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ ដោយអំណាចវិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិ ដោយអំណាចអាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិ ដោយអំណាចនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ ដោយអំណាចបឋវីកសិណ ដោយអំណាចអាបោកសិណ ដោយអំណាចតេជោកសិណ ដោយអំណាចវាយោកសិណ ដោយអំណាចនីលកសិណ ដោយអំណាចបីតកសិណ ដោយអំណាចលោហិតកសិណ ដោយអំណាចឱទាតកសិណ ដោយអំណាចអាកាសកសិណ

វិញ្ញាណកសិណវសេន ពុទ្ធានុស្សតិវសេន ធម្មានុស្សតិវសេន សង្ឃានុស្សតិវសេន សីលានុស្សតិវសេន ចាគានុស្សតិវសេន ទេវតានុស្សតិវសេន អានាបានស្សតិវសេន មរណស្សតិវសេន កាយគតាសតិវសេន ឧបសមានុស្សតិវសេន ឧទ្ធុមាតកសញ្ញាវសេន វិនីលកសញ្ញាវសេន វិបុព្វកសញ្ញាវសេន វិច្ឆិទ្ទកសញ្ញាវសេន វិក្ខាយិតកសញ្ញាវសេន វិក្ខិត្តកសញ្ញាវសេន ហតវិក្ខិត្តកសញ្ញាវសេន លោហិតកសញ្ញាវសេន បុឡុវកសញ្ញាវសេន អដ្ឋិកសញ្ញាវសេន ទីឃំ អស្សាសវសេន ទីឃំ បស្សាសវសេន រស្សំ អស្សាសវសេន រស្សំ បស្សាសវសេន សព្វកាយប្បដិសំវេទី អស្សាសវសេន សព្វកាយប្បដិសំវេទី បស្សាសវសេន បស្សម្ភយំ កាយសង្ខារំ អស្សាសវសេន បស្សម្ភយំ កាយសង្ខារំ បស្សាសវសេន បីតិប្បដិសំវេទី អស្សាសវសេន បីតិប្បដិសំវេទី បស្សាសវសេន

ដោយអំណាចវិញ្ញាណកសិណ ដោយអំណាចពុទ្ធានុស្សតិ ដោយអំណាចធម្មានុស្សតិ ដោយអំណាចសង្ឃានុស្សតិ ដោយអំណាចសីលានុស្សតិ ដោយអំណាចចាគានុស្សតិ ដោយអំណាចទេវតានុស្សតិ ដោយអំណាចអានាបានស្សតិ ដោយអំណាចមរណស្សតិ ដោយអំណាចកាយគតាសតិ ដោយអំណាចឧបសមានុស្សតិ ដោយអំណាចឧទ្ធុមាតកសញ្ញា ដោយអំណាចវិនីលកសញ្ញា ដោយអំណាចវិបុព្វកសញ្ញា ដោយអំណាចវិច្ឆិទ្ទកសញ្ញា ដោយអំណាចវិក្ខាយិតកសញ្ញា ដោយអំណាចវិក្ខិត្តកសញ្ញា ដោយអំណាចហតវិក្ខិត្តកសញ្ញា ដោយអំណាចលោហិតកសញ្ញា ដោយអំណាចបុឡុវកសញ្ញា ដោយអំណាចអដ្ឋិកសញ្ញា ដោយអំណាចការដកដង្ហើមចេញវែង ដោយអំណាចការដកដង្ហើមចូលវែង ដោយអំណាចការដកដង្ហើមចេញខ្លី ដោយអំណាចការដកដង្ហើមចូលខ្លី ដោយអំណាចការដឹងច្បាស់ នូវកាយ គឺខ្យល់ចេញទាំងពួងហើយដកដង្ហើមចេញ ដោយអំណាចការដឹងច្បាស់ នូវកាយគឺខ្យល់ចូលទាំងពួងហើយដកដង្ហើមចូល ដោយអំណាចការញ៉ាំងកាយសង្ខារឲ្យស្ងប់ហើយដកដង្ហើមចេញ ដោយអំណាចការញ៉ាំងកាយសង្ខារឲ្យស្ងប់ហើយដកដង្ហើមចូល ដោយអំណាចការដឹងច្បាស់នូវបីតិហើយដកដង្ហើមចេញ ដោយអំណាចការដឹងច្បាស់នូវបីតិហើយដក ដង្ហើមចូល

សុខប្បដិសំវេទី អស្សាសវសេន សុខប្បដិសំវេទី បស្សាសវសេន ចិត្តសង្ខារប្បដិសំវេទី អស្សាសវសេន ចិត្តសង្ខារប្បដិសំវេទី បស្សាសវសេន បស្សម្ភយំ ចិត្តសង្ខារំ អស្សាសវសេន បស្សម្ភយំ ចិត្តសង្ខារំ បស្សាសវសេន ចិត្តប្បដិសំវេទី អស្សាសវសេន ចិត្តប្បដិសំវេទី បស្សាសវសេន អភិប្បមោទយំ ចិត្តំ អស្សាសវសេន អភិប្បមោទយំ ចិត្តំ បស្សាសវសេន សមាទហំ ចិត្តំ ។បេ។ វិមោចយំ ចិត្តំ អនិច្ចានុបស្សី វិរាគានុបស្សី និរោធានុបស្សី បដិនិស្សគ្គានុបស្សី អស្សាសវសេន បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សាសវសេន ចិត្តស្សេកគ្គតា អវិក្ខេបោ សមាធិ តស្ស សមាធិស្ស វសេន ឧប្បជ្ជតិ ញាណំ តេន ញាណេន អាសវា ខីយន្តិ ឥតិ បឋមំ សមថោ បច្ឆា ញាណំ តេន ញាណេន អាសវានំ ខយោ ហោតិ តេន វុច្ចតិ

ដោយអំណាចការដឹងច្បាស់នូវសេចក្ដីសុខ ហើយដកដង្ហើមចេញ ដោយអំណាចការដឹងច្បាស់ នូវសេចក្ដីសុខ ហើយដកដង្ហើមចូល ដោយអំណាចការដឹងច្បាស់នូវចិត្តសង្ខារ ហើយដកដង្ហើមចេញ ដោយអំណាចការដឹងច្បាស់នូវចិត្តសង្ខារ ហើយដកដង្ហើមចូល ដោយអំណាចការញុំាងចិត្តសង្ខារឲ្យស្ងប់ ហើយដកដង្ហើមចេញ ដោយអំណាចការញុំាងចិត្តសង្ខារឲ្យស្ងប់ ហើយដកដង្ហើមចូល ដោយអំណាចការដឹងច្បាស់នូវចិត្ត ហើយដកដង្ហើមចេញ ដោយអំណាចការដឹងច្បាស់នូវចិត្ត ហើយដកដង្ហើមចូល ដោយអំណាចការញុំាងចិត្តឲ្យរីករាយ ហើយដកដង្ហើមចេញ ដោយអំណាចការញុំាងចិត្តឲ្យរីករាយ ហើយដកដង្ហើមចូល ដោយអំណាចការតាំងចិត្តឲ្យមាំ ។បេ។ ការញុំាងចិត្តឲ្យផុតស្រឡះ ការឃើញរឿយៗ ថាមិនទៀង ការឃើញរឿយៗ នូវវិរាគៈ ការឃើញរឿយៗ នូវនិរោធៈ ការឃើញរឿយៗ នូវបដិនិស្សគ្គៈ (ធម៌ជាគ្រឿងលះបង់នូវកិលេស) ហើយដកដង្ហើមចេញ ដោយអំណាចការឃើញនូវបដិនិស្សគ្គៈ ហើយដកដង្ហើមចូល ឈ្មោះថាសមាធិ ញាណរមែងកើតឡើង ដោយអំណាចនៃសមាធិនោះ អាសវៈទាំងឡាយ រមែងអស់ ដោយញាណនោះ ព្រោះហេតុនោះ សមថៈ (ការស្ងប់ គឺសមាធិកើត) មុន ញាណ (កើត) ក្រោយ ការអស់នៃអាសវៈទាំងឡាយ រមែងកើតមាន ដោយញាណនោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា

អវិក្ខេបបរិសុទ្ធត្តា អាសវសមុច្ឆេទេ បញ្ញា អានន្តរិក-សមាធិស្មឹ ញាណំ ។

(២១៤) អាសវាតិ កតមេ តេ អាសវា ។ កាមាសវោ ភវាសវោ ទិដ្ឋាសវោ អវិជ្ជាសវោ ។

កត្ថេតេ អាសវា ខីយន្តិ ។ សោតាបត្តិមគ្គេន អនវសេសោ ទិដ្ឋាសវោ ខីយតិ អបាយគមនីយោ កាមាសវោ ខីយតិ អបាយគមនីយោ ភវាសវោ ខីយតិ អបាយគមនីយោ អវិជ្ជាសវោ ខីយតិ ឯត្ថេតេ អាសវា ខីយន្តិ ។

សកទាគាមិមគ្គេន ឱឡារិកោ កាមាសវោ ខីយតិ តទេកដ្ឋោ ភវាសវោ ខីយតិ តទេកដ្ឋោ អវិជ្ជាសវោ ខីយតិ ឯត្ថេតេ អាសវា ខីយន្តិ ។

អនាគាមិមគ្គេន អនវសេសោ កាមាសវោ ខីយតិ តទេកដ្ឋោ ភវាសវោ ខីយតិ តទេកដ្ឋោ អវិជ្ជាសវោ ខីយតិ ឯត្ថេតេ អាសវា ខីយន្តិ ។

បញ្ញាក្នុងការផ្តាច់បង់នូវអាសវៈ ព្រោះចិត្តបរិសុទ្ធដោយការមិនរាយមាយ ឈ្មោះជាអានន្តរិកសមាធិញ្ញាណ ។

(២១៦) សំនួរថា អាសវៈទាំងឡាយ តើអាសវៈទាំងឡាយនោះ តើអ្វីខ្លះ ។ កាមាសវៈ ភវាសវៈ ទិដ្ឋាសវៈ អវិជ្ជាសវៈ ។

អាសវៈទាំងឡាយនុ៎ះ អស់ក្នុងទីដ៏ណា ។ ទិដ្ឋាសវៈ រមែងអស់មិនមានសេសសល់ កាមាសវៈដែលញ៉ាំងសត្វឲ្យទៅកាន់អបាយ រមែងអស់ ភវាសវៈដែលញ៉ាំងសត្វឲ្យទៅកាន់អបាយ រមែងអស់ អវិជ្ជាសវៈដែលញ៉ាំងសត្វឲ្យទៅកាន់អបាយ រមែងអស់ ដោយសោតាបត្តិមគ្គ អាសវៈទាំងឡាយនុ៎ះ រមែងអស់ក្នុងទីដ៏នុ៎ះឯង ។

កាមាសវៈដ៏គ្រោតគ្រាត រមែងអស់ ភវាសវៈដែលឋិតនៅជាមួយនឹងកាមាសវៈនោះ រមែងអស់ អវិជ្ជាសវៈដែលឋិតនៅជាមួយនឹងភវាសវៈនោះ រមែងអស់ ដោយសកទាគាមិមគ្គ អាសវៈទាំងឡាយនុ៎ះ រមែងអស់ក្នុងទីដ៏នុ៎ះឯង ។

កាមាសវៈ រមែងអស់មិនមានសេសសល់ ភវាសវៈដែលឋិតនៅជាមួយនឹងកាមាសវៈនោះ រមែងអស់ អវិជ្ជាសវៈដែលឋិតនៅជាមួយនឹងភវាសវៈនោះ រមែងអស់ ដោយអនាគាមិមគ្គ អាសវៈទាំងឡាយនុ៎ះ រមែងអស់ក្នុងទីដ៏នុ៎ះឯង ។

អរហត្តមគ្គេន អនវសេសោ ភវាសវោ ខីយតិ អនវសេសោ អវិជ្ជាសវោ ខីយតិ ឯត្ថេតេ អាសវា ខីយន្តិ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ អវិក្ខេបបរិសុទ្ធត្តា អាសវសមុច្ឆេទេ បញ្ញា អានន្តរិកសមាធិម្ហិ ញាណំ ។

(៦១៨) កថំ ទស្សនាធិបតេយ្យំ សន្តោ ច វិហារាធិគមោ បណីតាធិមុត្តតា បញ្ញា អរណវិហារេ ញាណំ ។ ទស្សនាធិបតេយ្យន្តិ អនិច្ចានុបស្សនា ទស្សនាធិបតេយ្យំ ទុក្ខានុបស្សនា ទស្សនាធិបតេយ្យំ អនត្តានុបស្សនា ទស្សនាធិបតេយ្យំ រូបេ អនិច្ចានុបស្សនា ទស្សនាធិបតេយ្យំ រូបេ ទុក្ខានុបស្សនា ទស្សនាធិបតេយ្យំ រូបេ អនត្តានុបស្សនា ទស្សនាធិបតេយ្យំ វេទនាយ ។ បេ ។ សញ្ញាយ សង្ខារេសុ វិញ្ញាណេ ចក្ខុស្មឹ ។ បេ ។ ជរាមរណេ អនិច្ចានុបស្សនា ទស្សនាធិបតេយ្យំ ជរាមរណេ ទុក្ខានុបស្សនា

ភវាសវៈ រមែងអស់ មិនមានសេសសល់ អវិជ្ជាសវៈ រមែងអស់ មិនមានសេសសល់ ដោយអរហត្តមគ្គ អាសវៈទាំងឡាយនុ៎ះ រមែងអស់ ក្នុងធម៌នុ៎ះឯង ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការផ្តាច់បង់នូវអាសវៈ ព្រោះចិត្តបរិសុទ្ធ ដោយការមិនរាយមាយ ឈ្មោះថាអានន្តរិកសមាធិញាណ ។

(៦១៨) បញ្ញា គឺទស្សនាធិបតេយ្យ (សេចក្តីឃើញជាធំ) ផង ការបាននូវវិហារធម៌ដ៏ស្ងប់ និងសេចក្តីចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងធម៌ដ៏ឧត្តមផង ឈ្មោះថាអរណវិហារញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។ ពាក្យថា ទស្សនាធិបតេយ្យ គឺ ការឃើញរឿយ ៗ ថាមិនទៀង ឈ្មោះថាទស្សនាធិបតេយ្យ ការឃើញរឿយ ៗ ថាជាទុក្ខ ឈ្មោះថាទស្សនាធិបតេយ្យ ការឃើញរឿយ ៗ ថាមិនមែនខ្លួន ឈ្មោះថាទស្សនាធិបតេយ្យ ការឃើញរឿយ ៗ ក្នុងរូបថាមិនទៀង ឈ្មោះថាទស្សនាធិបតេយ្យ ការឃើញរឿយ ៗ ក្នុងរូបថាជាទុក្ខ ឈ្មោះថាទស្សនាធិបតេយ្យ ការឃើញរឿយ ៗ ក្នុងរូបថាមិនមែនខ្លួន ឈ្មោះថាទស្សនាធិបតេយ្យ ការឃើញរឿយ ៗ ក្នុងវេទនា ។ បេ ។ ក្នុងសញ្ញា ក្នុងសង្ខារ ក្នុងវិញ្ញាណ ក្នុងចក្ខុ ។ បេ ។ ក្នុងជរាមរណៈ ថាមិនទៀង ឈ្មោះថាទស្សនាធិបតេយ្យ ការឃើញរឿយ ៗ ក្នុងជរាមរណៈ ថាជាទុក្ខ

ទស្សនាធិបតេយ្យំ ជាតមរណេ អនត្តានុបស្សនា ទស្សនាធិបតេយ្យំ ។

(៦១៦) សន្តោ ច វិហារាធិគមោតិ សុញ្ញតោ វិហារោ សន្តោ វិហារាធិគមោ អនិមិត្តោ វិហារោ សន្តោ វិហារាធិគមោ អប្បណិហិតោ វិហារោ សន្តោ វិហារាធិគមោ ។

បណីតាធិមុត្តតាតិ សុញ្ញតេ អធិមុត្តតា បណីតាធិមុត្តតា អនិមិត្តេ អធិមុត្តតា បណីតាធិមុត្តតា អប្បណិហិតេ អធិមុត្តតា បណីតាធិមុត្តតា ។

អរណវិហារោតិ បឋមជ្ឈានំ អរណវិហារោ ទុតិយជ្ឈានំ អរណវិហារោ តតិយជ្ឈានំ អរណវិហារោ ចតុត្ថជ្ឈានំ អរណវិហារោ អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ អរណវិហារោ ។បេ។ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ អរណវិហារោ ។

អរណវិហារោតិ កេនដ្ឋេន អរណវិហារោ ។

ឈ្មោះថាទស្សនាធិបតេយ្យ ការឃើញរឿយៗ ក្នុងជាតមរណៈ ថាមិនមែនខ្លួន ឈ្មោះថាទស្សនាធិបតេយ្យ ។

(៦១៦) ពាក្យថា ការបាននូវវិហារធម៌ដ៏ស្ងប់ គឺវិហារធម៌ដ៏សូន្យចាកកិលេស ឈ្មោះថាការបាននូវវិហារធម៌ដ៏ស្ងប់ វិហារធម៌មិនមាននិមិត្ត ឈ្មោះថាការបាននូវវិហារធម៌ដ៏ស្ងប់ វិហារធម៌មិនមានបណិធិ ឈ្មោះថាការបាននូវវិហារធម៌ដ៏ស្ងប់ ។

ពាក្យថា សេចក្តីចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងធម៌ដ៏ឧត្តម គឺសេចក្តីចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានដ៏សូន្យចាកកិលេស ឈ្មោះថាសេចក្តីចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងធម៌ដ៏ឧត្តម សេចក្តីចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្រះនិព្វានមិនមាននិមិត្ត ឈ្មោះថាសេចក្តីចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងធម៌ដ៏ឧត្តម សេចក្តីចុះចិត្តស៊ប់ ក្នុងធម៌មិនមានបណិធិ ឈ្មោះថាសេចក្តីចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងធម៌ដ៏ឧត្តម ។

ពាក្យថា អរណវិហារ គឺបឋមជ្ឈាន ឈ្មោះថាអរណវិហារ ទុតិយជ្ឈាន ឈ្មោះថាអរណវិហារ តតិយជ្ឈាន ឈ្មោះថាអរណវិហារ ចតុត្ថជ្ឈាន ឈ្មោះថាអរណវិហារ អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ ឈ្មោះថាអរណវិហារ ។បេ។ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ ឈ្មោះថាអរណវិហារ ។

សំនួរត្រង់ពាក្យថា អរណវិហារ តើអរណវិហារ ដោយអត្ថដូចម្តេច ។

បឋមជ្ឈានេន នីវរណេ ហរតីតិ អរណវិហារោ ទុតិយជ្ឈានេន វិតក្កវិចារេ ហរតីតិ អរណវិហារោ តតិយជ្ឈានេន បីតិំ ហរតីតិ អរណវិហារោ ចតុត្ថជ្ឈានេន សុខទុក្ខេ ហរតីតិ អរណវិហារោ អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិយា រូបសញ្ញំ បដិឃសញ្ញំ នានត្តសញ្ញំ ហរតីតិ អរណវិហារោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិយា អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញំ ហរតីតិ អរណវិហារោ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិយា វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញំ ហរតីតិ អរណវិហារោ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិយា អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញំ ហរតីតិ អរណវិហារោ អយំ អរណវិហារោ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ទស្សនាធិបតេយ្យំ សន្តោ ច វិហារាធិគមោ បណីតាធិមុត្តតា បញ្ញា អរណវិហារេ ញាណំ ។

(២០៧) កថំ ទ្វីហិ ពលេហិ សមន្នាគតត្តា តយោ ច សង្ខារានំ បដិប្បស្សទ្ធិយា សោឡសហិ ញាណចរិយាហិ នវហិ សមាធិចរិយាហិ វសីភាវតា បញ្ញា និរោធសមាបត្តិយា ញាណំ ។

សភាវៈនាំចេញនូវនីវរណធម៌ទាំងឡាយដោយបឋមជ្ឈាន ឈ្មោះថាអរណវិហារ សភាវៈនាំចេញនូវវិតក្កៈ និងវិចារៈ ដោយទុតិយជ្ឈាន ឈ្មោះថាអរណវិហារ សភាវៈនាំចេញនូវបីតិដោយតតិយជ្ឈាន ឈ្មោះថាអរណវិហារ សភាវៈនាំចេញនូវសុខនឹងទុក្ខដោយចតុត្ថជ្ឈាន ឈ្មោះថាអរណវិហារ សភាវៈនាំចេញនូវរូបសញ្ញា បដិឃសញ្ញា នឹងនានត្តសញ្ញា ដោយអាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ ឈ្មោះថាអរណវិហារ សភាវៈនាំចេញនូវអាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញា ដោយវិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិ ឈ្មោះថាអរណវិហារ សភាវៈនាំចេញនូវវិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញា ដោយអាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិ ឈ្មោះថាអរណវិហារ សភាវៈនាំចេញនូវអាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញា ដោយនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ ឈ្មោះថាអរណវិហារ នេះឈ្មោះថាអរណវិហារ ដែលឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាគឺទស្សនាធិបតេយ្យផង ការបាននូវវិហារធម៌ស្ងប់ និងសេចក្តីចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងធម៌ដ៏ឧត្តមផង ឈ្មោះថាអរណវិហារញ្ញាណ ។

[៦០៧] បញ្ញាដែលមានការស្ទាត់ជំនាញ ព្រោះប្រកបដោយកំឡាំង ២ ផង ព្រោះការស្ងប់រម្ងាប់នូវសង្ខារ ៣ ផង ព្រោះញាណចរិយាទាំង ១៦ ផង ព្រោះសមាធិចរិយាទាំង ៩ ផង ឈ្មោះថានិរោធសមាបត្តិញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។

ទ្វីហិ ពលេហីតិ ទ្វេ ពលានិ សមថពលំ វិបស្សនាពលំ ។

[៦១៨] កតមំ សមថពលំ ។ នេក្ខម្មវសេន ចិត្តស្សេកគ្គតា អវិក្ខេបោ សមថពលំ អព្យាបាទវសេន ចិត្តស្សេកគ្គតា អវិក្ខេបោ សមថពលំ អាលោកសញ្ញាវសេន ចិត្តស្សេកគ្គតា អវិក្ខេបោ សមថពលំ អវិក្ខេបវសេន ចិត្តស្សេកគ្គតា អវិក្ខេបោ សមថពលំ ។ បេ ។ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី អស្សាសវសេន ចិត្តស្សេកគ្គតា អវិក្ខេបោ សមថពលំ បដិនិស្សគ្គានុបស្សី បស្សាសវសេន ចិត្តស្សេកគ្គតា អវិក្ខេបោ សមថពលំ ។

[៦១៩] សមថពលន្តិ កេនដ្ឋេន សមថពលំ ។ បឋមជ្ឈានេន នីវរណេ ន កម្បតីតិ សមថពលំ ទុតិយជ្ឈានេន វិតក្កវិចារេ ន កម្បតីតិ សមថពលំ

ពាក្យថា ដោយកំឡាំង ២ គឺ កម្លាំងមាន ២ យ៉ាង គឺ កម្លាំងសមថៈ ១ កម្លាំងវិបស្សនា ១ ។

[៦០៨] កំឡាំងសមថៈ តើដូចម្តេច ។ ការមិនរាយមាយ គឺភាពនៃចិត្តមានអារម្មណ៍តែមួយ ដោយអំណាចនៃនេក្ខម្មៈ ឈ្មោះថាកំឡាំងសមថៈ ការមិនរាយមាយ គឺភាពនៃចិត្តមានអារម្មណ៍តែមួយ ដោយអំណាចនៃការមិនព្យាបាទ ឈ្មោះថាកំឡាំងសមថៈ ការមិនរាយមាយ គឺភាពនៃចិត្តមានអារម្មណ៍តែមួយ ដោយអំណាច នៃអាលោកសញ្ញា ឈ្មោះថាកំឡាំងសមថៈ ការមិនរាយមាយ គឺភាពនៃចិត្តមានអារម្មណ៍តែមួយ ដោយអំណាចនៃការមិនរាយមាយ ឈ្មោះថាកំឡាំងសមថៈ ។ បេ ។ ការមិនរាយមាយ គឺភាពនៃចិត្តមានអារម្មណ៍តែមួយ ដោយអំណាចនៃកិរិយាឃើញរឿយ ៗ នូវធម៌ជាគ្រឿងរលាស់នូវកិលេស ហើយដកដង្ហើមចេញ ឈ្មោះថាកំឡាំងសមថៈ ការមិនរាយមាយ គឺភាពនៃចិត្តមានអារម្មណ៍តែមួយ ដោយអំណាចនៃកិរិយាឃើញរឿយ ៗ នូវធម៌ជាគ្រឿងរលាស់នូវកិលេសហើយដកដង្ហើមចូល ឈ្មោះថាកំឡាំងសមថៈ ។

[៦០៩] សំនួរគ្រង់ពាក្យថា កំឡាំងសមថៈ តើកំឡាំងសមថៈ ដោយអត្ថដូចម្តេច ។ បុគ្គលមិនកំរើក ក្នុងនីវរណធម៌ ដោយបឋមជ្ឈាន ឈ្មោះថា កំឡាំងសមថៈ បុគ្គលមិនកំរើក ក្នុងវិតក្កៈនិងវិចារៈ ដោយទុតិយជ្ឈាន ឈ្មោះថា កំឡាំងសមថៈ

តតិយជ្ឈានេន បីតិយា ន កម្បតីតិ សមថពលំ ចតុត្ថជ្ឈានេន សុខទុក្ខេ ន កម្បតីតិ សមថពលំ អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិយា រូបសញ្ញាយ បដិឃសញ្ញាយ នានត្តសញ្ញាយ ន កម្បតីតិ សមថពលំ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិយា អាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញាយ ន កម្បតីតិ សមថពលំ អាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិយា វិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញាយ ន កម្បតីតិ សមថពលំ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិយា អាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញាយ ន កម្បតីតិ សមថពលំ ឧទ្ធច្ចេ ច ឧទ្ធច្ចសហគតកិលេសេ ច ខន្ធេ ច ន កម្បតិ ន ចលតិ ន វេធតីតិ សមថពលំ ។ ឥទំ សមថពលំ ។

(៦៦០) កតមំ វិបស្សនាពលំ ។ អនិច្ចានុបស្សនា វិបស្សនាពលំ ទុក្ខានុបស្សនា វិបស្សនាពលំ អនត្តានុបស្សនា វិបស្សនាពលំ និព្វិទានុបស្សនា វិបស្សនាពលំ វិរាគានុបស្សនា វិបស្សនាពលំ និរោធានុបស្សនា

សមថៈ ធម្មជាតមិនកម្រើកក្នុងបីតិ ដោយតតិយជ្ឈាន ឈ្មោះជាកម្លាំងសមថៈ ធម្មជាតមិនកម្រើកក្នុងសុខនិងទុក្ខ ដោយចតុត្ថជ្ឈាន ឈ្មោះជាកម្លាំងសមថៈ ធម្មជាតមិនកម្រើកក្នុងរូបសញ្ញា ក្នុងបដិឃសញ្ញា ក្នុងនានត្តសញ្ញា ដោយអាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ ឈ្មោះជាកម្លាំងសមថៈ ធម្មជាតមិនកម្រើកក្នុងអាកាសានញ្ចាយតនសញ្ញា ដោយវិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិ ឈ្មោះជាកម្លាំងសមថៈ ធម្មជាតមិនកម្រើកក្នុងវិញ្ញាណញ្ចាយតនសញ្ញា ដោយអាកិញ្ចញ្ញាយតនសមាបត្តិ ឈ្មោះជាកម្លាំងសមថៈ ធម្មជាតមិនកម្រើកក្នុងអាកិញ្ចញ្ញាយតនសញ្ញា ដោយនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ ឈ្មោះជាកម្លាំងសមថៈ ធម្មជាតមិនកម្រើក មិនយោលយោង មិនញាប់ញ័រ ក្នុងឧទ្ធច្ចៈផង ក្នុងកិលេសដែលប្រកបដោយឧទ្ធច្ចៈផង ក្នុងខន្ធផង ឈ្មោះជាកម្លាំងសមថៈ នេះកម្លាំងសមថៈ ។

(៦៦០) កម្លាំងវិបស្សនា តើដូចម្តេច ។ ការឃើញរឿយៗថាមិនទៀង ឈ្មោះជាកម្លាំងវិបស្សនា ការឃើញរឿយៗ ថាជាទុក្ខ ឈ្មោះជាកម្លាំងវិបស្សនា ការឃើញរឿយៗថា មិនមែនខ្លួន ឈ្មោះជាកម្លាំងវិបស្សនា ការឃើញរឿយៗ ថាគួរនឿយណាយ ឈ្មោះជាកម្លាំងវិបស្សនា ការឃើញរឿយៗ ថាជាគ្រឿងប្រាសចាកតម្រេក ឈ្មោះជាកម្លាំងវិបស្សនា ការឃើញរឿយៗ ថាជាទីរលត់ទុក្ខ ឈ្មោះជាកម្លាំងវិបស្សនា

វិបស្សនាពលំ បដិនិស្សគ្គានុបស្សនា វិបស្សនាពលំ រូបេ អនិច្ចានុបស្សនា វិបស្សនាពលំ ។ បេ ។ រូបេ បដិនិស្សគ្គានុបស្សនា វិបស្សនាពលំ វេទនាយ ។ បេ ។ សញ្ញាយ សង្ខារេសុ វិញ្ញាណេ ចក្ខុស្មឹ ។ បេ ។ ជរាមរណេ អនិច្ចានុបស្សនា វិបស្សនាពលំ ។ បេ ។ ជរាមរណេ បដិនិស្សគ្គានុបស្សនា វិបស្សនាពលំ ។

(៦៦១) វិបស្សនាពលន្តិ កេនដ្ឋេន វិបស្សនាពលំ ។ អនិច្ចានុបស្សនាយ និច្ចសញ្ញាយ ន កម្បតីតិ វិបស្សនាពលំ ទុក្ខានុបស្សនាយ សុខសញ្ញាយ ន កម្បតីតិ វិបស្សនាពលំ អនត្តានុបស្សនាយ អត្តសញ្ញាយ ន កម្បតីតិ វិបស្សនាពលំ និព្វិទានុបស្សនាយ នន្ទិយា ន កម្បតីតិ វិបស្សនាពលំ វិរាគានុបស្សនាយ រាគេ ន កម្បតីតិ វិបស្សនាពលំ និរោធានុបស្សនាយ សមុទយេ ន កម្បតីតិ វិបស្សនាពលំ បដិនិស្សគ្គានុបស្សនាយ អាទានេ ន កម្បតីតិ វិបស្សនាពលំ អវិជ្ជាយ ច អវិជ្ជាសហគតកិលេសេ ច ខន្ធេ ច ន កម្បតីតិ ន ចលតិ ន វេធតីតិ វិបស្សនាពលំ ឥទំ វិបស្សនាពលំ ។

ការឃើញរឿយៗ ថា គួរលះបង់ ឈ្មោះថាកម្លាំងវិបស្សនា ការឃើញរឿយៗ ថា មិនទៀងក្នុងរូប ឈ្មោះថាកម្លាំងវិបស្សនា ។ បេ ។ ការឃើញរឿយៗ ថា ជាគ្រឿងលះបង់ក្នុងរូប ឈ្មោះថាកម្លាំងវិបស្សនា ការឃើញរឿយៗ ថា មិនទៀង ក្នុងវេទនា ។ បេ ។ ក្នុងសញ្ញា ក្នុងសង្ខារ ក្នុងវិញ្ញាណ ក្នុងចក្ខុ ។ បេ ។ ក្នុងជរាមរណៈ ឈ្មោះថាកម្លាំងវិបស្សនា ។ បេ ។ ការឃើញរឿយៗ ថា ជាគ្រឿងលះបង់ក្នុងជរាមរណៈ ឈ្មោះថាកម្លាំងវិបស្សនា ។

(៦៦១) សំនួរត្រង់ពាក្យថា កម្លាំងវិបស្សនា តើកម្លាំងវិបស្សនា ដោយអត្ថដូចម្តេច ។ ធម្មជាតមិនកម្រើកក្នុងនិច្ចសញ្ញា ដោយអនិច្ចានុបស្សនា ឈ្មោះថាកម្លាំងវិបស្សនា ធម្មជាតមិនកម្រើកក្នុងសុខសញ្ញា ដោយទុក្ខានុបស្សនា ឈ្មោះថាកម្លាំងវិបស្សនា ធម្មជាតមិនកម្រើកក្នុងអត្តសញ្ញា ដោយអនត្តានុបស្សនា ឈ្មោះថាកម្លាំងវិបស្សនា ធម្មជាតមិនកម្រើកក្នុងសេចក្តីត្រេកអរ ដោយនិព្វិទានុបស្សនា ឈ្មោះថាកម្លាំងវិបស្សនា ធម្មជាតមិនកម្រើកក្នុងរាគៈ ដោយវិរាគានុបស្សនា ឈ្មោះថាកម្លាំងវិបស្សនា ធម្មជាតមិនកម្រើកក្នុងកិរិយាកើតឡើង ដោយនិរោធានុបស្សនា ឈ្មោះថាកម្លាំងវិបស្សនា ធម្មជាតមិនកម្រើកក្នុងសេចក្តីប្រកាន់មាំ ដោយបដិនិស្សគ្គានុបស្សនា ឈ្មោះថាកម្លាំងវិបស្សនា ធម្មជាតមិនកម្រើកមិនឃ្លេងឃ្លោង មិនញាប់ញ័រ ក្នុងអវិជ្ជាផង ក្នុងកិលេសដែលប្រកបដោយអវិជ្ជាផង ក្នុងខន្ធផង ឈ្មោះថាកម្លាំងវិបស្សនា នេះកម្លាំងវិបស្សនា ។

(៦៦៦) តយោ ច សង្ខារានំ បដិប្បស្សទ្ធិយាតិ កតមេសំ តិណ្ណន្នំ សង្ខារានំ បដិប្បស្សទ្ធិយា ។ ទុតិយជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស វិតក្កវិចារា វចីសង្ខារា បដិប្បស្សទ្ធា ហោន្តិ ចតុត្ថជ្ឈានំ សមាបន្នស្ស អស្សាស-បស្សាសា កាយសង្ខារា បដិប្បស្សទ្ធា ហោន្តិ សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ សមាបន្នស្ស សញ្ញា ច វេទនា ច ចិត្តសង្ខារា បដិប្បស្សទ្ធា ហោន្តិ ឥមេសំ តិណ្ណន្នំ សង្ខារានំ បដិប្បស្សទ្ធិយា ។

(៦៦៧) សោឡសហិ ញាណចរិយាហីតិ កតមា-ហិ សោឡសហិ ញាណចរិយាហិ ។ អនិច្ចានុបស្សនា ញាណចរិយា ទុក្ខានុបស្សនា ញាណចរិយា អនត្តា-នុបស្សនា ញាណចរិយា និព្វិទានុបស្សនា ញាណ-ចរិយា វិរាគានុបស្សនា ញាណចរិយា និរោធានុបស្ស-នា ញាណចរិយា បដិនិស្សគ្គានុបស្សនា ញាណចរិ-យា វិវដ្ដនានុបស្សនា ញាណចរិយា សោតាបត្តិមគ្គោ ញាណចរិយា សោតាបត្តិផលសមាបត្តិ ញាណចរិយា

(៦៦៦) សំនួរត្រង់ពាក្យថា ការស្ងប់រម្ងាប់នៃសង្ខារ ៣ តើការស្ងប់រម្ងាប់នៃសង្ខារ ៣ ដូចម្តេច ។ កាលបុគ្គលចូលកាន់ទុតិយជ្ឈាន វចីសង្ខារ គឺវិតក្កៈ និងវិចារៈ រមែងស្ងប់រម្ងាប់ កាលបុគ្គលចូលកាន់ចតុត្ថជ្ឈាន កាយសង្ខារ គឺអស្សាសៈ និងបស្សាសៈ រមែងស្ងប់រម្ងាប់ កាលបុគ្គលចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធ ចិត្តសង្ខារ គឺសញ្ញានិងវេទនា រមែងស្ងប់រម្ងាប់ នេះការស្ងប់រម្ងាប់នៃសង្ខារ ៣ ។

(៦៦៧) សំនួរត្រង់ពាក្យថា ញាណចរិយា ១៦ តើញាណចរិយា ១៦ ដូចម្តេច ។ ការឃើញរឿយៗថាមិនទៀង ឈ្មោះថាញាណចរិយា ការឃើញរឿយៗ ថាជាទុក្ខ ឈ្មោះថាញាណចរិយា ការឃើញរឿយៗ ថាមិនមែនខ្លួន ឈ្មោះថាញាណចរិយា ការឃើញរឿយៗថាគួរនឿយណាយ ឈ្មោះថាញាណចរិយា ការឃើញរឿយៗ ថាជាគ្រឿងប្រាសចាកតម្រេក ឈ្មោះថាញាណចរិយា ការឃើញរឿយៗ ថាជាគ្រឿងរលត់ទុក្ខ ឈ្មោះថាញាណចរិយា ការឃើញរឿយៗ ថាជាគ្រឿងលះបង់កិលេស ឈ្មោះថាញាណចរិយា ការឃើញរឿយៗ ថាជាគ្រឿងប្រាសចាកការវិលវល់ ឈ្មោះថាញាណចរិយា សោតាបត្តិមគ្គ ឈ្មោះថាញាណចរិយា សោតាបត្តិផលសមាបត្តិ ឈ្មោះថាញាណចរិយា

សកទាគាមិមគ្គោ ញាណចរិយា សកទាគាមិផល-សមាបត្តិ ញាណចរិយា អនាគាមិមគ្គោ ញាណចរិ-យា អនាគាមិផលសមាបត្តិ ញាណចរិយា អរហត្ត-មគ្គោ ញាណចរិយា អរហត្តផលសមាបត្តិ ញាណ-ចរិយា ឥមាហិ សោឡសហិ ញាណចរិយាហិ ។

(៦៦៦) នវហិ សមាធិចរិយាហីតិ កតមាហិ នវហិ សមាធិចរិយាហិ ។ បឋមជ្ឈានំ សមាធិចរិយា ទុតិយជ្ឈានំ សមាធិចរិយា តតិយជ្ឈានំ សមាធិចរិយា ចតុត្ថជ្ឈានំ សមាធិចរិយា អាកាសានញ្ចាយតនសមា-បត្តិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិ នេវសញ្ញានាសញ្ញា-យតនសមាបត្តិ សមាធិចរិយា(១) បឋមជ្ឈានំ បដិលា-ភត្ថាយ វិតក្កោ ច វិចារោ ច បីតិ ច សុខញ្ច ចិត្តេ-កគ្គតា ច ។ បេ ។ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមា-បត្តិំ បដិលាភត្ថាយ វិតក្កោ ច វិចារោ ច បីតិ ច សុខញ្ច ចិត្តេកគ្គតា ច ឥមាហិ នវហិ(២) សមាធិ-ចរិយាហិ ។

---

១ ម. ម. អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ ។ បេ ។ វិញ្ញាណញ្ចាយតនសមាបត្តិ អាកិញ្ច-ញ្ញាយតនសមាបត្តិ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ សមាធិចរិយាតិ ទិស្សន្តិ ។ ២ ម. សោឡសហិ ។

សកទាគាមិមគ្គ ឈ្មោះថា ញាណចរិយា សកទាគាមិផលសមាបត្តិ ឈ្មោះថាញាណចរិយា អនាគាមិមគ្គ ឈ្មោះថាញាណចរិយា អនាគាមិ-ផលសមាបត្តិ ឈ្មោះថាញាណចរិយា អរហត្តមគ្គ ឈ្មោះថាញាណចរិយា អរហត្តផលសមាបត្តិ ឈ្មោះថាញាណចរិយា នេះញាណចរិយា ១៦ ។

(៦៦៦) សំនួរត្រង់ពាក្យថា សមាធិចរិយា ៩ តើសមាធិចរិយា ៩ ដូចម្តេច ។ បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះថាសមាធិចរិយា ទុតិយជ្ឈាន ឈ្មោះថាសមាធិចរិយា តតិយជ្ឈាន ឈ្មោះថាសមាធិចរិយា ចតុត្ថជ្ឈាន ឈ្មោះថាសមាធិចរិយា អាកាសានញ្ចាយតនសមាបត្តិ វិញ្ញាណញ្ចា-យតនសមាបត្តិ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ ឈ្មោះថាសមាធិ-ចរិយា វិតក្កៈ វិចារៈ បីតិ សុខៈ និងចិត្តេកគ្គតា (ប្រព្រឹត្តទៅ) ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាន នូវបឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ វិតក្កៈ វិចារៈ បីតិ សុខៈ និង ចិត្តេកគ្គតា (ប្រព្រឹត្តទៅ) ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ការបាន នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ នេះសមាធិចរិយា ៩ ។

(៦៦៨) វសីតិ បញ្ច វសិយោ អាវជ្ជនាវសី សមាបជ្ជនាវសី អធិដ្ឋានវសី វុដ្ឋានវសី បច្ចវេក្ខណាវសី ។ បឋមជ្ឈានំ យត្ថិច្ឆកំ យទិច្ឆកំ យាវតិច្ឆកំ អាវជ្ជតិ(១) អាវជ្ជនាយ ទន្ធាយិតត្តំ នត្ថីតិ អាវជ្ជនាវសី បឋមជ្ឈានំ យត្ថិច្ឆកំ យទិច្ឆកំ យាវតិច្ឆកំ សមាបជ្ជតិ សមាបជ្ជនាយ ទន្ធាយិតត្តំ នត្ថីតិ សមាបជ្ជនាវសី បឋមជ្ឈានំ យត្ថិច្ឆកំ យទិច្ឆកំ យាវតិច្ឆកំ អធិដ្ឋាតិ អធិដ្ឋានេ ទន្ធាយិតត្តំ នត្ថីតិ អធិដ្ឋានវសី បឋមជ្ឈានំ យត្ថិច្ឆកំ យទិច្ឆកំ យាវតិច្ឆកំ វុដ្ឋាតិ វុដ្ឋានេ ទន្ធាយិតត្តំ នត្ថីតិ វុដ្ឋានវសី បឋមជ្ឈានំ យត្ថិច្ឆកំ យទិច្ឆកំ យាវតិច្ឆកំ បច្ចវេក្ខតិ បច្ចវេក្ខណាយ ទន្ធាយិតត្តំ នត្ថីតិ បច្ចវេក្ខណាវសី ទុតិយជ្ឈានំ ។ បេ ។ នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិំ យត្ថិច្ឆកំ យទិច្ឆកំ

១ ម. អាវជ្ជតិ ។

(៦៦៨) ពាក្យថា សេចក្តីស្ទាត់ អធិប្បាយថា សេចក្តីស្ទាត់មាន ៥ យ៉ាង គឺសេចក្តីស្ទាត់ក្នុងការនឹក ១ សេចក្តីស្ទាត់ក្នុងការចូល ១ សេចក្តីស្ទាត់ក្នុងការអធិដ្ឋាន ១ សេចក្តីស្ទាត់ក្នុងការចេញ ១ សេចក្តីស្ទាត់ក្នុងការពិចារណា ១ ។ បុគ្គលនឹកនូវបឋមជ្ឈានដែលខ្លួនប្រាថ្នាក្នុងទីណា ប្រាថ្នាក្នុងកាលណា ប្រាថ្នាត្រឹមណា សេចក្តីយឺតយូរក្នុងការនឹកមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសេចក្តីស្ទាត់ក្នុងការនឹក បុគ្គលចូលកាន់បឋមជ្ឈានដែលខ្លួនប្រាថ្នាក្នុងទីណា ប្រាថ្នាក្នុងកាលណា ប្រាថ្នាត្រឹមណា សេចក្តីយឺតយូរក្នុងការចូលមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសេចក្តីស្ទាត់ក្នុងការចូល បុគ្គលអធិដ្ឋាននូវបឋមជ្ឈានដែលខ្លួនប្រាថ្នាក្នុងទីណា ប្រាថ្នាក្នុងកាលណា ប្រាថ្នាត្រឹមណា សេចក្តីយឺតយូរក្នុងការអធិដ្ឋានមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសេចក្តីស្ទាត់ក្នុងការអធិដ្ឋាន បុគ្គលចេញអំពីបឋមជ្ឈានដែលខ្លួនប្រាថ្នាក្នុងទីណា ប្រាថ្នាក្នុងកាលណា ប្រាថ្នាត្រឹមណា សេចក្តីយឺតយូរក្នុងការចេញមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសេចក្តីស្ទាត់ក្នុងការចេញ បុគ្គលពិចារណានូវបឋមជ្ឈានដែលខ្លួនប្រាថ្នាក្នុងទីណា ប្រាថ្នាក្នុងកាលណា ប្រាថ្នាត្រឹមណា សេចក្តីយឺតយូរក្នុងការពិចារណាមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសេចក្តីស្ទាត់ក្នុងការពិចារណា បុគ្គលនឹកនូវទុតិយជ្ឈាន ។ បេ ។ នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ ដែលខ្លួនប្រាថ្នាក្នុងទីណា

យាវតិច្ឆកំ អាវជ្ជតិ(១) អាវជ្ជនាយ ទន្ធាយិតត្តំ នត្ថីតិ អាវជ្ជនាវសី នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិំ យត្ថិច្ឆកំ យទិច្ឆកំ យាវតិច្ឆកំ សមាបជ្ជតិ ៗ បេ ៗ អធិដ្ឋាតិ វុដ្ឋាតិ បច្ចវេក្ខតិ បច្ចវេក្ខណាយ ទន្ធាយិតត្តំ នត្ថីតិ បច្ចវេក្ខណាវសី ឥមា បញ្ច វសិយោ តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ទ្វីហិ ពលេហិ សមន្នាគតត្តា តយោ ច សង្ខារានំ បដិប្បស្សទ្ធិយា សោឡសហិ ញាណចរិយាហិ នវហិ សមាធិចរិយាហិ វសីភាវតាបញ្ញា និរោធសមាបត្តិយា ញាណំ ៗ

(៦៦៦) កថំ សម្បជានស្ស បវត្តបរិយាទានេ បញ្ញា បរិនិព្វានេ ញាណំ ៗ ឥធ សម្បជានោ នេក្ខម្មេន កាមច្ឆន្ទស្ស បវត្តំ បរិយាទិយតិ អព្យាបាទេន ព្យាបាទស្ស បវត្តំ បរិយាទិយតិ អាលោកសញ្ញាយ ថីនមិទ្ធស្ស បវត្តំ បរិយាទិយតិ អវិក្ខេបេន ឧទ្ធច្ចស្ស បវត្តំ បរិយាទិយតិ ធម្មវវត្ថានេន វិចិកិច្ឆាយ ៗ បេ ៗ

១ អាវជ្ជតិ ។

ប្រាថ្នាក្នុងកាលណា ប្រាថ្នាត្រឹមណា សេចក្តីយឺតយូរក្នុងការនឹកមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសេចក្តីស្ទាត់ក្នុងការនឹក បុគ្គលចូលកាន់នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនសមាបត្តិ ដែលខ្លួនប្រាថ្នាក្នុងទីណា ប្រាថ្នាក្នុងកាលណា ប្រាថ្នាត្រឹមណា ។ បេ ។ បុគ្គលអធិដ្ឋាន ចេញ ពិចារណា សេចក្តីយឺតយូរក្នុងការពិចារណាមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសេចក្តីស្ទាត់ក្នុងការពិចារណា នេះឯង សេចក្តីស្ទាត់ ៥ យ៉ាង ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាគឺភាវៈនៃសេចក្តីស្ទាត់ ព្រោះហេតុប្រកបដោយកម្លាំងពីរ ២ យ៉ាង ដោយការស្ងប់រម្ងាប់សង្ខារ ៣ យ៉ាង ដោយញាណចរិយា ១៦ យ៉ាង ដោយសមាធិចរិយា ៩ យ៉ាង ឈ្មោះថានិរោធសមាបត្តិញាណ ។

(៦៦៦) បញ្ញាក្នុងការបង្អស់ នូវការប្រព្រឹត្តទៅ នៃកិលេសធម៌ ខ្ទ របស់បុគ្គលអ្នកដឹងខ្លួន ឈ្មោះថាបរិនិព្វានញាណ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលដឹងខ្លួន ក្នុងលោកនេះ បង្អស់នូវការប្រព្រឹត្តទៅ នៃកាមច្ឆន្ទៈ ដោយនេក្ខម្មៈ បង្អស់នូវការប្រព្រឹត្តទៅ នៃព្យាបាទ ដោយអព្យាបាទ បង្អស់នូវការប្រព្រឹត្តទៅ នៃថីនមិទ្ធៈ ដោយអាលោកសញ្ញា បង្អស់នូវការប្រព្រឹត្ត ទៅនៃឧទ្ធច្ចៈ ដោយអវិក្ខេបៈ បង្អស់នូវការប្រព្រឹត្តទៅ នៃវិចិកិច្ឆា ដោយធម្មវវត្ថានៈ ។ បេ ។

ញាណេន អវិជ្ជាយ បាមុជ្ជេន អរតិយា បឋមជ្ឈានេន នីវរណានំ បវត្តំ បរិយាទិយតិ ។ បេ ។ អរហត្តមគ្គេន សព្វកិលេសានំ បវត្តំ បរិយាទិយតិ អថវា បន សម្បជានស្ស អនុបាទិសេសាយ និព្វានធាតុយា និព្វាយន្តស្ស(១) ឥទញ្ចេវ ចក្ខុបវត្តំ បរិយាទិយតិ អញ្ញញ្ច ចក្ខុបវត្តំ ន ឧប្បជ្ជតិ ឥទញ្ចេវ សោតបវត្តំ ។ បេ ។ ឃានបវត្តំ ជិវ្ហាបវត្តំ កាយបវត្តំ មនោបវត្តំ បរិយាទិយតិ អញ្ញញ្ច មនោបវត្តំ ន ឧប្បជ្ជតិ ឥទំ សម្បជានស្ស បវត្តបរិយាទានេ បញ្ញា បរិនិព្វានេ ញាណំ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ សម្បជានស្ស បវត្តបរិយាទានេ បញ្ញា បរិនិព្វានេ ញាណំ ។

(៤៤៧) កថំ សព្វធម្មានំ សម្មាសមុច្ឆេទេ និរោធេ ច អនុបដ្ឋានតា បញ្ញា សមសីសដ្ឋេ ញាណំ ។

សព្វធម្មានន្តិ បញ្ចក្ខន្ធា ទ្វាទសាយតនានិ អដ្ឋារស ធាតុយោ កុសលា ធម្មា អកុសលា ធម្មា អព្យាកតា ធម្មា កាមាវចរា ធម្មា រូបាវចរា ធម្មា អរូបាវចរា ធម្មា អបរិយាបន្នា ធម្មា ។

១ ម. បរិនិព្វាយន្តស្ស ។

នៃអវិជ្ជា ដោយញាណ នៃអរតិ ដោយបាមុជ្ជៈ នៃនីវរណៈទាំងឡាយ ដោយបឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ បង្អស់នូវការប្រព្រឹត្តទៅ នៃកិលេសទាំងអស់ ដោយអរហត្តមគ្គ ម្យ៉ាងទៀត កាលបុគ្គលអ្នកដឹងខ្លួន បរិនិព្វាន ដោយអនុបាទិសេសនិព្វានធាតុ ការប្រព្រឹត្តទៅនៃចក្ខុនេះ វិនាសអស់ទៅ ទាំងការប្រព្រឹត្តដទៃនៃចក្ខុ ក៏មិនកើតឡើងវិញ ការប្រព្រឹត្តទៅនៃសោតៈនេះ ។ បេ ។ ការប្រព្រឹត្តទៅនៃឃានៈ ការប្រព្រឹត្តទៅនៃជិវ្ហា ការប្រព្រឹត្តទៅនៃកាយ ការប្រព្រឹត្តទៅនៃចិត្ត វិនាសអស់ទៅ ទាំងការប្រព្រឹត្តដទៃ នៃចិត្តក៏មិនកើតឡើងវិញ នេះឯងបញ្ញាក្នុងការបង្អស់នូវការប្រព្រឹត្តទៅ នៃកិលេស និងខន្ធ របស់បុគ្គលអ្នកដឹងខ្លួន ឈ្មោះថាបរិនិព្វានញ្ញាណ ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញា ក្នុងការបង្អស់នូវការប្រព្រឹត្តទៅនៃកិលេស របស់បុគ្គលអ្នកដឹងខ្លួន ឈ្មោះថាបរិនិព្វានញ្ញាណ ។

(៤៤៧) បញ្ញា គឺការមិនប្រាកដក្នុងការផ្ដិលផ្ដាច់ដោយប្រពៃនូវធម៌ទាំងពួងផង ក្នុងការរលត់ផង ឈ្មោះថាសមសីសដ្ឋញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។

ពាក្យថា ធម៌ទាំងពួង បានដល់ខន្ធ ៥ អាយតនៈ ១២ ធាតុ ១៨ ពួកកុសលធម៌ ពួកអកុសលធម៌ ពួកអព្យាកតធម៌ ពួកកាមាវចរធម៌ ពួករូបាវចរធម៌ ពួកអរូបាវចរធម៌ ពួកអបរិយាបន្នធម៌ ។

(៦៦៨) សម្មាសមុច្ឆេទេតិ នេក្ខម្មេន កាមច្ឆន្ទំ សម្មា សមុច្ឆិន្ទតិ អព្យាបាទេន ព្យាបាទំ សម្មា សមុច្ឆិន្ទតិ អាលោកសញ្ញាយ ថីនមិទ្ធំ សម្មា សមុច្ឆិន្ទតិ អវិក្ខេបេន ឧទ្ធច្ចំ សម្មា សមុច្ឆិន្ទតិ ធម្មវវត្ថានេន វិចិកិច្ឆំ សម្មា សមុច្ឆិន្ទតិ ញាណេន អវិជ្ជំ សម្មា សមុច្ឆិន្ទតិ បាមុជ្ជេន អរតឹ សម្មា សមុច្ឆិន្ទតិ បឋមជ្ឈានេន នីវរណេ សម្មា សមុច្ឆិន្ទតិ ។ បេ ។ អរហត្តមគ្គេន សព្វកិលេសេ សម្មា សមុច្ឆិន្ទតិ ។

(៦៦៩) និរោធេតិ នេក្ខម្មេន កាមច្ឆន្ទំ និរោធេតិ អព្យាបាទេន ព្យាបាទំ និរោធេតិ អាលោកសញ្ញាយ ថីនមិទ្ធំ និរោធេតិ អវិក្ខេបេន ឧទ្ធច្ចំ និរោធេតិ ធម្មវវត្ថានេន វិចិកិច្ឆំ និរោធេតិ ញាណេន អវិជ្ជំ និរោធេតិ បាមុជ្ជេន អរតឹ និរោធេតិ បឋមជ្ឈានេន នីវរណេ និរោធេតិ ។ បេ ។ អរហត្តមគ្គេន សព្វកិលេសេ និរោធេតិ ។

(៦៧០) អនុបដ្ឋានតាតិ នេក្ខម្មំ បដិលទ្ធស្ស កាមច្ឆន្ទោ ន ឧបដ្ឋាតិ អព្យាបាទំ បដិលទ្ធស្ស ព្យាបាទោ ន ឧបដ្ឋាតិ អាលោកសញ្ញំ បដិលទ្ធស្ស ថីនមិទ្ធំ

(៦៦៨) ពាក្យថា ការផ្តិលផ្តាច់ ដោយប្រពៃ អធិប្បាយថា បុគ្គលកាត់ផ្តាច់ដោយប្រពៃនូវកាមច្ឆន្ទៈ ដោយនេក្ខម្មៈ កាត់ផ្តាច់ដោយប្រពៃនូវព្យាបាទ ដោយអព្យាបាទ កាត់ផ្តាច់ដោយប្រពៃនូវថីនមិទ្ធៈ ដោយអាលោកសញ្ញា កាត់ផ្តាច់ដោយប្រពៃនូវឧទ្ធច្ចៈ ដោយអវិក្ខេបៈ កាត់ផ្តាច់ដោយប្រពៃនូវវិចិកិច្ឆា ដោយធម្មវវត្ថានៈ កាត់ផ្តាច់ដោយប្រពៃនូវអវិជ្ជា ដោយញាណ កាត់ផ្តាច់ដោយប្រពៃនូវអរតិ ដោយបាមុជ្ជៈ កាត់ផ្តាច់ដោយប្រពៃនូវពួកនីវរណៈ ដោយបឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ កាត់ផ្តាច់ដោយប្រពៃនូវកិលេសទាំងពួង ដោយអរហត្តមគ្គ ។

(៦៦៩) ពាក្យថា ការរំលត់ គឺបុគ្គលរំលត់ នូវកាមច្ឆន្ទៈ ដោយនេក្ខម្មៈ រំលត់នូវព្យាបាទ ដោយអព្យាបាទ រំលត់នូវថីនមិទ្ធៈ ដោយអាលោកសញ្ញា រំលត់នូវឧទ្ធច្ចៈ ដោយអវិក្ខេបៈ រំលត់នូវវិចិកិច្ឆា ដោយធម្មវវត្ថានៈ រំលត់នូវអវិជ្ជា ដោយញាណ រំលត់នូវអរតិ ដោយបាមុជ្ជៈ រំលត់នូវពួកនីវរណៈ ដោយបឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ រំលត់នូវពួកកិលេសទាំងពួង ដោយអរហត្តមគ្គ ។

(៦៧០) ពាក្យថា មិនប្រាកដ គឺកាលបុគ្គលបានស៊ប់នូវនេក្ខម្មៈ កាមច្ឆន្ទៈមិនប្រាកដ កាលបុគ្គលបានស៊ប់ នូវអព្យាបាទ ព្យាបាទមិនប្រាកដ កាលបុគ្គលបានស៊ប់ នូវអាលោកសញ្ញា ថីនមិទ្ធៈមិនប្រាកដ

ន ឧបដ្ឋាតិ អវិក្ខេបំ បដិលទ្ធស្ស ឧទ្ធច្ចំ ន ឧបដ្ឋាតិ ធម្មវវត្ថានំ បដិលទ្ធស្ស វិចិកិច្ឆា ន ឧបដ្ឋាតិ ញាណំ បដិលទ្ធស្ស អវិជ្ជា ន ឧបដ្ឋាតិ បាមុជ្ជំ បដិលទ្ធស្ស អរតិ ន ឧបដ្ឋាតិ បឋមជ្ឈានំ បដិលទ្ធស្ស នីវរណា ន ឧបដ្ឋន្តិ[១] ។បេ។ អរហត្តមគ្គំ បដិលទ្ធស្ស សព្វកិលេសា ន ឧបដ្ឋន្តិ ។

(២៣១) សមន្តិ កាមច្ឆន្ទស្ស បហីនត្តា នេក្ខម្មំ សមំ ព្យាបាទស្ស បហីនត្តា អព្យាបាទោ សមំ ថីនមិទ្ធស្ស បហីនត្តា អាលោកសញ្ញា សមំ ឧទ្ធច្ចស្ស បហីនត្តា អវិក្ខេបោ សមំ វិចិកិច្ឆាយ បហីនត្តា ធម្មវវត្ថានំ សមំ អវិជ្ជាយ បហីនត្តា ញាណំ សមំ អរតិយា បហីនត្តា បាមុជ្ជំ សមំ នីវរណានំ បហីនត្តា បឋមជ្ឈានំ សមំ ។បេ។ សព្វកិលេសានំ បហីនត្តា អរហត្តមគ្គោ សមំ ។

(២៣២) សីសន្តិ តេរស សីសានិ បលិពោធសីសញ្ច តណ្ហា ពន្ធនសីសញ្ច[២] មានោ បរាមាសសីសញ្ច ទិដ្ឋិ វិក្ខេបសីសញ្ច ឧទ្ធច្ចំ

១ ម. ឧបដ្ឋហន្តិ ។ ២ ឱ. ម. វិនិពន្ធនសីសញ្ច ។

កាលបុគ្គលបានសំរេចនូវអវិក្ខេបៈ ឧទ្ធច្ចៈ មិនប្រាកដ កាលបុគ្គលបានសំរេចនូវធម្មវវត្ថានៈ វិចិកិច្ឆា មិនប្រាកដ កាលបុគ្គលបានសំរេចនូវញាណ អវិជ្ជា មិនប្រាកដ កាលបុគ្គលបានសំរេចនូវបាមុជ្ជៈ អរតិ មិនប្រាកដ កាលបុគ្គលបានសំរេចនូវបឋមជ្ឈាន ពួកនីវរណៈ មិនប្រាកដ ។បេ។ កាលបុគ្គលបានសំរេចនូវអរហត្តមគ្គ ពួកកិលេសទាំងពួង មិនប្រាកដ ។

(២៣១) ពាក្យថា ស្ងប់រម្ងាប់ សេចក្តីថា នេក្ខម្មៈ ឈ្មោះថាស្ងប់រម្ងាប់ ព្រោះលះបង់កាមច្ឆន្ទៈ អព្យាបាទ ឈ្មោះថាស្ងប់រម្ងាប់ ព្រោះលះបង់ព្យាបាទ អាលោកសញ្ញា ឈ្មោះថាស្ងប់រម្ងាប់ ព្រោះលះបង់ថីនមិទ្ធៈ អវិក្ខេបៈ ឈ្មោះថាស្ងប់រម្ងាប់ ព្រោះលះបង់ឧទ្ធច្ចៈ ធម្មវវត្ថានៈ ឈ្មោះថាស្ងប់រម្ងាប់ ព្រោះលះបង់វិចិកិច្ឆា ញាណ ឈ្មោះថាស្ងប់រម្ងាប់ ព្រោះលះបង់អវិជ្ជា បាមុជ្ជៈ ឈ្មោះថាស្ងប់រម្ងាប់ ព្រោះលះបង់អរតិ បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះថាស្ងប់រម្ងាប់ ព្រោះលះបង់នីវរណៈ ។បេ។ អរហត្តមគ្គ ឈ្មោះថាស្ងប់រម្ងាប់ ព្រោះលះបង់កិលេសទាំងពួង ។

(២៣២) ពាក្យថា ជាប្រធាន[១] សេចក្តីថា ប្រធាន ១៣ យ៉ាង គឺ តណ្ហា ជាប្រធានក្នុងបលិពោធ (ការរាំងផ្លូវនិព្វាន) ១ មានះ ជាប្រធានក្នុងការជាប់ចំពាក់ ១ ទិដ្ឋិ ជាប្រធានក្នុងការស្ទាបអង្អែល ១

១ "ប្រធាន" បាលីថា "សីសំ" ប្រែថា "ប្រធាន" ក៏បាន ថា "ក្បាល" ក៏បាន ។

កិលេសសីសញ្ច[1] អវិជ្ជា អធិមោក្ខសីសញ្ច សទ្ធា បគ្គហសីសញ្ច វីរិយំ ឧបដ្ឋានសីសញ្ច សតិ អវិក្ខេបសីសញ្ច សមាធិ ទស្សនសីសញ្ច បញ្ញា បវត្តសីសញ្ច ជីវិតិន្ទ្រិយំ គោចរសីសញ្ច វិមោក្ខោ សង្ខារសីសញ្ច និរោធោ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ សព្វធម្មានំ សម្មាសមុច្ឆេទេ និរោធេ ច អនុបដ្ឋានតា បញ្ញា សមសីសដ្ឋេ ញាណំ ។

(៦៣៣) កថំ បុថុនានត្តេកត្តតេជបរិយាទានេ បញ្ញា សល្លេខដ្ឋេ ញាណំ ។

បុថូតិ រាគោ បុថុ ទោសោ បុថុ មោហោ បុថុ កោធោ ឧបនាហោ មក្ខោ បឡាសោ ឥស្សា មច្ឆរិយំ មាយា សាឋេយ្យំ ថម្ភោ សារម្ភោ មានោ អតិមានោ មទោ បមាទោ សព្វេ កិលេសា សព្វេ ទុច្ចរិតា សព្វេ អភិសង្ខារា សព្វេ ភវគាមិកម្មា បុថុ[2] ។

[1] ម. សង្កិលេសសីសញ្ច ។ [2] ម. អយំ បាឋោ នត្ថិ ។

ឧទ្ធច្ចៈ ជាប្រធានក្នុងការរាយមាយ ១ អវិជ្ជា ជាប្រធានក្នុងសេចក្តីសៅហ្មង ១ សទ្ធា ជាប្រធានក្នុងសេចក្តីជឿស៊ប់ ១ វីរិយៈ ជាប្រធានក្នុងការផ្គងឡើង ១ សតិ ជាប្រធានក្នុងការប្រុងប្រយ័ត្ន ១ សមាធិ ជាប្រធានក្នុងការមិនរាយមាយ ១ បញ្ញា ជាប្រធានក្នុងការយល់ឃើញ ១ ជីវិតិន្ទ្រិយ ជាប្រធានក្នុងការប្រព្រឹត្ត ១ វិមោក្ខ ជាប្រធានក្នុងគោចរ ១ និរោធ ជាប្រធានក្នុងសង្ខារ ១ ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញា មិនប្រាកដក្នុងការផ្តាច់ផ្តិលដោយប្រពៃ នូវធម៌ទាំងពួងផង ក្នុងការរំលត់ផង ឈ្មោះថាសមសីសដ្ឋញាណ ។

(៦៣៣) បញ្ញាក្នុងការលះនូវភ្លើងដ៏ក្រាស់មានភាពផ្សេង ៗ និងមានភាពតែមួយ ឈ្មោះថា សល្លេខដ្ឋញាណ តើដូចម្តេច ។

ពាក្យថា ក្រាស់ សេចក្តីថា ក្រាស់ គឺរាគៈ ក្រាស់ គឺទោសៈ ក្រាស់ គឺមោហៈ ក្រាស់ គឺកោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បឡាសៈ ឥស្សា មច្ឆរិយៈ មាយា សាឋេយ្យៈ ថម្ភៈ សារម្ភៈ មានៈ អតិមានៈ មទៈ បមាទៈ កិលេសទាំងពួង ទុច្ចរិតទាំងពួង អភិសង្ខារទាំងពួង ភវគាមិកម្មទាំងពួង ។

(២៣៦) នានត្តេកត្តន្តិ កាមច្ឆន្ទោ នានត្តំ នេក្ខម្មំ ឯកត្តំ ព្យាបាទោ នានត្តំ អព្យាបាទោ ឯកត្តំ ថីនមិទ្ធំ នានត្តំ អាលោកសញ្ញា ឯកត្តំ ឧទ្ធច្ចំ នានត្តំ អវិក្ខេបោ ឯកត្តំ វិចិកិច្ឆា នានត្តំ ធម្មវវត្ថានំ ឯកត្តំ អវិជ្ជា នានត្តំ ញាណំ ឯកត្តំ អរតិ នានត្តំ បាមុជ្ជំ ឯកត្តំ នីវរណា នានត្តំ បឋមជ្ឈានំ ឯកត្តំ ។ បេ ។ សព្វេ កិលេសា នានត្តំ អរហត្តមគ្គោ ឯកត្តំ ។

(២៣៧) តេជោតិ បញ្ច តេជា ចរណតេជោ គុណតេជោ បញ្ញាតេជោ បុញ្ញតេជោ ធម្មតេជោ ចរណតេជេន តេជិតត្តា ទុស្សីល្យតេជំ បរិយាទិយតិ គុណតេជេន តេជិតត្តា អគុណតេជំ បរិយាទិយតិ បញ្ញាតេជេន តេជិតត្តា ទុប្បញ្ញតេជំ បរិយាទិយតិ បុញ្ញតេជេន តេជិតត្តា អបុញ្ញតេជំ បរិយាទិយតិ ធម្មតេជេន តេជិតត្តា អធម្មតេជំ បរិយាទិយតិ ។

(២៣៦) ពាក្យថា ការផ្សេង ៗ និងការតែមួយ គឺកាមច្ឆន្ទៈ ឈ្មោះថាការផ្សេង ៗ នេក្ខម្មៈ ឈ្មោះថាការតែមួយ ព្យាបាទ ឈ្មោះថាការផ្សេង ៗ អព្យាបាទ ឈ្មោះថាការតែមួយ ថីនមិទ្ធៈ ឈ្មោះថាការផ្សេង ៗ អាលោកសញ្ញា ឈ្មោះថាការតែមួយ ឧទ្ធច្ចៈ ឈ្មោះថាការផ្សេង ៗ អវិក្ខេបៈ ឈ្មោះថាការតែមួយ វិចិកិច្ឆា ឈ្មោះថាការផ្សេង ៗ ធម្មវវត្ថានៈ ឈ្មោះថាការតែមួយ អវិជ្ជា ឈ្មោះថាការផ្សេង ៗ ញាណ ឈ្មោះថាការតែមួយ អរតិ ឈ្មោះថាការផ្សេង ៗ បាមុជ្ជៈ ឈ្មោះថាការតែមួយ នីវរណៈ ឈ្មោះថាការផ្សេង ៗ បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះថាការតែមួយ ។ បេ ។ កិលេសទាំងពួង ឈ្មោះថាការផ្សេង ៗ អរហត្តមគ្គ ឈ្មោះថាការតែមួយ ។

(២៣៧) ពាក្យថា តេជៈ សេចក្ដីថា តេជៈ ៥ គឺតេជៈគឺចរណៈ (ចរណតេជៈ) ១ តេជៈគឺគុណ (គុណតេជៈ) ១ តេជៈគឺប្រាជ្ញា (បញ្ញាតេជៈ) ១ តេជៈគឺបុណ្យ (បុញ្ញតេជៈ) ១ តេជៈគឺធម៌ (ធម្មតេជៈ) ១ បុគ្គលលត់តេជៈគឺការទ្រុស្តសីល ព្រោះផុតកំដៅ ដោយតេជៈគឺចរណៈ លត់តេជៈគឺការមិនមានគុណ ព្រោះផុតកំដៅដោយតេជៈគឺគុណ លត់តេជៈគឺការមិនមានប្រាជ្ញា ព្រោះផុតកំដៅដោយតេជៈគឺបញ្ញា លត់តេជៈគឺអបុណ្យ ព្រោះផុតកំដៅដោយតេជៈគឺបុណ្យ លត់តេជៈគឺអធម៌ ព្រោះផុតកំដៅ ដោយតេជៈគឺធម៌ ។

(២៣៦) សល្លេខោតិ កាមច្ឆន្ទោ អសល្លេខោ នេក្ខម្មំ សល្លេខោ ព្យាបាទោ អសល្លេខោ អព្យាបាទោ សល្លេខោ ថីនមិទ្ធំ អសល្លេខោ អាលោកសញ្ញា សល្លេខោ ឧទ្ធច្ចំ អសល្លេខោ អវិក្ខេបោ សល្លេខោ វិចិកិច្ឆា អសល្លេខោ ធម្មវវត្ថានំ សល្លេខោ អវិជ្ជា អសល្លេខោ វិជ្ជា សល្លេខោ អរតិ អសល្លេខោ បាមុជ្ជំ សល្លេខោ នីវរណា អសល្លេខោ បឋមជ្ឈានំ សល្លេខោ ។ បេ ។ សព្វកិលេសា អសល្លេខោ អរហត្តមគ្គោ សល្លេខោ តញ្ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ នានត្តេកត្តតេជបរិយាទានេ បញ្ញា សល្លេខដ្ឋេ ញាណំ ។

(២៣៧) កថំ អសល្លីនត្តបហិតត្តបគ្គហដ្ឋេ[1] បញ្ញា វីរិយារម្ភេ ញាណំ ។ អនុប្បន្នានំ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ អនុប្បាទាយ អសល្លីនត្តបហិតត្តបគ្គហដ្ឋេ បញ្ញា វីរិយារម្ភេ ញាណំ ឧប្បន្នានំ បាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ អសល្លីនត្តបហិតត្តបគ្គហដ្ឋេ បញ្ញា វីរិយារម្ភេ ញាណំ

១ ម. អសល្លីនត្ត បហិតត្ត បគ្គហដ្ឋេ ។

(២៣៦) ពាក្យថា ផូរផង់ សេចក្តីថា កាមច្ឆន្ទៈ ឈ្មោះថាមិនផូរផង់ នេក្ខម្មៈ ឈ្មោះថាផូរផង់ ព្យាបាទៈ ឈ្មោះថាមិនផូរផង់ អព្យាបាទៈ ឈ្មោះថាផូរផង់ ថីនមិទ្ធៈ ឈ្មោះថាមិនផូរផង់ អាលោកសញ្ញា ឈ្មោះថាផូរផង់ ឧទ្ធច្ចៈ ឈ្មោះថាមិនផូរផង់ អវិក្ខេបៈ ឈ្មោះថាផូរផង់ វិចិកិច្ឆា ឈ្មោះថាមិនផូរផង់ ធម្មវវត្ថានៈ ឈ្មោះថាផូរផង់ អវិជ្ជា ឈ្មោះថាមិនផូរផង់ ញាណ ឈ្មោះថាផូរផង់ អរតិ ឈ្មោះថាមិនផូរផង់ បាមុជ្ជៈ ឈ្មោះថាផូរផង់ នីវរណៈ ឈ្មោះថាមិនផូរផង់ បឋមជ្ឈាន ឈ្មោះថាផូរផង់ ។ បេ ។ កិលេសទាំងពួង ឈ្មោះថាមិនផូរផង់ អរហត្តមគ្គ ឈ្មោះថាផូរផង់ ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការរំលត់ភ្លើងដ៏ក្រាស់ មានភាពផ្សេង ៗ និងមានភាពតែមួយ ឈ្មោះថាសល្លេខដ្ឋញាណ ។

(២៣៧) បញ្ញាក្នុងការផ្គង របស់បុគ្គលមានចិត្តមិនរួញរា គឺបុគ្គលមានខ្លួនបញ្ជូនទៅហើយ ឈ្មោះថា វីរិយារម្ភញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញាក្នុងការផ្គង របស់បុគ្គលមានចិត្តមិនរួញរា គឺបុគ្គលមានខ្លួនបញ្ជូនទៅហើយ ដើម្បីមិនឲ្យកើតនូវអកុសលធម៌ដ៏លាមក ដែលមិនទាន់កើត ឈ្មោះថាវីរិយារម្ភញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការផ្គង របស់បុគ្គលមានចិត្តមិនរួញរាគឺបុគ្គលមានខ្លួនបញ្ជូនទៅហើយ ដើម្បីលះបង់នូវអកុសលធម៌ដ៏លាមក ដែលកើតឡើងហើយ ឈ្មោះថា វីរិយារម្ភញ្ញាណ

អនុប្បន្នានំ កុសលានំ ធម្មានំ ឧប្បាទាយ អសល្លីនត្តបហិតត្តបគ្គហដ្ឋេ បញ្ញា វីរិយារម្ភេ ញាណំ ឧប្បន្នានំ កុសលានំ ធម្មានំ ឋិតិយា អសម្មោសាយ ភិយ្យោភាវាយ វេបុល្លាយ ភាវនាយ បារិបូរិយា អសល្លីនត្តបហិតត្តបគ្គហដ្ឋេ បញ្ញា វីរិយារម្ភេ ញាណំ ។

(២៣៨) អនុប្បន្នស្ស អនុប្បាទាយ អសល្លីនត្តបហិតត្តបគ្គហដ្ឋេ បញ្ញា វីរិយារម្ភេ ញាណំ ឧប្បន្នស្ស កាមច្ឆន្ទស្ស បហានាយ អសល្លីនត្តបហិតត្តបគ្គហដ្ឋេ បញ្ញា វីរិយារម្ភេ ញាណំ អនុប្បន្នស្ស នេក្ខម្មស្ស ឧប្បាទាយ អសល្លីនត្តបហិតត្តបគ្គហដ្ឋេ បញ្ញា វីរិយារម្ភេ ញាណំ ឧប្បន្នស្ស នេក្ខម្មស្ស ឋិតិយា អសម្មោសាយ ភិយ្យោភាវាយ ។ បេ ។ បារិបូរិយា អសល្លីនត្តបហិតត្តបគ្គហដ្ឋេ បញ្ញា វីរិយារម្ភេ ញាណំ ។ បេ ។ អនុប្បន្នានំ សព្វកិលេសានំ អនុប្បាទាយ អសល្លីនត្តបហិតត្តបគ្គហដ្ឋេ បញ្ញា វីរិយារម្ភេ ញាណំ ឧប្បន្នានំ សព្វកិលេសានំ

២៣៧
មហាវគ្គ ញាណកថា

បញ្ញាក្នុងការផ្គង របស់បុគ្គលមានចិត្តមិនរួញរា និងបុគ្គលមានខ្លួនបញ្ជូនទៅហើយ ដើម្បីបង្កើតនូវកុសលធម៌ដែលមិនទាន់កើត ឈ្មោះថាវីរិយារម្ភញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការផ្គង របស់បុគ្គលមានចិត្តមិនរួញរា និងបុគ្គលមានខ្លួនបញ្ជូនទៅហើយ ដើម្បីតាំងនៅ មិនឲ្យវិនាស ឲ្យចម្រើនទូលំទូលាយ ឲ្យចម្រើន ពេញលេញ នូវកុសលធម៌ ដែលកើតឡើងហើយ ឈ្មោះថាវីរិយារម្ភញ្ញាណ ។

(២៣៨) បញ្ញាក្នុងការផ្គង របស់បុគ្គលមានចិត្តមិនរួញរា និងបុគ្គលមានខ្លួនបញ្ជូនទៅហើយ ដើម្បីមិនបង្កើតនូវកាមច្ឆន្ទៈ ដែលមិនទាន់កើត ឈ្មោះថាវីរិយារម្ភញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការផ្គងរបស់បុគ្គលមានចិត្តមិនរួញរា និងបុគ្គលមានខ្លួនបញ្ជូនទៅហើយដើម្បីលះបង់កាមច្ឆន្ទៈ ដែលកើតឡើងហើយ ឈ្មោះថាវីរិយារម្ភញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការផ្គងរបស់បុគ្គលមានចិត្តមិនរួញរា និងបុគ្គលមានខ្លួនបញ្ជូនទៅហើយដើម្បីបង្កើតនូវនេក្ខម្មៈ ដែលមិនទាន់កើត ឈ្មោះថាវីរិយារម្ភញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការផ្គងរបស់បុគ្គលមានចិត្តមិនរួញរា និងបុគ្គលមានខ្លួនបញ្ជូនទៅហើយ ដើម្បីតាំងនៅ មិនឲ្យវិនាស ឲ្យចម្រើន ។បេ។ ឲ្យពេញលេញនូវនេក្ខម្មៈ ដែលកើតឡើងហើយ ឈ្មោះថាវីរិយារម្ភញ្ញាណ ។ បេ ។ បញ្ញាក្នុងការផ្គងរបស់បុគ្គលមានចិត្តមិនរួញរា និងបុគ្គលមានខ្លួនបញ្ជូនទៅហើយ ដើម្បីមិនបង្កើតនូវកិលេសទាំងពួង ដែលមិនទាន់កើត ឈ្មោះថាវីរិយារម្ភញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការផ្គងរបស់បុគ្គល

បហានាយ អសល្លីនត្តបហិតត្តបគ្គហដ្ឋេ បញ្ញា វិរិយារម្ភេ ញាណំ ។ បេ ។ អនុប្បន្នស្ស អរហត្តមគ្គស្ស ឧប្បាទាយ អសល្លីនត្តបហិតត្តបគ្គហដ្ឋេ បញ្ញា វិរិយារម្ភេ ញាណំ ឧប្បន្នស្ស អរហត្តមគ្គស្ស ឋិតិយា អសម្មោសាយ ភិយ្យោភាវាយ វេបុល្លាយ ភាវនាយ បារិបូរិយា អសល្លីនត្តបហិតត្តបគ្គហដ្ឋេ បញ្ញា វិរិយារម្ភេ ញាណំ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ អសល្លីនត្តបហិតត្តបគ្គហដ្ឋេ បញ្ញា វិរិយារម្ភេ ញាណំ ។

(៦៣៩) កថំ នានាធម្មប្បកាសនតា បញ្ញា អត្ថសន្ទស្សនេ ញាណំ ។ នានាធម្មាតិ បញ្ចក្ខន្ធា ទ្វាទសាយតនានិ អដ្ឋារស ធាតុយោ កុសលា ធម្មា អកុសលា ធម្មា អព្យាកតា ធម្មា កាមាវចរា ធម្មា រូបាវចរា ធម្មា អរូបាវចរា ធម្មា អបរិយាបន្នា ធម្មា ។

(៦៤០) បកាសនតាតិ រូបំ អនិច្ចតោ បកាសេតិ រូបំ ទុក្ខតោ បកាសេតិ រូបំ អនត្តតោ បកាសេតិ

មានចិត្តមិនរួញរា ដ៏នៃបុគ្គលមានខ្លួនបញ្ជូនទៅហើយ ដើម្បីលះបង់នូវកិលេសទាំងឡាយដែលកើតឡើងហើយ ឈ្មោះថាវីរិយារម្ភញ្ញាណ ។ បេ ។ បញ្ញាក្នុងការផ្គង របស់បុគ្គលមានចិត្តមិនរួញរា នៃបុគ្គលមានខ្លួនបញ្ជូនទៅហើយ ដើម្បីបង្កើតនូវអរហត្តមគ្គដែលមិនទាន់កើត ឈ្មោះថាវីរិយារម្ភញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងការផ្គង របស់បុគ្គលមានចិត្តមិនរួញរា នៃបុគ្គលមានខ្លួនបញ្ជូនទៅហើយ ដើម្បីតាំងនៅ មិនឲ្យវិនាស ឲ្យចម្រើនទូលំទូលាយ ឲ្យចម្រើន ពេញលេញ នូវអរហត្តមគ្គ ដែលកើតហើយ ឈ្មោះថាវីរិយារម្ភញ្ញាណ ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការផ្គង របស់បុគ្គលមានចិត្តមិនរួញរា នៃបុគ្គលមានខ្លួនបញ្ជូនទៅហើយ ឈ្មោះថាវីរិយារម្ភញ្ញាណ ។

(៦៣៩) បញ្ញាក្នុងការប្រកាសនូវធម៌ផ្សេងៗ ឈ្មោះថាអត្ថសន្ទស្សនញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។ ឈ្មោះថាធម៌ផ្សេងៗ បានដល់ ខន្ធ ៥ អាយតនៈ ១២ ធាតុ ១៨ ពួកកុសលធម៌ ពួកអកុសលធម៌ ពួកអព្យាកតធម៌ ពួកកាមាវចរធម៌ ពួករូបាវចរធម៌ ពួកអរូបាវចរធម៌ ពួកអបរិយាបន្នធម៌ ។

(៦៤០) ពាក្យថា ប្រកាសនំ គឺប្រកាសនូវរូប ជាមិនទៀង ប្រកាសនូវរូប ជាទុក្ខ ប្រកាសនូវរូប ជាមិនមែនខ្លួន

វេទនំ សញ្ញំ សង្ខារេ វិញ្ញាណំ ចក្ខុំ ។ បេ ។ ជរាមរណំ អនិច្ចតោ បស្សតិ ជរាមរណំ ទុក្ខតោ បស្សតិ ជរាមរណំ អនត្តតោ បស្សតិ ។

(២២១) អត្ថសន្ទស្សនេតិ កាមច្ឆន្ទំ បជហន្តោ នេក្ខម្មត្ថំ សន្ទស្សេតិ ព្យាបាទំ បជហន្តោ អព្យាបាទត្ថំ សន្ទស្សេតិ ថីនមិទ្ធំ បជហន្តោ អាលោកសញ្ញត្ថំ សន្ទស្សេតិ ឧទ្ធច្ចំ បជហន្តោ អវិក្ខេបត្ថំ សន្ទស្សេតិ វិចិកិច្ឆំ បជហន្តោ ធម្មវវត្ថានត្ថំ សន្ទស្សេតិ អវិជ្ជំ បជហន្តោ ញាណត្ថំ សន្ទស្សេតិ អរតឹ បជហន្តោ បាមុជ្ជត្ថំ សន្ទស្សេតិ នីវរណេ បជហន្តោ បឋមជ្ឈានត្ថំ សន្ទស្សេតិ ។ បេ ។ សព្វកិលេសេ បជហន្តោ អរហត្តមគ្គត្ថំ សន្ទស្សេតិ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ នានាធម្មប្បកាសនតា បញ្ញា អត្ថសន្ទស្សនេ ញាណំ ។

(២២២) កថំ សព្វធម្មានំ ឯកសង្គហតានានត្តេកត្តបដិវេធេ[១] បញ្ញា ទស្សនវិសុទ្ធិញាណំ ។ សព្វធម្មានំ បញ្ចក្ខន្ធា ។ បេ ។ អបរិយាបន្នា ធម្មា ។

១ ម. ឯកសង្គហិតា ។

ប្រកាសនូវវេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ចក្ខុ ។ បេ ។ នូវជរាមរណៈថាមិនទៀង ប្រកាសនូវជរាមរណៈ ថាជាទុក្ខ ប្រកាសនូវជរាមរណៈថា មិនមែនខ្លួន ។

(២២១) ពាក្យថា អត្ថសន្ទស្សនៈ (ការឃើញច្បាស់នូវអត្ថ) គឺបុគ្គលកាលលះបង់កាមច្ឆន្ទៈ រមែងឃើញច្បាស់នូវអត្ថនៃនេក្ខម្មៈ កាលលះបង់ព្យាបាទ រមែងឃើញច្បាស់ នូវអត្ថនៃអព្យាបាទ កាលលះបង់ថីនមិទ្ធៈ រមែងឃើញច្បាស់នូវអត្ថនៃអាលោកសញ្ញា កាលលះបង់ឧទ្ធច្ចៈ រមែងឃើញច្បាស់នូវអត្ថនៃអវិក្ខេបៈ កាលលះបង់វិចិកិច្ឆា រមែងឃើញច្បាស់នូវអត្ថនៃធម្មវវត្ថានៈ កាលលះបង់អវិជ្ជា រមែងឃើញច្បាស់នូវអត្ថនៃញាណ កាលលះបង់អរតិ រមែងឃើញច្បាស់នូវអត្ថនៃបាមុជ្ជៈ កាលលះបង់នីវរណៈ រមែងឃើញច្បាស់នូវអត្ថនៃបឋមជ្ឈាន ។ បេ ។ កាលលះបង់កិលេសទាំងពួង រមែងឃើញច្បាស់នូវអត្ថនៃអរហត្តមគ្គ ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាគឺការប្រកាសនូវធម៌ផ្សេងៗ ឈ្មោះថាអត្ថសន្ទស្សនញ្ញាណ ។

(២២២) បញ្ញាក្នុងការត្រាស់ដឹង នូវការសង្គ្រោះធម៌ទាំងពួងឲ្យមកតែមួយ នូវកិលេសមានភាពផ្សេងៗ និងគុណមានភាពតែមួយ ឈ្មោះថាទស្សនវិសុទ្ធិញាណ តើដូចម្ដេច ។

ឯកសង្គហិតាតិ ទ្វាទសហិ អាការេហិ សព្វេ ធម្មា ឯកសង្គហិតា តថដ្ឋេន អនត្តដ្ឋេន សច្ចដ្ឋេន បដិវេធដ្ឋេន អភិជាននដ្ឋេន បរិជាននដ្ឋេន ធម្មដ្ឋេន ធាតុដ្ឋេន[១] ញាតដ្ឋេន សច្ឆិកិរិយដ្ឋេន ផុសនដ្ឋេន អភិសមយដ្ឋេន ឥមេហិ ទ្វាទសហិ អាការេហិ សព្វេ ធម្មា ឯកសង្គហិតា ។

នានត្តេកត្តន្តិ កាមច្ឆន្ទោ នានត្តំ នេក្ខម្មំ ឯកត្តំ ។ បេ ។ សព្វកិលេសា នានត្តំ អរហត្តមគ្គោ ឯកត្តំ ។

បដិវេធោតិ ទុក្ខសច្ចំ បរិញ្ញាបដិវេធំ បដិវិជ្ឈតិ សមុទយសច្ចំ បហានប្បដិវេធំ បដិវិជ្ឈតិ និរោធសច្ចំ សច្ឆិកិរិយាបដិវេធំ បដិវិជ្ឈតិ មគ្គសច្ចំ ភាវនាបដិវេធំ បដិវិជ្ឈតិ ។

ទស្សនវិសុទ្ធីតិ សោតាបត្តិមគ្គក្ខណេ ទស្សនំ វិសុជ្ឈតិ សោតាបត្តិផលក្ខណេ ទស្សនំ វិសុទ្ធំ សកទាគាមិមគ្គក្ខណេ ទស្សនំ វិសុជ្ឈតិ សកទាគាមិផលក្ខណេ

១ ឱ. ម. ញាតដ្ឋេន ។

ឈ្មោះថា ធម៌ទាំងពួង បានដល់ខន្ធ ៥ ។ បេ ។ ក្នុងអបរិយាបន្នធម៌ ។

ពាក្យថា សង្គ្រោះរៀបរាប់តែមួយ គឺ ធម៌ទាំងពួង លោកសង្គ្រោះរួមតែមួយវិញ ដោយអាការ ១២ គឺ ដោយអត្ថថាពិត ១ ដោយអត្ថថាមិនមែនខ្លួន ១ ដោយអត្ថថាទៀង ១ ដោយអត្ថថាចាក់ធ្លុះ ១ ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់ ១ ដោយអត្ថថាកំណត់ដឹង ១ ដោយអត្ថថាទ្រទ្រង់ ១ ដោយអត្ថថាធាតុ ១ ដោយអត្ថថាដឹង ១ ដោយអត្ថថាធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ១ ដោយអត្ថថាពាល់ត្រូវ ១ ដោយអត្ថថាត្រាស់ដឹង ១ ទើបធម៌ទាំងពួង លោករួមរួមតែមួយ ដោយអាការ ១២ ។

ពាក្យថា កិលេសមានសភាពផ្សេងៗ និងគុណភាពមានតែមួយ គឺ កាមច្ឆន្ទៈ ឈ្មោះថាភាពផ្សេងៗ នេក្ខម្មៈ ឈ្មោះថាភាពតែមួយ ។ បេ ។ កិលេសទាំងពួង ឈ្មោះថាភាពផ្សេងៗ អរហត្តមគ្គ ឈ្មោះថាភាពតែមួយ ។

ពាក្យថា ការត្រាស់ដឹង គឺត្រាស់ដឹងទុក្ខសច្ច ជាបរិញ្ញាបដិវេធ ត្រាស់ដឹងសមុទយសច្ច ជាបហានប្បដិវេធ ត្រាស់ដឹងនិរោធសច្ច ជាសច្ឆិកិរិយាបដិវេធ ត្រាស់ដឹងមគ្គសច្ច ជាភាវនាបដិវេធ ។

ពាក្យថា ទស្សនវិសុទ្ធិ គឺ ទស្សនៈ (ការឃើញ) រមែងស្អាត ក្នុងខណៈនៃសោតាបត្តិមគ្គ ទស្សនៈ ស្អាតហើយ ក្នុងខណៈនៃសោតាបត្តិផល ទស្សនៈ កំពុងស្អាត ក្នុងខណៈនៃសកទាគាមិមគ្គ ទស្សនៈ ស្អាតហើយ ក្នុងខណៈ នៃសកទាគាមិផល

ទស្សនំ វិសុទ្ធំ អនាគាមិមគ្គក្ខណេ ទស្សនំ វិសុ-ជ្ឈតិ អនាគាមិផលក្ខណេ ទស្សនំ វិសុទ្ធំ អរហត្ត-មគ្គក្ខណេ ទស្សនំ វិសុជ្ឈតិ អរហត្តផលក្ខណេ ទស្សនំ វិសុទ្ធំ តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ សព្វធម្មានំ ឯកសង្គហតានានត្តេ-កត្តបដិវេធេ បញ្ញា ទស្សនវិសុទ្ធិញាណំ ។

(៦៦៣) កថំ វិទិតត្តា បញ្ញា ខន្តិញាណំ ។ រូបំ អនិច្ចតោ វិទិតំ រូបំ ទុក្ខតោ វិទិតំ រូបំ អន-ត្តតោ វិទិតំ យំ យំ វិទិតំ តំ តំ ខមតីតិ វិទិតត្តា បញ្ញា ខន្តិញាណំ វេទនំ សញ្ញំ សង្ខារេ[១] វិញ្ញាណំ ចក្ខុំ ។ បេ ។ ជរាមរណំ អនិច្ចតោ វិទិតំ ជរាម-រណំ ទុក្ខតោ វិទិតំ ជរាមរណំ អនត្តតោ វិទិតំ យំ យំ វិទិតំ តំ តំ ខមតីតិ វិទិតត្តា បញ្ញា ខន្តិ-ញាណំ តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ វិទិតត្តា បញ្ញា ខន្តិញាណំ ។

១ ម. ឆ. វេទនា ។ បេ ។ សញ្ញា សង្ខារា ។

ទស្សនៈ កំពុងស្អាត ក្នុងខណៈនៃអនាគាមិមគ្គ ទស្សនៈ ស្អាតវិសេសហើយ ក្នុងខណៈនៃអនាគាមិផល ទស្សនៈកំពុងស្អាត ក្នុងខណៈនៃអរហត្តមគ្គ ទស្សនៈស្អាតវិសេសហើយក្នុងខណៈនៃអរហត្តផល ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការត្រាស់ដឹងនូវការសង្គ្រោះ នូវធម៌ទាំងពួងឲ្យមកតែមួយ នូវកិលេសមានសភាពផ្សេង ៗ និងគុណមានសភាពតែមួយ ឈ្មោះថាទស្សនវិសុទ្ធិញាណ ។

(៦៦៣) បញ្ញា ព្រោះការដឹងច្បាស់ ឈ្មោះថាខន្តិញាណ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលដឹងច្បាស់រូបថាមិនទៀង ដឹងច្បាស់រូបថាជាទុក្ខ ដឹងច្បាស់រូបថាជាអនត្តា រូបណា ៗ ដែលបុគ្គលដឹងច្បាស់ហើយ រូបនោះ ៗ គួរ (ជាយ៉ាងនោះមែន) ហេតុនោះ បញ្ញាព្រោះការដឹងច្បាស់ ឈ្មោះថាខន្តិញាណ បុគ្គលដឹងច្បាស់ នូវវេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ចក្ខុ ។ បេ ។ ជរាមរណៈ ថាមិនទៀង ដឹងច្បាស់ជរាមរណៈ ថាជាទុក្ខ ដឹងច្បាស់ជរាមរណៈ ថាជាអនត្តា ជរាមរណៈណា ៗ ដែលបុគ្គលដឹងច្បាស់ជរាមរណៈ នោះ ៗ គួរ(ជាយ៉ាងនោះមែន) ហេតុនោះ បញ្ញាព្រោះការដឹងច្បាស់ ឈ្មោះថាខន្តិញាណ ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាព្រោះការដឹងច្បាស់ ឈ្មោះថាខន្តិញាណ ។

[៤៤៤] កថំ ផុដ្ឋត្តា បញ្ញា បរិយោគាហនេ ញាណំ ។ រូបំ អនិច្ចតោ ផុសតិ រូបំ ទុក្ខតោ ផុសតិ រូបំ អនត្តតោ ផុសតិ យំ យំ ផុសតិ តំ តំ បរិយោគាហតីតិ ផុដ្ឋត្តា បញ្ញា បរិយោគាហនេ ញាណំ វេទនំ សញ្ញំ សង្ខារេ វិញ្ញាណំ ចក្ខុំ ។បេ។ ជរាមរណំ អនិច្ចតោ ផុសតិ ទុក្ខតោ ផុសតិ អនត្តតោ ផុសតិ យំ យំ ផុសតិ តំ តំ បរិយោគាហតីតិ ផុដ្ឋត្តា បញ្ញា បរិយោគាហនេ ញាណំ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ផុដ្ឋត្តា បញ្ញា បរិយោគាហនេ ញាណំ ។

[៤៤៥] កថំ សមោទហនេ[១] បញ្ញា បទេសវិហារេ ញាណំ ។ មិច្ឆាទិដ្ឋិប្បច្ចយាបិ វេទយិតំ មិច្ឆាទិដ្ឋិវូបសមប្បច្ចយាបិ វេទយិតំ សម្មាទិដ្ឋិប្បច្ចយាបិ វេទយិតំ សម្មាទិដ្ឋិវូបសមប្បច្ចយាបិ វេទយិតំ មិច្ឆាសង្កប្បប្បច្ចយាបិ វេទយិតំ មិច្ឆាសង្កប្បវូបសមប្បច្ចយាបិ វេទយិតំ សម្មាសង្កប្បប្បច្ចយាបិ វេទយិតំ សម្មាសង្កប្បប្បច្ចយាបិ វេទយិតំ

១ ម. សមោធានេ ។

(៤៤៤) បញ្ញាព្រោះការពាល់ត្រូវ ឈ្មោះថាបរិយោគាហនញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលពាល់ត្រូវនូវរូប ថាមិនទៀង ពាល់ត្រូវនូវរូប ថាជាទុក្ខ ពាល់ត្រូវនូវរូប ថាជាអនត្តា ពាល់ត្រូវនូវរូបណាៗ ស្ទង់នូវរូបនោះៗ (ឃើញថាជាយ៉ាងនោះមែន) ហេតុនោះ បញ្ញាព្រោះសេចក្តីពាល់ត្រូវ ឈ្មោះថាបរិយោគាហនញ្ញាណ បុគ្គលពាល់ត្រូវ នូវវេទនា សញ្ញា សង្ខារ វិញ្ញាណ ចក្ខុ ។បេ។ ជរាមរណៈ ថាមិនទៀង ថាជាទុក្ខ ថាជាអនត្តា ពាល់ត្រូវនូវជរាមរណៈណាៗ ស្ទង់នូវជរាមរណៈនោះៗ (ឃើញថាជាយ៉ាងនោះមែន) ហេតុនោះ បញ្ញាព្រោះការពាល់ត្រូវ ឈ្មោះថា បរិយោគាហនញ្ញាណ ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់ នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាព្រោះការពាល់ត្រូវ ឈ្មោះថា-បរិយោគាហនញ្ញាណ ។

(៤៤៥) បញ្ញាក្នុងការប្រមូល ឈ្មោះថាបទេសវិហារញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។ វេទនា ព្រោះមិច្ឆាទិដ្ឋិជាបច្ច័យក៏មាន វេទនា ព្រោះការរម្ងាប់នូវមិច្ឆាទិដ្ឋិជាបច្ច័យក៏មាន វេទនា ព្រោះសម្មាទិដ្ឋិជាបច្ច័យក៏មាន វេទនា ព្រោះការរម្ងាប់នូវសម្មាទិដ្ឋិជាបច្ច័យក៏មាន វេទនា ព្រោះមិច្ឆាសង្កប្បៈជាបច្ច័យក៏មាន វេទនា ព្រោះការរម្ងាប់ នូវមិច្ឆា-សង្កប្បៈជាបច្ច័យក៏មាន វេទនា ព្រោះសម្មាសង្កប្បៈជាបច្ច័យក៏មាន

សម្មាសង្កប្បវូបសមបច្ចយាបិ វេទយិតំ ។ បេ ។ មិច្ឆាវិមុត្តិបច្ចយាបិ វេទយិតំ មិច្ឆាវិមុត្តិវូបសមបច្ចយាបិ វេទយិតំ សម្មាវិមុត្តិបច្ចយាបិ វេទយិតំ សម្មាវិមុត្តិវូបសមបច្ចយាបិ វេទយិតំ ឆន្ទបច្ចយាបិ វេទយិតំ ឆន្ទវូបសមបច្ចយាបិ វេទយិតំ វិតក្កបច្ចយាបិ វេទយិតំ វិតក្កវូបសមបច្ចយាបិ វេទយិតំ សញ្ញាបច្ចយាបិ វេទយិតំ សញ្ញាវូបសមបច្ចយាបិ វេទយិតំ ឆន្ទោ ច អវូបសន្តោ ហោតិ វិតក្កោ ច អវូបសន្តោ ហោតិ សញ្ញា ច អវូបសន្តា ហោតិ តប្បច្ចយាបិ វេទយិតំ ឆន្ទោ ច វូបសន្តោ ហោតិ វិតក្កោ ច អវូបសន្តោ ហោតិ សញ្ញា ច អវូបសន្តា ហោតិ តប្បច្ចយាបិ វេទយិតំ ឆន្ទោ ច វូបសន្តោ ហោតិ វិតក្កោ ច វូបសន្តោ ហោតិ សញ្ញា ច អវូបសន្តា ហោតិ តប្បច្ចយាបិ វេទយិតំ ឆន្ទោ ច វូបសន្តោ ហោតិ វិតក្កោ ច វូបសន្តោ ហោតិ សញ្ញា ច វូបសន្តា ហោតិ តប្បច្ចយាបិ វេទយិតំ

វេទនា ព្រោះការរម្ងាប់នូវសម្មាសង្កប្បៈជាបច្ច័យក៏មាន ។ បេ ។ វេទនា ព្រោះមិច្ឆាវិមុត្តិជាបច្ច័យក៏មាន វេទនា ព្រោះការរម្ងាប់ នូវមិច្ឆាវិមុត្តិជាបច្ច័យក៏មាន វេទនា ព្រោះសម្មាវិមុត្តិជាបច្ច័យក៏មាន វេទនា ព្រោះរម្ងាប់ នូវសម្មាវិមុត្តិជាបច្ច័យក៏មាន វេទនា ព្រោះឆន្ទៈជាបច្ច័យក៏មាន វេទនា ព្រោះការរម្ងាប់នូវឆន្ទៈជាបច្ច័យក៏មាន វេទនា ព្រោះវិតក្កៈជាបច្ច័យក៏មាន វេទនា ព្រោះការរម្ងាប់នូវវិតក្កៈជាបច្ច័យក៏មាន វេទនា ព្រោះសញ្ញាជាបច្ច័យក៏មាន វេទនា ព្រោះការរម្ងាប់នូវសញ្ញាជាបច្ច័យក៏មាន ឆន្ទៈមិនស្ងប់ វិតក្កៈមិនស្ងប់ សញ្ញាមិនស្ងប់ វេទនា ព្រោះឆន្ទៈជាដើមមិនស្ងប់នោះជាបច្ច័យក៏មាន ឆន្ទៈស្ងប់ តែវិតក្កៈមិនស្ងប់ សញ្ញាមិនស្ងប់ វេទនា ព្រោះវិតក្កៈនិងសញ្ញាមិនស្ងប់នោះជាបច្ច័យក៏មាន ឆន្ទៈស្ងប់ វិតក្កៈស្ងប់ តែសញ្ញាមិនស្ងប់ វេទនា ព្រោះសញ្ញាមិនស្ងប់នោះជាបច្ច័យក៏មាន ឆន្ទៈស្ងប់ វិតក្កៈស្ងប់ សញ្ញាស្ងប់ វេទនា មិនមាន ព្រោះឆន្ទៈជាដើមស្ងប់នោះជាបច្ច័យក៏មាន

អប្បមត្តស្ស បត្ថិយា អត្ថេ អាសេវំ តស្មឹ(១) ហេតុ. អនុប្បត្តេ តប្បច្ចយាបិ ផេសយិតំ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ សមោធ-ហនេ បញ្ញា បទេសវិហារេ ញាណំ ។

(៦៦២) កថំ អធិបតត្តា បញ្ញា សញ្ញាវិវដ្ដេ ញាណំ ។ នេក្ខម្មាធិបតត្តា បញ្ញា កាមច្ឆន្ទតោ សញ្ញាយ វិវដ្ដតីតិ អធិបតត្តា បញ្ញា សញ្ញាវិវដ្ដេ ញាណំ អព្យាបាទាធិបតត្តា បញ្ញា ព្យាបាទតោ សញ្ញាយ វិវដ្ដតីតិ អធិបតត្តា បញ្ញា សញ្ញាវិវដ្ដេ ញាណំ អាលោកសញ្ញាធិបតត្តា បញ្ញា ថីនមិទ្ធតោ សញ្ញាយ វិវដ្ដតីតិ អធិបតត្តា បញ្ញា សញ្ញាវិវដ្ដេ ញាណំ អវិក្ខេបាធិបតត្តា បញ្ញា ឧទ្ធច្ចតោ សញ្ញាយ វិវដ្ដតីតិ អធិបតត្តា បញ្ញា សញ្ញាវិវដ្ដេ ញាណំ ធម្មវវត្ថានា-ធិបតត្តា បញ្ញា វិចិកិច្ឆាយ សញ្ញាយ វិវដ្ដតីតិ អធិបតត្តា បញ្ញា សញ្ញាវិវដ្ដេ ញាណំ ញាណា-ធិបតត្តា បញ្ញា អវិជ្ជាយ សញ្ញាយ វិវដ្ដតីតិ អធិបតត្តា

១ ម. អាយេវំ តស្មឹ ។ ឱ. អាសេវំ តស្មឹ ។

សេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីសម្រេចអត្ថដែលមិនទាន់សម្រេច តាមកាល ឋានៈគឺអត្ថនោះសម្រេចហើយ រវាង ព្រោះបច្ច័យនៃព្រះអរហត្ត នោះក៏មាន ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថា បញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់ នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការប្រមូល ឈ្មោះថាបទេសវិហារញាណ ។

(៦៦២) បញ្ញាព្រោះភាពជាអធិបតី ឈ្មោះថាសញ្ញាវិវដ្តញាណ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញាព្រោះមាននេក្ខម្មៈជាអធិបតី រមៀលចេញចាកកាមច្ឆន្ទ-សញ្ញា ហេតុនោះ បញ្ញាព្រោះភាពជាអធិបតី ឈ្មោះថាសញ្ញាវិវដ្ត-ញាណ បញ្ញាព្រោះការមិនមានព្យាបាទជាអធិបតី រមៀលចេញចាកព្យា-បាទសញ្ញា ហេតុនោះ បញ្ញាព្រោះភាពជាអធិបតី ឈ្មោះថាសញ្ញាវិវដ្ត-ញាណ បញ្ញាព្រោះមានអាលោកសញ្ញាជាអធិបតី រមៀលចេញចាក ថីនមិទ្ធសញ្ញា ហេតុនោះ បញ្ញា ព្រោះភាពជាអធិបតី ឈ្មោះថា សញ្ញាវិវដ្តញាណ បញ្ញាព្រោះមានអវិក្ខេបៈជាអធិបតី រមៀលចេញចាក ឧទ្ធច្ចសញ្ញា ហេតុនោះ បញ្ញាព្រោះភាពជាអធិបតី ឈ្មោះថាសញ្ញា-វិវដ្តញាណ បញ្ញាព្រោះមានធម្មវវត្ថានជាអធិបតី រមៀលចេញចាកវិចិ-កិច្ឆាសញ្ញា ហេតុនោះ បញ្ញាព្រោះភាពជាអធិបតី ឈ្មោះថាសញ្ញាវិ-វដ្តញាណ បញ្ញាព្រោះមានញាណជាអធិបតី រមៀលចេញចាកអវិជ្ជា-

បញ្ញា សញ្ញាវិវដ្ដេ ញាណំ បាមុជ្ជាធិបតត្តា បញ្ញា អរតិយា សញ្ញាយ វិវដ្ដតីតិ អធិបតត្តា បញ្ញា សញ្ញាវិវដ្ដេ ញាណំ បឋមជ្ឈានាធិបតត្តា បញ្ញា នីវរណេហិ សញ្ញាយ វិវដ្ដតីតិ អធិបតត្តា បញ្ញា សញ្ញាវិវដ្ដេ ញាណំ ។ បេ ។ អរហត្តមគ្គាធិបតត្តា បញ្ញា សព្វកិលេសេហិ សញ្ញាយ វិវដ្ដតីតិ អធិបតត្តា បញ្ញា សញ្ញាវិវដ្ដេ ញាណំ តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ អធិបតត្តា បញ្ញា សញ្ញាវិវដ្ដេ ញាណំ ។

(៦៤៧) កថំ នានត្តេ បញ្ញា ចេតោវិវដ្ដេ ញាណំ ។ កាមច្ឆន្ទោ នានត្តំ នេក្ខម្មំ ឯកត្តំ នេក្ខម្មេកត្តំ ចេតយតោ កាមច្ឆន្ទតោ ចិត្តំ វិវដ្ដតីតិ នានត្តេ បញ្ញា ចេតោវិវដ្ដេ ញាណំ ព្យាបាទោ នានត្តំ អព្យាបាទោ ឯកត្តំ អព្យាបាទេកត្តំ ចេតយតោ ព្យាបាទតោ ចិត្តំ វិវដ្ដតីតិ នានត្តេ បញ្ញា ចេតោវិវដ្ដេ ញាណំ

សញ្ញា ហេតុនោះ បញ្ញាព្រោះភាពជាអធិបតី ឈ្មោះថាសញ្ញាវិវដ្ដញាណ បញ្ញាព្រោះមានបាមុជ្ជៈជាអធិបតី វៀរចេញចាកអរតិសញ្ញា ហេតុនោះ បញ្ញាព្រោះភាពជាអធិបតី ឈ្មោះថាសញ្ញាវិវដ្ដញាណ បញ្ញាព្រោះមានបឋមជ្ឈានជាអធិបតី វៀរចេញចាកនីវរណសញ្ញា ហេតុនោះ បញ្ញាព្រោះភាពជាអធិបតី ឈ្មោះថាសញ្ញាវិវដ្ដញាណ ។ បេ ។ បញ្ញាព្រោះមានអរហត្តមគ្គ ជាអធិបតី វៀរចេញចាកសព្វកិលេសសញ្ញា ហេតុនោះ បញ្ញាព្រោះភាពជាអធិបតី ឈ្មោះថាសញ្ញាវិវដ្ដញាណ ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាព្រោះភាពជាអធិបតី ឈ្មោះថាសញ្ញាវិវដ្ដញាណ ។

(៦៤៨) បញ្ញាក្នុងភាពផ្សេងៗ ឈ្មោះថាចេតោវិវដ្ដញាណ តើដូចម្ដេច ។ កាមច្ឆន្ទៈ ឈ្មោះថាភាពផ្សេងៗ នេក្ខម្មៈ ឈ្មោះថាភាពតែមួយ កាលបុគ្គលត្រិះរិះនូវនេក្ខម្មៈដែលជាភាពតែមួយ ចិត្តរមែងវៀរចាកកាមច្ឆន្ទៈ ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងភាពផ្សេងៗ ឈ្មោះថាចេតោវិវដ្ដញាណ ព្យាបាទ ឈ្មោះថាភាពផ្សេងៗ អព្យាបាទ ឈ្មោះថាភាពតែមួយ កាលបុគ្គលត្រិះរិះនូវអព្យាបាទ ដែលជាភាពតែមួយ ចិត្តរមែងវៀរចាកព្យាបាទ ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងភាពផ្សេងៗ ឈ្មោះថាចេតោវិវដ្ដញាណ

ថីនមិទ្ធំ នានត្តំ អាលោកសញ្ញា ឯកត្តំ អាលោកសញ្ញេកត្តំ ចេតយតោ ថីនមិទ្ធតោ ចិត្តំ វិវដ្ដតីតិ នានត្តេ បញ្ញា ចេតោវិវដ្ដេ ញាណំ ។ បេ ។ សព្វកិលេសា នានត្តំ អរហត្តមគ្គោ ឯកត្តំ អរហត្តមគ្គេកត្តំ ចេតយតោ សព្វកិលេសេហិ ចិត្តំ វិវដ្ដតីតិ នានត្តេ បញ្ញា ចេតោវិវដ្ដេ ញាណំ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ នានត្តេ បញ្ញា ចេតោវិវដ្ដេ ញាណំ ។

(៤៤៨) កថំ អធិដ្ឋានេ បញ្ញា ចិត្តវិវដ្ដេ ញាណំ ។ កាមច្ឆន្ទំ បជហន្តោ នេក្ខម្មវសេន ចិត្តំ អធិដ្ឋាតីតិ អធិដ្ឋានេ បញ្ញា ចិត្តវិវដ្ដេ ញាណំ ព្យាបាទំ បជហន្តោ អព្យាបាទវសេន ចិត្តំ អធិដ្ឋាតីតិ អធិដ្ឋានេ បញ្ញា ចិត្តវិវដ្ដេ ញាណំ ថីនមិទ្ធំ បជហន្តោ អាលោកសញ្ញាវសេន ចិត្តំ អធិដ្ឋាតីតិ អធិដ្ឋានេ បញ្ញា ចិត្តវិវដ្ដេ ញាណំ ។ បេ ។ សព្វកិលេសេ បជហន្តោ អរហត្តមគ្គវសេន ចិត្តំ អធិដ្ឋាតីតិ

ថីនមិទ្ធៈ ឈ្មោះថាភាពផ្សេងៗ អាលោកសញ្ញា ឈ្មោះថាភាពតែមួយ កាលបុគ្គលត្រិះរិះនូវអាលោកសញ្ញា ដែលជាភាពតែមួយ ចិត្តរមែងវៀរចេញចាកថីនមិទ្ធៈ ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងភាពផ្សេងៗ ឈ្មោះថាចេតោវិវដ្ដញ្ញាណ ។ បេ ។ កិលេសទាំងពួង ឈ្មោះថាភាពផ្សេងៗ អរហត្តមគ្គ ឈ្មោះថាភាពតែមួយ កាលបុគ្គលត្រិះរិះ នូវអរហត្តមគ្គ ដែលជាភាពតែមួយ ចិត្តរមែងវៀរចេញចាកកិលេសទាំងពួង ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងភាពផ្សេងៗ ឈ្មោះថាចេតោវិវដ្ដញ្ញាណ ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងភាពផ្សេងៗ ឈ្មោះថាចេតោវិវដ្ដញ្ញាណ ។

(៤៤៨) បញ្ញាក្នុងការអធិដ្ឋាន ឈ្មោះថាចិត្តវិវដ្ដញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលកាលលះនូវកាមច្ឆន្ទៈ តែងអធិដ្ឋានចិត្តដោយអំណាចនេក្ខម្មៈ ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការអធិដ្ឋាន ឈ្មោះថាចិត្តវិវដ្ដញ្ញាណ បុគ្គលកាលលះនូវព្យាបាទ តែងអធិដ្ឋានចិត្តដោយអំណាចអព្យាបាទ ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការអធិដ្ឋាន ឈ្មោះថាចិត្តវិវដ្ដញ្ញាណ បុគ្គលកាលលះនូវថីនមិទ្ធៈ តែងអធិដ្ឋានចិត្ត ដោយអំណាចអាលោកសញ្ញា ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការអធិដ្ឋាន ឈ្មោះថាចិត្តវិវដ្ដញ្ញាណ ។ បេ ។ បុគ្គលកាលលះនូវកិលេសទាំងអស់ តែងអធិដ្ឋានចិត្ត ដោយអំណាចអរហត្តមគ្គ

អធិដ្ឋានេ បញ្ញា ចិត្តវិវដ្ដេ ញាណំ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ អធិដ្ឋានេ បញ្ញា ចិត្តវិវដ្ដេ ញាណំ ។

[២៤៩] កថំ សុញ្ញតេ បញ្ញា ញាណវិវដ្ដេ ញាណំ ។ ចក្ខុំ[១] សុញ្ញំ អត្តេន វា អត្តនិយេន វា និច្ចេន វា ធុវេន វា សស្សតេន វា អវិបរិណាមធម្មេន វាតិ យថាភូតំ ជានតោ បស្សតោ ច ចក្ខាភិនិវេសតោ[២] ញាណំ វិវដ្ដតីតិ សុញ្ញតេ បញ្ញា ញាណវិវដ្ដេ ញាណំ សោតំ សុញ្ញំ ។ បេ ។ ឃានំ សុញ្ញំ ជិវ្ហា សុញ្ញា កាយោ សុញ្ញោ មនោ សុញ្ញោ អត្តេន វា អត្តនិយេន វា និច្ចេន វា ធុវេន វា សស្សតេន វា អវិបរិណាមធម្មេន វាតិ យថាភូតំ ជានតោ បស្សតោ ច មនាភិនិវេសតោ[៣] ញាណំ វិវដ្ដតីតិ សុញ្ញតេ បញ្ញា ញាណវិវដ្ដេ ញាណំ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ សុញ្ញតេ បញ្ញា ញាណវិវដ្ដេ ញាណំ ។

១ ម. ចក្ខុ ។ ២ ឱ. ម. ជានតោ បស្សតោ ចក្ខាភិនិវេសតោ ។ ៣ ឱ. ម. ជានតោ បស្សតោ មនាភិនិវេសតោ ។

ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការអធិដ្ឋាន ឈ្មោះថាចិត្តវិវដ្ដញាណ ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការអធិដ្ឋាន ឈ្មោះថាចិត្តវិវដ្ដញាណ ។

[២៤៩] បញ្ញាក្នុងសភាវៈសូន្យ ឈ្មោះថាញាណវិវដ្ដញាណ តើដូចម្ដេច ។ កាលបុគ្គលដឹងច្បាស់ ឃើញច្បាស់តាមពិតថា ចក្ខុសូន្យ ចាកខ្លួន ចាកវត្ថុជារបស់ខ្លួន ចាកការទៀងទាត់ ចាកការឋិតថេរ ចាកការស្ថាពរ ឬចាករបស់ដែលមិនមានការប្រែប្រួលជាធម្មតា ញាណក៏វៀលចេញចាកសេចក្ដីប្រកាន់ស្អិតនូវកាម ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងសភាវៈសូន្យ ឈ្មោះថាញាណវិវដ្ដញាណ កាលបុគ្គលដឹងច្បាស់ ឃើញច្បាស់តាមពិតថា ត្រចៀកសូន្យ ។ បេ ។ ច្រមុះសូន្យ អណ្ដាតសូន្យ កាយសូន្យ ចិត្តសូន្យ ចាកខ្លួន ចាកវត្ថុជារបស់ខ្លួន ចាកការទៀងទាត់ ចាកការឋិតថេរ ចាកការស្ថាពរ ឬចាករបស់ដែលមិនប្រែប្រួលជាធម្មតា ញាណក៏វៀលចេញចាកសេចក្ដីប្រកាន់ស្អិតនូវកាម ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងសភាវៈសូន្យ ឈ្មោះថាញាណវិវដ្ដញាណ ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងសភាវៈសូន្យ ឈ្មោះថាញាណវិវដ្ដញាណ ។

(៤៨០) កថំ វោស្សគ្គេ បញ្ញា វិមោក្ខវិវដ្ដេ ញាណំ ។ នេក្ខម្មេន កាមច្ឆន្ទំ វោស្សជ្ជតីតិ វោស្សគ្គេ បញ្ញា វិមោក្ខវិវដ្ដេ ញាណំ អព្យាបាទេន ព្យាបាទំ វោស្សជ្ជតីតិ វោស្សគ្គេ បញ្ញា វិមោក្ខវិវដ្ដេ ញាណំ អាលោកសញ្ញាយ ថីនមិទ្ធំ វោស្សជ្ជតីតិ វោស្សគ្គេ បញ្ញា វិមោក្ខវិវដ្ដេ ញាណំ អវិក្ខេបេន ឧទ្ធច្ចំ វោស្សជ្ជតីតិ វោស្សគ្គេ បញ្ញា វិមោក្ខវិវដ្ដេ ញាណំ ធម្មវវត្ថានេន វិចិកិច្ឆំ វោស្សជ្ជតីតិ វោស្សគ្គេ បញ្ញា វិមោក្ខវិវដ្ដេ ញាណំ ។ បេ ។ អរហត្តមគ្គេន សព្វកិលេសេ វោស្សជ្ជតីតិ វោស្សគ្គេ បញ្ញា វិមោក្ខវិវដ្ដេ ញាណំ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ វោស្សគ្គេ បញ្ញា វិមោក្ខវិវដ្ដេ ញាណំ ។

(៤៨១) កថំ តថដ្ឋេ បញ្ញា សច្ចវិវដ្ដេ ញាណំ ។ ទុក្ខស្ស បីឡនដ្ឋំ សង្ខតដ្ឋំ សន្តាបដ្ឋំ វិបរិណាមដ្ឋំ បរិជានន្តោ វិវដ្ដតីតិ តថដ្ឋេ បញ្ញា សច្ចវិវដ្ដេ ញាណំ

(៤៨០) បញ្ញាក្នុងការលះបង់ ឈ្មោះថាវិមោក្ខវិវដ្ដញាណ តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលលះបង់កាមច្ឆន្ទៈ ដោយនេក្ខម្មៈ ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការលះបង់ ឈ្មោះថាវិមោក្ខវិវដ្ដញាណ បុគ្គលលះបង់ព្យាបាទ ដោយអព្យាបាទ ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការលះបង់ ឈ្មោះថាវិមោក្ខវិវដ្ដញាណ បុគ្គលលះបង់ថីនមិទ្ធៈ ដោយអាលោកសញ្ញា ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការលះបង់ ឈ្មោះថាវិមោក្ខវិវដ្ដញាណ បុគ្គលលះបង់ឧទ្ធច្ចៈ ដោយអវិក្ខេបៈ ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការលះបង់ ឈ្មោះថាវិមោក្ខវិវដ្ដញាណ បុគ្គលលះបង់វិចិកិច្ឆា ដោយធម្មវវត្ថាន ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការលះបង់ ឈ្មោះថាវិមោក្ខវិវដ្ដញាណ ។ បេ ។ បុគ្គលលះបង់កិលេសទាំងអស់ ដោយអរហត្តមគ្គ ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងការលះបង់ ឈ្មោះថាវិមោក្ខវិវដ្ដញាណ ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការលះបង់ ឈ្មោះថាវិមោក្ខវិវដ្ដញាណ ។

(៤៨១) បញ្ញាក្នុងអត្ថថាជារបស់ពិត ឈ្មោះថា សច្ចវិវដ្ដញាណ តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលកាលកំណត់នូវអត្ថថាបៀតបៀន អត្ថថាប្រជុំតាក់តែង អត្ថថាក្ដៅសព្វ អត្ថថាប្រែប្រួលនៃទុក្ខសច្ច រមែងត្រឡប់ (ចាកកាម) ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងអត្ថថាជារបស់ពិត ឈ្មោះថាសច្ចវិវដ្ដញាណ

សមុទយស្ស អាយុហនដ្ឋំ និទានដ្ឋំ សញ្ញោគដ្ឋំ បលិពោធដ្ឋំ បជហន្តោ វិជ្ឈតីតិ ឯកបដិវេធំ បញ្ញា សច្ចវិវដ្ដេ ញាណំ និរោធស្ស និស្សរណដ្ឋំ វិវេកដ្ឋំ អសង្ខតដ្ឋំ អមតដ្ឋំ សច្ឆិករោន្តោ វិជ្ឈតីតិ ឯកបដិវេធំ បញ្ញា សច្ចវិវដ្ដេ ញាណំ មគ្គស្ស និយ្យានដ្ឋំ ហេតុដ្ឋំ ទស្សនដ្ឋំ អាធិបតេយ្យដ្ឋំ ភាវេន្តោ វិជ្ឈតីតិ ឯកបដិវេធំ បញ្ញា សច្ចវិវដ្ដេ ញាណំ សញ្ញាវិវដ្ដោ ចេតោវិវដ្ដោ ចិត្តវិវដ្ដោ ញាណវិវដ្ដោ វិមោក្ខវិវដ្ដោ សច្ចវិវដ្ដោ សញ្ជានន្តោ វិវដ្ដតីតិ សញ្ញាវិវដ្ដោ ចេតយន្តោ វិវដ្ដតីតិ ចេតោវិវដ្ដោ វិជានន្តោ វិវដ្ដតីតិ ចិត្តវិវដ្ដោ

បុគ្គលកាលលះបង់ នូវអត្ថជាប្រមូលមក អត្ថជានិទាន អត្ថជាប្រកបព្រម អត្ថជាជាប់ចំពាក់ នៃសមុទយសច្ច រមែងក្រឡប់ (ចាកកាម) ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងអត្ថជារបស់ពិត ឈ្មោះថាសច្ចវិវដ្ដញាណ បុគ្គលកាលធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអត្ថជាគ្រលាស់ចេញ អត្ថជាស្ងប់ស្ងាត់ អត្ថជាមិនមានបច្ច័យតាក់តែង អត្ថជាអមតៈ នៃនិរោធសច្ច រមែងក្រឡប់ (ចាកកាម) ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងអត្ថជារបស់ពិត ឈ្មោះថាសច្ចវិវដ្ដញាណ បុគ្គលកាលចម្រើននូវអត្ថជាចេញទៅ អត្ថជាហេតុ អត្ថជាឃើញ អត្ថជាការជាអធិបតី នៃមគ្គសច្ច រមែងក្រឡប់ (ចាកកាម) ហេតុនោះ បញ្ញាក្នុងអត្ថជារបស់ពិត ឈ្មោះថាសច្ចវិវដ្ដញាណ (វិវដ្ដបុគ្គលមាន ៦ គឺ) សញ្ញាវិវដ្ដបុគ្គល ១ ចេតោវិវដ្ដបុគ្គល ១ ចិត្តវិវដ្ដបុគ្គល ១ ញាណវិវដ្ដបុគ្គល ១ វិមោក្ខវិវដ្ដបុគ្គល ១ សច្ចវិវដ្ដបុគ្គល ១ ។ បុគ្គលណាកាលដឹងច្បាស់ រមៀលចេញ (ចាកកិលេសកាមគុណ) បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាសញ្ញាវិវដ្ដបុគ្គល បុគ្គលណាកាលត្រិះរិះ រមៀលចេញ (ចាកកាមច្ឆន្ទៈ) បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាចេតោវិវដ្ដបុគ្គល បុគ្គលណាកាលដឹងវិសេស រមៀល (ចាកកិលេស) បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាចិត្តវិវដ្ដបុគ្គល

ញាណំ ការណដ្ឋោ វិជ្ជតីតិ ញាណវិប្បយុត្តា វោស្សគ្គដ្ឋោ វិជ្ជតីតិ វិមោក្ខវិប្បយុត្តា ភូតដ្ឋោ វិជ្ជតីតិ សច្ចវិប្បយុត្តា ។

(៦៥៦) យត្ថ សញ្ញាវិប្បយុត្តា តត្ថ ចេតោវិប្បយុត្តា យត្ថ ចេតោវិប្បយុត្តា តត្ថ សញ្ញាវិប្បយុត្តា យត្ថ សញ្ញាវិប្បយុត្តា ចេតោវិប្បយុត្តា តត្ថ ចិត្តវិប្បយុត្តា យត្ថ ចិត្តវិប្បយុត្តា តត្ថ សញ្ញាវិប្បយុត្តា ចេតោវិប្បយុត្តា យត្ថ សញ្ញាវិប្បយុត្តា ចេតោវិប្បយុត្តា ចិត្តវិប្បយុត្តា តត្ថ ញាណវិប្បយុត្តា យត្ថ ញាណវិប្បយុត្តា តត្ថ សញ្ញាវិប្បយុត្តា ចេតោវិប្បយុត្តា ចិត្តវិប្បយុត្តា យត្ថ សញ្ញាវិប្បយុត្តា ចេតោវិប្បយុត្តា ចិត្តវិប្បយុត្តា ញាណវិប្បយុត្តា តត្ថ វិមោក្ខវិប្បយុត្តា យត្ថ វិមោក្ខវិប្បយុត្តា តត្ថ សញ្ញា វិប្បយុត្តា ចេតោវិប្បយុត្តា ចិត្តវិប្បយុត្តា ញាណវិប្បយុត្តា

បុគ្គលណា កាលបើគ្មានញាណ វៀរចេញ (ចាកសេចក្តីប្រកាន់ខ្ជាប់កាម) បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាញាណវិប្បយុត្តបុគ្គល បុគ្គលណា កាលលះបង់ វៀរចេញ (ចាកកិលេស) បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាវិមោក្ខវិប្បយុត្តបុគ្គល បុគ្គលណាមិនមានក្នុងសេចក្តីពិត វៀរចេញ (ចាកកាម) បុគ្គលនោះ ឈ្មោះថាសច្ចវិប្បយុត្តបុគ្គល ។

(៦៥៦) សញ្ញាវិប្បយុត្តបុគ្គល មានក្នុងខណៈនៃមគ្គណា ចេតោវិប្បយុត្តបុគ្គល ក៏មានក្នុងខណៈនៃមគ្គនោះដែរ ចេតោវិប្បយុត្តបុគ្គល មានក្នុងខណៈនៃមគ្គណា សញ្ញាវិប្បយុត្តបុគ្គល ក៏មានក្នុងខណៈនៃមគ្គនោះដែរ សញ្ញាវិប្បយុត្តបុគ្គល ចេតោវិប្បយុត្តបុគ្គល មានក្នុងខណៈនៃមគ្គណា ចិត្តវិប្បយុត្តបុគ្គល ក៏មានក្នុងខណៈនៃមគ្គនោះដែរ ចិត្តវិប្បយុត្តបុគ្គល មានក្នុងខណៈនៃមគ្គណា សញ្ញាវិប្បយុត្តបុគ្គល ចេតោវិប្បយុត្តបុគ្គល ក៏មានក្នុងខណៈនៃមគ្គនោះដែរ សញ្ញាវិប្បយុត្តបុគ្គល ចេតោវិប្បយុត្តបុគ្គល ចិត្តវិប្បយុត្តបុគ្គល មានក្នុងខណៈនៃមគ្គណា ញាណវិប្បយុត្តបុគ្គល ក៏មានក្នុងខណៈនៃមគ្គនោះដែរ ញាណវិប្បយុត្តបុគ្គល មានក្នុងខណៈនៃមគ្គណា សញ្ញាវិប្បយុត្តបុគ្គល ចេតោវិប្បយុត្តបុគ្គល ចិត្តវិប្បយុត្តបុគ្គលក៏មានក្នុងខណៈនៃមគ្គនោះដែរ សញ្ញាវិប្បយុត្តបុគ្គល ចេតោវិប្បយុត្តបុគ្គល ចិត្តវិប្បយុត្តបុគ្គល ញាណវិប្បយុត្តបុគ្គល មានក្នុងខណៈនៃមគ្គណា វិមោក្ខវិប្បយុត្តបុគ្គល ក៏មានក្នុងខណៈនៃមគ្គនោះដែរ វិមោក្ខវិប្បយុត្តបុគ្គល មានក្នុងខណៈនៃមគ្គណា សញ្ញាវិប្បយុត្តបុគ្គល ចេតោវិប្បយុត្តបុគ្គល ចិត្តវិប្បយុត្តបុគ្គល ញាណវិប្បយុត្តបុគ្គល

យត្ថ សញ្ញាវិវដ្ដោ ចេតោវិវដ្ដោ ចិត្តវិវដ្ដោ ញាណវិវដ្ដោ វិមោក្ខវិវដ្ដោ តត្ថ សច្ចវិវដ្ដោ យត្ថ សច្ចវិវដ្ដោ តត្ថ សញ្ញាវិវដ្ដោ ចេតោវិវដ្ដោ ចិត្តវិវដ្ដោ ញាណវិវដ្ដោ វិមោក្ខវិវដ្ដោ តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ តថដ្ឋេ បញ្ញា សច្ចវិវដ្ដេ ញាណំ ។

(២៩៣) កថំ កាយម្បិ ចិត្តម្បិ ឯកវវត្ថានតា សុខសញ្ញញ្ច លហុសញ្ញញ្ច អធិដ្ឋានវសេន ឥជ្ឈនដ្ឋេ បញ្ញា ឥទ្ធិវិធេ ញាណំ ។ ឥធ ភិក្ខុ ឆន្ទសមាធិប្បធានសង្ខារសមន្នាគតំ ឥទ្ធិបាទំ ភាវេតិ វីរិយចិត្តសមាធិ ។ បេ ។ ចិត្តសមាធិ ។ បេ ។ វីមំសាសមាធិប្បធានសង្ខារសមន្នាគតំ ឥទ្ធិបាទំ ភាវេតិ សោ ឥមេសុ ចតូសុ ឥទ្ធិបាទេសុ ចិត្តំ បរិភាវេតិ បរិទមេតិ មុទុំ ករោតិ កម្មនិយំ សោ ឥមេសុ ចតូសុ ឥទ្ធិបាទេសុ ចិត្តំ បរិភាវេត្វា បរិទមេត្វា មុទុំ កត្វា កម្មនិយំ

ក៏មានក្នុងខណៈនៃមគ្គនោះដែរ សញ្ញាវិវដ្ដបុគ្គល ចេតោវិវដ្ដបុគ្គល ចិត្តវិវដ្ដបុគ្គល ញាណវិវដ្ដបុគ្គល វិមោក្ខវិវដ្ដបុគ្គល មានក្នុងខណៈនៃមគ្គណា សច្ចវិវដ្ដបុគ្គល ក៏មានក្នុងខណៈនៃមគ្គនោះដែរ សច្ចវិវដ្ដបុគ្គល មានក្នុងខណៈនៃមគ្គណា សញ្ញាវិវដ្ដបុគ្គល ចេតោវិវដ្ដបុគ្គល ចិត្តវិវដ្ដបុគ្គល ញាណវិវដ្ដបុគ្គល វិមោក្ខវិវដ្ដបុគ្គល ក៏មានក្នុងខណៈនៃមគ្គនោះដែរ ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងអត្ថថាងាកបែរចេញ ឈ្មោះថាសច្ចវិវដ្ដញ្ញាណ ។

(២៩៣) បញ្ញាក្នុងអត្ថថាសម្រេច ដោយអំណាចនៃការអធិដ្ឋាននូវសុខសញ្ញា[១] និងលហុសញ្ញា[២] ព្រោះការកំណត់នូវកាយនិងចិត្តថាតែមួយ ឈ្មោះថាឥទ្ធិវិធញ្ញាណ តើដូចម្ដេច ។ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចម្រើននូវឥទ្ធិបាទ ដែលប្រកបដោយឆន្ទសមាធិនិងបធានសង្ខារ ចម្រើននូវឥទ្ធិបាទដែលប្រកបដោយវីរិយសមាធិ ។ បេ ។ ចិត្តសមាធិ ។ បេ ។ វីមំសាសមាធិនិងបធានសង្ខារ ភិក្ខុនោះអប់រំ បង្ហឹកចិត្ត ធ្វើចិត្តឲ្យទន់ ឲ្យគួរដល់កម្ម ក្នុងឥទ្ធិបាទទាំង ៤ នេះ ភិក្ខុនោះលុះអប់រំ បង្ហឹកចិត្ត ធ្វើចិត្តឲ្យទន់

១ សញ្ញាដែលប្រកបដោយឧបេក្ខាក្នុងចតុត្ថជ្ឈាន ។ ២ សញ្ញាដែលរួចស្រឡះចាកនីវរណធម៌ផង ចាកធម៌ជាទំនាស់មានវិតក្កៈជាដើមផង ។ អដ្ឋកថា ។

កាយម្បិ ចិត្តេ សមោទហតិ ចិត្តម្បិ កាយេ សមោទហតិ កាយវសេន ចិត្តំ បរិណាមេតិ ចិត្តវសេន កាយំ បរិណាមេតិ កាយវសេន ចិត្តំ អធិដ្ឋាតិ ចិត្តវសេន កាយំ អធិដ្ឋាតិ កាយវសេន ចិត្តំ បរិណាមេត្វា ចិត្តវសេន កាយំ បរិណាមេត្វា កាយវសេន ចិត្តំ អធិដ្ឋហិត្វា ចិត្តវសេន កាយំ អធិដ្ឋហិត្វា សុខសញ្ញញ្ច លហុសញ្ញញ្ច កាយេ ឱក្កមិត្វា វិហរតិ សោ តថា ភាវិតេន ចិត្តេន បរិសុទ្ធេន បរិយោទាតេន ឥទ្ធិវិធញ្ញាណាយ ចិត្តំ អភិនីហរតិ អភិនិន្នាមេតិ សោ អនេកវិហិតំ ឥទ្ធិវិធំ បច្ចនុភោតិ ឯកោបិ ហុត្វា ពហុធា ហោតិ ពហុធាបិ ហុត្វា ឯកោ ហោតិ អាវិភាវំ តិរោភាវំ តិរោកុដ្ដំ តិរោបាការំ តិរោបព្វតំ អសជ្ជមានោ គច្ឆតិ សេយ្យថាបិ អាកាសេ បឋវិយាបិ ឧម្មុជ្ជនិមុជ្ជំ ករោតិ សេយ្យថាបិ ឧទកេ ឧទកេបិ អភិជ្ជមានេ គច្ឆតិ សេយ្យថាបិ បឋវិយំ អាកាសេបិ

ស្ទួរផល់តម្កល់ ក្នុងឥទ្ធិបាទទាំង៤ នេះហើយ ក៏បញ្ចូលកាយក្នុងចិត្តខ្លះ បញ្ចូលចិត្តក្នុងកាយខ្លះ បង្អោនចិត្តដោយអំណាចនៃកាយខ្លះ បង្អោនកាយដោយអំណាចនៃចិត្តខ្លះ អធិដ្ឋានចិត្តដោយអំណាចនៃកាយខ្លះ អធិដ្ឋានកាយ ដោយអំណាចនៃចិត្តខ្លះ លុះបង្អោនចិត្ត ដោយអំណាចនៃកាយ បង្អោនកាយដោយអំណាចនៃចិត្ត អធិដ្ឋានចិត្តដោយអំណាចនៃកាយ អធិដ្ឋានកាយដោយអំណាចនៃចិត្តហើយ ក៏បញ្ចូលនូវសុខសញ្ញា និងលហុសញ្ញាទៅក្នុងកាយ ភិក្ខុនោះ មានចិត្តអប់រំ បរិសុទ្ធ ផូរផង់ ផូរផ្លោះហើយ ក៏បង្អោនបង្អន់ចិត្តទៅ ក្នុងឥទ្ធិវិធញ្ញាណ ភិក្ខុនោះ តែងបានសោយនូវចំណែកនៃឫទ្ធិច្រើនយ៉ាង គឺដើមខ្លួនស្រាប់តែមួយរូប ឲ្យទៅជាច្រើនរូបក៏បានខ្លះ ដើមខ្លួនស្រាប់ច្រើនរូប ឲ្យទៅជាមួយរូបក៏បានខ្លះ ធ្វើទីកំបាំងឲ្យទៅជាទីវាលក៏បាន ធ្វើទីវាលឲ្យទៅជាទីកំបាំងក៏បាន ដើរ (ទម្លុះ) ទៅកាន់ក្រៅជញ្ជាំង កាន់ក្រៅកំពែង កាន់ក្រៅភ្នំ មិនទើសទាក់ដូចជាដើរទៅក្នុងទីវាលក៏បាន ធ្វើនូវការមុជចុះនិងងើបឡើងក្នុងផែនដី ដូចជាមុជងើបក្នុងទឹកក៏បាន ដើរទៅលើទឹកមិនបែកធ្លាយ ដូចជាដើរលើផែនដីក៏បាន

បល្លង្កេន ចង្កមតិ[១] សេយ្យថាបិ បក្ខី សកុណោ ឥមេបិ ចន្ទិមសុរិយេ ឯវំមហិទ្ធិកេ ឯវំមហានុភាវេ បាណិនា បរិមសតិ[២] បរិមជ្ជតិ យាវ ព្រហ្មលោកាបិ កាយេន វសំ វត្តេតិ តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ កាយម្បិ ចិត្តម្បិ ឯកវវត្ថានតា សុខសញ្ញញ្ច លហុសញ្ញញ្ច អធិដ្ឋានវសេន ឥជ្ឈនដ្ឋេ បញ្ញា ឥទ្ធិវិធេ ញាណំ ។

[៤៨៤] កថំ វិតក្កវិប្ផារវសេន នានត្តេកត្តសទ្ទនិមិត្តានំ បរិយោគាហណេ បញ្ញា សោតធាតុវិសុទ្ធិញាណំ ។ ឥធ ភិក្ខុ ឆន្ទសមាធិវីរិយសមាធិចិត្តសមាធិវីមំសាសមាធិប្បធានសង្ខារសមន្នាគតំ ឥទ្ធិបាទំ ភាវេតិ សោ ឥមេសុ ចតូសុ ឥទ្ធិបាទេសុ ចិត្តំ បរិភាវេតិ បរិទមេតិ មុទុំ ករោតិ កម្មនិយំ សោ ឥមេសុ ចតូសុ ឥទ្ធិបាទេសុ ចិត្តំ បរិភាវេត្វា បរិទមេត្វា មុទុំ កត្វា កម្មនិយំ ទូរេបិ សទ្ទានំ សទ្ទនិមិត្តំ មនសិករោតិ សន្តិកេបិ សទ្ទានំ សទ្ទនិមិត្តំ

១ ឱ. ម. កមតិ ។ ២ ម. បរាមសតិ ។

ទៅទាំងពែនភ្នែនក្នុងអាកាសក៏បាន ដូចជាសត្វស្លាប អាចពាល់ស្ទាបអង្អែល ព្រះចន្ទនិងព្រះអាទិត្យទាំងនេះ ដែលមានឫទ្ធិច្រើនយ៉ាងនេះ ដែលមានអានុភាពច្រើនយ៉ាងនេះក៏បាន ញុំាងអំណាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅដោយកាយ រហូតទៅទល់នឹងព្រហ្មលោកក៏បាន ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងអត្ថថាសម្រេច ដោយអំណាចនៃការអធិដ្ឋាននូវសុខសញ្ញានិងលហុសញ្ញា ព្រោះការកំណត់នូវកាយនិងចិត្តថាតែមួយ ឈ្មោះថាឥទ្ធិវិធញាណ ។

(៤៨៤) បញ្ញាក្នុងការស្ទង់នូវសទ្ទនិមិត្ត មានការផ្សេងគ្នានិងមានការតែមួយ ដោយអំណាចនៃការផ្សាយទៅនៃវិតក្កៈ ឈ្មោះថាសោតធាតុវិសុទ្ធិញាណ តើដូចម្តេច ។ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចម្រើននូវឥទ្ធិបាទដែលប្រកបដោយឆន្ទសមាធិ វីរិយសមាធិ ចិត្តសមាធិ វីមំសាសមាធិ និងបធានសង្ខារ ភិក្ខុនោះអប់រំ បង្ហាត់ចិត្ត ធ្វើចិត្តឲ្យទន់ គួរដល់កម្មក្នុងឥទ្ធិបាទទាំង ៤ នេះ ភិក្ខុនោះលុះអប់រំបង្ហាត់ចិត្តធ្វើចិត្តឲ្យទន់ គួរដល់កម្មក្នុងឥទ្ធិបាទទាំង ៤ នេះហើយ រមែងធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវសទ្ទនិមិត្តនៃសំឡេងក្នុងទីឆ្ងាយក៏បាន ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវសទ្ទនិមិត្តនៃសំឡេង ក្នុងទីជិតក៏បាន

មនសិការោតិ ឱឡារិកានម្បិ សទ្ទានំ សទ្ទនិមិត្តំ មនសិការោតិ សុខុមានម្បិ[១] សទ្ទានំ សទ្ទនិមិត្តំ មនសិការោតិ សណ្ហសណ្ហានម្បិ សទ្ទានំ សទ្ទនិមិត្តំ មនសិការោតិ បុរត្ថិមាយ ទិសាយ សទ្ទានំ សទ្ទនិមិត្តំ មនសិការោតិ បច្ឆិមាយ ទិសាយ សទ្ទានំ សទ្ទនិមិត្តំ មនសិការោតិ ឧត្តរាយ ទិសាយ សទ្ទានំ សទ្ទនិមិត្តំ មនសិការោតិ ទក្ខិណាយ ទិសាយ សទ្ទានំ សទ្ទនិមិត្តំ មនសិការោតិ បុរត្ថិមាយបិ អនុទិសាយ សទ្ទានំ សទ្ទនិមិត្តំ មនសិការោតិ បច្ឆិមាយបិ អនុទិសាយ សទ្ទានំ សទ្ទនិមិត្តំ មនសិការោតិ ឧត្តរាយបិ អនុទិសាយ សទ្ទានំ សទ្ទនិមិត្តំ មនសិការោតិ ទក្ខិណាយបិ អនុទិសាយ សទ្ទានំ សទ្ទនិមិត្តំ មនសិការោតិ ហេដ្ឋិមាយបិ ទិសាយ សទ្ទានំ សទ្ទនិមិត្តំ មនសិការោតិ ឧបរិមាយបិ ទិសាយ សទ្ទានំ សទ្ទនិមិត្តំ មនសិការោតិ សោ តថា[២] ភាវិតេន ចិត្តេន បរិសុទ្ធេន បរិយោទាតេន សោតធាតុយា

១ ឱ. ម. សុខុមានំបិ ។ ២ ឱ. តថ ។

ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវសទ្ទនិមិត្តនៃសំឡេង ដែលគ្រោតគ្រាតក៏បាន ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវសទ្ទនិមិត្តនៃសំឡេង ដែលល្អិតល្អន់ក៏បាន ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវសទ្ទនិមិត្តនៃសំឡេង ដែលល្អិតក្រៃលែងក៏បាន ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវសទ្ទនិមិត្តនៃសំឡេង ក្នុងទិសខាងកើតក៏បាន ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវសទ្ទនិមិត្តនៃសំឡេង ក្នុងទិសខាងលិចក៏បាន ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវសទ្ទនិមិត្តនៃសំឡេង ក្នុងទិសខាងជើងក៏បាន ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវសទ្ទនិមិត្តនៃសំឡេង ក្នុងទិសខាងត្បូងក៏បាន ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវសទ្ទនិមិត្តនៃសំឡេង ក្នុងទិសបន្ទាប់ទិសខាងកើតក៏បាន ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវសទ្ទនិមិត្តនៃសំឡេង ក្នុងទិសបន្ទាប់ទិសខាងលិចក៏បាន ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវសទ្ទនិមិត្តនៃសំឡេង ក្នុងទិសបន្ទាប់ទិសខាងជើងក៏បាន ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវសទ្ទនិមិត្តនៃសំឡេងក្នុងទិសបន្ទាប់ទិសខាងត្បូងក៏បាន ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវសទ្ទនិមិត្តនៃសំឡេង ក្នុងទិសខាងក្រោមក៏បាន ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវសទ្ទនិមិត្តនៃសំឡេង ក្នុងទិសខាងលើក៏បាន ភិក្ខុនោះមានចិត្តអប់រំ បរិសុទ្ធ ផូរផង់ ផូរផ្លុះហើយ តែងបង្អោន បន្ទន់ចិត្តទៅ ក្នុងសោតធាតុ-

វិសុទ្ធិញ្ញាណាយ[1] ចិត្តំ អភិនីហរតិ អភិនិន្នាមេតិ សោ ទិព្វាយ សោតធាតុយា វិសុទ្ធាយ អតិក្កន្តមានុសិកាយ ឧភោ សទ្ទេ សុណាតិ ទិព្វេ ច មានុសេ ច យេ ទូរេ សន្តិកេ ច ។ តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ វិតក្កវិប្ផារវសេន នានត្តេកត្តសទ្ទនិមិត្តានំ បរិយោគាហនេ បញ្ញា សោតធាតុវិសុទ្ធិញ្ញាណំ ។

(៤៥៥) កថំ តិណ្ណំ ចិត្តានំ វិប្ផារត្តា ឥន្ទ្រិយានំ បសាទវសេន នានត្តេកត្តវិញ្ញាណចរិយាបរិយោគាហនេ បញ្ញា ចេតោបរិយញ្ញាណំ ។ ឥធ ភិក្ខុ ឆន្ទសមាធិប្បធានសង្ខារសមន្នាគតំ ឥទ្ធិបាទំ ភាវេតិ វីរិយសមាធិ ។ បេ ។ ចិត្តសមាធិ ។ បេ ។ វីមំសាសមាធិប្បធានសង្ខារសមន្នាគតំ ឥទ្ធិបាទំ ភាវេតិ សោ ឥមេសុ ចតូសុ ឥទ្ធិបាទេសុ ចិត្តំ បរិភាវេតិ បរិទមេតិ មុទុំ ករោតិ កម្មនិយំ សោ ឥមេសុ ចតូសុ ឥទ្ធិបាទេសុ ចិត្តំ បរិភាវេត្វា បរិទមេត្វា មុទុំ ករិត្វា កម្មនិយំ បរំ ជានាតិ

១ សោតធាតុវិសុទ្ធិញ្ញាណាណាយ ។

វិសុទ្ធិញ្ញាណ ភិក្ខុនោះតែងស្តាប់ឮនូវសំឡេងទាំង ២ យ៉ាង គឺសំឡេងជាទិព្វ១ សំឡេងជារបស់មនុស្ស១ ទាំងឆ្ងាយទាំងជិត ដោយសោតធាតុដ៏ជាទិព្វ ដ៏ស្អាត កន្លងនូវសោតធាតុនៃមនុស្ស (សាមញ្ញ) ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការស្ទង់នូវសទ្ទនិមិត្ត មានភាពផ្សេងៗ និងមានភាពតែមួយ ដោយអំណាចនៃការផ្សាយនូវវិតក្កៈ ឈ្មោះថាសោតធាតុវិសុទ្ធិញ្ញាណ ។

(៦៥៥) បញ្ញាក្នុងការស្ទង់នូវការប្រព្រឹត្តទៅនៃវិញ្ញាណ មានភាពផ្សេងៗ និងមានភាពតែមួយ ដោយអំណាចនៃបសាទ របស់ឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ព្រោះផ្សាយទៅ នៃចិត្តទាំង ៣[1] ឈ្មោះថាចេតោបរិយញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចម្រើននូវឥទ្ធិបាទដែលប្រកបដោយឆន្ទសមាធិ និងបធានសង្ខារ ចម្រើននូវឥទ្ធិបាទដែលប្រកបដោយវីរិយសមាធិ ។ បេ ។ ចិត្តសមាធិ ។ បេ ។ វីមំសាសមាធិ និងបធានសង្ខារ ភិក្ខុនោះ អប់រំ បង្ហាត់ចិត្ត ធ្វើចិត្តឲ្យទន់ គួរដល់កម្ម ក្នុងឥទ្ធិបាទទាំង ៤ នេះ ភិក្ខុនោះ លុះអប់រំ បង្ហាត់ចិត្ត ធ្វើចិត្តឲ្យទន់ គួរដល់កម្ម ក្នុងឥទ្ធិបាទទាំង ៤ នេះហើយ រមែងដឹងយ៉ាងនេះថា

១– សោមនស្ស ទោមនស្ស ឧបេក្ខា ។ អដ្ឋកថា ។

ឥធ រូបំ សោមនស្សិន្ទ្រិយសមុដ្ឋិតំ ឥធ រូបំ ទោមនស្សិន្ទ្រិយសមុដ្ឋិតំ ឥធ រូបំ ឧបេក្ខិន្ទ្រិយសមុដ្ឋិតន្តិ សោ តថាភាវិតេន ចិត្តេន បរិសុទ្ធេន បរិយោទាតេន ចេតោបរិយញាណាយ ចិត្តំ អភិនីហរតិ អភិនិន្នាមេតិ សោ បរសត្តានំ បរបុគ្គលានំ ចេតសា ចេតោ បរិច្ច បជានាតិ សរាគំ វា ចិត្តំ សរាគំ ចិត្តន្តិ បជានាតិ វីតរាគំ វា ចិត្តំ វីតរាគំ ចិត្តន្តិ បជានាតិ សទោសំ វា ចិត្តំ សទោសំ ចិត្តន្តិ បជានាតិ វីតទោសំ វា ចិត្តំ សមោហំ វា ចិត្តំ វីតមោហំ វា ចិត្តំ សង្ខិត្តំ វា ចិត្តំ វិក្ខិត្តំ វា ចិត្តំ មហគ្គតំ វា ចិត្តំ អមហគ្គតំ វា ចិត្តំ សឧត្តរំ វា ចិត្តំ អនុត្តរំ វា ចិត្តំ សមាហិតំ វា ចិត្តំ អសមាហិតំ វា ចិត្តំ វិមុត្តំ វា ចិត្តំ អវិមុត្តំ វា ចិត្តំ អធិមុត្តំ វា ចិត្តំ អនធិមុត្តំ វា ចិត្តំ អនធិមុត្តំ ចិត្តន្តិ បជានាតិ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន

រូបនេះ កើតឡើងដោយសោមនស្សិន្ទ្រិយ រូបនេះ កើតឡើងដោយទោមនស្សិន្ទ្រិយ រូបនេះ កើតឡើងដោយឧបេក្ខិន្ទ្រិយ ភិក្ខុនោះ មានចិត្តអប់រំ បរិសុទ្ធ ផូរផង់ ផុតផ្សារហើយ ក៏បង្អោនបង្ខន់ចិត្តទៅកាន់ចេតោបរិយញ្ញាណ ភិក្ខុនោះ រមែងកំណត់ដឹងនូវចិត្តរបស់សត្វដទៃ របស់បុគ្គលដទៃ ដោយចិត្តរបស់ខ្លួន ដឹងនូវចិត្តដែលប្រកបដោយរាគៈ ជាចិត្តប្រកបដោយរាគៈផង ដឹងនូវចិត្តដែលប្រាសចាករាគៈ ជាចិត្តប្រាសចាករាគៈផង ដឹងនូវចិត្តដែលប្រកបដោយទោសៈ ជាចិត្តប្រកបដោយទោសៈផង ដឹងនូវចិត្តដែលប្រាសចាកទោសៈផង ដឹងនូវចិត្តដែលប្រកបដោយមោហៈផង ដឹងនូវចិត្តដែលប្រាសចាកមោហៈផង នូវចិត្តដែលរួញរាផង នូវចិត្តដែលរាយមាយផង នូវចិត្តដែលជាមហគ្គតៈ គឺចិត្តដល់ភាពធំ (បានដល់រូបាវចរនិងអរូបាវចរ) ផង នូវចិត្តដែលមិនមែនជាមហគ្គតៈ គឺជាកាមាវចរផង នូវចិត្តដែលមានចិត្តដទៃក្រៃលែងជាង គឺជាកាមាវចរផង នូវចិត្តដែលមិនមានចិត្តដទៃក្រៃលែងជាង គឺរូបាវចរនិងអរូបាវចរផង នូវចិត្តដែលតាំងមាំផង នូវចិត្តដែលមិនបានតាំងមាំផង នូវចិត្តដែលរួចស្រឡះផង នូវចិត្តដែលមិនរួចស្រឡះផង នូវចិត្តដែលចុះស៊ប់ផង នូវចិត្តដែលមិនចុះស៊ប់ ជាចិត្តមិនចុះស៊ប់ផង ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ

វុត្តិ តិណ្ណំ ចិត្តានំ វិប្ផារត្តា ឥន្ទ្រិយានំ បសាទវសេន នានត្តេកត្តវិញ្ញាណចរិយាបរិយោគាហនេ បញ្ញា ចេតោបរិយញ្ញាណំ ។

(២៤៦) កថំ បច្ចយបវត្តានំ ធម្មានំ នានត្តេកត្តកម្មវិប្ផារវសេន បរិយោគាហនេ បញ្ញា បុព្វេនិវាសានុស្សតិញ្ញាណំ ។ ឥធ ភិក្ខុ ឆន្ទសមាធិ ។ បេ ។ មុទុំ ករិត្វា កម្មនិយំ ឯវំ បជានាតិ ឥមស្មឹ សតិ ឥទំ ហោតិ ឥមស្សុប្បាទា ឥទំ ឧប្បជ្ជតិ យទិទំ អវិជ្ជាបច្ចយា សង្ខារា សង្ខារបច្ចយា វិញ្ញាណំ វិញ្ញាណបច្ចយា នាមរូបំ នាមរូបបច្ចយា សឡាយតនំ សឡាយតនបច្ចយា ផស្សោ ផស្សបច្ចយា វេទនា វេទនាបច្ចយា តណ្ហា តណ្ហាបច្ចយា ឧបាទានំ ឧបាទានបច្ចយា ភវោ ភវបច្ចយា ជាតិ ជាតិបច្ចយា ជរាមរណំ សោកបរិទេវទុក្ខទោមនស្សុបាយាសា សម្ភវន្តិ

ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការស្ទង់នូវការប្រព្រឹត្តទៅនៃវិញ្ញាណ មានភាពផ្សេងៗ និងមានភាពតែមួយ ដោយអំណាចនៃបសាទ របស់ឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ព្រោះផ្សាយទៅនៃចិត្តទាំង ៣ ឈ្មោះចេតោបរិយញ្ញាណ ។

(២៤៦) បញ្ញាក្នុងការស្ទង់នូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅព្រោះបច្ច័យ ដោយអំណាចនៃការផ្សាយទៅនៃកម្ម ដែលមានភាពផ្សេងៗ និងមានភាពតែមួយ ឈ្មោះបុព្វេនិវាសានុស្សតិញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ (ចម្រើននូវឥទ្ធិបាទ) ប្រកបដោយឆន្ទសមាធិ ។ បេ ។ លុះធ្វើចិត្តឲ្យទន់ គួរដល់កម្មហើយ រមែងដឹងយ៉ាងនេះថា កាលបើធម្មជាតនេះមាន ធម្មជាតនោះ ក៏មានដែរ ព្រោះតែធម្មជាតនេះកើតឡើង ទើបធម្មជាតនុ៎ះកើតឡើងដែរ គឺសង្ខារទាំងឡាយកើតមាន ព្រោះអវិជ្ជាជាបច្ច័យ វិញ្ញាណកើតមាន ព្រោះសង្ខារជាបច្ច័យ នាមរូបកើតមាន ព្រោះវិញ្ញាណជាបច្ច័យ សឡាយតនៈកើតមាន ព្រោះនាមរូបជាបច្ច័យ ផស្សៈ កើតមាន ព្រោះសឡាយតនៈជាបច្ច័យ វេទនាកើតមាន ព្រោះផស្សៈជាបច្ច័យ តណ្ហា កើតមាន ព្រោះវេទនាជាបច្ច័យ ឧបាទានកើតមាន ព្រោះតណ្ហាជាបច្ច័យ ភពកើតមាន ព្រោះឧបាទានជាបច្ច័យ ជាតិកើតមាន ព្រោះភពជាបច្ច័យ ជរាមរណៈកើតមាន ព្រោះជាតិជាបច្ច័យ សេចក្តីសោក សេចក្តីខ្សឹកខ្សួល សេចក្តីលំបាកកាយ លំបាកចិត្ត និងសេចក្តីតានតឹងចិត្ត ក៏កើតមានព្រម

ឯវមេតស្ស កេវលស្ស ទុក្ខក្ខន្ធស្ស សមុទយោ ហោតិ សោ តថា ភាវិតេន ចិត្តេន បរិសុទ្ធេន បរិយោទាតេន បុព្វេនិវាសានុស្សតិញ្ញាណាយ ចិត្តំ អភិនីហរតិ អភិនិន្នាមេតិ សោ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យថីទំ ឯកម្បិ ជាតឹ ទ្វេបិ ជាតិយោ តិស្សោបិ ជាតិយោ ចតស្សោបិ ជាតិយោ បញ្ចបិ ជាតិយោ ទសបិ ជាតិយោ វីសម្បិ ជាតិយោ តឹសម្បិ ជាតិយោ ចត្តាលីសម្បិ ជាតិយោ បញ្ញាសម្បិ ជាតិយោ ជាតិសតម្បិ ជាតិសហស្សម្បិ ជាតិសតសហស្សម្បិ អនេកេបិ សំវដ្ដកប្បេ អនេកេបិ វិវដ្ដកប្បេ អនេកេបិ សំវដ្ដវិវដ្ដកប្បេ អមុត្រាសឹ ឯវំនាមោ ឯវំគោត្តោ ឯវំវណ្ណោ ឯវមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិសំវេទី ឯវមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ អមុត្រ ឧទបាទឹ តត្រាបាសឹ ឯវំនាមោ ឯវំគោត្តោ ឯវំវណ្ណោ ឯវមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខប្បដិសំវេទី ឯវមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ ឥធូបបន្នោតិ ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ តំញាណដ្ឋេន ញាណំ

ការកើតឡើងនៃកងទុក្ខទាំងអស់នុ៎ះ រមែងមានយ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ មានចិត្តអប់រំ បរិសុទ្ធ ផូរផង់ផូរផោះហើយ ក៏បង្អោនបង្អោនចិត្តទៅក្នុងបុព្វេនិវាសានុស្សតិញ្ញាណ ភិក្ខុនោះ រមែងរលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាស ច្រើនយ៉ាង គឺរលឹកឃើញបាន ១ ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ៣ ជាតិខ្លះ ៤ ជាតិខ្លះ ៥ ជាតិខ្លះ ១០ ជាតិខ្លះ ២០ ជាតិខ្លះ ៣០ ជាតិខ្លះ ៤០ ជាតិខ្លះ ៥០ ជាតិខ្លះ មួយរយជាតិខ្លះ មួយពាន់ជាតិខ្លះ មួយសែនជាតិខ្លះ អស់សំវដ្តកប្បដ៏ច្រើនខ្លះ វិវដ្តកប្បដ៏ច្រើនខ្លះ អស់សំវដ្តវិវដ្តកប្បដ៏ច្រើនខ្លះថា អាត្មាអញកើតហើយ ក្នុងទីឯណោះ មានឈ្មោះយ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ មានវណ្ណៈយ៉ាងនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ បាននូវសុខនិងទុក្ខយ៉ាងនេះ មានទីបំផុតអាយុយ៉ាងនេះ អាត្មាអញនោះ លុះច្យុតចាកទីនោះ បានទៅកើតក្នុងទីឯណោះ កាលដែលកើតក្នុងទីនោះ អាត្មាអញមានឈ្មោះយ៉ាងនេះ មានគោត្រយ៉ាងនេះ មានវណ្ណៈយ៉ាងនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ បាននូវសុខនិងទុក្ខយ៉ាងនេះ មានទីបំផុតអាយុយ៉ាងនេះ អាត្មាអញនោះ លុះច្យុតចាកទីនោះ ទើបមកកើតក្នុងទីនេះ (ភិក្ខុនោះ) រមែងរលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាសច្រើនយ៉ាង ព្រមទាំងអាការ ព្រមទាំងឧទ្ទេស យ៉ាងនេះឯង ហៅថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ

បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ បច្ចយប្បវត្តានំ ធម្មានំ នានត្តេកត្តកម្មវិប្ផារវសេន បរិយោគាហនេ បញ្ញា បុព្វេនិវាសានុស្សតិញាណំ ។

(២៨៧) កថំ ឱភាសវសេន នានត្តេកត្តរូបនិមិត្តានំ ទស្សនដ្ឋេ បញ្ញា ទិព្វចក្ខុញាណំ ។ ឥធ ភិក្ខុ ឆន្ទសមាធិប្បធានសង្ខារសមន្នាគតំ ឥទ្ធិបាទំ ភាវេតិ វីរិយសមាធិ ។ បេ ។ ចិត្តសមាធិ ។ បេ ។ វីមំសាសមាធិប្បធានសង្ខារសមន្នាគតំ ឥទ្ធិបាទំ ភាវេតិ សោ ឥមេសុ ចតូសុ ឥទ្ធិបាទេសុ ចិត្តំ បរិភាវេតិ បរិទមេតិ មុទុំ ករោតិ កម្មនិយំ សោ ឥមេសុ ចតូសុ ឥទ្ធិបាទេសុ ចិត្តំ បរិភាវេត្វា បរិទមេត្វា មុទុំ ករិត្វា កម្មនិយំ អាលោកសញ្ញំ មនសិករោតិ ទិវាសញ្ញំ អធិដ្ឋាតិ យថា ទិវា តថា រត្តិ យថា រត្តិ តថា ទិវា ឥតិ វិវដេន ចេតសា អបរិយោនទ្ធេន សប្បភាសំ ចិត្តំ ភាវេតិ សោ តថា ភាវិតេន ចិត្តេន បរិសុទ្ធេន បរិយោទាតេន សត្តានំ ចុតូបបាតញាណាយ ចិត្តំ អភិនីហរតិ អភិនិន្នាមេតិ សោ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន

ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងការស្ទង់ នូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលប្រព្រឹត្តទៅព្រោះបច្ច័យ ដោយអំណាចនៃការផ្សាយទៅនៃកម្ម មានភាពផ្សេងៗនិងមានភាពតែមួយ ឈ្មោះថាបុព្វេនិវាសានុស្សតិញាណ ។

(២៨៧) បញ្ញាក្នុងអត្ថថាឃើញនូវរូបនិមិត្ត មានភាពផ្សេង ៗ និងមានភាពតែមួយ ដោយអំណាចនៃពន្លឺ ឈ្មោះថាទិព្វចក្ខុញាណ តើដូចម្ដេច ។ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចម្រើននូវឥទ្ធិបាទ ប្រកបដោយឆន្ទសមាធិ និងបធានសង្ខារ ចម្រើននូវឥទ្ធិបាទប្រកបដោយវីរិយសមាធិ ។ បេ ។ ចិត្តសមាធិ ។ បេ ។ វីមំសាសមាធិ និងបធានសង្ខារ ភិក្ខុនោះ រមែងអប់រំ ចរឹកចិត្ត ធ្វើចិត្តឲ្យទន់ គួរដល់កម្ម ក្នុងឥទ្ធិបាទទាំង ៤ នេះ ភិក្ខុនោះ លុះអប់រំ ចរឹកចិត្ត ធ្វើចិត្តឲ្យទន់ គួរដល់កម្ម ក្នុងឥទ្ធិបាទទាំង ៤ នេះហើយ ទើបធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវអាលោកសញ្ញា អធិដ្ឋាននូវទិវាសញ្ញា (សេចក្ដីសំគាល់ក្នុងវេលាថ្ងៃ) ថា ក្នុងវេលាថ្ងៃយ៉ាងណា ក្នុងវេលាយប់ ក៏យ៉ាងនោះ យប់យ៉ាងណា ថ្ងៃក៏យ៉ាងនោះ (ភិក្ខុនោះ) មានចិត្តបើកហើយ ឥតមានគ្រឿងរួបរឹត រមែងចម្រើននូវចិត្តដែលប្រកបដោយពន្លឺបាន ភិក្ខុនោះ មានចិត្តអប់រំ បរិសុទ្ធ ផូរផង់ផូរផាត់ហើយ ក៏បង្អោនបន្ទន់ចិត្ត ទៅក្នុងសត្តានំចុតូបបាតញាណ ភិក្ខុនោះ មានទិព្វចក្ខុដ៏ស្អាត បរិសុទ្ធ កន្លងនូវចក្ខុរបស់មនុស្សសាមញ្ញ

សត្តេ បស្សតិ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គតេ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ ឥមេ វត ភោន្តោ សត្តា កាយទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា វចីទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា មនោទុច្ចរិតេន សមន្នាគតា អរិយានំ ឧបវាទកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកម្មសមាទានា តេ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា អបាយំ ទុគ្គតឹ វិនិបាតំ និរយំ ឧបបន្នា ឥមេ វា បន ភោន្តោ សត្តា កាយសុចរិតេន សមន្នាគតា វចីសុចរិតេន សមន្នាគតា មនោសុចរិតេន សមន្នាគតា អរិយានំ អនុបវាទកា សម្មាទិដ្ឋិកា សម្មាទិដ្ឋិកម្មសមាទានា តេ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុគតឹ សគ្គំ លោកំ ឧបបន្នាតិ ឥតិ ទិព្វេន ចក្ខុនា វិសុទ្ធេន អតិក្កន្តមានុសកេន សត្តេ បស្សតិ ចវមានេ ឧបបជ្ជមានេ ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុគតេ ទុគ្គតេ យថាកម្មូបគេ សត្តេ បជានាតិ តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ នានត្តេកត្តរូបនិមិត្តានំ ទស្សនដ្ឋេ បញ្ញា ទិព្វចក្ខុញាណំ ។

ក៏មើលឃើញនូវសត្វទាំងឡាយ កំពុងច្យុត កំពុងកើត ថោកទាប ឧត្តម មានរូបល្អ រូបអាក្រក់ ទៅកាន់សុគតិ ទៅកាន់ទុគ្គតិ ក៏មើលដឹងច្បាស់នូវសត្វទាំងឡាយ ដែលអន្ទោលទៅតាមយថាកម្មថា ឱហ្ន៎ ពួកសត្វដ៏ចម្រើនទាំងនេះ ប្រកបដោយកាយទុច្ចរិត ប្រកបដោយវចីទុច្ចរិត ប្រកបដោយមនោទុច្ចរិត ជាអ្នកតិះដៀលនូវពួកព្រះអរិយៈ ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ សមាទាននូវមិច្ឆាទិដ្ឋិ ពួកសត្វនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយបន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ទៅ ក៏ទៅកើតក្នុងអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក ចំណែកខាងពួកសត្វដ៏ចម្រើនទាំងនេះ ប្រកបដោយកាយសុចរិត ប្រកបដោយវចីសុចរិត ប្រកបដោយមនោសុចរិត ជាអ្នកមិនតិះដៀល នូវពួកព្រះអរិយៈ ជាសម្មាទិដ្ឋិ សមាទាននូវសម្មាទិដ្ឋិ ពួកសត្វនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយបន្ទាប់អំពីសេចក្តីស្លាប់ ក៏ទៅកើតក្នុងសុគតិ សួគ៌ ទេវលោក ភិក្ខុនោះមានចក្ខុដ៏បរិសុទ្ធ កន្លងនូវចក្ខុរបស់មនុស្សសាមញ្ញ ក៏មើលឃើញនូវពួកសត្វដែលកំពុងច្យុត កំពុងកើត ថោកទាប ឧត្តម មានរូបល្អ រូបអាក្រក់ ទៅកាន់សុគតិ ទៅកាន់ទុគ្គតិ ក៏មើលដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងអត្ថថាឃើញនូវរូបនិមិត្ត មានភាពផ្សេងៗ និងមានភាពតែមួយ ដោយអំណាចនៃតេជ្ជ ឈ្មោះថាទិព្វចក្ខុញាណ ។

(២៩៨) កតិ ចតុសច្ចដ្ឋិយា អាការេហិ តិណ្ណន្នំ ឥន្ទ្រិយានំ វសីភាវតា បញ្ញា អាសវានំ ខយេ ញាណំ ។

កតមេសំ តិណ្ណន្នំ ឥន្ទ្រិយានំ ។ អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយស្ស អញ្ញិន្ទ្រិយស្ស អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយស្ស ។

អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយំ កតិ ឋានានិ គច្ឆតិ អញ្ញិន្ទ្រិយំ កតិ ឋានានិ គច្ឆតិ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ កតិ ឋានានិ គច្ឆតិ ។ អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយំ ឯកំ ឋានំ គច្ឆតិ សោតាបត្តិមគ្គំ អញ្ញិន្ទ្រិយំ ឆ ឋានានិ គច្ឆតិ សោតាបត្តិផលំ សកទាគាមិមគ្គំ សកទាគាមិផលំ អនាគាមិមគ្គំ អនាគាមិផលំ អរហត្តមគ្គំ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយំ ឯកំ ឋានំ គច្ឆតិ អរហត្តផលំ ។

(២៩៩) សោតាបត្តិមគ្គក្ខណេ អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយស្ស សទ្ធិន្ទ្រិយំ អធិមោក្ខបរិវារំ ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ បគ្គហបរិវារំ ហោតិ សតិន្ទ្រិយំ ឧបដ្ឋានបរិវារំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ អវិក្ខេបបរិវារំ ហោតិ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ទស្សនបរិវារំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ វិជាននបរិវារំ ហោតិ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ អភិសន្ទនបរិវារំ[1]

១ ម. អភិសន្ទនបរិវារំ ។

(២៩៨) បញ្ញាដែលស្គាល់ច្បាស់នូវការស្ទាត់នៃឥន្ទ្រិយទាំង៣ ដោយអាការ ៦៤ ឈ្មោះថាអាសវក្ខយញ្ញាណ តើដូចម្ដេច ។

ឥន្ទ្រិយ ៣ តើអ្វីខ្លះ ។ អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយ ១ អញ្ញិន្ទ្រិយ ១ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ ១ ។

អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយ ដល់នូវឋាន[1] ប៉ុន្មានយ៉ាង អញ្ញិន្ទ្រិយ ដល់នូវឋានប៉ុន្មានយ៉ាង អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ ដល់នូវឋានប៉ុន្មានយ៉ាង ។ អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយ ដល់នូវឋានមួយ គឺសោតាបត្តិមគ្គ អញ្ញិន្ទ្រិយ ដល់នូវឋាន ៦ គឺសោតាបត្តិផល១ សកទាគាមិមគ្គ១ សកទាគាមិផល១ អនាគាមិមគ្គ១ អនាគាមិផល១ អរហត្តមគ្គ១ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ ដល់នូវឋានមួយ គឺ អរហត្តផល ។

(២៩៩) ក្នុងខណៈនៃសោតាបត្តិមគ្គ អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយ មានសទ្ធិន្ទ្រិយ ដែលមានការជឿស៊ប់ជាបរិវារ មានវីរិយិន្ទ្រិយ ដែលមានការផ្គងឡើងជាបរិវារ មានសតិន្ទ្រិយ ដែលមានការប្រុងប្រយ័ត្នជាបរិវារ មានសមាធិន្ទ្រិយ ដែលមានការមិនរាយមាយជាបរិវារ មានបញ្ញិន្ទ្រិយ ដែលមានការឃើញជាបរិវារ មានមនិន្ទ្រិយ ដែលមានការដឹងច្បាស់ជាបរិវារ មានសោមនស្សិន្ទ្រិយ ដែលមានការស្រស់ស្រាយជាបរិវារ

១ ពាក្យថា "ដល់នូវឋាន" គឺ "សម្រេច–កើតមាន–ក្នុងហេតុ" ។

ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ បវត្តសន្តតាធិបតេយ្យបរិវារំ ហោតិ សោតាបត្តិមគ្គក្ខណេ ជាតា ធម្មា ឋបេត្វា ចិត្តសមុដ្ឋានំ រូបំ សព្វេវ កុសលា ហោន្តិ សព្វេវ អនាសវា ហោន្តិ សព្វេវ និយ្យានិកា ហោន្តិ សព្វេវ អបចយគាមិនោ ហោន្តិ សព្វេវ លោកុត្តរា ហោន្តិ សព្វេវ និព្វានារម្មណា ហោន្តិ សោតាបត្តិមគ្គក្ខណេ អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយស្ស ឥមានិ អដ្ឋិន្ទ្រិយានិ សហជាតបរិវារា ហោន្តិ អញ្ញមញ្ញបរិវារា ហោន្តិ និស្សយបរិវារា ហោន្តិ សម្បយុត្តបរិវារា ហោន្តិ សហគតា ហោន្តិ សហជាតា ហោន្តិ សំសដ្ឋា ហោន្តិ សម្បយុត្តា ហោន្តិ តេវ តស្ស អាការា ចេវ ហោន្តិ បរិវារា ច ។

(៦៦០) សោតាបត្តិផលក្ខណេ អញ្ញិន្ទ្រិយស្ស សទ្ធិន្ទ្រិយំ អធិមោក្ខបរិវារំ ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ បគ្គហបរិវារំ ហោតិ សតិន្ទ្រិយំ ឧបដ្ឋានបរិវារំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ អវិក្ខេបបរិវារំ ហោតិ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ទស្សនបរិវារំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ វិជាននបរិវារំ ហោតិ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ អភិសន្ទនបរិវារំ

មានជីវិតិន្ទ្រិយ ដែលមានការនៃសន្តតិ គឺគ្រឿងប្រព្រឹត្តទៅជាអធិបតីជាបរិវារ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតក្នុងខណៈនៃសោតាបត្តិមគ្គ លើកលែងតែរូបដែលមានចិត្តជាសមុដ្ឋានចេញ សុទ្ធតែជាកុសលទាំងអស់ សុទ្ធតែមិនមានអាសវៈទាំងអស់ សុទ្ធតែនាំសត្វចេញចាកវដ្តៈទាំងអស់ សុទ្ធតែដល់នូវការមិនសន្សំនូវកិលេសទាំងអស់ សុទ្ធតែជាលោកុត្តរៈទាំងអស់ សុទ្ធតែមាននិព្វានជាអារម្មណ៍ទាំងអស់ ក្នុងខណៈនៃសោតាបត្តិមគ្គ អនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយ មានឥន្ទ្រិយទាំង ៨ នេះ ដែលមានសហជាតប្បច្ច័យជាបរិវារ ដែលមានអញ្ញមញ្ញប្បច្ច័យជាបរិវារ ដែលមាននិស្សយប្បច្ច័យជាបរិវារ ដែលមានសម្បយុត្តប្បច្ច័យជាបរិវារ ប្រព្រឹត្តទៅជាមួយគ្នា កើតជាមួយគ្នា លាយឡំជាមួយគ្នា ប្រកបជាមួយគ្នា ធម៌ទាំងនោះ ជាអាការៈផង ជាបរិវារផង នៃអនញ្ញាតញ្ញស្សាមីតិន្ទ្រិយនោះ ។

(៦៦០) ក្នុងខណៈនៃសោតាបត្តិផល អញ្ញិន្ទ្រិយ មានសទ្ធិន្ទ្រិយ ដែលមានការជឿស៊ប់ជាបរិវារ មានវីរិយិន្ទ្រិយ មានដែលមានការផ្គងឡើងជាបរិវារ មានសតិន្ទ្រិយ ដែលមានការប្រុងប្រយ័ត្នជាបរិវារ មានសមាធិន្ទ្រិយ ដែលមានការមិនរាយមាយជាបរិវារ មានបញ្ញិន្ទ្រិយ ដែលមានការឃើញជាបរិវារ មានមនិន្ទ្រិយ ដែលមានការដឹងច្បាស់ជាបរិវារ មានសោមនស្សិន្ទ្រិយ ដែលមានការសើបជ្រាប ជាបរិវារ

ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ បវត្តសន្តតាធិបតេយ្យបរិវារំ ហោតិ សោតាបត្តិផលក្ខណេ ជាតា ធម្មា សព្វេវ អព្យាកតា ហោន្តិ ឋបេត្វា ចិត្តសមុដ្ឋានំ រូបំ សព្វេវ អនាសវា ហោន្តិ សព្វេវ លោកុត្តរា ហោន្តិ សព្វេវ និព្វានារម្មណា ហោន្តិ សោតាបត្តិផលក្ខណេ អញ្ញិន្ទ្រិយស្ស ឥមានិ អដ្ឋិន្ទ្រិយានិ សហជាតបរិវារា ហោន្តិ អញ្ញមញ្ញបរិវារា ហោន្តិ និស្សយបរិវារា ហោន្តិ សម្បយុត្តបរិវារា ហោន្តិ សហគតា ហោន្តិ សហជាតា ហោន្តិ សំសដ្ឋា ហោន្តិ សម្បយុត្តា ហោន្តិ តេវ តស្ស អាការា ចេវ ហោន្តិ បរិវារា ច ។

(៤៦១) សកទាគាមិមគ្គក្ខណេ ។ បេ ។ សកទាគាមិផលក្ខណេ ។ បេ ។ អនាគាមិមគ្គក្ខណេ ។ បេ ។ អនាគាមិផលក្ខណេ ។ បេ ។ អរហត្តមគ្គក្ខណេ អញ្ញិន្ទ្រិយស្ស សទ្ធិន្ទ្រិយំ អធិមោក្ខបរិវារំ ហោតិ ។ បេ ។ ជីវិតិន្ទ្រិយំ បវត្តសន្តតាធិបតេយ្យបរិវារំ ហោតិ អរហត្តមគ្គក្ខណេ ជាតា ធម្មា ឋបេត្វា ចិត្តសមុដ្ឋានំ រូបំ សព្វេវ កុសលា ហោន្តិ

មានជីវិតិន្ទ្រិយ ដែលមានការពារនៃសន្តតិ កំពុងប្រព្រឹត្តទៅជាអធិបតី ជាបរិវារ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតក្នុងខណៈនៃសោតាបត្តិផល លើកលែងតែរូបដែលមានចិត្តជាសមុដ្ឋានចេញ សុទ្ធតែជាអព្យាក្រឹតទាំងអស់ សុទ្ធតែមិនមានអាសវៈទាំងអស់ សុទ្ធតែជាលោកុត្តរៈទាំងអស់ សុទ្ធតែមាននិព្វានជាអារម្មណ៍ទាំងអស់ ក្នុងខណៈនៃសោតាបត្តិផល អញ្ញិន្ទ្រិយមានឥន្ទ្រិយទាំង ៨ នេះ ដែលមានសហជាតប្បច្ច័យជាបរិវារ ដែលមានអញ្ញមញ្ញប្បច្ច័យជាបរិវារ ដែលមាននិស្សយប្បច្ច័យជាបរិវារ ដែលមានសម្បយុត្តប្បច្ច័យជាបរិវារ ប្រព្រឹត្តទៅជាមួយគ្នា កើតជាមួយគ្នា លាយឡំជាមួយគ្នា ប្រកបជាមួយគ្នា ធម៌ទាំងនោះ ជាអាការផង ជាបរិវារផង នៃអញ្ញិន្ទ្រិយនោះ ។

(៤៦១) ក្នុងខណៈនៃសកទាគាមិមគ្គ ។ បេ ។ ក្នុងខណៈនៃសកទាគាមិផល ។ បេ ។ ក្នុងខណៈនៃអនាគាមិមគ្គ ។ បេ ។ ក្នុងខណៈនៃអនាគាមិផល ។ បេ ។ ក្នុងខណៈនៃអរហត្តមគ្គ អញ្ញិន្ទ្រិយមានសទ្ធិន្ទ្រិយ ដែលមានការជឿស៊ប់ជាបរិវារ ។ បេ ។ មានជីវិតិន្ទ្រិយ ដែលមានការពារនៃសន្តតិ កំពុងប្រព្រឹត្តទៅជាអធិបតី ជាបរិវារ ធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតក្នុងខណៈនៃអរហត្តមគ្គ លើកលែងតែរូប ដែលមានចិត្តជាសមុដ្ឋានចេញ សុទ្ធតែជាកុសល ទាំងអស់

សព្វេ អនាសវា ហោន្តិ សព្វេ និយ្យានិកា ហោន្តិ សព្វេ អបចយគាមិនោ ហោន្តិ សព្វេ លោកុត្តរា ហោន្តិ សព្វេ និព្វានារម្មណា ហោន្តិ អរហត្តមគ្គក្ខណេ អញ្ញិន្ទ្រិយស្ស ឥមានិ អដ្ឋិន្ទ្រិយានិ សហជាតបរិវារា ហោន្តិ អញ្ញមញ្ញបរិវារា ហោន្តិ និស្សយបរិវារា ហោន្តិ សម្បយុត្តបរិវារា ហោន្តិ សហគតា ហោន្តិ សហជាតា ហោន្តិ សំសដ្ឋា ហោន្តិ សម្បយុត្តា ហោន្តិ តេវ អាការា ចេវ ហោន្តិ បរិវារា ច ។

(៦៦៦) អរហត្តផលក្ខណេ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយស្ស សទ្ធិន្ទ្រិយំ អធិមោក្ខបរិវារំ ហោតិ វីរិយិន្ទ្រិយំ បគ្គហបរិវារំ ហោតិ សតិន្ទ្រិយំ ឧបដ្ឋានបរិវារំ ហោតិ សមាធិន្ទ្រិយំ អវិក្ខេបបរិវារំ ហោតិ បញ្ញិន្ទ្រិយំ ទស្សនបរិវារំ ហោតិ មនិន្ទ្រិយំ វិជាននបរិវារំ ហោតិ សោមនស្សិន្ទ្រិយំ អភិសន្ទនបរិវារំ ហោតិ ជីវិតិន្ទ្រិយំ បវត្តសន្តតាធិបតេយ្យបរិវារំ ហោតិ អរហត្តផលក្ខណេ ជាតា ធម្មា ឋបេត្វា ចិត្តសមុដ្ឋានំ រូបំ សព្វេ

សុទ្ធតែមិនមានអាសវៈទាំងអស់ សុទ្ធតែនាំសត្វឲ្យចេញចាកវដ្តៈទាំងអស់ សុទ្ធតែដល់នូវការមិនសន្សំនូវកិលេសទាំងអស់ សុទ្ធតែជាលោកុត្តរៈទាំងអស់ សុទ្ធតែមាននិព្វាន ជាអារម្មណ៍ទាំងអស់ ក្នុងខណៈនៃអរហត្តមគ្គ អញ្ញិន្ទ្រិយ មានឥន្ទ្រិយទាំង ៨ នេះ ដែលមានសហជាតប្បច្ច័យ ជាបរិវារ ដែលមានអញ្ញមញ្ញប្បច្ច័យ ជាបរិវារ ដែលមាននិស្សយប្បច្ច័យ ជាបរិវារ ដែលមានសម្បយុត្តប្បច្ច័យ ជាបរិវារ ប្រព្រឹត្តទៅជាមួយគ្នា កើតជាមួយគ្នា លាយឡំគ្នា ប្រកបជាមួយគ្នា ធម៌ទាំងនោះ ជាអាការៈផង ជាបរិវារផង នៃអញ្ញិន្ទ្រិយនោះ ។

(៦៦៦) ក្នុងខណៈនៃអរហត្តផល អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានសទ្ធិន្ទ្រិយ ដែលមានការជឿស៊ប់ជាបរិវារ មានវីរិយិន្ទ្រិយ ដែលមានការផ្គងឡើង ជាបរិវារ មានសតិន្ទ្រិយ ដែលមានការប្រុងប្រយ័ត្នជាបរិវារ មានសមាធិន្ទ្រិយ ដែលមានការមិនរាយមាយជាបរិវារ មានបញ្ញិន្ទ្រិយ ដែលមានការឃើញ ជាបរិវារ មានមនិន្ទ្រិយ ដែលមានការដឹងច្បាស់ ជាបរិវារ មានសោមនស្សិន្ទ្រិយ ដែលមានការសើមជ្រាយ ជាបរិវារ មានជីវិតិន្ទ្រិយ ដែលមានការតនៃសន្តតិ ក៏គង់ប្រព្រឹត្តទៅ ជាអធិបតី ជាបរិវារ ធម៌ទាំងឡាយដែលកើតក្នុងខណៈនៃអរហត្តផល វៀរលែងតែរូប ដែលមានចិត្ត ជាសមុដ្ឋានចេញ សុទ្ធតែជាអព្យាក្រឹតទាំងអស់

អនាសវា ហោន្តិ សព្វេវ លោកុត្តរា ហោន្តិ សព្វេវ និយ្យានិកា ហោន្តិ អរហត្តផលក្ខណេ អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយស្ស អដ្ឋិន្ទ្រិយានិ សហជាតបរិវារា ហោន្តិ អញ្ញមញ្ញបរិវារា ហោន្តិ និស្សយបរិវារា ហោន្តិ សម្បយុត្តបរិវារា ហោន្តិ សហគតា ហោន្តិ សហជាតា ហោន្តិ សំសដ្ឋា ហោន្តិ សម្បយុត្តា ហោន្តិ តេវ តស្ស អាការា ចេវ ហោន្តិ បរិវារា ច ឥតិ ឥមានិ អដ្ឋដ្ឋកានិ ចតុសដ្ឋី ហោន្តិ ។

(៦៦៣) អាសវាតិ កតមេ តេ អាសវា ។ កាមាសវោ ភវាសវោ ទិដ្ឋាសវោ អវិជ្ជាសវោ ។ កត្ថេតេ អាសវា ខីយន្តិ ។ សោតាបត្តិមគ្គេន អនវសេសោ ទិដ្ឋាសវោ ខីយតិ អបាយគមនីយោ កាមាសវោ ខីយតិ អបាយគមនីយោ ភវាសវោ ខីយតិ អបាយគមនីយោ អវិជ្ជាសវោ ខីយតិ ឯត្ថេតេ អាសវា ខីយន្តិ ។ សកទាគាមិមគ្គេន ឱឡារិកោ កាមាសវោ ខីយតិ តទេកដ្ឋោ ភវាសវោ ខីយតិ

សុទ្ធតែមិនមានអាសវៈទាំងអស់ សុទ្ធតែជាលោកុត្តរៈទាំងអស់ សុទ្ធតែមាននិយ្យានជាការម្មណ៍ទាំងអស់ ក្នុងខណៈនៃអរហត្តផល អញ្ញាតាវិន្ទ្រិយ មានឥន្ទ្រិយទាំង ៨ នេះ ដែលមានសហជាតបច្ច័យ ជាបរិវារ ដែលមានអញ្ញមញ្ញបច្ច័យ ជាបរិវារ ដែលមាននិស្សយបច្ច័យ ជាបរិវារ ដែលមានសម្បយុត្តបច្ច័យជាបរិវារ ប្រព្រឹត្តទៅជាមួយគ្នា កើតជាមួយគ្នា លាយឡំគ្នា ប្រកបជាមួយគ្នា ធម៌ទាំងនោះ ជាអាការផង ជាបរិវារផង នៃអញ្ញាតាវិន្ទ្រិយនោះ ឥន្ទ្រិយនេះ មានប្រមាណ ៨ ប្រាំបីដង ត្រូវជា ៦៤ យ៉ាងនេះឯង ។

(៦៦៣) សំនួរក្នុងពាក្យថា អាសវៈ តើអាសវៈ ដូចម្តេចខ្លះ ។ កាមាសវៈ ១ ភវាសវៈ ១ ទិដ្ឋាសវៈ ១ អវិជ្ជាសវៈ ១ ។ អាសវៈទាំងនុ៎ះ រមែងអស់ក្នុងធម៌ដូចម្តេច ។ ទិដ្ឋាសវៈ អស់អត់មានសេសសល់ កាមាសវៈ ដែលញុំាងសត្វឲ្យទៅកាន់អបាយ ក៏អស់ ភវាសវៈ ដែលញុំាងសត្វឲ្យទៅកាន់អបាយ ក៏អស់ អវិជ្ជាសវៈ ដែលញុំាងសត្វឲ្យទៅកាន់អបាយ ក៏អស់ ដោយសោតាបត្តិមគ្គ អាសវៈទាំងនេះ រមែងអស់ក្នុងធម៌នេះឯង កាមាសវៈដ៏គ្រោតគ្រាត រមែងអស់ ភវាសវៈ ដែលឋិតនៅជាមួយនឹងកាមាសវៈនោះ ក៏អស់

តទេកដ្ឋោ អវិជ្ជាសវោ ខីយតិ ឯត្ថេតេ អាសវា ខីយន្តិ អនាគាមិមគ្គេន អនវសេសោ កាមាសវោ ខីយតិ តទេកដ្ឋោ ភវាសវោ ខីយតិ តទេកដ្ឋោ អវិជ្ជាសវោ ខីយតិ ឯត្ថេតេ អាសវា ខីយន្តិ អរហត្តមគ្គេន អនវសេសោ ភវាសវោ ខីយតិ[១] អវិជ្ជាសវោ ខីយតិ ឯត្ថេតេ អាសវា ខីយន្តិ តញ្ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ចតុសដ្ឋិយា អាការេហិ តិណ្ណន្នំ ឥន្ទ្រិយានំ វសីភាវតា បញ្ញា អាសវានំ ខយេ ញាណំ ។

(៤៦៤) កថំ បរិញ្ញដ្ឋេ បញ្ញា ទុក្ខេ ញាណំ បហានដ្ឋេ បញ្ញា សមុទយេ ញាណំ សច្ឆិកិរិយដ្ឋេ បញ្ញា និរោធេ ញាណំ ភាវនដ្ឋេ បញ្ញា មគ្គេ ញាណំ ។ ទុក្ខស្ស បីឡនដ្ឋោ សន្តាបដ្ឋោ សង្ខតដ្ឋោ វិបរិណាមដ្ឋោ បរិញ្ញដ្ឋោ សមុទយស្ស អាយូហនដ្ឋោ និទានដ្ឋោ សញ្ញោគដ្ឋោ បលិពោធដ្ឋោ បហានដ្ឋោ និរោធស្ស

១ ឱ. ម. ឯត្ថន្តរេ អនវសេសោតិ ទិស្សតិ ។

អវិជ្ជាសវៈ ដែលឋិតនៅជាមួយ នឹងកាមាសវៈនោះ ក៏អស់ ដោយសកទាគាមិមគ្គ អាសវៈទាំងនេះ រមែងអស់ក្នុងធម៌នេះឯង កាមាសវៈ អស់ឥតមានសេសសល់ ភវាសវៈដែលឋិតនៅជាមួយគ្នានឹងកាមាសវៈនោះក៏អស់ អវិជ្ជាសវៈ ដែលឋិតនៅជាមួយនឹងកាមាសវៈនោះក៏អស់ដោយអនាគាមិមគ្គ អាសវៈទាំងនេះ រមែងអស់ក្នុងធម៌នេះឯង ភវាសវៈអស់ឥតមានសេសសល់ អវិជ្ជាសវៈអស់ដោយអរហត្តមគ្គ អាសវៈទាំងនេះ រមែងអស់ ក្នុងធម៌នេះឯង ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាដែលស្ទាត់ជំនាញ នៃឥន្ទ្រិយទាំង ៣ ដោយអាការ ៦៤ ឈ្មោះថាអាសវក្ខយញ្ញាណ ។

(៤៦៤) បញ្ញា ក្នុងអត្ថថាកំណត់ដឹង ឈ្មោះថាទុក្ខញ្ញាណ បញ្ញា ក្នុងអត្ថថាលះ ឈ្មោះថាសមុទយញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងអត្ថថាធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ឈ្មោះថានិរោធញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងអត្ថថាចម្រើន ឈ្មោះថាមគ្គញ្ញាណ តើដូចម្ដេច ។ ទុក្ខសច្ច មានអត្ថថាបៀតបៀន មានអត្ថថាក្ដៅក្រហាយ មានអត្ថថាបច្ច័យតាក់តែង មានអត្ថថាប្រែប្រួល មានអត្ថថាគួរកំណត់ដឹង សមុទយសច្ច មានអត្ថថាប្រមូលមក មានអត្ថថាជាហេតុ មានអត្ថថាប្រកបព្រម មានអត្ថថាកង្វល់ មានអត្ថថាលះបង់ និរោធសច្ច

និស្សរណដ្ឋោ វិវេកដ្ឋោ អសង្ខតដ្ឋោ អមតដ្ឋោ សច្ឆិកិរិយដ្ឋោ មគ្គស្ស និយ្យានដ្ឋោ ហេតុដ្ឋោ ទស្សនដ្ឋោ អាធិបតេយ្យដ្ឋោ ការណដ្ឋោ តំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ បរិញ្ញដ្ឋេ បញ្ញា ទុក្ខេ ញាណំ បហានដ្ឋេ បញ្ញា សមុទយេ ញាណំ សច្ឆិកិរិយដ្ឋេ បញ្ញា និរោធេ ញាណំ ភាវនដ្ឋេ បញ្ញា មគ្គេ ញាណំ ។

(២៦៥) កថំ ទុក្ខេ ញាណំ ទុក្ខសមុទយេ ញាណំ ទុក្ខនិរោធេ ញាណំ ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ ញាណំ ។ មគ្គសមង្គិស្ស ញាណំ ទុក្ខេបេតំ ញាណំ ទុក្ខសមុទយេបេតំ ញាណំ ទុក្ខនិរោធេបេតំ ញាណំ ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយបេតំ ញាណំ ។

(២៦៦) តត្ថ កតមំ ទុក្ខេ ញាណំ ។ ទុក្ខំ អារព្ភ យា ឧប្បជ្ជតិ បញ្ញា បជានា វិចយោ បវិចយោ ធម្មវិចយោ សល្លក្ខណា ឧបលក្ខណា បច្ចុបលក្ខណា បណ្ឌិច្ចំ កោសល្លំ នេបុញ្ញំ

មានអត្ថថារលាស់ចេញ មានអត្ថថាស្ងាត់ មានអត្ថថាមិនមានបច្ច័យប្រជុំតាក់តែង មានអត្ថថាមិនស្លាប់ មានអត្ថថាធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ មគ្គសច្ច មានអត្ថថាស្រោចស្រង់ មានអត្ថថាជាហេតុ មានអត្ថថាឃើញ មានអត្ថថាជាអធិបតី មានអត្ថថាគួរចម្រើន ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌ ឈ្មោះថាបញ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា បញ្ញាក្នុងអត្ថថាកំណត់ដឹង ឈ្មោះថាទុក្ខញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងអត្ថថាលះ ឈ្មោះថាសមុទយញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងអត្ថថាធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ឈ្មោះថានិរោធញ្ញាណ បញ្ញាក្នុងអត្ថថាចម្រើន ឈ្មោះថាមគ្គញ្ញាណ ។

(២៦៥) ទុក្ខញ្ញាណ ទុក្ខសមុទយញ្ញាណ ទុក្ខនិរោធញ្ញាណ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។ ញាណ របស់បុគ្គលដែលប្រកបព្រមដោយមគ្គ ឈ្មោះថាទុក្ខញ្ញាណផង ឈ្មោះថាទុក្ខសមុទយញ្ញាណផង ឈ្មោះថាទុក្ខនិរោធញ្ញាណផង ឈ្មោះថាទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាញ្ញាណផង ។

(២៦៦) បណ្តាញាណទាំងនោះ ទុក្ខញ្ញាណ តើដូចម្តេច ។ បញ្ញា ការដឹងច្បាស់ សេចក្តីពិចារណាធម៌ សេចក្តីជ្រើសរើស សេចក្តីពិចារណា ការកំណត់ ការកត់សំគាល់ ការកត់ត្រា ភាពជាបណ្ឌិត ភាពជាអ្នកឈ្លាសវៃ ភាពជាបុគ្គលមានសេចក្តីជ្រះស្អាត

វេភព្យា ចិន្តា ឧបបរិក្ខា ភូរិ មេធា បរិណាយិកា វិបស្សនា សម្បជញ្ញំ បតោទោ បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយំ បញ្ញាពលំ បញ្ញាសត្ថំ បញ្ញាបាសាទោ បញ្ញាអាលោកោ បញ្ញាឱភាសោ បញ្ញាបជ្ជោតោ បញ្ញារតនំ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ ឥទំ វុច្ចតិ ទុក្ខេ ញាណំ ។

(៦៦៧) ទុក្ខសមុទយំ អារព្ភ ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធំ អារព្ភ ។ បេ ។ ទុក្ខនិរោធគាមិនិំ បដិបទំ អារព្ភ យា ឧប្បជ្ជតិ បញ្ញា បជានា ។ បេ ។ អមោហោ ធម្មវិចយោ សម្មាទិដ្ឋិ ឥទំ វុច្ចតិ ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ ញាណំ ញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ ទុក្ខេ ញាណំ ទុក្ខសមុទយេ ញាណំ ទុក្ខនិរោធេ ញាណំ ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ ញាណំ ។

(៦៦៨) កថំ អត្ថបដិសម្ភិទេ ញាណំ ធម្មបដិសម្ភិទេ ញាណំ និរុត្តិបដិសម្ភិទេ ញាណំ បដិភាណបដិសម្ភិទេ ញាណំ ។ អត្ថេសុ ញាណំ អត្ថបដិសម្ភិទា

ភាពជាបុគ្គលមានសេចក្តីក្លៀវក្លា ការគិត សេចក្តីយល់ ធម្មជាតដូចជាផែនដី ធម្មជាតកំចាត់កិលេស ធម្មជាតនាំទៅ ធម្មជាតឃើញច្បាស់ សេចក្តីដឹងល្អ សភាពដូចជាជន្លួញ បញ្ញា បញ្ញិន្ទ្រិយ បញ្ញាពលៈ គ្រឿងសស្ត្រាគឺបញ្ញា ប្រាសាទគឺបញ្ញា ពន្លឺគឺបញ្ញា ឧភាសគឺបញ្ញា គ្រឿងឆ្លុះគឺបញ្ញា រតនៈគឺបញ្ញា សេចក្តីមិនវង្វេង ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ឯណា ប្រារព្ធនូវសេចក្តីទុក្ខ ហើយកើតឡើង នេះលោកហៅថា ទុក្ខញ្ញាណ ។

(៦៦៧) បញ្ញា ការដឹងច្បាស់ ។ បេ ។ សេចក្តីមិនវង្វេង ធម្មវិចយៈ សម្មាទិដ្ឋិ ណា ប្រារព្ធនូវទុក្ខសមុទ័យ ។បេ។ ប្រារព្ធនូវទុក្ខនិរោធ ។ បេ ។ ប្រារព្ធនូវទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទា ហើយកើតឡើង នេះលោកហៅថា ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាញាណ ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាប្រាជ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌នោះ ហេតុនោះ លោកពោលថា ទុក្ខញ្ញាណ ទុក្ខសមុទយញ្ញាណ ទុក្ខនិរោធញ្ញាណ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាញាណ ។

(៦៦៨) អត្ថប្បដិសម្ភិទាញាណ ធម្មប្បដិសម្ភិទាញាណ និរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញាណ បដិភាណប្បដិសម្ភិទាញាណ តើដូចម្តេច ។ ញាណ ក្នុងអត្ថទាំងឡាយ ឈ្មោះថាអត្ថប្បដិសម្ភិទាញាណ ញាណក្នុងធម៌ទាំងឡាយ

ធម្មេសុ ញាណំ ធម្មប្បដិសម្ភិទា និរុត្តីសុ ញាណំ និរុត្តិប្បដិសម្ភិទា បដិភាណេសុ ញាណំ បដិភាណប្បដិសម្ភិទា អត្ថនានត្តេ បញ្ញា អត្ថប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ធម្មនានត្តេ បញ្ញា ធម្មប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ និរុត្តិនានត្តេ បញ្ញា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ បដិភាណនានត្តេ បញ្ញា បដិភាណប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ អត្ថវវត្ថានេ បញ្ញា អត្ថប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ធម្មវវត្ថានេ បញ្ញា ធម្មប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ និរុត្តិវវត្ថានេ បញ្ញា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ បដិភាណវវត្ថានេ បញ្ញា បដិភាណប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ អត្ថសល្លក្ខណេ បញ្ញា អត្ថប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ធម្មសល្លក្ខណេ បញ្ញា ធម្មប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ និរុត្តិសល្លក្ខណេ បញ្ញា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ បដិភាណសល្លក្ខណេ បញ្ញា

ឈ្មោះជាធម្មប្បដិសម្ភិទាញាណ ញាណក្នុងនិរុត្តិទាំងឡាយ ឈ្មោះជានិរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញាណ ញាណក្នុងបដិភាណ ឈ្មោះជាបដិភាណប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងអត្ថផ្សេងៗ ឈ្មោះជាអត្ថប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងធម៌ផ្សេងៗ ឈ្មោះជាធម្មប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងនិរុត្តិផ្សេងៗ ឈ្មោះជានិរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងបដិភាណផ្សេងៗ ឈ្មោះជាបដិភាណប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការស្ទង់នូវអត្ថ ឈ្មោះជាអត្ថប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការស្ទង់នូវធម៌ ឈ្មោះជាធម្មប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការស្ទង់នូវនិរុត្តិ ឈ្មោះជានិរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការស្ទង់នូវបដិភាណ ឈ្មោះជាបដិភាណប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការកំណត់នូវអត្ថ ឈ្មោះជាអត្ថប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការកំណត់នូវធម៌ ឈ្មោះជាធម្មប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការកំណត់នូវនិរុត្តិ ឈ្មោះជានិរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការកំណត់នូវបដិភាណ ឈ្មោះជាបដិភាណប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការកត់សំគាល់នូវអត្ថ ឈ្មោះជាអត្ថប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការកត់សំគាល់នូវធម៌ ឈ្មោះជាធម្មប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការកត់សំគាល់នូវនិរុត្តិ ឈ្មោះជានិរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការកត់សំគាល់នូវបដិភាណ

បញ្ញា បដិភាណប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ អត្ថូបលក្ខណេ បញ្ញា អត្ថប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ធម្មូបលក្ខណេ បញ្ញា ធម្មប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ និរុត្តូបលក្ខណេ បញ្ញា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ បដិភាណូបលក្ខណេ បញ្ញា បដិភាណប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ អត្ថប្បភេទេ បញ្ញា អត្ថប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ធម្មប្បភេទេ បញ្ញា ធម្មប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ និរុត្តិប្បភេទេ បញ្ញា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ បដិភាណប្បភេទេ បញ្ញា បដិភាណប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ អត្ថប្បកាសនេ បញ្ញា អត្ថប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ធម្មប្បកាសនេ បញ្ញា ធម្មប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ និរុត្តិប្បកាសនេ បញ្ញា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ បដិភាណប្បកាសនេ បញ្ញា បដិភាណប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ អត្ថជោតនេ បញ្ញា អត្ថប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ធម្មជោតនេ បញ្ញា ធម្មប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ និរុត្តិជោតនេ បញ្ញា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ បដិភាណជោតនេ បញ្ញា បដិភាណប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ អត្ថវិរោចនេ បញ្ញា

ឈ្មោះជាបដិភាណប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការបែកធ្លាយអត្ថ ឈ្មោះជាអត្ថប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការបែកធ្លាយធម៌ ឈ្មោះជាធម្មប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការបែកធ្លាយនិរុត្តិ ឈ្មោះជានិរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការបែកធ្លាយបដិភាណ ឈ្មោះជាបដិភាណប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការបង្កើតនូវអត្ថ ឈ្មោះជាអត្ថប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការបង្កើតនូវធម៌ ឈ្មោះជាធម្មប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការបង្កើតនូវនិរុត្តិ ឈ្មោះជានិរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការបង្កើតនូវបដិភាណ ឈ្មោះជាបដិភាណប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការធ្វើបំភ្លឺនូវអត្ថ ឈ្មោះជាអត្ថប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការធ្វើបំភ្លឺនូវធម៌ ឈ្មោះជាធម្មប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការធ្វើបំភ្លឺនូវនិរុត្តិ ឈ្មោះជានិរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការធ្វើបំភ្លឺនូវបដិភាណ ឈ្មោះជាបដិភាណប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការធ្វើអត្ថឲ្យភ្លឺរុងរឿង ឈ្មោះជា

អត្ថប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ធម្មវេវចនេ បញ្ញា ធម្មប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ និរុត្តិវេវចនេ បញ្ញា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ បដិភាណវេវចនេ បញ្ញា បដិភាណប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ អត្ថប្បកាសនេ បញ្ញា អត្ថប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ធម្មប្បកាសនេ បញ្ញា ធម្មប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ និរុត្តិប្បកាសនេ បញ្ញា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ បដិភាណប្បកាសនេ បញ្ញា បដិភាណប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ តំញាតដ្ឋេន ញាណំ បជាននដ្ឋេន បញ្ញា តេន វុច្ចតិ អត្ថប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ធម្មប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ និរុត្តិប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ បដិភាណប្បដិសម្ភិទេ ញាណំ ។

(២៦៩) កតមំ តថាគតស្ស ឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តេ ញាណំ[១] ។ ឥធ តថាគតោ សត្តេ បស្សតិ អប្បរជក្ខេ មហារជក្ខេ តិក្ខិន្ទ្រិយេ មុទិន្ទ្រិយេ ស្វាការេ ទ្វាការេ សុវិញ្ញាបយេ ទុវិញ្ញាបយេ អប្បេកច្ចេ បរលោកវជ្ជភយទស្សាវិនោ អប្បេកច្ចេ ន បរលោកវជ្ជភយទស្សាវិនោ[២] ។

១ ម. ឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តេ ញាណំ ។ ២ ម. បរលោកវជ្ជភយទស្សាវិនេ ។

អត្ថប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការធ្វើធម៌ឲ្យភ្លឺរុងរឿង ឈ្មោះថាធម្មប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការធ្វើនិរុត្តិឲ្យភ្លឺរុងរឿង ឈ្មោះថានិរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការធ្វើបដិភាណឲ្យភ្លឺរុងរឿង ឈ្មោះថា បដិភាណប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការប្រកាសនូវអត្ថ ឈ្មោះថា អត្ថប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការប្រកាសនូវធម៌ ឈ្មោះថា ធម្មប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការប្រកាសនូវនិរុត្តិ ឈ្មោះថា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញាណ ប្រាជ្ញា ក្នុងការប្រកាសនូវបដិភាណ ឈ្មោះថា បដិភាណប្បដិសម្ភិទាញាណ ឈ្មោះថាញាណ ដោយអត្ថថាដឹងនូវធម៌នោះ ឈ្មោះថាប្រាជ្ញា ដោយអត្ថថាដឹងច្បាស់នូវធម៌ ហេតុនោះ លោកពោលថា អត្ថប្បដិសម្ភិទាញាណ ធម្មប្បដិសម្ភិទាញាណ និរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញាណ បដិភាណប្បដិសម្ភិទាញាណ ។

(២៦៩) ឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តញ្ញាណ របស់តថាគត តើដូចម្តេច ។ ព្រះតថាគតទ្រង់ឃើញពួកសត្វក្នុងលោកនេះ ដែលមានធូលីតិចក្នុងភ្នែក មានធូលីច្រើនក្នុងភ្នែក មានឥន្ទ្រិយចាស់ក្លា មានឥន្ទ្រិយខ្ទន់ មានអាការល្អ មានអាការអាក្រក់ ជាសត្វនឹងឲ្យប្រាស់ដឹងបានដោយងាយ ឲ្យប្រាស់ដឹងបានដោយក្រ សត្វពួកខ្លះ ឃើញបរលោកនិងទោសមានគតិជាដើមថាជាភ័យ សត្វពួកខ្លះ មិនឃើញបរលោកនិងទោសមានគតិជាដើមថាជាភ័យឡើយ (ញាណបែបនេះ ឈ្មោះថាឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តញ្ញាណរបស់ព្រះតថាគត) ។

(២៧០) អប្បរជក្ខោ មហារជក្ខោតិ សទ្ធោ បុគ្គលោ អប្បរជក្ខោ អស្សទ្ធោ បុគ្គលោ មហារជក្ខោ អារទ្ធវីរិយោ បុគ្គលោ អប្បរជក្ខោ កុសីតោ បុគ្គលោ មហារជក្ខោ ឧបដ្ឋិតស្សតិ បុគ្គលោ អប្បរជក្ខោ មុដ្ឋស្សតិ បុគ្គលោ មហារជក្ខោ សមាហិតោ បុគ្គលោ អប្បរជក្ខោ អសមាហិតោ បុគ្គលោ មហារជក្ខោ បញ្ញវា បុគ្គលោ អប្បរជក្ខោ ទុប្បញ្ញោ បុគ្គលោ មហារជក្ខោ ។

(២៧១) តិក្ខិន្ទ្រិយេ មុទិន្ទ្រិយេតិ សទ្ធោ បុគ្គលោ តិក្ខិន្ទ្រិយោ អស្សទ្ធោ បុគ្គលោ មុទិន្ទ្រិយោ អារទ្ធវីរិយោ បុគ្គលោ តិក្ខិន្ទ្រិយោ កុសីតោ បុគ្គលោ មុទិន្ទ្រិយោ ឧបដ្ឋិតស្សតិ បុគ្គលោ តិក្ខិន្ទ្រិយោ មុដ្ឋស្សតិ បុគ្គលោ មុទិន្ទ្រិយោ សមាហិតោ

(៦៧០) ត្រង់ពាក្យថា មានធូលីតិច ក្នុងភ្នែក មានធូលីច្រើន ក្នុងភ្នែក គឺ បុគ្គលដែលមានសទ្ធា ឈ្មោះថាអ្នកមានធូលីតិច ក្នុងភ្នែក បុគ្គលដែលឥតសទ្ធា ឈ្មោះថាអ្នកមានធូលីច្រើន ក្នុងភ្នែក បុគ្គលដែលមានព្យាយាមប្រារព្ធហើយ ឈ្មោះថាអ្នកមានធូលីតិច ក្នុងភ្នែក បុគ្គលដែលខ្ជិលច្រអូស ឈ្មោះថាអ្នកមានធូលីច្រើន ក្នុងភ្នែក បុគ្គលដែលមានស្មារតីតម្កល់មាំ ឈ្មោះថាអ្នកមានធូលីតិច ក្នុងភ្នែក បុគ្គលដែលភ្លេចស្មារតី ឈ្មោះថា អ្នកមានធូលីច្រើនក្នុងភ្នែក បុគ្គលដែលមានចិត្តតម្កល់មាំ ឈ្មោះថាអ្នកមានធូលីតិច ក្នុងភ្នែក បុគ្គលដែលមានចិត្តមិនតម្កល់មាំ ឈ្មោះថាអ្នកមានធូលីច្រើន ក្នុងភ្នែក បុគ្គលដែលមានប្រាជ្ញា ឈ្មោះថាអ្នកមានធូលីតិច ក្នុងភ្នែក បុគ្គលដែលឥតប្រាជ្ញា ឈ្មោះថា អ្នកមានធូលីច្រើនក្នុងភ្នែក ។

(៦៧១) ត្រង់ពាក្យថា មានឥន្ទ្រិយចាស់ក្លា មានឥន្ទ្រិយទន់ គឺបុគ្គលដែលមានសទ្ធា ឈ្មោះថាអ្នកមានឥន្ទ្រិយចាស់ក្លា បុគ្គលដែលឥតសទ្ធា ឈ្មោះថា អ្នកមានឥន្ទ្រិយទន់ បុគ្គលដែលមានព្យាយាមប្រារព្ធហើយ ឈ្មោះថាអ្នកមានឥន្ទ្រិយចាស់ក្លា បុគ្គលដែលខ្ជិលច្រអូស ឈ្មោះថាអ្នកមានឥន្ទ្រិយទន់ បុគ្គលដែលមានស្មារតីតម្កល់មាំ ឈ្មោះថាអ្នកមានឥន្ទ្រិយចាស់ក្លា បុគ្គលដែលភ្លេចស្មារតី ឈ្មោះថាអ្នកមានឥន្ទ្រិយទន់

បុគ្គលោ តិក្ខិន្ទ្រិយោ អសមាហិតោ បុគ្គលោ មុទិន្ទ្រិយោ បញ្ញវា បុគ្គលោ តិក្ខិន្ទ្រិយោ ទុប្បញ្ញោ បុគ្គលោ មុទិន្ទ្រិយោ ។

(៤៧២) ស្វាការេ ទ្វាការេតិ សទ្ធោ បុគ្គលោ ស្វាការោ អស្សទ្ធោ បុគ្គលោ ទ្វាការោ អារទ្ធវីរិយោ បុគ្គលោ ស្វាការោ កុសីតោ បុគ្គលោ ទ្វាការោ ឧបដ្ឋិតស្សតិ បុគ្គលោ ស្វាការោ មុដ្ឋស្សតិ បុគ្គលោ ទ្វាការោ សមាហិតោ បុគ្គលោ ស្វាការោ អសមាហិតោ បុគ្គលោ ទ្វាការោ បញ្ញវា បុគ្គលោ ស្វាការោ ទុប្បញ្ញោ បុគ្គលោ ទ្វាការោ ។

(៤៧៣) សុវិញ្ញាបយេ ទុវិញ្ញាបយេតិ សទ្ធោ បុគ្គលោ សុវិញ្ញាបយោ អស្សទ្ធោ បុគ្គលោ ទុវិញ្ញាបយោ

បុគ្គលដែលមានចិត្តតម្កល់មាំ ឈ្មោះថាអ្នកមានឥន្ទ្រិយចាស់ក្លា បុគ្គលដែលមានចិត្តមិនតម្កល់មាំ ឈ្មោះថាអ្នកមានឥន្ទ្រិយទន់ បុគ្គលដែលមានប្រាជ្ញា ឈ្មោះថាអ្នកមានឥន្ទ្រិយចាស់ក្លា បុគ្គលដែលឥតប្រាជ្ញា ឈ្មោះថាអ្នកមានឥន្ទ្រិយទន់ ។

(៤៧២) ត្រង់ពាក្យថា មានអាការល្អ មានអាការអាក្រក់ គឺបុគ្គលដែលមានសទ្ធា ឈ្មោះថាអ្នកមានអាការល្អ បុគ្គលដែលឥតសទ្ធា ឈ្មោះថាអ្នកមានអាការអាក្រក់ បុគ្គលដែលមានព្យាយាមប្រារព្ធហើយ ឈ្មោះថាអ្នកមានអាការល្អ បុគ្គលដែលខ្ជិលច្រអូស ឈ្មោះថាអ្នកមានអាការអាក្រក់ បុគ្គលដែលមានស្មារតីតម្កល់មាំ ឈ្មោះថាអ្នកមានអាការល្អ បុគ្គលដែលភ្លេចស្មារតី ឈ្មោះថាអ្នកមានអាការអាក្រក់ បុគ្គលដែលមានចិត្តតម្កល់មាំ ឈ្មោះថាអ្នកមានអាការល្អ បុគ្គលដែលមានចិត្តមិនតម្កល់មាំ ឈ្មោះថាអ្នកមានអាការអាក្រក់ បុគ្គលដែលមានប្រាជ្ញា ឈ្មោះថាអ្នកមានអាការល្អ បុគ្គលដែលឥតប្រាជ្ញា ឈ្មោះថាអ្នកមានអាការអាក្រក់ ។

(៤៧៣) ពាក្យថា អ្នកឲ្យត្រាស់ដឹងបានដោយងាយ អ្នកឲ្យត្រាស់ដឹងបានដោយក្រ គឺបុគ្គលដែលមានសទ្ធា ឈ្មោះថាអ្នកឲ្យត្រាស់ដឹងបានដោយងាយ បុគ្គលដែលឥតសទ្ធា ឈ្មោះថាអ្នកឲ្យត្រាស់ដឹង

អារទ្ធវីរិយោ បុគ្គលោ សុវិញ្ញាបយោ កុសីតោ បុគ្គលោ ទុវិញ្ញាបយោ ឧបដ្ឋិតស្សតិ បុគ្គលោ សុវិញ្ញាបយោ មុដ្ឋស្សតិ បុគ្គលោ ទុវិញ្ញាបយោ សមាហិតោ បុគ្គលោ សុវិញ្ញាបយោ អសមាហិតោ បុគ្គលោ ទុវិញ្ញាបយោ បញ្ញវា បុគ្គលោ សុវិញ្ញាបយោ ទុប្បញ្ញោ បុគ្គលោ ទុវិញ្ញាបយោ ។

(២៧៤) អប្បេកច្ចេ បរលោកវជ្ជភយទស្សាវិនោ អប្បេកច្ចេ នបរលោកវជ្ជភយទស្សាវិនោតិ សទ្ធោ បុគ្គលោ បរលោកវជ្ជភយទស្សាវី អស្សទ្ធោ បុគ្គលោ នបរលោកវជ្ជភយទស្សាវី អារទ្ធវីរិយោ បុគ្គលោ បរលោកវជ្ជភយទស្សាវី កុសីតោ បុគ្គលោ នបរលោកវជ្ជភយទស្សាវី ឧបដ្ឋិតស្សតិ

បានងាយក្រ បុគ្គលដែលមានព្យាយាមប្រារព្ធហើយ ឈ្មោះជាអ្នកគួរឲ្យក្រាស់ដឹងបានងាយស្រួល បុគ្គលដែលខ្ជិលច្រអូស ឈ្មោះជាអ្នកគួរឲ្យក្រាស់ដឹងបានងាយក្រ បុគ្គលដែលមានស្មារតីតម្កល់មាំ ឈ្មោះជាអ្នកគួរឲ្យក្រាស់ដឹងបានងាយស្រួល បុគ្គលដែលភ្លេចស្មារតី ឈ្មោះជាអ្នកគួរឲ្យក្រាស់ដឹងបានងាយក្រ បុគ្គលដែលមានចិត្តតម្កល់មាំ ឈ្មោះជាអ្នកគួរឲ្យក្រាស់ដឹងបានងាយស្រួល បុគ្គលដែលមានចិត្តមិនតម្កល់មាំ ឈ្មោះជាអ្នកគួរឲ្យក្រាស់ដឹងបានងាយក្រ បុគ្គលដែលមានប្រាជ្ញា ឈ្មោះជាអ្នកគួរឲ្យក្រាស់ដឹងបានងាយស្រួល បុគ្គលដែលឥតប្រាជ្ញា ឈ្មោះជាអ្នកគួរឲ្យក្រាស់ដឹងបានងាយក្រ ។

(៤៧៤) ពាក្យថា សត្វពួកខ្លះ ឃើញបរលោកនិងទោស មានរាគៈជាដើមជាភ័យ សត្វពួកខ្លះ មិនឃើញបរលោកនិងទោស មានរាគៈជាដើមជាភ័យ សេចក្តីថា បុគ្គលដែលមានសទ្ធា ឈ្មោះជាអ្នកឃើញបរលោកនិងទោសមានរាគៈជាដើមជាភ័យ បុគ្គលដែលឥតសទ្ធា ឈ្មោះជាអ្នកមិនឃើញនូវបរលោកនិងទោស មានរាគៈជាដើមជាភ័យ បុគ្គលដែលមានព្យាយាមប្រារព្ធហើយ ឈ្មោះជាអ្នកឃើញនូវបរលោកនិងទោស មានរាគៈជាដើមជាភ័យ បុគ្គលដែលខ្ជិលច្រអូស ឈ្មោះជាអ្នកមិនឃើញ នូវបរលោកនិងទោស មានរាគៈជាដើម ជាភ័យ

បុគ្គលា បរលោកវជ្ជភយទស្សាវី មុដ្ឋស្សតី បុគ្គលា នបរលោកវជ្ជភយទស្សាវី សមាហិតា បុគ្គលា បរលោកវជ្ជភយទស្សាវី អសមាហិតា បុគ្គលា នបរលោកវជ្ជភយទស្សាវី បញ្ញវា បុគ្គលា បរលោកវជ្ជភយទស្សាវី ទុប្បញ្ញា បុគ្គលា នបរលោកវជ្ជភយទស្សាវី ។

(២៧៩) លោកោតិ ខន្ធលោកោ ធាតុលោកោ អាយតនលោកោ វិបត្តិភវលោកោ វិបត្តិសម្ភវលោកោ សម្បត្តិភវលោកោ សម្បត្តិសម្ភវលោកោ ឯកោ លោកោ សព្វេ សត្តា អាហារដ្ឋិតិកា ទ្វេ លោកា នាមញ្ច រូបញ្ច តយោ លោកា តិស្សោ វេទនា ចត្តារោ លោកា ចត្តារោ អាហារា បញ្ច លោកា បញ្ចុបាទានក្ខន្ធា ឆ លោកា ឆ អជ្ឈត្តិកានិ អាយតនានិ សត្ត លោកា សត្ត វិញ្ញាណដ្ឋិ-

បុគ្គលដែលមានស្មារតីតម្កល់មាំ ឈ្មោះថាអ្នកឃើញនូវបរលោកនិងទោស មានរាគៈជាដើមថាជាភ័យ បុគ្គលដែលភ្លេចស្មារតី ឈ្មោះថាអ្នកមិនឃើញនូវបរលោកនិងទោសមានរាគៈជាដើមថាជាភ័យ បុគ្គលដែលមានចិត្តតម្កល់មាំ ឈ្មោះថាអ្នកឃើញនូវបរលោកនិងទោសមានរាគៈជាដើមថាជាភ័យ បុគ្គលដែលមានចិត្តមិនតម្កល់មាំ ឈ្មោះថាអ្នកមិនឃើញនូវបរលោកនិងទោស មានរាគៈជាដើមថាជាភ័យ បុគ្គលដែលមានប្រាជ្ញា ឈ្មោះថា អ្នកឃើញនូវបរលោកនិងទោស មានរាគៈជាដើមថាជាភ័យ បុគ្គលដែលឥតប្រាជ្ញា ឈ្មោះថាអ្នកមិនឃើញនូវបរលោកនិងទោសមានរាគៈជាដើមថាជាភ័យ ។

(២៧៩) ពាក្យថា លោក បានដល់ខន្ធលោក ធាតុលោក អាយតនលោក វិបត្តិភវលោក គឺអបាយលោក វិបត្តិសម្ភវលោក គឺអកុសលកម្មដែលនាំទៅកើតក្នុងអបាយ សម្បត្តិភវលោក គឺសុគតិលោក សម្បត្តិសម្ភវលោក គឺកុសលកម្មដែលនាំទៅកើតក្នុងសុគតិលោក លោក ១ បានដល់ពួកសត្វទាំងអស់ដែលតាំងនៅបានដោយអាហារ លោក ២ បានដល់នាម ១ រូប ១ លោក ៣ បានដល់វេទនា ៣ លោក ៤ បានដល់អាហារ ៤ លោក ៥ បានដល់ឧបាទានក្ខន្ធ ៥ លោក ៦ បានដល់អាយតនៈខាងក្នុង ៦ លោក ៧ បានដល់ទីតាំងនៃវិញ្ញាណ ៧

តិយោ អដ្ឋ លោកា អដ្ឋ លោកធម្មា នវ លោកា នវ សត្តាវាសា ទស លោកា ទសាយតនានិ ទ្វាទស លោកា ទ្វាទសាយតនានិ អដ្ឋារស លោកា អដ្ឋារស ធាតុយោ ។

(២៧៦) វជ្ជន្តិ សព្វេ កិលេសា វជ្ជា សព្វេ ទុច្ចរិតា វជ្ជា សព្វេ អភិសង្ខារា វជ្ជា សព្វេ ភវគាមិកម្មា វជ្ជា ឥតិ ឥមស្មឹ ច លោកេ ឥមស្មឹ ច វជ្ជេ តិព្វា ភយសញ្ញា បច្ចុបដ្ឋិតា ហោតិ សេយ្យថាបិ ឧក្ខិត្តាសិកេ វធកេ ឥមេហិ បញ្ញាសាយ អាការេហិ ឥមានិ បញ្ចិន្ទ្រិយានិ ជានាតិ បស្សតិ អញ្ញាតិ បដិវិជ្ឈតិ ឥទំ តថាគតស្ស ឥន្ទ្រិយានំ បរោបរិយត្តេ ញាណំ ។

(២៧៧) កតមំ តថាគតស្ស សត្តានំ អាសយានុសយេ ញាណំ ។ ឥធ តថាគតោ សត្តានំ អាសយំ ជានាតិ អនុសយំ ជានាតិ ចរិតំ ជានាតិ អធិមុត្តឹ ជានាតិ ភព្វាភព្វេ សត្តេ បជានាតិ ។

(២៧៨) កតមោ ច សត្តានំ អាសយោ ។

លោក ៨ បានដល់លោកធម៌ ៨ លោក ៩ បានដល់ទីនៅរបស់សត្វ ៩ លោក ១០ បានដល់អាយតនៈទាំង ១០ លោក ១២ បានដល់អាយតនៈ ១២ លោក ១៨ បានដល់ធាតុ ១៨ ។

(២៧៦) ពាក្យថា ទោស សេចក្ដីថា កិលេសទាំងអស់ ឈ្មោះថាទោស ទុច្ចរិតទាំងអស់ ឈ្មោះថាទោស អភិសង្ខារទាំងអស់ ឈ្មោះថាទោស ភវគាមិកម្មទាំងអស់ ឈ្មោះថាទោស សេចក្ដីសំគាល់ថាភ័យដ៏ក្លៀវក្លា រមែងប្រាកដក្នុងលោកនេះផង ក្នុងទោសនេះផង ដោយការយល់ឃើញយ៉ាងនេះឯង ប្រៀបដូចពេជ្ឈឃាដលើកឡើងដាវ (ប្រុងនឹងប្រហារ) ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាប ឃើញ យល់ ចាក់ធ្លុះ នូវឥន្ទ្រិយទាំង ៥ នេះ ដោយអាការទាំង ៥០ នេះ នេះឯង ឈ្មោះថាឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តញាណ របស់ព្រះតថាគត ។

(២៧៧) សត្តាសយានុសយញ្ញាណ របស់ព្រះតថាគត តើដូចម្ដេច ។ ព្រះតថាគតជ្រាបនូវអាសយធម៌ ជ្រាបនូវអនុសយធម៌ ជ្រាបនូវចរិត ជ្រាបនូវអធ្យាស្រ័យរបស់សត្វទាំងឡាយ ជ្រាបនូវពួកសត្វដែលមានភ័ព្វនិងអភ័ព្វ ក្នុងលោកនេះ (ញាណបែបនេះ ឈ្មោះថា សត្តាសយានុសយញ្ញាណ របស់ព្រះតថាគត) ។

(២៧៨) អាសយធម៌ របស់ពួកសត្វ តើដូចម្ដេច ។

សស្សតោ លោកោតិ វា អសស្សតោ លោកោតិ វា អន្តវា លោកោតិ វា អនន្តវា លោកោតិ វា តំ ជីវំ តំ សរីរន្តិ វា អញ្ញំ ជីវំ អញ្ញំ សរីរន្តិ វា ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ហោតិ ច ន ច ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា នេវ ហោតិ ន ន ហោតិ តថាគតោ បរម្មរណាតិ វា ឥតិ ភវទិដ្ឋិសន្និស្សិតា វា សត្តា ហោន្តិ វិភវទិដ្ឋិសន្និស្សិតា វា ឯតេ វា បន ឧភោ អន្តេ អនុបគម្ម ឥទប្បច្ចយតាបដិច្ចសមុប្បន្នេសុ ធម្មេសុ អនុលោមិកា ខន្តិ បដិលទ្ធា ហោតិ យថា-ភូតំ វា ញាណំ កាមំ សេវន្តញ្ញេវ ជានាតិ អយំ បុគ្គលោ កាមគរុកោ កាមាសយោ កាមាធិមុត្តោ-តិ កាមំ(១) សេវន្តញ្ញេវ ជានាតិ អយំ បុគ្គលោ នេក្ខម្មគរុកោ នេក្ខម្មាសយោ នេក្ខម្មាធិមុត្តោតិ នេក្ខម្មំ សេវន្តញ្ញេវ ជានាតិ អយំ បុគ្គលោ ព្យាបាទគរុកោ ព្យាបាទាសយោ ព្យាបាទាធិមុត្តោតិ

១ ឱ. កាយំ ។

ពួកសត្វដែលអាស្រ័យនូវភវទិដ្ឋិ អាស្រ័យនូវវិភវទិដ្ឋិថា លោកទៀងក្តី ថាលោកមិនទៀង ថាលោកមានទីបំផុត ថាលោកមិនមានទីបំផុត ថានោះជាជីវៈ នោះជាសរីរៈ ថាជីវៈដទៃ សរីរៈដទៃ ថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀត ថា សត្វស្លាប់ទៅមិនកើតទៀត ថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មាន មិនកើតទៀតក៏មាន ឬថាសត្វស្លាប់ទៅកើតទៀតក៏មិនមែន មិនកើតទៀតក៏មិនមែន មួយទៀត អនុលោមិកខន្តិ ដែលសត្វបានក្នុងធម៌ទាំងឡាយ ដែលកើតឡើងព្រោះអាស្រ័យនូវធម៌នេះជាបច្ច័យ អាស្រ័យនូវអន្តធម៌ទាំងពីរនេះ មួយវិញទៀត យថាភូតញ្ញាណ ក៏ដឹងនូវបុគ្គលអ្នកសេពកាម ក៏ដឹងនូវបុគ្គលអ្នកសេពកាមថា បុគ្គលនេះ ធ្ងន់ក្នុងកាម ដេកត្រាំក្នុងកាម ចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងកាម ដឹងនូវបុគ្គលអ្នកសេពនូវនេក្ខម្មៈថា បុគ្គលនេះ ធ្ងន់ក្នុងនេក្ខម្មៈ ដេកត្រាំក្នុងនេក្ខម្មៈ ចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងនេក្ខម្មៈ ដឹងនូវបុគ្គលអ្នកសេពនូវព្យាបាទថា បុគ្គលនេះ ធ្ងន់ក្នុងព្យាបាទ ដេកត្រាំក្នុងព្យាបាទ

ព្យាបាទំ សេវន្តញ្ញេវ ជានាតិ អយំ បុគ្គលោ អព្យា- បាទគរុកោ អព្យាបាទាសយោ អព្យាបាទាធិមុត្តោតិ អព្យាបាទំ សេវន្តញ្ញេវ ជានាតិ អយំ បុគ្គលោ ថីនមិទ្ធគរុកោ ថីនមិទ្ធាសយោ ថីនមិទ្ធាធិមុត្តោតិ ថីនមិទ្ធំ សេវន្តញ្ញេវ ជានាតិ អយំ បុគ្គលោ អា- លោកសញ្ញាគរុកោ អាលោកសញ្ញាសយោ អា- លោកសញ្ញាធិមុត្តោតិ អាលោកសញ្ញំ សេវន្តញ្ញេវ ជានាតិ អយំ សត្តានំ អាសយោ ។

(៦៧៩) កតមោ ច សត្តានំ អនុសយោ ។ សត្តានុសយា កាមរាគានុសយោ បដិឃានុសយោ មានានុសយោ ទិដ្ឋានុសយោ វិចិកិច្ឆានុសយោ ភវ- រាគានុសយោ អវិជ្ជានុសយោ យំ លោកេ បិយរូបំ សាតរូបំ ឯត្ថ សត្តានំ កាមរាគានុសយោ អនុសេតិ យំ លោកេ អប្បិយរូបំ អសាតរូបំ ឯត្ថ សត្តានំ បដិឃានុសយោ អនុសេតិ ឥតិ ឥមេសុ ទ្វីសុ ធម្មេ- សុ អវិជ្ជា អនុបតិតា តទេកដ្ឋោ មានោ ច ទិដ្ឋិ ច វិចិកិច្ឆា ច ទដ្ឋព្វា អយំ សត្តានំ អនុសយោ ។

ចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងព្យាបាទ ដឹងនូវបុគ្គលអ្នកសេពនូវអព្យាបាទថា បុគ្គលនេះ ធ្ងន់ក្នុងអព្យាបាទ ដេកត្រាំក្នុងអព្យាបាទ ចុះចិត្តស៊ប់ ក្នុងអព្យាបាទ ដឹងនូវបុគ្គលអ្នកសេពនូវថីនមិទ្ធៈថា បុគ្គលនេះ ធ្ងន់ក្នុងថីនមិទ្ធៈ ដេកត្រាំក្នុងថីនមិទ្ធៈ ចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងថីនមិទ្ធៈ ដឹងនូវបុគ្គលអ្នកសេពនូវអាលោក- សញ្ញាថា បុគ្គលនេះ ធ្ងន់ក្នុងអាលោកសញ្ញា ដេកត្រាំក្នុងអាលោកសញ្ញា ចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងអាលោកសញ្ញា នេះឈ្មោះថាអាសយធម៌ របស់ពួកសត្វ ។

(៦៧៩) អនុស័យធម៌របស់សត្វ តើដូចម្តេច ។ អនុស័យធម៌ ៧ គឺ កាមរាគានុស័យ ១ បដិឃានុស័យ ១ មានានុស័យ ១ ទិដ្ឋានុស័យ ១ វិចិកិ- ច្ឆានុស័យ ១ ភវរាគានុស័យ ១ អវិជ្ជានុស័យ ១ អារម្មណ៍ណាមានសភាព គួរស្រឡាញ់ គួរត្រេកអរក្នុងលោក កាមរាគានុស័យរបស់ពួកសត្វ រមែង ដេកត្រាំ ក្នុងអារម្មណ៍នោះ អារម្មណ៍ណាមានសភាពមិនគួរស្រឡាញ់ មិនគួរត្រេកអរក្នុងលោក បដិឃានុស័យរបស់ពួកសត្វ រមែងដេកត្រាំ ក្នុងអារម្មណ៍នោះ អវិជ្ជាតែងជាប់តាមក្នុងធម៌ទាំងពីរនេះ ឯមានះ ទិដ្ឋិនិង វិចិកិច្ឆា ដែលឋិតនៅជាមួយនឹងអវិជ្ជានោះ អ្នកប្រាជ្ញគប្បីយល់តាមន័យ ដូចបានពោលមកនេះឯង នេះឈ្មោះថាអនុស័យធម៌ របស់ពួកសត្វ ។

(៦៨០) កតមញ្ច សត្តានំ ចរិតំ ។ បុញ្ញាភិសង្ខារោ អបុញ្ញាភិសង្ខារោ អានេញ្ជាភិសង្ខារោ បរិត្តភូមកោ វា មហាភូមកោ វា ឥទំ សត្តានំ ចរិតំ ។

(៦៨១) កតមា ច សត្តានំ អធិមុត្តិ ។ សន្តិ សត្តា ហីនាធិមុត្តិកា សន្តិ សត្តា បណីតាធិមុត្តិកា ហីនាធិមុត្តិកា សត្តា ហីនាធិមុត្តិកេ សត្តេ សេវន្តិ ភជន្តិ បយិរុបាសន្តិ បណីតាធិមុត្តិកា សត្តា បណីតាធិមុត្តិកេ សត្តេ សេវន្តិ ភជន្តិ បយិរុបាសន្តិ អតីតម្បិ អទ្ធានំ ហីនាធិមុត្តិកា សត្តា ហីនាធិមុត្តិកេ សត្តេ សេវិំសុ ភជិំសុ បយិរុបាសិំសុ បណីតាធិមុត្តិកា សត្តា បណីតាធិមុត្តិកេ សត្តេ សេវិំសុ ភជិំសុ បយិរុបាសិំសុ អនាគតម្បិ អទ្ធានំ ហីនាធិមុត្តិកា សត្តា ហីនាធិមុត្តិកេ សត្តេ សេវិស្សន្តិ ភជិស្សន្តិ បយិរុបាសិស្សន្តិ បណីតាធិមុត្តិកា សត្តា បណីតាធិមុត្តិកេ សត្តេ សេវិស្សន្តិ ភជិស្សន្តិ បយិ-

(៦៨០) ចរិតរបស់ពួកសត្វ តើដូចម្តេច ។ បុញ្ញាភិសង្ខារ អបុញ្ញាភិសង្ខារ អានេញ្ជាភិសង្ខារ ដែលជាភូមិតូច ឬភូមិធំ នេះឈ្មោះថាចរិតរបស់ពួកសត្វ ។ ។

(៦៨១) អធ្យាស្រ័យរបស់ពួកសត្វ តើដូចម្តេច ។ ពួកសត្វដែលមានអធ្យាស្រ័យថោកទាបក៏មាន ពួកសត្វដែលមានអធ្យាស្រ័យខ្ពង់ខ្ពស់ក៏មាន ពួកសត្វដែលមានអធ្យាស្រ័យថោកទាប រមែងគប់រក សេពគប់ ចូលទៅអង្គុយជិត នូវពួកសត្វដែលមានអធ្យាស្រ័យថោកទាប (ដូចគ្នា) ពួកសត្វដែលមានអធ្យាស្រ័យខ្ពង់ខ្ពស់ រមែងគប់រក សេពគប់ ចូលទៅអង្គុយជិត នូវពួកសត្វដែលមានអធ្យាស្រ័យខ្ពង់ខ្ពស់ (ដូចគ្នា) សូម្បីក្នុងកាលកន្លងទៅហើយ ពួកសត្វដែលមានអធ្យាស្រ័យថោកទាប គប់រកហើយ សេពគប់ហើយ ចូលទៅអង្គុយជិតហើយ នូវពួកសត្វដែលមានអធ្យាស្រ័យថោកទាប (ដូចគ្នា) ពួកសត្វដែលមានអធ្យាស្រ័យខ្ពង់ខ្ពស់ គប់រកហើយ សេពគប់ហើយ ចូលទៅអង្គុយជិតហើយ នូវពួកសត្វដែលមានអធ្យាស្រ័យខ្ពង់ខ្ពស់ (ដូចគ្នា) សូម្បីក្នុងកាលជាអនាគត ពួកសត្វដែលមានអធ្យាស្រ័យថោកទាប នឹងគប់រក នឹងសេពគប់ នឹងចូលទៅអង្គុយជិត នូវពួកសត្វដែលមានអធ្យាស្រ័យថោកទាប (ដូចគ្នា) ពួកសត្វដែលមានអធ្យាស្រ័យខ្ពង់ខ្ពស់ នឹងគប់រក នឹងសេពគប់ នឹងចូលទៅអង្គុយជិត នូវពួកសត្វដែលមានអធ្យាស្រ័យខ្ពង់ខ្ពស់ (ដូចគ្នា)

វុត្តាសិស្សត្តិ អយំ សត្តានំ អធិមុត្តិ ។

[៦៨៦] កតមេ សត្តា អភព្វា ។ យេ តេ សត្តា កម្មាវរណេន សមន្នាគតា កិលេសាវរណេន សមន្នាគតា វិបាកាវរណេន សមន្នាគតា អស្សទ្ធា អច្ឆន្ទិកា ទុប្បញ្ញា អភព្វា និយាមំ ឱក្កមិតុំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ឥមេ តេ សត្តា អភព្វា ។

[៦៨៧] កតមេ សត្តា ភព្វា ។ យេ តេ សត្តា ន កម្មាវរណេន សមន្នាគតា ន កិលេសាវរណេន សមន្នាគតា ន វិបាកាវរណេន សមន្នាគតា សទ្ធា ឆន្ទិកា បញ្ញវន្តោ ភព្វា និយាមំ ឱក្កមិតុំ កុសលេសុ ធម្មេសុ សម្មត្តំ ឥមេ តេ សត្តា ភព្វា ឥទំ តថាគតស្ស សត្តានំ អាសយានុសយេ ញាណំ ។

[៦៨៨] កតមំ តថាគតស្ស យមកប្បាដិហីរេ[១] ញាណំ ។ ឥធ តថាគតោ យមកប្បាដិហីរំ ករោតិ អសាធារណំ សាវកេហិ ឧបរិមកាយតោ អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ ហេដ្ឋិមកាយតោ ឧទកធារា បវត្តតិ ហេដ្ឋិមកាយតោ អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ

១ ឱ. យមកប្បាដិហារេ ។

នេះឈ្មោះថាអធ្យាស្រ័យរបស់ពួកសត្វ ។

[៦៨៦] ពួកសត្វដែលអភព្វ តើដូចម្តេច ។ ពួកសត្វណា ដែលប្រកបដោយទំនប់គឺកម្ម ប្រកបដោយទំនប់គឺកិលេស ប្រកបដោយទំនប់គឺវិបាក ជាសត្វមិនមានសទ្ធា មិនមានឆន្ទៈ ឥតប្រាជ្ញា មិនគួរ ដើម្បីចុះកាន់និយាមៈ (គន្លង) ដែលត្រឹមត្រូវក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ពួកសត្វទាំងនេះ ឈ្មោះថាអ្នកអភព្វ ។

[៦៨៧] ពួកសត្វដែលមានភព្វ តើដូចម្តេច ។ ពួកសត្វណា ដែលមិនប្រកបដោយទំនប់គឺកម្ម មិនប្រកបដោយទំនប់គឺកិលេស មិនប្រកបដោយទំនប់គឺវិបាក ជាសត្វមានសទ្ធា មានឆន្ទៈ មានប្រាជ្ញា គួរ ដើម្បីចុះកាន់និយាមៈ (គន្លង) ដែលត្រឹមត្រូវក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ពួកសត្វទាំងនេះ ឈ្មោះថាអ្នកមានភព្វ នេះឈ្មោះថាសត្តាសយានុស-ញ្ញាណ របស់ព្រះតថាគត ។

[៦៨៨] យមកប្បាដិហារិយញ្ញាណ របស់ព្រះតថាគត តើដូចម្តេច ។ ព្រះតថាគតធ្វើនូវយមកប្បាដិហារ្យ ដែលមិនទូទៅដល់ពួកសាវ័កក្នុងលោកនេះ គឺគំនរភ្លើងចេញអំពីព្រះកាយខាងលើ ធារទឹកចេញអំពីព្រះកាយខាងក្រោម គំនរភ្លើងចេញអំពីព្រះកាយខាងក្រោម

ឧបរិមកាយតោ ឧទកធារា បវត្តតិ បុរត្ថិមកាយតោ អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ បច្ឆិមកាយតោ ឧទកធារា បវត្តតិ បច្ឆិមកាយតោ អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ បុរត្ថិមកាយតោ ឧទកធារា បវត្តតិ ទក្ខិណអក្ខិតោ អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ វាមអក្ខិតោ ឧទកធារា បវត្តតិ វាមអក្ខិតោ អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ ទក្ខិណអក្ខិតោ ឧទកធារា បវត្តតិ ទក្ខិណកណ្ណសោតតោ អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ វាមកណ្ណសោតតោ ឧទកធារា បវត្តតិ វាមកណ្ណសោតតោ អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ ទក្ខិណកណ្ណសោតតោ ឧទកធារា បវត្តតិ ទក្ខិណនាសិកាសោតតោ អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ វាមនាសិកាសោតតោ ឧទកធារា បវត្តតិ វាមនាសិកាសោតតោ អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ ទក្ខិណនាសិកាសោតតោ ឧទកធារា បវត្តតិ ទក្ខិណអំសកូដតោ អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ វាមអំសកូដតោ ឧទកធារា បវត្តតិ វាមអំសកូដតោ អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ ទក្ខិណអំសកូដតោ ឧទកធារា

ធារទឹកចេញអំពីព្រះកាយខាងលើ គំនរភ្លើងចេញអំពីព្រះកាយខាងមុខ ធារទឹកចេញអំពីព្រះកាយខាងក្រោយ គំនរភ្លើងចេញអំពីព្រះកាយខាងក្រោយ ធារទឹកចេញអំពីព្រះកាយខាងមុខ គំនរភ្លើងចេញអំពីព្រះនេត្រខាងស្តាំ ធារទឹកចេញអំពីព្រះនេត្រខាងឆ្វេង គំនរភ្លើងចេញអំពីព្រះនេត្រខាងឆ្វេង ធារទឹកចេញអំពីព្រះនេត្រខាងស្តាំ គំនរភ្លើងចេញអំពីរន្ធព្រះកាណ៌ខាងស្តាំ ធារទឹកចេញអំពីរន្ធព្រះកាណ៌ខាងឆ្វេង គំនរភ្លើងចេញ អំពីរន្ធព្រះកាណ៌ខាងឆ្វេង ធារទឹកចេញអំពីរន្ធព្រះកាណ៌ខាងស្តាំ គំនរភ្លើងចេញអំពីរន្ធព្រះនាសិកាខាងស្តាំ ធារទឹកចេញអំពីរន្ធព្រះនាសិកាខាងឆ្វេង គំនរភ្លើងចេញអំពីរន្ធព្រះនាសិកាខាងឆ្វេង ធារទឹកចេញអំពីរន្ធព្រះនាសិកាខាងស្តាំ គំនរភ្លើងចេញអំពីចង្កួយព្រះអង្សាខាងស្តាំ ធារទឹកចេញអំពីចង្កួយព្រះអង្សាខាងឆ្វេង គំនរភ្លើងចេញអំពីចង្កួយព្រះអង្សាខាងឆ្វេង ធារទឹកចេញអំពីចង្កួយព្រះអង្សាខាងស្តាំ

បវត្តតិ ទក្ខិណហត្ថតោ អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ វាមហ-
ត្ថតោ ឧទកធារា បវត្តតិ វាមហត្ថតោ អគ្គិក្ខន្ធោ
បវត្តតិ ទក្ខិណហត្ថតោ ឧទកធារា បវត្តតិ ទក្ខិណ-
បស្សតោ អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ វាមបស្សតោ ឧទកធារា
បវត្តតិ វាមបស្សតោ អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ ទក្ខិណបស្ស-
តោ ឧទកធារា បវត្តតិ ទក្ខិណបាទតោ អគ្គិក្ខន្ធោ
បវត្តតិ វាមបាទតោ ឧទកធារា បវត្តតិ វាមបាទតោ
អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ ទក្ខិណបាទតោ ឧទកធារា បវត្តតិ
អង្គុលង្គុលេហិ អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ អង្គុលន្តរិកាហិ
ឧទកធារា បវត្តតិ អង្គុលន្តរិកាហិ អគ្គិក្ខន្ធោ បវ-
ត្តតិ អង្គុលង្គុលេហិ ឧទកធារា បវត្តតិ ឯកេក-
លោមតោ អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ ឯកេកលោមតោ
ឧទកធារា បវត្តតិ លោមកូបតោ លោមកូបតោ
អគ្គិក្ខន្ធោ បវត្តតិ លោមកូបតោ លោមកូបតោ
ឧទកធារា បវត្តតិ ឆន្នំ វណ្ណានំ នីលានំ បីតកានំ

គំនរភ្លើងចេញ អំពីព្រះហស្តខាងស្តាំ ធារទឹកចេញអំពីព្រះហស្តខាង
ឆ្វេង គំនរភ្លើងចេញអំពីព្រះហស្តខាងឆ្វេង ធារទឹកចេញអំពីព្រះហស្ត
ខាងស្តាំ គំនរភ្លើងចេញអំពីខាងខាងស្តាំ ធារទឹកចេញអំពីខាងខាងឆ្វេង
គំនរភ្លើងចេញ អំពីខាងខាងឆ្វេង ធារទឹកចេញអំពីខាងខាងស្តាំ គំនរ
ភ្លើងចេញអំពីព្រះបាទខាងស្តាំ ធារទឹកចេញអំពីព្រះបាទខាងឆ្វេង គំនរ
ភ្លើងចេញអំពីព្រះបាទខាងឆ្វេង ធារទឹកចេញអំពីព្រះបាទខាងស្តាំ គំនរ
ភ្លើងចេញអំពីព្រះអង្គុលីមួយ ៗ ធារទឹកចេញអំពីចន្លោះនៃព្រះអង្គុលី
គំនរភ្លើងចេញអំពីចន្លោះនៃព្រះអង្គុលី ធារទឹកចេញអំពីព្រះអង្គុលីមួយ ៗ
គំនរភ្លើងចេញអំពីព្រះលោមាមួយ ៗ ធារទឹកចេញអំពីព្រះលោមាមួយ ៗ
គំនរភ្លើងចេញអំពីរណ្តៅព្រះលោមាមួយ ៗ ធារទឹកចេញអំពីរណ្តៅព្រះ
លោមា (ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បញ្ចេញ) នូវព្រះពណ្ណ ៦ គឺ ខៀវ លឿង

លោហិតកានំ ឱទាតានំ មញ្ជេដ្ឋានំ បភស្សរានំ ភគវា ចង្កមតិ និម្មិតោ តិដ្ឋតិ វា និសីទតិ វា សេយ្យំ វា កប្បេតិ ភគវា តិដ្ឋតិ និម្មិតោ ចង្កមតិ វា និសីទតិ វា សេយ្យំ វា កប្បេតិ ភគវា និសីទតិ និម្មិតោ ចង្កមតិ វា តិដ្ឋតិ វា សេយ្យំ វា កប្បេតិ ភគវា សេយ្យំ កប្បេតិ និម្មិតោ ចង្កមតិ វា តិដ្ឋតិ វា និសីទតិ វា ភគវា[១] ចង្កមតិ វា និសីទតិ វា សេយ្យំ វា កប្បេតិ និម្មិតោ តិដ្ឋតិ ភគវា ចង្កមតិ វា តិដ្ឋតិ វា សេយ្យំ វា កប្បេតិ និម្មិតោ និសីទតិ ភគវា តិដ្ឋតិ វា និសីទតិ វា ចង្កមតិ វា និម្មិតោ សេយ្យំ កប្បេតិ ឥទំ តថាគតស្ស យមកបាដិហីរេ ញាណំ ។

(២៨៩) កតមំ តថាគតស្ស មហាករុណាសមាបត្តិយា ញាណំ ។ ពហុកេហិ អាការេហិ បស្សន្តានំ ពុទ្ធានំ

១ ម. ឧ. និម្មិតោ ចង្កមតិ ភគវា តិដ្ឋតិ វា និសីទតិ វា សេយ្យំ វា កប្បេតិ និម្មិតោ តិដ្ឋតិ ភគវា ចង្កមតិ វា និសីទតិ វា សេយ្យំ វា កប្បេតិ និម្មិតោ និសីទតិ ភគវា ចង្កមតិ វា តិដ្ឋតិ វា សេយ្យំ វា កប្បេតិ និម្មិតោ សេយ្យំ កប្បេតិ ភគវា ចង្កមតិ វា តិដ្ឋតិ វា និសីទតិ វា ឥទំ តថាគតស្ស យមកបាដិហីរេ ញាណំ ។

២៨៣
មហាវគ្គេ ញាណកថា

ក្រហម ស ហង្សបាទ ភ្លឺ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ចង្ក្រម ព្រះពុទ្ធនិម្មិតទ្រង់ឈរ ឬទ្រង់គង់ ឬទ្រង់ផ្ទំ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ឈរ ព្រះពុទ្ធនិម្មិតទ្រង់ចង្ក្រម ឬទ្រង់គង់ ឬទ្រង់ផ្ទំ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់ ព្រះពុទ្ធនិម្មិតទ្រង់ចង្ក្រម ឬទ្រង់ឈរ ឬទ្រង់ផ្ទំ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ផ្ទំ ព្រះពុទ្ធនិម្មិតទ្រង់ចង្ក្រម ឬទ្រង់ឈរ ឬទ្រង់គង់ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ចង្ក្រម ឬទ្រង់គង់ ឬផ្ទំ ព្រះពុទ្ធនិម្មិតទ្រង់ឈរ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ចង្ក្រម ឬទ្រង់ឈរ ឬទ្រង់ផ្ទំ ព្រះពុទ្ធនិម្មិតទ្រង់គង់ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ឈរ ឬទ្រង់គង់ ឬទ្រង់ចង្ក្រម ព្រះពុទ្ធនិម្មិតទ្រង់ផ្ទំ នេះឈ្មោះថា យមកបាដិហារិញ្ញាណ របស់ព្រះតថាគត ។

(២៨៩) មហាករុណាសមាបត្តិញ្ញាណ របស់ព្រះតថាគត តើដូចម្តេច ។ កាលព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទាំងឡាយ ទ្រង់ឃើញ ដោយអាការច្រើន

ភគវន្តានំ សត្តេសុ មហាករុណា ឱក្កមតិ អាទិត្តោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ពុទ្ធានំ ភគវន្តានំ សត្តេសុ មហាករុណា ឱក្កមតិ ឧយ្យុត្តោ លោកសន្និវាសោតិ ។ បេ ។ ឱក្កមតិ បយាតោ លោកសន្និវាសោតិ ។ បេ ។ ឱក្កមតិ កុម្មគ្គបដិបន្នោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ពុទ្ធានំ ភគវន្តានំ សត្តេសុ មហាករុណា ឱក្កមតិ ឧបនីយតិ លោកោ អទ្ធុវោតិ បស្សន្តានំ ពុទ្ធានំ ភគវន្តានំ សត្តេសុ មហាករុណា ឱក្កមតិ អត្តាណោ លោកោ អនភិស្សរោតិ[១] បស្សន្តានំ ពុទ្ធានំ ភគវន្តានំ សត្តេសុ មហាករុណា ឱក្កមតិ អស្សកោ លោកោ សព្វំ បហាយ គមនីយន្តិ បស្សន្តានំ ពុទ្ធានំ ភគវន្តានំ សត្តេសុ មហាករុណា ឱក្កមតិ ឩនោ លោកោ អតិត្តោ តណ្ហាទាសោតិ បស្សន្តានំ ពុទ្ធានំ ភគវន្តានំ សត្តេសុ មហាករុណា ឱក្កមតិ អត្តាយនោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ពុទ្ធានំ ។ បេ ។ អលេណោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ។ បេ ។

១ ម. អនភិស្សរោតិ ។

មហាករុណា រមែងចុះស៊ប់ក្នុងពួកសត្វ គឺកាលព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសត្រូវភ្លើងឆេះសព្វហើយ មហាករុណាចុះស៊ប់ក្នុងពួកសត្វ កាលព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសមានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ (ជាដើម) ។ បេ ។ ថា លោកសន្និវាសមានដំណើរទៅ (ជាដើម) ។ បេ ។ ព្រះសម្ពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស ដើរទៅកាន់ផ្លូវខុស មហាករុណាក៏ចុះស៊ប់ក្នុងពួកសត្វ កាលព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់ឃើញថា សត្វលោកមិនទៀង ត្រូវគេនាំចូលទៅ (កាន់សេចក្តីស្លាប់) មហាករុណា ក៏ចុះស៊ប់ក្នុងពួកសត្វ កាលព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់ឃើញថា សត្វលោកឥតមានទីពឹង ឥតមានទីផ្អែក មហាករុណាក៏ចុះស៊ប់ ក្នុងពួកសត្វ កាលព្រះពុទ្ធ មានព្រះភាគ ទ្រង់ឃើញថា សត្វលោកគ្មានអ្វីជារបស់ខ្លួន ត្រូវលះបង់របស់ទាំងអស់ហើយទៅ មហាករុណាក៏ចុះស៊ប់ ក្នុងពួកសត្វ កាលព្រះពុទ្ធ មានព្រះភាគ ទ្រង់ឃើញថា សត្វលោកមានសេចក្តីខ្វះខាត មិនឆ្អែត ជាទាសៈនៃតណ្ហា មហាករុណាក៏ចុះស៊ប់ ក្នុងពួកសត្វ កាលព្រះពុទ្ធទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស ឥតទីពឹង ។ បេ ។ កាល ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស ឥតទីពួន ។ បេ ។

អសរណោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ។ បេ ។ អសរណីភូតោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ។ បេ ។ ឧទ្ធតោ លោកោ អនុបសន្តោតិ បស្សន្តានំ ។ បេ ។ សសល្លោ លោកសន្និវាសោ វិទ្ធោ បុថុសល្លេហិ តស្ស នត្ថញ្ញោ កោចិ សល្លានំ ឧទ្ធតា អញ្ញត្រ មយាតិ បស្សន្តានំ អវិជ្ជន្ធការាវរណោ លោកសន្និវាសោ កិលេសបញ្ជរំ បក្ខិត្តោ តស្ស នត្ថញ្ញោ កោចិ អាលោកំ ទស្សេតា អញ្ញត្រ មយាតិ បស្សន្តានំ អវិជ្ជាគតោ លោកសន្និវាសោ អន្ធភូតោ បរិយោនទ្ធោ[១] តន្តាកុលកជាតោ[២] កុលគណ្ឋិកជាតោ[៣] មុញ្ជបព្វជភូតោ អបាយទុគ្គតិវិនិបាតំ សំសារំ នាតិវត្តតីតិ បស្សន្តានំ អវិជ្ជាវិសទោសសល្លិត្តោ លោកសន្និវាសោ កិលេសកលលីភូតោតិ បស្សន្តានំ រាគទោសមោហជដាជដិតោ[៤] លោកសន្និវាសោ តស្ស

១ ឱ. បរិយោនទ្ធោ ។ ២ ម. តន្តាកុលកជាតោ ។ ៣ ម. គុណគុណ្ឋិកជាតោ ។ ៤ ម. រាគទោសមោហជដិតជដិតោ ។

ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសឥតទីពឹង ។ បេ ។ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសមិនមានអ្នកជាទីពឹង ។ បេ ។ ទ្រង់ឃើញថា សត្វលោកកំពុងតែរើរាយមិនស្ងប់ស្ងាប់ ។ បេ ។ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសប្រកបដោយសរមុតហើយ ដោយសរផ្សេង ៗ បុគ្គលដទៃណាមួយ ក្រៅពីតថាគតនឹងដកសររបស់លោកសន្និវាសនោះមិនមានឡើយ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស មានងងឹតគឺអវិជ្ជា ជាគ្រឿងរាំង ធ្លាក់ចុះក្នុងទ្រុងគឺកិលេស បុគ្គលដទៃណាមួយ ជាអ្នកសម្តែងនូវពន្លឺដល់លោកសន្និវាសនោះ ក្រៅពីតថាគតមិនមានឡើយ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសលុះក្នុងអំណាចអវិជ្ជា ជាអ្នកងងឹតងងល់ ត្រូវអវិជ្ជារួបរឹត សាំញ៉ាំដូចអំបោះដែលជាន់សម្បាញ ស្មុគស្មាញ ដូចសម្បុកដែលជាន់សម្បាញ ប្រឡាក់ដោយទឹកបាយ ដូចស្មៅយាបូងនិងស្មៅជំណេកទន្សាយ មិនប្រព្រឹត្តកន្លង ផុតអបាយ ទុគ្គតិ វិនិបាត និងសង្សារបានឡើយ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស ជាប់ដោយទោសគឺពិសនៃអវិជ្ជា ប្រកបដោយកំហុសគឺកិលេស ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស ត្រូវរាគៈ ទោសៈ មោហៈ ចាក់ស្រេះហើយ

នត្ថញ្ញោ កោចិ ជដំ វិជដិតា[១] អញ្ញត្រ មយាតិ បស្សន្តានំ តណ្ហាសង្ឃាដបដិមុក្កោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ តណ្ហាជាលេន ឱត្ថដោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ តណ្ហាសោតេន វុយ្ហតិ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ តណ្ហាសញ្ញោជនេន សញ្ញុត្តោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ តណ្ហានុសយេន អនុសដោ[២] លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ តណ្ហាសន្តាបេន សន្តប្បតិ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ តណ្ហាបរិឡាហេន បរិឌយ្ហតិ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ទិដ្ឋិសង្ឃាដបដិមុក្កោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ទិដ្ឋិជាលេន ឱត្ថដោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ទិដ្ឋិសោតេន វុយ្ហតិ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ទិដ្ឋិសញ្ញោជនេន សញ្ញុត្តោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ទិដ្ឋានុសយេន អនុសដោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ

១ ម. ជដំ វិជដេតា ។ ២ ម. អនុសយគតោ ។

បុគ្គលដទៃតែមួយ ជាអ្នកដោះនូវបណ្តាញ របស់លោកសន្និវាសនោះ ក្រៅពីតថាគតមិនមានឡើយ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសស្លៀកពាក់គ្រឿងឃ្លុំគឺតណ្ហា ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស ត្រូវបណ្តាញគឺតណ្ហារួបរឹត ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស ត្រូវខ្សែតណ្ហាបន្សាត់ទៅហើយ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសប្រកបហើយដោយចំណងគឺតណ្ហា ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស ត្រាំនៅក្នុងកម្រាំគឺតណ្ហា ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសក្តៅដោយកំដៅគឺតណ្ហា ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស ក្តៅក្រហាយដោយសេចក្តីក្តៅក្រហាយគឺតណ្ហា ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស ស្លៀកពាក់គ្រឿងឃ្លុំគឺទិដ្ឋិ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស ត្រូវបណ្តាញគឺទិដ្ឋិរួបរឹតហើយ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស ត្រូវខ្សែទិដ្ឋិបន្សាត់ទៅ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស ប្រកបដោយគ្រឿងប្រកបគឺទិដ្ឋិ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស ត្រាំនៅក្នុងកម្រាំ គឺទិដ្ឋិ

ទិដ្ឋិសន្តាបេន សន្តប្បតិ លោកសន្និវាសោតិ បស្ស-
ន្តានំ ទិដ្ឋិបរិឡាហេន បរិឌយ្ហតិ[១] លោកសន្និវាសោតិ
បស្សន្តានំ ជាតិយា អនុគតោ លោកសន្និវាសោតិ
បស្សន្តានំ ។ បេ ។ ជរាយ អនុសដោ លោកសន្និ-
វាសោតិ បស្សន្តានំ ។ បេ ។ ព្យាធិនា អភិភូតោ
លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ។ បេ ។ មរណេន
អព្ភាហតោ[២] លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ។ បេ ។
ទុក្ខបតិតោ[៣] លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ
តណ្ហាយ ឧឌ្ឌិតោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ
ជរាបាការបរិក្ខិត្តោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ
មច្ចុបាសេន[៤] បរិក្ខិត្តោ លោកសន្និវាសោតិ បស្ស-
ន្តានំ មហាពន្ធនពទ្ធោ លោកសន្និវាសោ រាគពន្ធ-
នេន ទោសពន្ធនេន មោហពន្ធនេន មានពន្ធនេន
ទិដ្ឋិពន្ធនេន កិលេសពន្ធនេន ទុច្ចរិតពន្ធនេន

១ ឱ. បរិឡយ្ហតិ ។ ២ ម. អព្ភាហតោ ។ ៣ ម. ទុក្ខេ បតិដ្ឋិតោ ។ ៤ ឱ. មច្ចុបាសេន ។

ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសក្តៅដោយកំដៅនៃទិដ្ឋិ ទ្រង់ឃើញថា លោក
សន្និវាស ក្តៅក្រហាយដោយសេចក្តីក្តៅក្រហាយនៃទិដ្ឋិ ទ្រង់ឃើញថា
លោកសន្និវាសប្រកបដោយជាតិជានិច្ច ។ បេ ។ ទ្រង់ឃើញថា លោក-
សន្និវាស ត្រាំក្នុងជរា ។បេ។ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសត្រូវព្យាធិ
គ្របសង្កត់ហើយ ។បេ។ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស ត្រូវមរណៈ
បៀតបៀន ។ បេ ។ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស មានទុក្ខតាក់ត្រូវ
ហើយ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសត្រូវតណ្ហាទាក់ជាប់ហើយ ទ្រង់
ឃើញថា លោកសន្និវាសស្រោបហើយដោយកំពែងគឺជរា ទ្រង់ឃើញ
ថា លោកសន្និវាសត្រូវអន្ទាក់នៃមច្ចុរិតរួត ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និ-
វាស ជាប់ដោយចំណងច្រើន គឺចំណងរាគៈ ចំណងទោសៈ ចំណង
មោហៈ ចំណងមានះ ចំណងទិដ្ឋិ ចំណងកិលេស ចំណងទុច្ចរិត

តស្ស នត្ថញ្ញោ កោចិ ជដំ[១] វិជដេតា អញ្ញត្រ ម-យាតិ បស្សន្តានំ មហាសម្ពាធប្បដិបន្នោ លោកសន្និ-វាសោ តស្ស នត្ថញ្ញោ កោចិ ឱកាសំ[២] ទស្សេតា អញ្ញត្រ មយាតិ បស្សន្តានំ មហាបលិពោធេន បលិ-ពុទ្ធោ លោកសន្និវាសោ តស្ស នត្ថញ្ញោ កោចិ បលិពោធំ ឆេទេតា[៣] អញ្ញត្រ មយាតិ បស្សន្តានំ ។ បេ ។ មហាបបាតេ បតិតោ លោកសន្និវាសោ តស្ស នត្ថញ្ញោ កោចិ បបាតា ឧទ្ធត្តា អញ្ញត្រ មយាតិ បស្សន្តានំ មហាកន្តារប្បដិបន្នោ លោក-សន្និវាសោ តស្ស នត្ថញ្ញោ កោចិ កន្តារំ តារេតា អញ្ញត្រ មយាតិ បស្សន្តានំ មហាសំសារប្បដិបន្នោ លោកសន្និវាសោ តស្ស នត្ថញ្ញោ កោចិ សំសារា មោចេតា អញ្ញត្រ មយាតិ បស្សន្តានំ មហាវិទុគ្គេ សម្បរិវត្តតិ លោកសន្និវាសោ តស្ស នត្ថញ្ញោ កោចិ វិទុគ្គា ឧទ្ធត្តា អញ្ញត្រ មយាតិ បស្សន្តានំ

១ ម. គណ្ឋំ ។ ២ ឱ. ម. តាណំ ។ ៣ ម. ឆេតា ។

បុគ្គលដទៃទៀតមួយ ជាអ្នកស្រាយនូវចំណងរបស់លោកសន្និវាសនោះ ក្រៅពីតថាគតមិនមានឡើយ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសដើរទៅកាន់ទីចង្អៀតខ្លាំង បុគ្គលដទៃទៀតមួយ ជាអ្នកបង្ហាញនូវកន្លែងដល់លោកសន្និវាសនោះ ក្រៅពីតថាគតមិនមានឡើយ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសមានកង្វល់ដោយកង្វល់ច្រើន បុគ្គលដទៃទៀតមួយ ជាអ្នកកាត់នូវកង្វល់របស់លោកសន្និវាសនោះ ក្រៅពីតថាគតមិនមានឡើយ ។ បេ ។ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសធ្លាក់ចុះក្នុងគ្រោះធំ បុគ្គលដទៃទៀតមួយ ជាអ្នកស្រង់លោកសន្និវាសនោះ ឲ្យរួចពីគ្រោះ ក្រៅពីតថាគតមិនមានឡើយ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសដើរទៅកាន់ផ្លូវលំបាកខ្លាំង បុគ្គលដទៃទៀតមួយ ជាអ្នកចម្លងលោកសន្និវាសនោះ ឲ្យឆ្លងផុតផ្លូវលំបាក ក្រៅពីតថាគតមិនមានឡើយ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសដើរទៅក្នុងមហាសង្សារ បុគ្គលដទៃទៀតមួយ ជាអ្នកស្រាយលោកសន្និវាសនោះឲ្យរួចចាកសង្សារ ក្រៅពីតថាគតមិនមានឡើយ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស វិលវល់នៅក្នុងផ្លូវកម្រខ្លាំង បុគ្គលដទៃទៀតមួយ ជាអ្នកស្រង់លោកសន្និវាសនោះ ឲ្យរួចចាកផ្លូវកម្រ ក្រៅពីតថាគតមិនមានឡើយ ទ្រង់ឃើញថា

មហាបលេបេ បលិបន្នោ លោកសន្និវាសោ[១] រាគ-គ្គិនា ទោសគ្គិនា មោហគ្គិនា ជាតិយា ជរាមរណេន សោកេហិ បរិទេវេហិ ទុក្ខេហិ ទោមនស្សេហិ ឧបាយាសេហិ អព្ភាហតោ តស្ស នត្ថញ្ញោ កោចិ និព្វាបេតា អញ្ញត្រ មយាតិ បស្សន្តានំ ទុគ្គិតោ លោកសន្និវាសោ ហញ្ញតិ និច្ចមត្តាណោ បត្តទណ្ឌោ តក្ករោតិ បស្សន្តានំ វេត្តពន្ធនពទ្ធោ[២] លោកសន្និវាសោ អាឃាតនបច្ចុបដ្ឋិតោ តស្ស នត្ថញ្ញោ កោចិ ពន្ធំ មោចេតា អញ្ញត្រ មយាតិ បស្សន្តានំ អនាថោ លោកសន្និវាសោ បរមការុញ្ញប្បត្តោ តស្ស នត្ថញ្ញោ កោចិ តាយេតា អញ្ញត្រ មយាតិ បស្សន្តានំ ។ បេ ។ ទុក្ខាភិតុន្នោ លោកសន្និវាសោ ចិររត្តំ បីឡិតោតិ បស្សន្តានំ និច្ចគធិតោ លោកសន្និវាសោ និច្ចបិបាសិតោតិ បស្សន្តានំ ។ បេ ។

---

១ ។. ម. ឯត្ថន្តរេ តស្ស នត្ថញ្ញោ កោចិ ឧទ្ធត្តា អញ្ញត្រ មយាតិ បស្សន្តានំ ។ បេ ។ អព្ភាហតោ លោកសន្និវាសោ ។ បេ ។ អាទិត្តោ លោកសន្និវាសោតិ ទិស្សន្តិ ។

២ ។. ម. វទ្ធពន្ធនពទ្ធោ ។

លោកសន្និវាសលិចចុះក្នុងល្បាប់ជ្រៅ ត្រូវភ្លើងគឺរាគៈ ភ្លើងគឺទោសៈ ភ្លើងគឺមោហៈ និងជាតិ ជរា មរណៈ សោកៈ បរិទេវៈ ទុក្ខៈ ទោមនស្សៈ ឧបាយាសៈញាំញីហើយ បុគ្គលដទៃណាមួយ ជាអ្នករលត់ភ្លើងរបស់លោកសន្និវាសនោះ ក្រៅពីតថាគតមិនមានឡើយ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស នៅក្នុងគុកឡើង ឥតមានទីពឹងជាចិត្ត មានតញ្ញុក្រៅហើយ ដូចជាចោរ តញ្ញុនោះ រឹមនិលំបាក ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសជាប់ចំណងផ្តៈ ប្រាកដក្នុងទីសម្រាប់សម្លាប់ បុគ្គលដទៃណាមួយ ជាអ្នកស្រាយចំណងឲ្យដល់លោកសន្និវាសនោះ ក្រៅពីតថាគតមិនមានឡើយ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសឥតមានទីពឹង ដល់នូវភាពគួរករុណាក្រៃពេក បុគ្គលដទៃណាមួយ ជាអ្នកជួយក្រោចស្រង់លោកសន្និវាសនោះ ក្រៅពីតថាគតមិនមានឡើយ ។ បេ ។ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសត្រូវសេចក្ដីទុក្ខចាក់ដោតហើយ ត្រូវសេចក្ដីទុក្ខបៀតបៀនហើយអស់កាលយូរ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសជាប់ចំពាក់ជានិច្ច ស្រេកឃ្លានជានិច្ច ។ បេ ។

អន្ធោ លោកសន្និវាសោ អចក្ខុកោតិ បស្សន្តានំ ហតនេត្តោ លោកសន្និវាសោ អបរិណាយកោតិ បស្សន្តានំ វិបថបក្ខន្ទោ(១) លោកសន្និវាសោ អញ្ជសាបរទ្ធោ តស្ស នត្ថញ្ញោ កោចិ អរិយបថំ អានេតា អញ្ញត្រ មយាតិ បស្សន្តានំ មហោឃបក្ខន្ទោ លោកសន្និវាសោ តស្ស នត្ថញ្ញោ កោចិ ទីយា ឧទ្ធតា អញ្ញត្រ មយាតិ បស្សន្តានំ ទ្វីហិ ទិដ្ឋិគតេហិ បរិយុដ្ឋិតោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ តីហិ ទុច្ចរិតេហិ វិប្បដិបន្នោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ យោគេហិ យុត្តោ(២) លោកសន្និវាសោ ចតុយោគយោជិតោតិ បស្សន្តានំ ចតូហិ គន្ថេហិ គន្ថិតោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ចតូហិ ឧបាទានេហិ ឧបាទិយតិ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ បញ្ចគតិសមារុឡ្ហោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ បញ្ចហិ កាមគុណេហិ រជ្ជតិ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ បញ្ចហិ នីវរណេហិ

១ ម. បក្ខន្ទោ ។ ២ ឱ. ម. ចតូហិ យោគេហិ យុត្តោ ។

ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសខ្វាក់ ឥតមានចក្ខុ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស មានភ្នែកខូចហើយ ឥតមានអ្នកដឹកនាំ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស ស្ទុះទៅកាន់ផ្លូវខុស បើទុកផ្លូវ បុគ្គលដទៃតែមួយ ជាអ្នកនាំ លោកសន្និវាសនោះ ឲ្យដើរទៅកាន់ផ្លូវដ៏ប្រសើរ ក្រៅពីតថាគត មិនមានឡើយ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសស្ទុះទៅក្នុងអន្លង់ធំ បុគ្គលដទៃតែមួយ ជាអ្នកស្រង់នូវលោកសន្និវាសនោះអំពីអន្លង់ ក្រៅពីតថាគត មិនមានឡើយ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស ត្រូវទិដ្ឋិទាំងពីរគ្របរឹត ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសប្រតិបត្តិខុសព្រោះទុច្ចរិតទាំង ៣ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសពេញដោយយោគធម៌ ប្រកបដោយយោគធម៌ទាំង ៤ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសចាក់ស្រេះហើយដោយគន្ថកិលេសទាំង ៤ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសប្រកាន់មាំដោយឧបាទានទាំង ៤ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសឡើងកាន់គតិទាំង ៥ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសរមែងត្រេកអរដោយកាមគុណទាំង ៥ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស ត្រូវនីវរណៈទាំង ៥ គ្របសង្កត់ហើយ

ឱត្ថតោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ឆហិ វិវាទ-
មូលេហិ វិវទតិ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ឆហិ
តណ្ហាកាយេហិ រជ្ជតិ លោកសន្និវាសោតិ បស្ស-
ន្តានំ ឆហិ ទិដ្ឋិគតេហិ បរិយុដ្ឋិតោ លោកសន្និវាសោតិ
បស្សន្តានំ សត្តហិ អនុសយេហិ អនុសដោ លោក-
សន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ សត្តហិ សញ្ញោជនេហិ
សញ្ញុត្តោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ សត្តហិ
មានេហិ ឧណ្ណតោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ
អដ្ឋហិ លោកធម្មេហិ សម្បរិវត្តតិ លោកសន្និវា-
សោតិ បស្សន្តានំ អដ្ឋហិ មិច្ឆត្តេហិ និយតោ លោក-
សន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ អដ្ឋហិ បុរិសទោសេហិ
ទុស្សតិ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ នវហិ អា-
ឃាតវត្ថូហិ អាឃាតោ[១] លោកសន្និវាសោតិ បស្ស-
ន្តានំ នវវិធមានេហិ ឧណ្ណតោ លោកសន្និវាសោតិ
បស្សន្តានំ នវហិ តណ្ហាមូលកេហិ ធម្មេហិ រជ្ជតិ
លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ទសហិ កិលេសវត្ថូ-
ហិ កិលិស្សតិ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ

១ ម. ម. អាឃាតិតោ ។

ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសរមែងវិវាទដោយវិវាទមូលទាំង ៦ ទ្រង់
ឃើញថា លោកសន្និវាសរមែងត្រេកអរដោយតណ្ហាកាយទាំង ៦ ទ្រង់
ឃើញថា លោកសន្និវាសត្រូវទិដ្ឋិទាំង ៦ រួបរឹតហើយ ទ្រង់ឃើញថា
លោកសន្និវាសត្រាំនៅហើយដោយកទ្រាំទាំង ៧ ទ្រង់ឃើញថា លោក-
សន្និវាសប្រកបហើយដោយសញ្ញោជនៈទាំង ៧ ទ្រង់ឃើញថា លោក
សន្និវាសប៉ោងឡើងហើយដោយមានះទាំង ៧ ទ្រង់ឃើញថា លោក-
សន្និវាសវិលវល់តាមលោកធម៌ទាំង ៨ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស
ទៀងដោយមិច្ឆត្តធម៌ទាំង ៨ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសរមែង
ប្រទូស្តដោយទោសសម្រាប់បុរស ៨ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស
ចងគំនុំដោយអាឃាតវត្ថុទាំង ៩ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសប៉ោង
ឡើងហើយដោយមានះទាំង ៩ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសរមែង
ត្រេកអរដោយតណ្ហាមូលកធម៌ទាំង ៩ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស
រមែងសៅហ្មងដោយកិលេសវត្ថុទាំង ១០ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាស

ទសហិ អាឃាតវត្ថូហិ អាឃាតោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ទសហិ អកុសលេហិ កម្មបថេហិ សមន្នាគតោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ទសហិ សញ្ញោជនេហិ សញ្ញុត្តោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ទសហិ មិច្ឆត្តេហិ និយតោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ទសវត្ថុកាយ មិច្ឆាទិដ្ឋិយា សមន្នាគតោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ទសវត្ថុកាយ សក្កាយទិដ្ឋិយា[១] សមន្នាគតោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ អដ្ឋសតតណ្ហាបបញ្ចេហិ[២] បបញ្ចិតោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ពុទ្ធានំ ភគវន្តានំ សត្តេសុ មហាករុណា ឱក្កមតិ ទ្វាសដ្ឋិយា ទិដ្ឋិគតេហិ បរិយុដ្ឋិតោ លោកសន្និវាសោតិ បស្សន្តានំ ពុទ្ធានំ ភគវន្តានំ សត្តេសុ មហាករុណា ឱក្កមតិ អហញ្ចម្ហិ តិណ្ណោ លោកោ ច អតិណ្ណោ អហញ្ចម្ហិ មុត្តោ លោកោ ច អមុត្តោ អហញ្ចម្ហិ ទន្តោ

១ ឱ. ម. អន្តគ្គាហិកាយ ទិដ្ឋិយា ។ ២ ឱ. ម. អដ្ឋសតតណ្ហាបបញ្ចសតេហិ ។

បដិឃុំដោយអាឃាតវត្ថុទាំង ១០ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសប្រកបព្រមហើយដោយអកុសលកម្មបថទាំង ១០ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសប្រកបដោយសញ្ញោជនៈទាំង ១០ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសទៀងដោយមិច្ឆត្តធម៌ទាំង ១០ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសប្រកបហើយដោយមិច្ឆាទិដ្ឋិមានវត្ថុ ១០ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសប្រកបហើយដោយសក្កាយទិដ្ឋិមានវត្ថុ ១០ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទាំងឡាយ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសត្រូវបបញ្ចធម៌គឺតណ្ហាទាំង ១០៨ ឲ្យយឺតយូរហើយ មហាករុណាក៏ចុះសឹបក្នុងពួកសត្វ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទាំងឡាយ ទ្រង់ឃើញថា លោកសន្និវាសត្រូវទិដ្ឋិទាំង ៦២ រួបរឹតហើយ មហាករុណាក៏ចុះសឹបក្នុងពួកសត្វ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទាំងឡាយ ទ្រង់ឃើញថា តថាគតឆ្លងរួចហើយ ឯសត្វលោកមិនទាន់ឆ្លងរួចនៅឡើយ តថាគតរួចហើយ ឯសត្វលោកមិនទាន់រួចនៅឡើយ តថាគតហ្វឹកហ្វឺនហើយ ឯសត្វលោកមិនទាន់ហ្វឹកហ្វឺននៅឡើយ

លោកោ ច អទន្តោ អហមស្មិ សន្តោ លោកោ ច អសន្តោ អហមស្មិ អស្សត្ថោ លោកោ ច អនស្សត្ថោ អហមស្មិ បរិនិព្វុតោ លោកោ ច អបរិនិព្វុតោ អហមស្មិ(១) តិណ្ណោ តារេតុំ មុត្តោ មោចេតុំ ទន្តោ ទមេតុំ សន្តោ សមេតុំ អស្សត្ថោ អស្សាសេតុំ បរិនិព្វុតោ បរិនិព្វាបេតុន្តិ(២) បស្សន្តានំ ពុទ្ធានំ ភគវន្តានំ សត្តេសុ មហាករុណា ឱក្កមតិ ឥទំ តថាគតស្ស មហាករុណាសមាបត្តិយា ញាណំ ។

(២៨៦) កតមំ តថាគតស្ស សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ ។ សព្វសង្ខតមសង្ខតំ អនវសេសំ ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ អតីតំ សព្វំ ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ

១. ម. បហោមិ ក្វាហំ ។ ២ ម. បរេ បរិនិព្វាបេតុន្តិ ។

៤៩៣

មហាវគ្គ ញាណកថា

តថាគតស្ងប់ហើយ ឯសត្វលោក មិនទាន់ស្ងប់នៅឡើយ តថាគតសប្បាយចិត្តហើយ ឯសត្វលោក មិនទាន់សប្បាយចិត្តនៅឡើយ តថាគតរលត់កិលេសហើយ ឯសត្វលោក មិនទាន់រលត់កិលេសនៅឡើយ តថាគតឆ្លងហើយ ដើម្បីចម្លង (សត្វលោក) តថាគតរួចហើយ ដើម្បីញ៉ាំងសត្វលោកឲ្យរួច តថាគតហ្វឹកហ្វឺនហើយ ដើម្បីហ្វឹកហ្វឺនសត្វលោក តថាគតស្ងប់រម្ងាប់ហើយ ដើម្បីញ៉ាំងសត្វលោកឲ្យស្ងប់រម្ងាប់ តថាគតសប្បាយចិត្តហើយ ដើម្បីញ៉ាំងសត្វលោកឲ្យសប្បាយចិត្ត តថាគតរលត់កិលេសហើយ ដើម្បីញ៉ាំងសត្វលោកឲ្យរលត់កិលេស មហាករុណាក៏ចុះស៊ប់ក្នុងសត្វ នេះឈ្មោះថាមហា-ករុណាសមាបត្តិញ្ញាណ របស់ព្រះតថាគត ។

(២៨៦) សព្វញ្ញុតញ្ញាណ របស់ព្រះតថាគត តើដូចម្តេច ។ ព្រះតថាគត ជ្រាបច្បាស់សង្ខតធម៌និងអសង្ខតធម៌ទាំងអស់ មិនមានសេសសល់ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងរាំងក្នុងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបសព្វនូវហេតុជាអតីតកាល ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ

តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ អតីតំ សព្វំ ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ បច្ចុប្បន្នំ សព្វំ ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ ចក្ខុញ្ចេវ រូបា ច ឯវំ តំ សព្វំ ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ ។ សោតញ្ចេវ សទ្ទា ច ។ បេ ។ ឃានញ្ចេវ គន្ធា ច ជិវ្ហា ចេវ រសា ច កាយោ ចេវ ផោដ្ឋព្វា ច មនោ ចេវ ធម្មា ច ឯវំ តំ សព្វំ ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ ។

(២៨៧) យាវតា អនិច្ចដ្ឋំ ទុក្ខដ្ឋំ អនត្តដ្ឋំ សព្វំ[១] ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ

១ ម. ធំ សព្វំ ។

គ្រឿងរាំងក្នុងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ព្រះតថាគត ទ្រង់ជ្រាបសព្វនូវហេតុជាអតីតៈ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងរាំងក្នុងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ព្រះតថាគត ទ្រង់ជ្រាបសព្វនូវហេតុជាបច្ចុប្បន្ន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងរាំងក្នុងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ភ្នែកនឹងរូប(យ៉ាងណា) ព្រះតថាគត ទ្រង់ជ្រាបសព្វនូវធម៌នោះ យ៉ាងនោះផង ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងរាំងក្នុងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ត្រចៀកនឹងសំឡេង ។ បេ ។ ច្រមុះនឹងក្លិន អណ្តាតនឹងរស កាយនឹងសម្ផស្ស ចិត្តនឹងធម្មារម្មណ៍ យ៉ាងណា ព្រះតថាគត ទ្រង់ជ្រាបសព្វនូវធម៌នោះទាំងអស់ យ៉ាងនោះផង ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងរាំងក្នុងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ។

(២៨៧) ព្រះតថាគត ទ្រង់ជ្រាបសព្វ នូវអត្ថនៃអនិច្ចធម៌ នូវអត្ថនៃទុក្ខធម៌ នូវអត្ថនៃអនត្តធម៌ ទាំងប៉ុន្មាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងរាំង ក្នុងញាណនោះ មិនមាន

អនាវរណំ ញាណំ យាវតា រូបស្ស អនិច្ចដ្ឋំ ទុក្ខដ្ឋំ អនត្តដ្ឋំ សព្វំ ជានាតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ យាវតា វេទនាយ យាវតា សញ្ញាយ យាវតា សង្ខារានំ យាវតា វិញ្ញាណស្ស យាវតា ចក្ខុស្ស ។ បេ ។ ជរាមរណស្ស អនិច្ចដ្ឋំ ទុក្ខដ្ឋំ អនត្តដ្ឋំ សព្វំ ជានាតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ ។

(៦៤៤) យាវតា អភិញ្ញាយ អភិញ្ញដ្ឋំ សព្វំ ជានាតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ យាវតា បរិញ្ញាយ បរិញ្ញដ្ឋំ យាវតា បហានាយ បហានដ្ឋំ យាវតា

ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ព្រះតថាគត ទ្រង់ជ្រាបសព្វ នូវអត្ថនៃអនិច្ចធម៌ នូវអត្ថនៃទុក្ខធម៌ នូវអត្ថនៃអនត្តធម៌ របស់រូបទាំងប៉ុន្មាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងកាំងក្នុងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបសព្វ នូវអត្ថនៃអនិច្ចធម៌ នូវអត្ថនៃទុក្ខធម៌ នូវអត្ថនៃអនត្តធម៌ របស់វេទនាទាំងប៉ុន្មាន របស់សញ្ញាទាំងប៉ុន្មាន របស់សង្ខារទាំងប៉ុន្មាន របស់វិញ្ញាណទាំងប៉ុន្មាន របស់ចក្ខុទាំងប៉ុន្មាន ។ បេ ។ របស់ជរាមរណៈទាំងប៉ុន្មាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងកាំងក្នុងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ។

(៦៤៤) ព្រះតថាគត ទ្រង់ជ្រាបសព្វ នូវអត្ថនៃការដឹងច្បាស់ របស់អភិញ្ញាទាំងប៉ុន្មាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងកាំង ក្នុងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ព្រះតថាគត ទ្រង់ជ្រាបសព្វ នូវអត្ថនៃការកំណត់ដឹង របស់បរិញ្ញាទាំងប៉ុន្មាន នូវអត្ថនៃការលះបង់ របស់បហានៈទាំងប៉ុន្មាន

ភាវនាយ ភាវនដ្ឋំ យាវតា សច្ឆិកិរិយាយ សច្ឆិកិរិយដ្ឋំ សព្វំ ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ យាវតា ខន្ធានំ ខន្ធដ្ឋំ សព្វំ ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ យាវតា ធាតូនំ ធាតុដ្ឋំ យាវតា អាយតនានំ អាយតនដ្ឋំ យាវតា សង្ខតានំ សង្ខតដ្ឋំ យាវតា អសង្ខតស្ស អសង្ខតដ្ឋំ សព្វំ ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ ។

(៦៨៩) យាវតា កុសលេ ធម្មេ សព្វំ ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ យាវតា អកុសលេ ធម្មេ យាវតា អព្យាកតេ ធម្មេ

នូវសេចក្តីនៃការចំរើន របស់ភាវនាទាំងប៉ុន្មាន នូវសេចក្តីនៃការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ របស់សច្ឆិកិរិយាទាំងប៉ុន្មាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងកំបាំងក្នុងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបសព្វ នូវសេចក្តីនៃខន្ធ របស់ខន្ធទាំងប៉ុន្មាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងកំបាំងក្នុងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបសព្វ នូវសេចក្តីនៃធាតុ របស់ធាតុទាំងប៉ុន្មាន នូវសេចក្តីនៃអាយតនៈ របស់អាយតនៈទាំងប៉ុន្មាន នូវសេចក្តីនៃសង្ខតធម៌ របស់សង្ខតធម៌ទាំងប៉ុន្មាន នូវសេចក្តីនៃអសង្ខតធម៌ របស់អសង្ខតធម៌ ទាំងប៉ុន្មាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងកំបាំង ក្នុងញាណនោះ មិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ។

(៦៨៩) ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបសព្វ នូវកុសលធម៌ទាំងប៉ុន្មាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងកំបាំង ក្នុងញាណនោះ មិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបសព្វ នូវអកុសលធម៌ ទាំងប៉ុន្មាន នូវអព្យាកតធម៌ ទាំងប៉ុន្មាន

យាវតា កាមាវចរេ ធម្មេ យាវតា រូបាវចរេ ធម្មេ យាវតា អរូបាវចរេ ធម្មេ យាវតា អបរិយាបន្នេ ធម្មេ សព្វំ ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ យាវតា ទុក្ខស្ស ទុក្ខដ្ឋំ សព្វំ ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ ។ យាវតា សមុទយស្ស សមុទយដ្ឋំ យាវតា និរោធស្ស និរោធដ្ឋំ យាវតា មគ្គស្ស មគ្គដ្ឋំ សព្វំ ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ ។

(២៤០) យាវតា អត្ថប្បដិសម្ភិទាយ អត្ថប្បដិសម្ភិទដ្ឋំ សព្វំ ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ ។ បេ ។ យាវតា ធម្មប្បដិសម្ភិទាយ ធម្មប្បដិសម្ភិទដ្ឋំ

នូវកាមាវចរធម៌ទាំងប៉ុន្មាន នូវរូបាវចរធម៌ទាំងប៉ុន្មាន នូវអរូបាវចរធម៌ទាំងប៉ុន្មាន នូវអបរិយាបន្នធម៌ទាំងប៉ុន្មាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងរាំងក្នុងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបសព្វ នូវអត្ថនៃទុក្ខ របស់ទុក្ខសច្ចទាំងប៉ុន្មាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងរាំងក្នុងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបសព្វនូវអត្ថនៃសមុទ័យ របស់សមុទយសច្ចទាំងប៉ុន្មាន នូវអត្ថនៃនិរោធ របស់និរោធសច្ចទាំងប៉ុន្មាន នូវអត្ថនៃមគ្គ របស់មគ្គសច្ចទាំងប៉ុន្មាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងរាំង ក្នុងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ។

(២៤០) ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបសព្វ នូវអត្ថនៃការបែកធ្លាយអត្ថ របស់អត្ថប្បដិសម្ភិទាទាំងប៉ុន្មាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ ។ បេ ។ ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបសព្វ នូវអត្ថនៃការបែកធ្លាយធម៌ របស់ធម្មប្បដិ-

យាវតា និរុត្តិបដិសម្ភិទាយ និរុត្តិបដិសម្ភិទដ្ឋោ យាវតា បដិភានបដិសម្ភិទាយ បដិភានបដិសម្ភិទដ្ឋោ សព្វំ ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ យាវតា ឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តេ ញាណំ សព្វំ ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ យាវតា សត្តានំ អាសយានុសយេ ញាណំ យាវតា យមកបាដិហីរេ ញាណំ យាវតា មហាករុណាសមាបត្តិយា ញាណំ សព្វំ ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ ។

(៦៩១) យាវតា សទេវកស្ស លោកស្ស សមារកស្ស សព្រហ្មកស្ស សស្សមណព្រាហ្មណិយា បជាយ សទេវមនុស្សាយ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា សព្វំ ជានាតីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ ។

សម្ភិទាទាំងប៉ុន្មាន នូវអត្ថនៃការបែកធ្លាយនិរុត្តិ របស់និរុត្តិប្បដិសម្ភិទា ទាំងប៉ុន្មាន នូវអត្ថនៃការបែកធ្លាយបដិភាណ របស់បដិភាណប្បដិសម្ភិទា ទាំងប៉ុន្មាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងកំបាំង ក្នុងញាណនោះ មិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបសព្វ នូវឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តញ្ញាណ ទាំងប៉ុន្មាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងកំបាំង ក្នុងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបសព្វ នូវសត្តាសយានុសយញ្ញាណ ទាំងប៉ុន្មាន នូវយមកបាដិហារិញ្ញាណ ទាំងប៉ុន្មាន នូវមហាករុណាសមាបត្តិញ្ញាណទាំងប៉ុន្មាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងកំបាំងក្នុងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ។

(៦៩១) ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបសព្វ ដោយព្រះទ័យ នូវអារម្មណ៍ ដែលលោក ព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ដែលពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្សជាសម្មតិទេព និងមនុស្សដ៏សេសទាំងប៉ុន្មាន បានឃើញ ឮ ពាល់ត្រូវ ដឹង សម្រេច ស្វែងរកត្រាច់ ត្រិះរិះតាមហើយ ព្រោះហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងកំបាំងក្នុងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ។

ន តស្ស អទិដ្ឋមិធត្ថិ កិញ្ចិ
អថោ អវិញ្ញាតមជានិតព្វំ
សព្វំ អភិញ្ញាសិ យទត្ថិ នេយ្យំ
តថាគតោ តេន [សមយេន] សមន្តចក្ខូតិ ។

(៦៩២) សមន្តចក្ខូតិ កេនដ្ឋេន សមន្តចក្ខុ ។ ចុទ្ទស ពុទ្ធញាណានិ ទុក្ខេ ញាណំ ពុទ្ធញាណំ ទុក្ខសមុទយេ ញាណំ ពុទ្ធញាណំ ទុក្ខនិរោធេ ញាណំ ពុទ្ធញាណំ ទុក្ខនិរោធគាមិនិយា បដិបទាយ ញាណំ ពុទ្ធញាណំ អត្ថបដិសម្ភិទេ ញាណំ ពុទ្ធញាណំ ធម្មបដិសម្ភិទេ ញាណំ ពុទ្ធញាណំ និរុត្តិបដិសម្ភិទេ ញាណំ ពុទ្ធញាណំ បដិភាណបដិសម្ភិទេ ញាណំ ពុទ្ធញាណំ ឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តេ ញាណំ ពុទ្ធញាណំ សត្តានំ អាសយានុសយេ ញាណំ ពុទ្ធញាណំ យមកបាដិហីរេ ញាណំ ពុទ្ធញាណំ មហាករុណាសមាបត្តិយា ញាណំ ពុទ្ធញាណំ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ ពុទ្ធញាណំ អនាវរណញ្ញាណំ ពុទ្ធញាណំ ឥមានិ ចុទ្ទស ពុទ្ធញាណានិ ឥមេសំ ចុទ្ទសន្នំ ពុទ្ធញាណានំ

របស់ណាមួយ ក្នុងលោកនេះ ដែលព្រះតថាគតនោះ មិនឃើញហើយ មិនមានឡើយ មួយទៀត របស់ណាដែលគេគប្បីដឹងហើយ តែសត្វលោកមិនដឹង មិនស្គាល់ ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ នូវរបស់នោះទាំងអស់ ហេតុនោះ ទើបឈ្មោះថាសមន្តចក្ខុ ។

(៦៩២) សំនួរត្រង់ពាក្យថា សមន្តចក្ខុ តើសមន្តចក្ខុ ដោយអត្ថដូចម្តេច ។ ពុទ្ធញ្ញាណ ១៤ គឺ ទុក្ខញ្ញាណ ឈ្មោះថាពុទ្ធញ្ញាណ ១ ទុក្ខសមុទយញ្ញាណ ឈ្មោះថាពុទ្ធញ្ញាណ ១ ទុក្ខនិរោធញ្ញាណ ឈ្មោះថាពុទ្ធញ្ញាណ ១ ទុក្ខនិរោធគាមិនីបដិបទាញ្ញាណ ឈ្មោះថាពុទ្ធញ្ញាណ ១ អត្ថប្បដិសម្ភិទាញ្ញាណ ឈ្មោះថាពុទ្ធញ្ញាណ ១ ធម្មប្បដិសម្ភិទាញ្ញាណ ឈ្មោះថាពុទ្ធញ្ញាណ ១ និរុត្តិប្បដិសម្ភិទាញ្ញាណ ឈ្មោះថាពុទ្ធញ្ញាណ ១ បដិភាណប្បដិសម្ភិទាញ្ញាណ ឈ្មោះថាពុទ្ធញ្ញាណ ១ ឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តញ្ញាណ ឈ្មោះថាពុទ្ធញ្ញាណ ១ សត្តាសយានុសយញ្ញាណ ឈ្មោះថាពុទ្ធញ្ញាណ ១ យមកប្បាដិហីរញ្ញាណ ឈ្មោះថាពុទ្ធញ្ញាណ ១ មហាករុណាសមាបត្តិញ្ញាណ ឈ្មោះថាពុទ្ធញ្ញាណ ១ សព្វញ្ញុតញ្ញាណ ឈ្មោះថាពុទ្ធញ្ញាណ ១ អនាវរណញ្ញាណ ឈ្មោះថាពុទ្ធញ្ញាណ ១ ទាំង ១៤ នេះ ឈ្មោះថាពុទ្ធញ្ញាណ បណ្តាពុទ្ធញ្ញាណទាំង ១៤ នេះ

អាគតោ(១) អដ្ឋ ញាណានិ សាវកសាធារណានិ ឆ ញាណានិ អសាធារណានិ សាវកេហិ ។

(៦៨៣) យាវតា ទុក្ខស្ស ទុក្ខដ្ឋោ សព្វោ ញាតោ អញ្ញាតោ ទុក្ខដ្ឋោ នត្ថីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ យាវតា ទុក្ខស្ស ទុក្ខដ្ឋោ សព្វោ ញាតោ សព្វោ ទិដ្ឋោ សព្វោ វិទិតោ សព្វោ សច្ឆិកតោ សព្វោ ផស្សិតោ បញ្ញាយ អផស្សិតោ បញ្ញាយ ទុក្ខដ្ឋោ នត្ថីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ យាវតា សមុទយស្ស សមុទយដ្ឋោ យាវតា និរោធស្ស និរោធដ្ឋោ យាវតា មគ្គស្ស មគ្គដ្ឋោ យាវតា អត្ថប្បដិសម្ភិទាយ អត្ថប្បដិសម្ភិទដ្ឋោ យាវតា ធម្មប្បដិសម្ភិទាយ ធម្មប្បដិសម្ភិទដ្ឋោ យាវតា និរុត្តិប្បដិសម្ភិទាយ និរុត្តិប្បដិសម្ភិទដ្ឋោ យាវតា បដិភាណប្បដិសម្ភិទាយ បដិភាណប្បដិសម្ភិទដ្ឋោ សព្វោ ញាតោ

១ ម. ឧ. អយំ បាឋោ នត្ថិ ។

ញាណ ៨ ខាងដើម ទូទៅដល់ពួកសាវ័ក ឯញាណ ៦ (ខាងចុង) មិនទូទៅដល់ពួកសាវ័កឡើយ ។

(៦៨៣) អត្ថនៃទុក្ខ របស់ទុក្ខសច្ចតាំងប៉ុន្មាន ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបសព្វហើយ អត្ថនៃទុក្ខ ឈ្មោះថាព្រះតថាគតមិនជ្រាប មិនមានឡើយ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងកាំងកួងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ អត្ថនៃទុក្ខ របស់ទុក្ខសច្ចតាំងប៉ុន្មាន ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបសព្វហើយ ឃើញសព្វហើយ ដឹងច្បាស់សព្វហើយ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សព្វហើយ ពាល់ត្រូវសព្វហើយ ដោយប្រាជ្ញា អត្ថនៃទុក្ខ ឈ្មោះថាព្រះតថាគតមិនពាល់ត្រូវហើយដោយប្រាជ្ញា មិនមានឡើយ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងកាំងកួងញាណនោះមិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ អត្ថនៃសមុទ័យ របស់សមុទយសច្ចតាំងប៉ុន្មាន អត្ថនៃនិរោធ របស់និរោធសច្ចតាំងប៉ុន្មាន អត្ថនៃមគ្គ របស់មគ្គសច្ចតាំងប៉ុន្មាន អត្ថនៃការបែកធ្លាយនូវអត្ថ របស់អត្ថប្បដិសម្ភិទាតាំងប៉ុន្មាន អត្ថនៃការបែកធ្លាយធម៌ របស់ធម្មប្បដិសម្ភិទាតាំងប៉ុន្មាន អត្ថនៃការបែកធ្លាយនិរុត្តិ របស់និរុត្តិប្បដិសម្ភិទាតាំងប៉ុន្មាន អត្ថនៃការបែកធ្លាយបដិភាណ របស់បដិភាណប្បដិសម្ភិទាតាំងប៉ុន្មាន ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបសព្វហើយ ឃើញ-

សព្វោ ទិដ្ឋោ សព្វោ វិទិតោ សព្វោ សច្ឆិកតោ សព្វោ ផស្សិតោ បញ្ញាយ អផស្សិតោ បញ្ញាយ បដិភាណបដិសម្ភិទដ្ឋោ នត្ថីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ យាវតា ឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តេ ញាណំ យាវតា សត្តានំ អាសយានុសយេ ញាណំ យាវតា យមកបាដិហីរេ ញាណំ យាវតា មហាករុណាសមាបត្តិយា ញាណំ សព្វំ ញាតំ សព្វំ ទិដ្ឋំ សព្វំ វិទិតំ សព្វំ សច្ឆិកតំ សព្វំ ផស្សិតំ បញ្ញាយ អផស្សិតំ បញ្ញាយ មហាករុណាសមាបត្តិយា ញាណំ នត្ថីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ យាវតា សទេវកស្ស លោកស្ស សមារកស្ស សព្រហ្មកស្ស សស្សមណព្រាហ្មណិយា បជាយ សទេវមនុស្សាយ ទិដ្ឋំ សុតំ មុតំ វិញ្ញាតំ បត្តំ បរិយេសិតំ អនុវិចរិតំ មនសា សព្វំ ញាតំ សព្វំ ទិដ្ឋំ សព្វំ វិទិតំ

សព្វហើយ ដឹងច្បាស់សព្វហើយ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សព្វហើយ ពាល់ត្រូវសព្វហើយ ដោយប្រាជ្ញា អត្ថនៃការបែកធ្លាយបដិភាណ ឈ្មោះថាព្រះតថាគត មិនពាល់ត្រូវហើយ ដោយប្រាជ្ញា មិនមានឡើយ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងកំពឹង ក្នុងញាណនោះ មិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ឥន្ទ្រិយបរោបរិយត្តញ្ញាណទាំងប៉ុន្មាន សត្តាសយានុសយញ្ញាណទាំងប៉ុន្មាន យមកប្បាដិហារិញ្ញាណទាំងប៉ុន្មាន មហាករុណាសមាបត្តិញ្ញាណទាំងប៉ុន្មាន ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបសព្វហើយ ឃើញសព្វហើយ ដឹងច្បាស់សព្វហើយ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សព្វហើយ ពាល់ត្រូវសព្វហើយ ដោយប្រាជ្ញា មហាករុណាសមាបត្តិញ្ញាណ ឈ្មោះថាព្រះតថាគតមិនពាល់ត្រូវហើយដោយប្រាជ្ញា មិនមានឡើយ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងកំពឹង ក្នុងញាណនោះ មិនមាន ហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ របស់អ្វីមួយដែលសត្វលោក ព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ដែលពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្សជាសម្មតិទេព និងមនុស្សដ៏សេសទាំងប៉ុន្មាន ឃើញហើយ ឮហើយ ពាល់ត្រូវហើយ ដឹងហើយ សម្រេចហើយ ស្វែងរកហើយ ត្រាច់ត្អក់តាមហើយ ព្រះតថាគតទ្រង់ជ្រាបសព្វហើយ ឃើញសព្វហើយ ជ្រាបច្បាស់សព្វហើយ

សព្វំ សង្ខតាតំ សព្វំ ជស្សតំ បញ្ញាយ អជស្សតំ បញ្ញាយ នត្ថីតិ សព្វញ្ញុតញ្ញាណំ តត្ថ អាវរណំ នត្ថីតិ អនាវរណំ ញាណំ ។

ន តស្ស អទិដ្ឋមិធត្ថិ កិញ្ចិ
អថោ អវិញ្ញាតម ជានិតព្វំ
សព្វំ អភិញ្ញាសិ យទត្ថិ នេយ្យំ
តថាគតោ តេន (សមយេន) សមន្តចក្ខូតិ

ញាណកថា និដ្ឋិតា ។

ដើម្បីជាក់ច្បាស់សព្វហើយ ពាល់ត្រូវសព្វហើយ ដោយប្រាជ្ញា របស់អ្វីមួយ ឈ្មោះថាព្រះតថាគតមិនពាល់ត្រូវដោយប្រាជ្ញា មិនមានឡើយ ហេតុនោះ ឈ្មោះថាសព្វញ្ញុតញ្ញាណ គ្រឿងកំបាំងក្នុងញាណនោះមិនមាន ព្រោះហេតុនោះ ឈ្មោះថាអនាវរណញ្ញាណ ។

របស់អ្វីមួយ ក្នុងលោកនេះ ដែលព្រះតថាគតនោះមិន
ឃើញហើយ មិនមានឡើយ មួយទៀត របស់ណា
ដែលគេគប្បីដឹង តែសត្វលោកមិនដឹង មិនស្គាល់ ព្រះ
តថាគតទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ នូវរបស់នោះទាំងអស់ ហេតុ
នោះ ទើបឈ្មោះថាសមន្តចក្ខុ ។

ចប់ ញាណកថា ។